

WARRIORS

THE DARKEST HOUR

ERIN HUNTER

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

TABLE OF CONTENTS

[Tựa đề](#)

[Cư Dân Của Những Bộ Tộc](#)

[Phần Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC

ộ tộc Sấm

Tộc trưởng- Sao Lửa: anh mèo đẹp trai màu vàng cam. Lính nhỏ của anh: chân Mâm Xôi.

Thủ lĩnh trợ tá:- Bão Trắng: ông mèo to lớn màu trắng.

Mèo lang y:- Da Xỉ Than: cô mèo xám đậm.

Những chiến binh (mèo đực và mèo cái không có con)

- Vằn Đen: ông mèo mướp màu xám đen, bóng mượt. Lính nhỏ của ông: chân Dương Xỉ.

- Đuôi Dài: anh mèo mướp màu nhạt, với những vằn đen sậm.

- Lông Chuột: chị mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn.

- Lông Điều Hâu: chú mèo mướp màu vàng nâu rực rỡ. Lính nhỏ của anh: chân Hung.

- Da Bụi: anh mèo mướp màu nâu đậm. Lính nhỏ của anh: chân Tần Bì.

- Bão Cát: cô mèo màu cam nhạt.

- Vằn Xám: anh mèo lông xám dày và dài. Lính nhỏ của anh: chân Điều Hâu.

- Lông Tuyết: bà mèo lông trắng đẹp tuyệt, mắt xanh da trời.

- Hoa Vàng: bà mèo màu vàng nhạt.

Những lính nhỏ (mèo hơn sáu mùa trăng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

- Chân Gai: chú mèo mướp màu vàng nâu.

- Chân Dương Xỉ: cô mèo màu xám nhạt, với những đốm sậm màu, mắt màu xanh lá cây nhạt.

- Chân Tần Bì: chú mèo xám nhạt, với những đốm sậm màu nhạt hơn, mắt màu xanh da trời đậm.

- Chân Mâm Xôi: chú mèo mướp màu nâu đậm, mắt màu hổ phách.

- Chân Hung: cô mèo nhị thể, mắt xanh lá cây.

- Mất Mặt: cô mèo trắng có những mảng đốm vàng.

Những nữ miu: (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

- Da Cây Liễu: chị mèo xám thật nhạt có đôi mắt xanh da trời, xanh một cách khác thường.

Những mèo già (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, giờ đã nghỉ hưu)

- Độc Nhãn: bà mèo xám nhạt, già nhất bộ tộc Sấm. Gần như bị điếc và mù.
- Tai Nhỏ: ông mèo mướp xám có đôi tai rất to. Mèo già nhất của bộ tộc Sấm.
- Đuôi Đốm Xám: một thời từng là mèo nhĩ thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.
- Đuôi Chấm: mèo mướp nhạt, vốn là nữ miu lớn tuổi nhất bộ tộc Sấm.

Bộ tộc Bóng Tối:

Tộc trưởng:- Sao Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, có móng vuốt chân trước dài khác thường, trước kia thuộc bộ tộc Sấm.

Thủ lĩnh trợ tá: - Bàn Chân Đen: ông mèo to lớn màu trắng, nhưng cả bốn bàn chân đều đen tuyền, trước đây là mèo phản loạn.

Mèo lang y: - Mũi Ướt: anh mèo nhỏ nhắn màu xám trắng.

Những chiến binh:- Lông Cây Sồi: anh mèo nhỏ con màu nâu

- Mây Còi: anh mèo mướp rất nhỏ con

- Đá Tảng: ông mèo mướp màu bạc, trước đây là mèo phản loạn.

- Lông Táo Nâu: bà mèo màu vàng đậm, trước đây là mèo phản loạn. Lính nhỏ của bà: chân Tuyết Tùng.

- Răng Cưa: ông mèo mướp to lớn, trước đây là mèo phản loạn. Lính nhỏ của ông: chân Hương Trà.

Những nữ miu:- Hoa Anh túc: chị mèo mướp nâu nhạt có cẳng dài.

Bộ tộc gió:

Tộc trưởng:- Sao Cao: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài.

Thủ Lĩnh trợ tá: - Bàn Chân Liệt: ông mèo có một chân bị vẹo.

Mèo lang y- Mặt Vỏ Cây: ông mèo nâu, đuôi ngắn.

Những chiến binh- Vuốt Bùn: ông mèo vằn màu nâu đậm. Lính nhỏ của ông: chân Mạng Nhện.

- Bàn Chân Nhện: anh mèo xám đen.

- Tai Rách: anh mèo mướp. Lính nhỏ của anh: chân Lốc.

- Lông Hung: cô mèo màu vàng hung.

- Ria Độc Nhất: một anh mèo mướp nâu còn rất trẻ. Lính nhỏ của anh: chân Kim Tước.

- Suối Chảy: cô mèo mướp màu nâu nhạt.

Những nữ miu: - Bàn Chân Tro: bà mèo xám.

-Hoa Sớm: chị mèo nhĩ thể.

- Đuôi Trắng: chị mèo trắng nhỏ xinh.

Bộ tộc Sông

Tộc Trưởng: - Sao Báo Đốm: bà mèo mướp màu vàng kim, có những đốm đặc biệt.

Thủ lĩnh trợ tá: - Long Đá Quý: ông mèo màu xám, trên mình chi chít sẹo chiến trường. Lính nhỏ của ông: chân Bão.

Mèo lang y:- Long Bùn: anh mèo nâu nhạt, lông dài rậm.

Những chiến binh:- Vuốt Đen: ông mèo đen như màu khói. Lính nhỏ của ông: chân Mạnh.

- Bước Mạnh: ông mèo đốm mập. Lính nhỏ của ông: chân Rạng Đông.

- Bàn Chân Sương: chị mèo màu nâu với đôi mắt xanh thẳm. Lính nhỏ của chị: chân Phi Điểu.

- Bụng Phệ: anh mèo lông nâu sậm.

- Da Tối: cô mèo nhĩ thể

Những nữ miu:- Da Rêu: cô mèo nhĩ thể

Bộ tộc máu:

Tộc Trưởng: - Roi Quất: ông mèo đen nhỏ quắt, có một chân màu trắng.

Thủ lĩnh trợ tá:- Cục Xương: anh mèo đen trắng to đùng.

Những mèo ngoài bộ tộc:

- Vết Ố: chú mèo con tròn trịa, trắng đen, thân thiện, sống trong ngôi nhà ngoài bìa rừng.

- Lúa Mạ: anh mèo trắng đen sống trong một nông trại gần khu rừng.

- Chân Quạ: chú mèo đen tuyền, gầy gò, nhỏ choắt với một vệt trắng ở ngực, và mẩu chóp đuôi màu trắng.

- Công Nương (Princess): cô mèo đen óng mượt có đốm đuôi màu trắng, là mèo kiểng.

PHẦN MỞ ĐẦU

ưa rỉ rả, quất lộp độp xuống mặt đường Sấm Rền cứng ngắc, đen thùi, chạy giữa những dãy hàng ổ bằng đá bất tận của Hai Chân. Thỉnh thoảng, một con quái vật gầm rú qua, đôi mắt nó cháy rực, và một kẻ Hai Chân đơn độc hối hả chạy lúp xúp theo rồi rúc vào bên trong bộ da bóng nhoáng của nó (chú giải: đây là cảnh chiếc xe chạy chậm lại giữa đường cho một người chạy theo rồi leo lên xe dưới cái nhìn của mèo).

Lão dừng lại, nấp kỹ vào lối đi tối thui dẫn vào nhà một kẻ Hai Chân và ngao, "Còn bao xa nữa? Nơi này thối quá".

Tên mèo xám liếc lại sau. "Không xa nữa đâu".

"Phải vậy chứ". Nhăn nhó mặt mày, lão mèo mướp sẫm màu đi tiếp, đôi tai giật giật một cách bức bối để giữ những hạt mưa đi. Ánh đèn vàng chói gắt chiếu xoẹt qua người lão, khiến lão hoảng hồn chùn bước lại trước con quái vật rú rít lượn cua ở góc đường, làm bắn tung một cột nước bắn thiu, sặc mùi rác của Hai Chân. Lão mèo phọt ra một tiếng gừ bởi nước sóng sánh trúng cẳng chân và xịt tóe lên lông của lão.

Tất cả mọi thứ dính líu đến Hai Chân đều khiến lão thấy kinh tởm: bề mặt cứng dưới chân, cái mùi cay xè của lũ quái vật và bọn Hai Chân mà chúng mang trong bụng, những âm thanh lạ, và trên hết thấy, cái cảm giác không thể nào sống sót được ở đây nếu không được chỉ dẫn. Lão mèo mướp vốn xa lạ với việc phải lệ thuộc vào mèo khác vì bất kỳ điều gì. Trong rừng, lão rành rẽ từng gốc cây, từng con suối, từng hang ổ. Lão được mệnh danh là chiến binh hùng mạnh nhất và nguy hiểm nhất trong tất cả các bộ tộc. Bây giờ những kỹ năng khéo léo và các giác quan sắc bén của lão đã trở nên vô dụng. Lão cảm tưởng như mình bị điếc, mù và què, phải cúp rúp đi theo gã mèo đồng hành với mình hệt như một tên mèo con bất lực, tò tò theo dấu của mẹ nó.

Nhưng cũng thật đáng công để làm như vậy. Những sợi ria mép của lão mèo mướp giần giật cảnh giác. Cái kế hoạch nhằm biến đám kẻ thù lão căm ghét nhất thành những con mồi tuyệt vọng trên chính lãnh thổ của chúng đã diễn ra không như ý của lão. Ai mà ngờ, khi lũ chó tấn công thì chúng lại bị dụ và bị dắt mũi xuống tận thác nước. Còn bây giờ, nếu mọi thứ diễn ra đúng như dự tính thì chuyển đi vào Khu nhà của Hai Chân lần này sẽ cho lão tất cả những gì mà lão muốn.

Tên mèo xám dẫn lối dọc theo đường Sấm Rền, băng qua một bãi trống sặc mùi hôi xóc óc của quái vật của Hai Chân, có những vũng nước lồi lều bều từng cuộn ánh sáng cam lạ thường trên bề mặt. Gã dừng lại bên lối vào một con hẻm hẹp rí và há ngoác quai hàm ra đánh hơi không khí.

Lão mèo mướp dừng lại và cũng làm tương tự, nhưng vội thè lưỡi quét vòng qua môi một các góm ghiếc trước mùi thức ăn thiu thối của Hai Chân. "Nơi này hả?" lão hỏi.

"Đúng là nơi này", gã chiến binh xám căng thẳng trả lời. "Bây giờ... xin ghi nhớ những điều tôi đã nói với ngài. Vị mèo mà chúng ta sắp gặp đây nắm quyền chỉ huy rất nhiều mèo khác. Chúng ta phải đối xử với ông ta một cách kính trọng".

"Đá Tảng, mi quên ta là ai rồi sao?" Lão mèo mướp dẫn lên trước một bước để sừng sững trước mặt tên mèo dẫn đường.

Đôi tai của gã mèo xám gầy nhằng ép xẹp xuống. "Tôi không quên, thưa Sao Cọp. Nhưng ở đây ngoài không phải là tộc trưởng"

Sao Cọp lầu bầu. "Chúng ta sẽ cùng xoay xở vậy", lão ngao.

Đá Tảng rẽ vào con hẻm. Gã dừng sừng lại ngay sau vài bước khi một bóng đen to lù lù hiện ra trước mặt họ.

"Ai đó?" Một tên mèo đen trắng, vai rộng bành bước ra khỏi bóng tối. Cơ bắp mạnh mẽ lồ lộ dưới lớp lông dính bết nước mưa. "Hãy tự giới thiệu coi. Bọn ta không thích có mèo lạ ở đây?"

"Chào Cục Xương", gã mèo xám từ tốn meo. "Còn nhớ tôi không?"

Tên mèo trắng nheo mắt lại và im lặng trong chốc lát. "Ra là anh đã trở lại phải không, Đá Tảng?" cuối cùng hắt meo. "Anh đã bảo với chúng tôi rằng anh sẽ đi tìm một cuộc sống tốt hơn ở trong rừng mà. Sao giờ này ở đây làm gì?"

Hắn tiến tới một bước, nhưng Đá Tảng vẫn đứng yên tại chỗ, móng vuốt giương ra, bầu chặt xuống mặt đất gồ ghề. "Chúng tôi muốn gặp Roi Quất".

Cục Xương khịt mũi một cái, nửa khinh bỉ, nửa cười cợt. "Ta chả tưởng tượng nổi Roi Quất lại muốn gặp anh. Thế, kẻ đi cùng anh là ai đây? Ta không nhận ra lão".

"Tên ta là Sao Cọp. Ta từ khu rừng đến để nói chuyện với đầu lĩnh của ngươi".

Đôi mắt xanh lá cây của Cục Xương đảo từ Sao Cọp sang Đá Tảng và ngược lại. "Lão muốn gì ở ngài ấy?" hắt chất vấn.

Ánh mắt hổ phách của Sao Cọp cháy hực lên như những bóng đèn của Hai Chân phản chiếu xuống mặt đường đá ướt loang loáng xung quanh họ. "Ta sẽ bàn bạc chuyện đó với đầu lĩnh của mi, chứ không phải với tên lính tuần tra biên giới quèn".

Cục Xương xù rụng lông lên và xòe hết cả móng vuốt ra, nhưng Đá Tảng đã nhanh chóng chen vào giữa hắn ta và Sao Cọp. "Roi Quất cần phải nghe điều này," Đá Tảng khẳng khái. "Nó sẽ có lợi cho tất cả các mèo".

Trong vài nhịp tim đập, Cục Xương do dự, sau đó hần bước lùi lại, cho phép Đá Tảng và Sao Cọp đi qua. Ánh mắt hần học của hần đốt cháy lông của họ, nhưng miệng thì ngậm chặt lại.

Đến giờ thì Sao Cọp dẫn đầu, thận trọng bước đi khi ánh sáng nhạt dần sau lưng họ. Hai bên đường, một bọn mèo gầy nhom gầy nhách lượn lờ phía sau những đồng rác, với những cặp mắt long lên dõi sát sạt theo từng bước tiến của hai kẻ đột nhập. Cơ bắp Sao Cọp căng ra. Nếu cuộc gặp mặt này thất bại, lão buộc lòng phải chiến đấu để thoát thân khỏi đây.

Một bức tường chắn ngang lối phía cuối con hẻm. Sao Cọp lơ mắt nhìn quanh, tìm kiếm đầu lĩnh của lũ mèo trong khu nhà của Hai Chân này. Lão định ninh mình sẽ gặp một sinh vật thậm chí còn lực lưỡng hơn cả cái tên Cục Xương vai rộng kia, và thoát tiên ánh mắt lão quét sượt qua đụn mèo đen nhỏ thó đang nằm dùn mình trong một ngưỡng cửa tối tăm.

Đá Tảng huých lão một cái và hất đầu về hướng đụn mèo đen. "Roi Quất kia".

"Roi Quất á?" Tiếng kêu sừng sốt của Sao Cọp vang lên, không tin nổi, át cả tiếng mưa rơi. "Hắn còn không nhỉnh hơn một lính nhỏ nữa!"

"Suýt!" Nổi hốt hoảng nhá lên trong mắt Đá Tảng. "Đây tuy không phải là một bộ tộc như chúng ta từng biết, nhưng bọn này sẵn sàng giết mèo nếu đầu lĩnh của chúng ra lệnh".

"Có vẻ như ta có khách đến thăm". Giọng của gã mèo đen nghe the thé và vỡ rào rào, tựa hồ như tiếng băng nứt. "Ta đâu có mong gặp lại mi nữa, Đá Tảng. Ta nghe nói mi vào rừng sống rồi mà".

"Vâng, thưa Roi Quất, đúng vậy", Đá Tảng trả lời.

"Vậy mi làm gì ở đây?" giọng nói của Roi Quất loáng thoáng toát lên tiếng gầm gừ. "Mi đã đổi ý rồi và lại muốn mò về đây à? Mi nghĩ ta sẽ hoan nghênh mi chắc?"

"Không, thưa Roi Quất". Đá Tảng nhìn vào đôi mắt xanh da trời lạnh băng của ông mèo đen. "Cuộc sống trong rừng rất tốt. Có vô số mồi tươi, không có Hai Chân..."

"Mi đến đây để ca tụng cái hiểm độc của cuộc sống trong rừng", Roi Quất cắt ngang lời y cùng với một cái phẩy đuôi. "Sóc mới sống trên cây, chứ không phải mèo". Đôi mắt ông ta nheo híp lại, hừng hực tia lửa trong ấy. "Vậy mi muốn gì?"

Sao Cọp bước lên, hích vai xô gã chiến binh xám qua bên. "Ta là Sao Cọp, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối", lão ngao. "Và ta có một đề nghị với ngài".

CHƯƠNG 1

hững luồng ánh sáng nhạt nhòa dát mỏng qua từng thân cây trơ trụi khi Tim Lửa đưa tộc trưởng của mình về nơi an nghỉ cuối cùng. Ngâm chặt hàm răng vào miếng da cổ của bà, anh lần trở lại lộ trình mà bầy chó đã đi qua khi bị những chiến binh dũng cảm của bộ tộc Sấm dự đến ghềnh nước để tiêu diệt. Toàn thân anh tê dại, đầu óc quay cuồng trước sự thật kinh hoàng rằng Sao Xanh đã chết.

Không có tộc trưởng của anh, khu rừng dường như khác hẳn, thậm chí còn xa lạ hơn cả cái ngày mà anh lần đầu dẫn thân vào rừng hồi còn là mèo kiểng. Không có gì là thực hết - anh có cảm giác như cây cối và những tảng đá tan hẳn vào làn sương mù mất một lúc. Bầu thình lặng mênh mang, kì dị bao trùm tất cả mọi thứ. Phần lí trí còn sót trong đầu cho Tim Lửa nhận thấy tất cả các con mồi đã hoảng sợ, chạy biến khỏi bầy chó điên cuồng, nhưng trong cơn đau xé lòng, Tim Lửa cảm thấy cả khu rừng đều sống sờ và than khóc cho Sao Xanh.

Cảnh tượng ở thác nước cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí anh. Đôi quai hàm ròng rọc nước dãi của gã chó đầu đàn lại hiển hiện trong đầu anh, cái cảm giác bị hàm răng sắc nhọn ngậm vào gáy nổi lên từng chập. Anh nhớ rõ Sao Xanh chẳng biết từ đâu hiện ra như thế nào, húc cả thân mình vào gã chó, tổng hấn - và cả bà - qua khỏi gờ đá, lao xuống thác ra sao. Anh lại rùng mình trước làn nước buốt giá, sờn óc như khi anh nhảy xuống sông hồng cứu tộc trưởng sắp chết đuối của mình, và cảm thấy mình quấy đạp vô vọng cho đến khi hai chiến binh bộ tộc Sông, Bàn Chân Sương và Long Đá Quý, đến giúp họ.

Trên hết thảy, Tim Lửa nhớ lại trạng thái bàng hoàng, chói với, không tin nổi khi thục người bên cạnh tộc trưởng trên bờ sông, và nhận ra bà đã hy sinh mạng cuối cùng để cứu anh và cứu toàn thể bộ tộc Sấm ra khỏi bầy chó.

Trong khi đưa thi thể của Sao Xanh về nhà, với sự giúp sức của Bàn Chân Sương và Long Đá Quý, anh luôn dừng lại để hít ngửi không khí xem còn dấu mùi gì mới của bầy chó hay không. Anh cũng đã cử cậu bạn Văn Xám rà soát vùng lãnh thổ hai bên đường tìm dấu vết của chúng, coi có dấu hiệu gì chứng tỏ bầy chó đã bắt được mèo bộ tộc Sấm trong lúc chạy hăng tiết đến thác nước. Cho đến bây giờ, thật nhẹ nhõm với Tim Lửa, họ chưa phát hiện ra điều đáng tiếc nào cả.

Lúc này, men theo một bụi mận xôi rậm rạp, Tim Lửa lại đặt tộc trưởng vừa qua đời của mình xuống và ngược đầu lên đánh hơi - may mắn làm sao, không có mùi của bầy chó mà chỉ nếm thấy những mùi tinh khiết của rừng. Một lát sau, Văn Xám xuất hiện từ một lùm dương xỉ chết úa vàng.

"Tất cả đều ổn, Tim Lửa", anh chàng báo cáo. "Rất nhiều bụi cây thấp bị gãy nát, nhưng chỉ thế thôi".

"Tốt", Tim Lửa meo. Hy vọng dâng lên rằng bọn chó thoát khỏi cú rơi xuống thác nước đã bỏ trốn trong khiếp hãi, và khu rừng một lần nữa lại thuộc về bốn bộ tộc mèo hoang. Suốt ba mùa trăng vừa qua, bộ tộc anh đã phải sống trong cảm giác trở thành con mồi trên chính lãnh thổ của mình, nhưng giờ thì họ đã sống sót vượt qua. "Đi tiếp nào. Mình muốn kiểm tra cho chắc chắn là trại vẫn an toàn trước khi bộ tộc trở về".

Anh và hai chiến binh bộ tộc Sông lại nhắc thi thể của Sao Xanh lên rồi cùng bà băng qua rừng. Tới đỉnh khe núi dẫn xuống lối vào trại, Tim Lửa dừng lại. Anh vụt nhớ lại hồi sáng sớm, khi anh cùng các chiến binh lần theo dấu vết thỏ chết do Sao Cọp rải ra để bày bẫy chó đến trại bộ tộc Sấm, ở nơi dấu vết chấm dứt, họ đã phát hiện thi thể của chị mèo hiền lành, Mặt Vện, bị sát hại để tạo cho bầy chó hung dữ cơ hội nếm máu mèo. Nhưng bây giờ, mọi thứ dường như khá yên ắng, và khi Tim Lửa hít không khí lần nữa, anh chỉ dò thấy mùi mèo phả đến từ phía trại.

"Đợi ở đây", anh mèo. "Để tôi đi xem xét trước".

"Mình đi với cậu", Vằn Xám đề nghị ngay lập tức.

"Không". Chính Long Đá Quý là mèo lên tiếng, phẩy đuôi chặn đường anh chiến binh lông xám lại. "Tôi nghĩ rằng Tim Lửa cần làm việc này một mình".

Liếc mắt cảm ơn thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sông, Tim Lửa bắt đầu rón rén từng bước đi xuống khe núi, tai anh vểnh lên, sẵn sàng đón nhận bất kỳ tiếng động phản trắc gì ở phía trước. Thế nhưng, một sự im lặng quái lạ vẫn ngự trị khu rừng.

Từ đường hầm kim tước lộ vào trắng trống chính, Tim Lửa dừng lại, thận trọng quan sát chung quanh. Biết đâu có một hay vài con chó đã không chịu chạy tới thác nước, mà không chừng Sao Cọp đã thừa cơ điều chiến binh bộ tộc Bóng Tối đến tiếp quản trại. Nhưng chỉ là sự tinh mịch. Long của Tim Lửa dựng lên rờn rợn trước cảm giác lạ lẫm khi nhìn thấy trại vắng tanh vắng ngắt như thế này, tuy nhiên, không hề có dấu hiệu nguy hiểm, cũng không có mùi bày cho hay mùi bộ tộc Bóng Tối.

Để chắc chắn là trại vẫn an toàn, anh nhanh chóng kiểm tra các hang và nhà trẻ. Những ký ức chột ủa đến trong anh: nỗi hoang mang tội cùng của bộ tộc khi anh báo với họ biết về việc bày chó, cuộc rượt đuổi nghệt thở qua khu rừng, hơi thở của gã chó đầu đàn hun nóng lông của anh. Ở chân Bực Đá, lắng nghe tiếng gió thì thầm với cành cây, Tim Lửa nghĩ về cái thời Sao Cọp đứng đây, trâng tráo đối mặt với việc bộ tộc phát hiện ra sự phản bội của hắn. Khi bị trục xuất, hắn thề sẽ báo thù mãi mãi, và Tim Lửa tin chắc nỗ lực khát máu nhằm đưa bầy chó đến chỗ mèo bộ tộc Sấm không phải là nỗ lực cuối để thực hiện lời thề đó.

Cuối cùng, Tim Lửa thận trọng, lén lút đi qua hàng dương xỉ đến hang của Da Xỉ Than. Liếc nhìn từ lối vào, anh thấy những đồng lá thuốc của cô mèo lang y vãn xếp gọn ghề một bên vách đá. Ký ức mãnh liệt về Lá Đốm và Nanh Vàng, những mèo lang y bộ tộc Sấm trước Da

Xỉ Than, lại tràn về trong anh. Tim Lửa yêu thương cả hai, nỗi đau buồn cho họ hòa lẫn với nỗi đau thương dành cho bà tộc trưởng.

Sao Xanh chết rồi, anh lặng lẽ nói với họ. Bây giờ bà có ở bên hai mèo họ trong bộ tộc Sao không?

Bước trở lại hàng dương xỉ, anh trở lên đỉnh khe núi. Văn Xám đang đứng canh gác trong khi Bàn Chân Dương và Long Đá Quý nhẹ nhàng chải lông cho thi thể của tộc trưởng đã mất.

"Mọi thứ đều ổn cả", Tim Lửa loan báo. "Văn Xám, tôi muốn anh đến gò đá Thái Dương ngay. Nói với bộ tộc rằng Sao Xanh đã chết, nhưng không nói gì thêm nữa. Tôi sẽ giải thích tất cả với họ sau. Hãy cho họ biết là đã an toàn để trở về trại".

Đôi mắt của Văn Xám sáng lên. "Tôi đi ngay đây, Tim Lửa". Anh chàng quay ngoắt đi và phóng bươn vào rừng, tiến thẳng gò đá Thái Dương, nơi bộ tộc nướng nấu trong khi bày chó lẩn theo vết máu thỏ của Sao Cọp đến trại của họ.

Long Đá Quý, dùn người bên thi thể Sao Xanh, vụt ra một tiếng rừ thích thú. "Thật dễ thấy lòng trung thành của Văn Xám nằm ở đâu", anh nhận xét.

"Ừ", Bàn Chân Sương đồng ý. "Chưa mèo nào thật sự nghĩ anh ta sẽ ở lại bộ tộc Sông cả".

Hai đứa con của Văn Xám là do một cô mèo bộ tộc Sông sinh ra, và để được sống gần chúng, anh đã phải đến bộ tộc Sông một thời gian, nhưng trong tim, chưa bao giờ anh rời bỏ bộ tộc Sấm cả. Bị buộc phải chiến đấu chống lại bộ tộc sinh ra mình, anh đã chọn việc cứu mạng Tim Lửa, dẫu có bị tộc trưởng bộ tộc Sông là Sao Báo Đốm trục xuất ra khỏi bộ tộc của bà. Tim Lửa nghĩ điều đó đã giải phóng cho anh chiến binh lông xám trở về nơi anh thực sự thuộc về.

Gật đầu ra hiệu với hai chiến binh bộ tộc Sông, Tim Lửa lại nhắc Sao Xanh lên, và ba mèo khéo léo đưa thi thể bà xuống khe núi và vào trại. Cuối cùng, họ cũng có thể đặt bà vào trong cái hang dưới Bục Đá của bà, nơi bà an nghỉ cho đến khi bộ tộc nói lời vĩnh biệt với bà và chôn cất bà với tất cả sự tôn kính mà một tộc trưởng thông thái và cao quý xứng đáng được hưởng.

"Cảm ơn vì sự giúp đỡ", Tim Lửa meo với các chiến binh bộ tộc Sông. Rồi lần chần trong chốc lát, biết rõ tầm quan trọng của lời mời của mình, anh thêm. "Các vị có muốn ở lại dự lễ tang Sao Xanh không?"

"Thật là một đề nghị rất rộng lượng", Long Đá Quý đáp lời, chỉ lộ một thoáng ngạc nhiên là Tim Lửa lại chấp thuận cho những thành viên của bộ tộc kẻ thù điều riêng tư như vậy. "Nhưng chúng tôi còn bốn phân phải làm trong bộ tộc mình. Chúng tôi phải quay về thôi".

"Cảm ơn, Tim Lửa", Bàn Chân Sương meo. "Điều đó có ý nghĩa rất lớn đối với chúng tôi. Nhưng bộ tộc của anh sẽ thấy lạ nếu chúng tôi ở lại. Họ không biết Sao Xanh là mẹ chúng tôi, phải không?"

"Phải," Tim Lửa nói với cô. "Chỉ có Vằn Xám biết thôi. Nhưng Sao Cọp đã nghe lén điều các vị và Sao Xanh nói với nhau ở... ở bờ sông rồi. Các vị nên chuẩn bị tinh thần đề phòng hắn sẽ tiết lộ điều này tại cuộc Tụ Họp sắp tới".

Lông Đá Quý và Bàn Chân Sương liếc nhìn nhau. Sau đó Lông Đá Quý đứng dậy, đôi mắt xanh da trời long lên đầy thách thức. "Cứ để Sao Cọp nói những gì hắn thích," anh meo. "Hôm nay, chính tôi cũng sẽ thông báo việc này cho bộ tộc Sông biết. Chúng tôi không hề xấu hổ về mẹ của mình. Bà là một tộc trưởng cao quý... và cha của chúng tôi là một thủ lĩnh trợ tá vĩ đại".

"Đúng vậy", Bàn Chân Sương đồng ý. "Không mèo nào chối cãi điều đó, cho dù họ đến từ bộ tộc khác chăng nữa".

Lòng can đảm và sự quyết đoán của họ gợi cho Tim Lửa nhớ đến mẹ họ, Sao Xanh. Bà đã để cho cha họ, Tim Cây Sồi, thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sông, mang họ đi, và họ lớn lên, tin chắc mình ra đời ở bộ tộc Sông. Lúc đầu, khi biết về sự thật này, họ rất căm thù Sao Xanh, nhưng sáng nay, khi bà hấp hối trên bờ sông, họ đã tha thứ cho bà tận đáy lòng. Giữa cơn đau chất ngất, Tim Lửa nhẹ nhõm đến không thốt nên lời vì tộc trưởng của anh đã hòa giải được với các con trước lúc đến với bộ tộc Sao. Trong bộ tộc Sấm, duy chỉ có mình anh biết rõ Sao Xanh đã phải chịu đựng biết nhường nào khi nhìn họ lớn lên trong một bộ tộc khác.

"Tôi ước gì chúng tôi hiểu bà hơn", Lông Đá Quý meo đầy trăn trở, như thể đọc được suy nghĩ của Tim Lửa. "Anh thật may mắn được sống trong bộ tộc của bà và làm trợ thủ cho bà".

"Tôi biết", Tim Lửa đau xót nhìn bà mèo xám xanh bất động trên nền cát. Trông Sao Xanh nhỏ bé và bất lực bởi tâm linh cao quý của bà đã rời khỏi thể xác để đi sẵn cùng bộ tộc Sao rồi.

"Vui lòng cho chúng tôi nói lời vĩnh biệt riêng với bà, được không?" Bàn Chân Sương ngập ngừng hỏi. "Chỉ một lúc thôi?"

Tất nhiên là được", Tim Lửa đáp. Anh bước ra khỏi hang, để cho Lông Đá Quý và Bàn Chân Sương thục bên thi thể của Sao Xanh và chia lủi với mẹ họ lần đầu và cũng là lần cuối.

Nhưng vừa men quanh Bục Đá, anh liền nghe thấy tiếng mèo bươn qua hàng kim tuyến. Vội vã phóng tới trước, anh thấy Lông Tuyết và Đuôi Chấm rụt rè bò vào trắng trống, lấp ló dưới sự che chắn của đường hầm một lát, họ mới dám liêu trở vào trại. Cũng cảnh giác tương tự, Lông Điều Hâu và Hoa Vàng theo sau họ.

Nỗi đau đâm nhói vào tim của Tim Lửa khi chứng kiến mèo của mình phải đề phòng như thế khi trở về nhà, mắt anh nhong nhóm tìm kiếm một mèo cụ thể - Bao Cát - cô mèo cam nhạ mà anh yêu. Anh ráo riết cần biết cô không hề hấn gì sau sứ mạng nguy hiểm dụ bầy chó ra khỏi trại mà cô đả trách một phần.

Tim Lửa nhìn thấy thằng cháu trai của mình, Đuôi Mây - cậu chiến binh lông trắng đang cẩn thận điều Mất mặt, cô mèo trẻ bị thương tích khủng khiếp bởi bầy chó trước khi chúng tấn công vào trại. Tiếp theo, Da Xỉ Than khập khiễng ra khỏi lối vào, với một bó thảo dược trong miệng; và hăm hở theo sau cô là chân Mâm Xôi và chân Hung, hai lính nhỏ mới nhất, cũng là đả con của Sao Cọp.

Cuối cùng, Tim Lửa thấy Bao Cát bước sổng đôi cùng Da Cây Liễu, trong khi ba đả con của Da Cây Liễu lập chập quanh họ, hồn nhiên vô tư, không hề nhận biết đả con khủng hoảng mà bộ tộc vừa trải qua.

Tiếng rừ rừ phồng lên trong cổ họng Tim Lửa khi anh chạy đến chỗ Bao Cát và ấn mõm vào hông cô. Cô chiến binh cam nhạ phủ trùm những cú liếm vào tai anh, và khi ngược lên anh nhìn thấy một tia lửa ấm áp trong đôi mắt xanh lá cây của cô.

"Em lo cho anh quá, Tim Lửa" cô khẽ meo. "Em không thể tin nổi kích thước của bầy chó! Trong đời mình, em chưa bao giờ sợ đến thế."

"Anh cũng vậy," Tim Lửa thú nhận. "Trong suốt thời gian chờ đợi, anh cứ giật mình thon thót sợ chúng bắt đả em."

"Bắt đả em?" Bao Cát bật xa khỏi anh, chớp đuôi giần giật và trong một nhịp đập, anh tưởng mình vừa làm cô phật lòng, cho đến khi thấy vẻ long lanh trong mắt cô. "Em đã chạy vì anh và vì bộ tộc, Tim Lửa à. Cứ như thế em đả ban tộc độ của bộ tộc Sao vậy!"

Cô bước vào giữa trắng trổng và ngó quanh, vẻ mặt cô tối sầm lại. "Sao Xanh đâu? Vằn Xám nói với mọi mèo rằng bà đã mất".

"Đúng vậy," Tim Lửa trả lời. "Anh đã cố cứu bà, nhưng cuộc vật lộn dưới sông đã quá sức bà. Bà đảng trong hang của bà." Anh do dự trước khi tiếp. "Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý đảng ở cùng bà."

Bao Cát quay phắt lại nhìn anh, lông cô xù lên hoảng hốt. "Có mèo bộ tộc Sông trong trại chúng ta? Tại sao vậy?"

"Họ đã giúp anh kéo Sao Xanh ra khỏi dòng sông", Tim Lửa giải thích. "Và... và bà là mẹ của họ".

Bao Cát tê cứng người, mắt tròn tròn. "Sao Xanh? Nhưng, làm thế nào..."

Tim Lửa cắt ngang lời cô bằng cách dúi mõm mình vào mõm cô. "Anh sẽ kể tất cả cho em sau," anh hứa. "Ngay lúc này anh cần phải đảm bảo bộ tộc đều ổn cả".

Trong khi họ nói chuyện, những mèo còn lại của bộ tộc lần lượt xuất hiện khỏi đường hầm kim tước và bắt đầu tụ tập thành một vòng tròn đứt quãng quanh Tim Lửa và Bảo Cát. Tim Lửa nhìn thấy chân Dương Xỉ và chân Tần Bì, hai lính nhỏ xuất phát đầu tiên trong cuộc chạy tiếp sức để dụ bầy chó ra khỏi trại. "Cả hai làm tốt lắm", anh meo.

Hai mèo trẻ rừ rừ. "Tụi cháu trốn trong bụi cây phỉ nơi ông bảo và vọt ra ngay khi trông thấy bầy chó", chân Tần Bì meo.

"Dạ phải, tụi cháu biết mình phải giữ chúng xa trại", chân Dương Xỉ chen vào.

"Các bạn thật dũng cảm", Tim Lửa khen chúng. Một lần nữa anh nhớ đến thân thể xụi lơ của Mặt Vện, mẹ của các lính nhỏ này, đã bị Sao Cọp giết hại. "Tôi rất tự hào về các bạn... mẹ của các bạn cũng sẽ rất tự hào về các bạn".

Chân Tần Bì co rúm người lại, đột nhiên trông như một con mèo yếu ớt. "Cháu sợ chết khiếp", nó thừa nhận. "Nếu tụi cháu mà biết bày cho như thế chắc tụi cháu không dám làm đâu".

"Tất cả chúng ta đều sợ", Da Bụi meo khi anh bước đến và khẽ liếm chân Dương Xỉ một cái. "Tôi chưa từng chạy nhanh như thế trong đời mình. Các bạn thật tuyệt vời".

Mặc dù cũng khen ngợi lính nhỏ của mình một cách công tâm, nhưng vẻ ầm áp trong ánh mắt Da Bụi lại dồn tất cho chân Dương Xỉ. Tim Lửa cố che giấu niềm phấn khích của mình. Chẳng có gì bí mật về mối quan tâm trù ối của anh chiến binh mèo mướp nâu dành cho cô cả.

"Anh cũng làm tốt lắm, Da Bụi à", Tim Lửa meo. "Bộ tộc nói với cảm ơn với tất cả các bạn".

Da Bụi nhìn vào mắt Tim Lửa trong chốc lát rồi khẽ gật đầu ghi nhận. Tim Lửa quay đi vừa lúc Đuôi Mây dịu dàng dẫn Mặt Mất đi ngang qua, liền chặn chúng lại hỏi, "Cô ổn chứ, Mặt Mất?"

"Tôi ổn," cô mèo trẻ trả lời, mặc dù cứ liếc xung quanh một cách bất an bằng con mắt lành lặn của mình. "Ông chắc chắn không còn con chó nào đi xa đến tận đây chứ?"

"Đích thân tôi đã kiểm tra toàn trại rồi", Tim Lửa nói với cô. "Không có dấu hiệu của con chó nào cả".

"Ở gò đá Thái Dương, cô ấy đã rất dũng cảm", Đuôi Mây meo, sục mõm vào vai Mặt Mất. "Cô ấy đã giúp cháu canh gác từ trên cây".

Mặt Mặt sáng rõ lên. "Tôi không thể nhìn rõ như lúc trước nữa, nhưng tôi có thể nghe và đánh hơi."

"Giỏi lắm," Tim Lửa meo. "Cả cháu nữa, Đuôi Mây. Cậu đã đúng khi đặt niềm tin vào cháu".

"Tất cả họ đều làm rất tốt". Đó là giọng của Da Xỉ Than, Tim Lửa quay sang thấy cô đang lê bước về phía mình, cùng với Long Chuột đứng ngay đằng sau cô. "Không hề có hoảng loạn, thậm chí cả khi chúng tôi nghe thấy bầy chó tru lên".

"Và tất cả mèo đều lành lặn cả chứ?" Tim Lửa hỏi một cách lo âu.

"Tất cả họ đều khỏe". Đôi mắt xanh da trời của cô mèo lang y nhẹ nhõm. "Long Chuột bị rách chân khi chạy khỏi bầy chó, nhưng chỉ thế thôi. Đi nào, Long Chuột, tôi sẽ cho cô một ít thuốc".

Tim Lửa nhìn họ đi, bỗng chợt nhận ra Bão Trắng đã đến bên mình tự lúc nào. "Tôi nói chuyện với anh được không?"

"Đương nhiên là được".

"Tôi xin lỗi". Đôi mắt của Bão Trắng ngập tràn đau đớn. "Tôi biết là anh đã bảo tôi chăm sóc Sao Xanh khi chúng ta đi trốn bầy chó. Nhưng bà đã lên đi khỏi gò đá Thái Dương, trước khi tôi nhận ra thì bà đã biến mất. Tại tôi mà bà chết".

Tim Lửa nheo mắt lại trước ông chiến binh già. Lần đầu tiên anh để ý thế ông đã kiệt quệ như thế nào. Mặc dù Bão Trắng là chiến binh kỳ cựu của bộ tộc Sấm, nhưng dường như lúc nào ông cũng khỏe khoắn và tràn trề sinh lực, bộ lông trắng của ông bóng mượt và được chải tươm tất. Bây giờ trông ông già cả trăm mùa trắng so với lúc ông rời trại vào buổi sáng.

"Vớ vẩn!" Tim Lửa bài bác. "Cho dù ông có thấy Sao Xanh chẳng nữa, thì liệu ông có thể làm gì nào? Bà là tộc trưởng - ông không thể nào buộc bà phải ở lại được".

Bão Trắng chớp mắt. "Tôi không dám cử mèo nào đi theo bà - không dám khi có một bầy chó chạy rông trong rừng. Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là ngồi trên cây quanh gò đá Thái Dương và lắng nghe tiếng chó rú..." Một cơn rừng mình chạy qua cơ thể ông. "Nhưng đáng lẽ tôi phải làm gì đó".

"Ông đã làm mọi thứ rồi", Tim Lửa nói với ông. "Ông đã ở lại với bộ tộc và giữ cho họ an toàn. Sao Xanh đã đưa ra quyết định cuối cùng của bà. Việc bà hy sinh để cứu chúng ta là ý nguyện của bộ tộc Sao".

Bão Trắng chậm chậm gật đầu, dấu mắt ông vẫn đậm nét ưu phiền, "Mặc dù bà đã mất hết niềm tin vào bộ tộc Sao".

Tim Lửa hiểu rất rõ bí mật mà họ cùng chia sẻ, rằng trong những mùa trăng cuối đời, tâm trí của Sao Xanh bắt đầu hoảng loạn. Bị sốc tận tâm can khi phát hiện ra sự phản bội của Sao Cọp, Sao Xanh dần tin rằng mình đối đầu với các tổ tiên chiến binh. Tim Lửa và Bão Trắng, cùng sự giúp đỡ của Da Xỉ Than đã phần lớn che giấu điểm yếu của tộc trưởng khỏi những mèo khác trong bộ tộc. Nhưng Tim Lửa biết cảm xúc của Sao Xanh đã thay đổi trong những khoảnh khắc cuối đời à.

"Không đâu, Bão Trắng". Tim Lửa trả lời, vui mừng vì mình có điều để an ủi ông chiến binh già hào hiệp. "Bà đã hòa bình với bộ tộc Sao trước khi chết rồi. Bà biết chính xác mình đang làm gì và tại sao làm vậy. Tâm trí của bà sáng tỏ trở lại, và niềm tin của bà rất mạnh mẽ".

Niềm vui làm dịu đi đôi mắt của Bão Trắng, và ông gục đầu xuống. Tim Lửa nhận thấy cái chết của Sao Xanh là một mất mát lớn thế nào với ông; họ đã là bạn chí cốt của nhau suốt cả một quãng đời dài.

Lúc này, những mèo còn lại của bộ tộc đã vào đông đủ, vây quanh Tim Lửa. Anh có thể thấy dấu tích sợ hãi của biến cố vừa qua vẫn đọng trong mắt họ, hòa với nỗi thấp thỏm về tương lai. Nuốt nước miếng một cách khó nhọc, anh nhận ra trách nhiệm của mình bây giờ là phải trấn an những nỗi sợ đó.

"Tim Lửa," Long Điều Hâu e dè hỏi, "có thật là Sao Xanh chết rồi không?"

Tim Lửa gật đầu. "Đúng vậy. Bà... bà đã hy sinh để cứu tôi, và tất cả chúng ta".

Trong thoáng chốc, anh tưởng như giọng mình lạc mất hoàn toàn, anh lại chập vạt nuốt nước miếng. "Tất cả mọi mèo đều biết rằng tôi là mèo cuối cùng trên đường dẫn dụ bầy chó đến ghềnh nước. Khi tôi gần đến mép đá thì Sao Cọp đột ngột phóng lên người tôi, quật tôi xuống để cho gã chó đầu đàn bắt được tôi. Chấn chấn nó đã giết tôi rồi và bầy chó vẫn còn luẩn quẩn trong rừng nếu không có Sao Xanh. Bà đã lao mình vào gã chó, ngay bên mép ghềnh nước và.... và gã đã lôi bà xuống sông cùng với gã".

Anh có thể thấy làn sóng đau buồn nổi dờn dợn khắp những mèo cùng tộc với mình, như một cơn gió lay chuyển rừng cây.

"Sau đó chuyện gì xảy ra?" Long Tuyết lặng lẽ meo.

"Tôi lao theo bà, nhưng tôi đã không thể cứu bà," Tim Lửa vội nhắm mắt lại, nhớ đến dòng nước cuộn cuộn và sự vùng vẫy vô vọng của anh nhằm giữa cho tộc trưởng nổi lên. "Bàn Chân Sương và Long Đá Quý từ bộ tộc Sông đã đến giúp tôi khi chúng tôi bị cuốn xa ra ghềnh đá", anh tiếp tục. "Sao Xanh vẫn còn sống khi chúng tôi đưa bà lên khỏi dòng nước, nhưng đã quá trễ. Mạng thứ chín của bà đã chấm dứt, và bà đã rời chúng ta để gia nhập bộ tộc Sao".

Một tràng ngao thê thiết tru lên từ đâu đó trong vòng tròn mèo. Tim Lửa nhận thấy nhiều mèo thậm chí còn chưa được sinh ra trong khi Sao Xanh trở thành tộc trưởng, và việc mất bà trong lúc này khiến cho họ có cảm giác như thể bốn cây sồi lớn ở điểm Bốn Cây vừa bị tróc gốc sau một đêm.

Anh lên giọng, cố gượng cho không run. "Sanh Xanh không đi, các mèo biết đấy. Bà sẽ luôn trông chừng chúng ta từ bộ tộc Sao... Bây giờ tâm linh của bà đang ở đây với chúng ta". Hoặc ở trong hang của bà, anh thầm nghĩ, chia lỡi với Long Đá Quý và Bàn Chân Sương.

"Bây giờ tôi muốn thăm Sao Xanh ngay", Đuôi Chấm meo. "Bà đâu rồi - trong hang của bà à?" Vừa nói bà mèo già vừa quay về hướng cổng trại, được hộ tống hai bên bởi Đuôi Đốm Xám và Tai Nhỏ.

"Tôi đi cùng các cụ với", Long Tuyết gọi theo, đứng bật dậy.

Nỗi sợ khiến Tim Lửa bủn rủn tay chân. Anh đã hy vọng cho Bàn Chân Sương và Long Đá Quý càng nhiều thời gian với mèo mẹ đá quý quá cố của họ càng tốt, nhưng anh đột nhiên nhận ra rằng ngoài Văn Xám và Bảo Cát ra, không mèo nào biết có hai chiến binh bộ tộc Sông đang ở trong trại.

"Đợi đã..." anh gọi to, chen vai lách mình qua vòng tròn mèo.

Đã quá trễ. Đuôi Chấm và Long Tuyết đã đứng trước cửa hang của Sao Xanh rồi, lông họ dựng đứng và đuôi họ xù lên to gấp đôi kích thước bình thường của họ khi chạm trán những mèo lạ.

Một tiếng gầm đe dọa phát ra từ Long Tuyết. "Bọn bay làm gì ở đây?"

CHƯƠNG 2

hi Tim Lửa nhào được đến hang Sao Xanh, Đuôi Chấm quay lại đối mặt với anh. Mắt bà bùng bùng giận dữ. "Có hai mèo bộ tộc Sông ở đây", bà ngao. "Đang làm ô uế thi thể tộc trưởng của chúng ta!"

"Không... không phải đâu". Tim Lửa thở hỗn hển. "Họ có quyền được ở đây".

Anh nhận thấy những mèo còn lại của bộ tộc đã lo lắng tụ tập phía sau anh, và tiếng của Đuôi Mây ngao to nhất bày tỏ sự phản đối, hòa với những tiếng gầm giận dữ nổi lên khắp nơi.

Tim Lửa nguẩy phắt lại trực diện họ. "Lùi lại!" anh ra lệnh. "Mọi chuyện ổn cả. Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý..."

"Anh biết họ ở đây à?" Giọng nói đó là của Vằn Đen, ông mèo mướp đen đậm chen lẩn qua đám đông đứng mũi chạm mũi với Tim Lửa. "Anh đã để cho mèo kẻ thù vào trại của chúng ta - vào tận hang tộc trưởng của chúng ta?"

Tim Lửa hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh. Anh vốn đã nghi ngờ sâu sắc ông mèo mướp sọc đen này. Khi cả bộ tộc lẩn bắn chuẩn bị chạy trốn bầy chó, Vằn Đen lại định trốn đi với lũ con của Sao Cọp. Dẫu ông ta đã thề thốt rằng không biết gì về kế hoạch dùng bầy chó tiêu diệt bộ tộc Sấm của Sao Cọp, nhưng Tim Lửa không chắc mình có thể tin ông ta.

"Ông quên tôi đã nói gì với ông rồi sao?" anh cất vấn. "Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý đã giúp tôi kéo Sao Xanh ra khỏi con sông".

"Đó là anh nói!" Vằn Đen tru tréo. "Làm sao chúng tôi biết anh nói sự thật? Tại sao những mèo bộ tộc Sông lại giúp đỡ bộ tộc Sấm?"

"Xưa nay họ vẫn thường giúp đỡ chúng ta mà", Tim Lửa nhắc nhở ông ta. "Đáng ra chúng ta đã chết nhiều mèo hơn sau trận cháy rừng nếu bộ tộc Sông không cho chúng ta trú nhờ".

"Đúng đấy", Lòng Chuột meo. Cô vừa cùng Da Xỉ Than từ hang mèo lang y quay lại kịp lúc nghe thấy cuộc đấu khẩu của họ, và bây giờ cô đang lách mình để đến đứng bên Vằn Đen. "Tuy nhiên đó không phải là cái cớ để họ ở lại một mình trong hang với thi thể của Sao Xanh. Họ đang làm gì trong đó vậy?"

"Chúng tôi đang thể hiện lòng tôn kính đối với Sao Xanh."

Lòng Đá Quý trả lời đầy khí phách, Tim Lửa quay đầu lại thì thấy thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông và Bàn Chân Sương đã xuất hiện ở miệng hang. Cả hai lộ vẻ hoang mang trước phản ứng của những mèo bộ tộc Sấm, lòng họ bắt đầu dựng lên khi nhận ra mình đang bị đối xử như những kẻ xâm lăng.

"Chúng tôi muốn nói lời vĩnh biệt với bà", Bàn Chân Sương meo.

"Tại sao vậy?" Long Chuột chất vấn.

Bụng Tim Lửa thắt lại khi Bàn Chân Sương đối mặt với cô mèo nâu nhạt và trả lời. "Vì bà là mẹ chúng tôi".

Một sự im lặng rơi tõm xuống, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng một con két quác lên từ ngoài rìa trại. Tâm trí Tim Lửa bắn loạn khi giáp mặt với những ánh mắt căm thù, sừng sờ của bộ tộc mình. Ánh mắt anh chạm phải tia nhìn của Bão Cát - trông cô có vẻ thất thần, như thể cô cho rằng Tim Lửa sẽ không bao giờ chọn bộ tộc Sấm để tiết lộ bí mật như thế này của tộc trưởng.

"Mẹ của các người?" Đuôi Chấm ngao. "Ta không tin. Sao Xanh không đời nào cho phép con mình được nuôi nấng ở một bộ tộc khác".

"Tin hay không thì tùy, nhưng đó là sự thật", Long Đá Quý meo.

Tim Lửa bước đến, phẩy đuôi cảnh báo Long Đá Quý hãy giữ im lặng. "Giờ hãy để tôi giải quyết việc này. Anh và Bàn Chân Sương nên đi thì hơn".

Long Đá Quý gật đầu giật cục với anh và dẫn đầu khi cùng Bàn Chân Sương bước về phía đường hầm kim tước. Tim Lửa nghe thấy một hay hai tiếng rít dữ tợn khi những mèo bộ tộc Sấm dạt ra cho họ đi qua.

"Gửi lời cảm ơn của bộ tộc đến các vị", Tim Lửa gọi lớn theo sau họ, giọng anh vang dội qua Bục Đá.

Bàn Chân Sương và Long Đá Quý không đáp lời. Thậm chí họ không hề ngoái lại nhìn trước khi biến mất vào đường hầm.

Từng sợi lông trên mình Tim Lửa đều rung lên với nỗi ước ao được quay đầu và chạy trốn khỏi trách nhiệm mới này của mình. Điều bí mật vốn đã quá nặng nề để giữ kín - rằng Sao Xanh đã để cho một bộ tộc khác nuôi con của mình - sẽ càng nặng nề hơn khi phải nói ra. Anh ước gì mình được thêm thời gian để suy nghĩ về những điều phải nói, nhưng anh biết bộ tộc của anh nên biết sự thật từ anh bây giờ còn hơn là biết tin từ Sao Cọp ở cuộc Tụ Hạp tới. Trên cương vị là tộc trưởng bộ tộc, anh phải đối mặt với nhiệm vụ này, cho dù anh không thích nó đến đâu chăng nữa.

Nghiêng đầu với Da Xỉ Than, anh nhảy lên Bục Đá. Không cần phải triệu tập bộ tộc - họ đều đang ngược mắt nhìn anh rồi kia kìa. Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa như ngạt thở, không sao thốt lên lời.

Anh có thể thấy được sự giận dữ và bối rối của họ, ngửi được mùi sợ hãi của họ. Vằn Đen đang trào trạo nhìn anh, mắt nheo lại, như thể đang toan tính xem sẽ nói với Sao Cọp những gì. Thật chán ngán, Tim Lửa ngẫm nghĩ rằng Sao Cọp đã biết tất cả - hẳn đã nghe lỏm những

gì mà Sao Xanh nói với các con khi bà nằm hấp hối trên bờ sông. Nhưng tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối chắc chắn sẽ còn hài lòng hơn nữa khi nghe về sự bối rối của bộ tộc Sấm và những khó khăn riêng của Tim Lửa. Thế nào Sao Cọp cũng tìm cách biến nó thành điều có lợi cho mục đích trả thù bộ tộc Sấm, cũng như nỗ lực lấy lại những đứa con, chân Mâm Xôi và chân Hung của hắn.

Tim Lửa hít một hơi thật sâu và bắt đầu: "Bàn Chân Sương và Long Đá Quý thật sự là con của Sao Xanh". Anh cố giữ cho giọng mình vững vàng, thầm cầu xin bộ tộc Sao cho anh tìm được lời đúng đắn để những mèo trong bộ tộc không quay lại với Sao Xanh. "Tim Cây Sồi của bộ tộc Sông là cha họ. Khi những đứa con của bà được sinh ra, Sao Xanh đã trao chúng cho ông để chúng được nuôi lớn trong bộ tộc ông ấy".

"Làm sao anh biết được?" Long Tuyết gừ. "Sao Xanh sẽ không bao giờ làm thế cả! Nếu những mèo bộ tộc Sông nói như thế thì họ đã nói dối".

"Chính Sao Xanh đã nói với tôi," Tim Lửa trả lời.

Anh nhìn vào mắt bà mèo trắng; đôi mắt của bà long lên vì giận dữ, răng bà nhe ra, nhưng bà không dám buộc tội anh nói dối. "Anh định nói với chúng tôi rằng bà là kẻ phản bội ư?" bà rít lên.

Một hai mèo ngao lên phản kháng. Long Tuyết quay sang, lông xù lên, và Bão Trắng đứng dậy nhìn thẳng bà. Mặc dù ông chiến binh kỳ cựu có vẻ sững sờ, nhưng giọng ông vẫn rất kiên định khi ông meo, "Sao Xanh luôn trung thành với bộ tộc của bà".

"Nếu bà trung thành," Văn Đen chen vào, "tại sao bà lại để cho mèo từ bộ tộc khác làm cha của lũ trẻ?"

Tim Lửa thấy câu hỏi đó thật khó trả lời. Cách đây không lâu, Văn Xám đã bầu bạn với một cô mèo bộ tộc Sông, và bây giờ những đứa con của anh ấy đang lớn lên ở đó. Những mèo bộ tộc Sấm đã nổi đóa đến nỗi Văn Xám cảm thấy mình không thể nào ở lại bộ tộc đã sinh ra mình được nữa. Mặc dù anh đã trở lại, nhưng vẫn còn vài mèo khó chịu và tỏ ý nghi ngờ lòng trung thành của anh.

"Chuyện đã xảy ra", Tim Lửa trả lời. "Khi những đứa trẻ ra đời, đáng lẽ Sao Xanh sẽ nuôi chúng lớn để trở thành những chiến binh bộ tộc Sấm trung thành, nhưng..."

"Tôi nhớ những đứa trẻ đó rồi". Lần này là Tai Nhỏ xen vào. "Chúng biến mất khỏi nhà trẻ. Tất cả chúng tôi đều đã nghĩ là cáo hay lửng gi đó đã bắt chúng đi mất. Lúc đó Sao Xanh bị quẫn trí. Anh muốn nói tất cả điều đó là giả dối ư?"

Tim Lửa nhìn ông mèo xám già. "Không," anh hứa. "Sao Xanh suy sụp thật sự trước việc mất con. Nhưng bà cần phải từ bỏ chúng để trở thành tộc trưởng".

"Anh muốn nói với chúng tôi rằng tham vọng đối với bà còn có ý nghĩa hơn con cái thì phải?" Da Bụi hỏi. Anh chiến binh lông nâu có vẻ bối rối hơn là giận dữ, như thể anh không thể dung hòa được hình ảnh này với tộc trưởng thông thái mà anh từng biết.

"Không," Tim Lửa nói với anh. "Bà làm thế vì bộ tộc cần bà. Bà đặt bộ tộc lên hàng đầu - như bà vẫn thường thế".

"Đó là sự thật", Bão Trắng lặng lẽ đồng ý. "Không gì có ý nghĩa hơn đối với Sao Xanh ngoài bộ tộc Sấm".

"Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý hãnh diện vì lòng dũng cảm của bà - cả lúc trước lẫn bây giờ," Tim Lửa tiếp tục. "Cũng giống như chúng ta vậy".

Anh thấy nhẹ nhõm khi không còn sự đối kháng công khai nữa, mặc dù căng thẳng trong số bày mèo vẫn chưa hết hẳn. Lông Chuột và Lông Tuyết đang xầm xì với nhau, bắn những cú liếc nghi ngờ về phía anh. Đuôi Chấm, chớp đuôi giật giật, bước tới nhập hội với họ. Nhưng Bão Trắng đi hết từ mèo này tới mèo khác, rõ ràng ủng hộ những gì anh vừa nói, và Tai Nhỏ đang gật đầu một cách thấu hiểu, như thể cụ tôn trọng quyết định khó khăn mà Sao Xanh đã phải đưa ra.

Sau đó, một giọng đơn lẻ vang lên lạnh lót, vượt lên trên những tiếng rì rầm khác. "Tim Lửa", chân Hung cất tiếng. "Bây giờ ông sẽ làm tộc trưởng của chúng tôi chứ?"

Trước khi Tim Lửa có thể trả lời, Vằn Đen đã đứng nhồm dậy. "Chấp nhận một mèo kiểng làm tộc trưởng bộ tộc? Chúng ta có điên không đấy?"

"Điều đó không phải là vấn đề, Vằn Đen," Bão Trắng chỉ ra, giọng ông lấn lướt cả tiếng thảng thốt từ Bão Cát và Vằn Xám. "Tim Lửa là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc, anh ấy sẽ kế vị Sao Xanh. Đó là điều đương nhiên".

Tim Lửa liếc nhìn ông tỏ vẻ biết ơn. Lông vai anh đã bắt đầu dựng lên và anh cố thư giãn cho chúng xẹp xuống trở lại. Anh sẽ không để cho Vằn Đen thấy những lời khích bác của hắn kích động mình. Tuy nhiên, anh không thể dập tắt được mối ngờ vực. Sao Xanh đã chỉ định anh làm thủ lĩnh trợ tá trong khi tâm trí bà bị che phủ bởi cú sốc do sự phản trắc của Sao Cọp gây ra, và cả bộ tộc phập phồng bất an vì nghi lễ vinh danh đã diễn ra trễ. Liệu có nghĩa là anh không phải là mèo thích hợp để dẫn dắt bộ tộc Sấm?

"Nhưng mèo kiểng!" Vằn Đen phản đối. Đôi mắt vàng của ông ta long lên vẻ thâm hiểm khi ngược lên nhìn Tim Lửa. "Mùi thối tha của Hai Chân và ổ của chúng! Đó là những gì chúng ta muốn là tộc trưởng của mình ư?"

Tim Lửa cảm thấy cơn giận dữ quen thuộc lại bùng lên sôi gan. Dẫu anh đã sống với bộ tộc kể từ khi anh sau mùa trắng tuổi, nhưng Vằn Đen không bao giờ để cho anh quên rằng anh không được sinh ra trong rừng.

Trong khi anh đấu tranh chống lại nỗi khao khát muốn phóng xuống và cắm móng vuốt vào da của Văn Đen, thì Hoa Vàng đứng dậy và bước đến đối mặt với ông chiến binh sẫm màu. "Anh sai rồi, Văn Đen", bà ngao. "Tim Lửa đã chứng tỏ lòng trung thành với bộ tộc hơn ngàn lần rồi. Không mèo nào sinh ra trong tộc lại có thể làm hơn thế".

Tim Lửa chớp mắt tỏ vẻ biết ơn bà, ngạc nhiên rằng Hoa Vàng lại chính là mèo, trong tất cả những mèo còn lại, ủng hộ anh dứt khoát như vậy. Bà biết Tim Lửa e ngại thằng chân Mâm Xôi con bà lớn lên sẽ nguy hiểm hệt như cha nó, Sao Cọp. Dù anh đã đích thân nhận nó làm lính nhỏ của mình, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy thoải mái khi ở gần tên mèo trẻ này, và Hoa Vàng biết điều đó. Bà đã bảo vệ đám con của mình rất quyết liệt trước sự ác cảm vô cớ của Tim Lửa. Bây giờ anh càng ngạc nhiên hơn khi bà lại ủng hộ anh chống lại Văn Đen.

"Tim Lửa, đừng nghe Văn Đen", Long Điều Hâu hòa giọng với Hoa Vàng. "Tất cả những mèo ở đây đều muốn anh làm tộc trưởng, ngoại trừ ông ta. Rõ ràng anh là mèo tốt nhất cho vị trí đó"

Tiếng gầm xầm tán thành vang lên từ những mèo xung quanh Bực Đá, và tim của Tim Lửa rộn lên lòng biết ơn.

"Và ai định chống lại sắc lệnh của bộ tộc Sao?" Long Chuột thêm. "Thủ lĩnh trợ tá luôn trở thành tộc trưởng. Đó là truyền thống của luật chiến binh".

"Tim Lửa tỏ tường nhiều điều hơn ông đấy", Văn Xám rít lên, phẩy đuôi về khinh bỉ về phía Văn Đen. Anh cũng như Tim Lửa biết rằng ông chiến binh sẫm màu này đã âm mưu với Sao Cọp trước khi bày chớ tấn công.

Tim Lửa đưa tay ra hiệu cho bạn im lặng trước khi nói với cả bộ tộc. "Tôi hứa sẽ dành cả cuộc đời còn lại của mình để trở thành tộc trưởng xứng đáng của bộ tộc Sấm. Và, với sự giúp đỡ của bộ tộc Sao, tôi sẽ thành công".

Theo bản năng, ánh mắt anh hướng về Bão Cát, và anh cảm thấy ấm áp đến tận chân và chớp đuôi khi thấy cô tự hào đến thế nào.

"Còn về phần ông, Văn Đen", Tim Lửa gằn giọng, không thể che giấu được nỗi giận dữ. "Nếu ông không thích cái ý nghĩ bị dẫn dắt bởi mèo kiêu, thì ông có thể ra đi".

Ông chiến binh lông đậm màu quật mạnh đuôi - một sự thù hằn không làm vào đâu được trong ánh mắt ông ta nhìn Tim Lửa. Nếu mình không đến khu rừng này, Tim Lửa nhận ra, thì hẳn bây giờ Sao Cọp đã làm tộc trưởng, và ông ta đã làm thủ lĩnh trợ tá rồi.

Không bao giờ anh có ý định đối đầu công khai với Văn Đen, nhưng ông mèo mướp sẫm màu đã buộc anh phải làm vậy. Mặc dù bộ tộc Sấm không kham nổi chuyện mất thêm chiến binh nào nữa, nhưng trong lòng Tim Lửa muốn Văn Đen phản ứng lại ngay lập tức và rời khỏi bộ tộc mãi mãi. Nhưng đồng thời anh cũng biết Văn Đen sẽ đi thẳng đến bộ tộc Bóng

Tối và đi theo Sao Cọp. Tốt hơn nên tách những kẻ thù của mình xa nhau ra, Tim Lửa tự thú. Vằn Đen sẽ ít nguy hiểm hơn nếu hấn ở trong bộ tộc Sấm, nơi mà Tim Lửa có thể dễ mắt đến hấn.

Ông chiến binh sọc đen tiếp tục nhìn anh thêm vài nhịp tim đập nữa, rồi quay ngoắt lại và bước đi. Có điều ông ta không đi thẳng ra đường hầm kim tước, mà biến mất vào hang chiến binh.

"Nào." Tim Lửa cao giọng khi quay trở lại những mèo còn lại trong bộ tộc. "Đêm nay chúng ta sẽ tiến hành nghi lễ tiễn đưa Sao Xanh".

"Khoan!" Đuôi Mây đứng phắt dậy, đuôi dù lên. "Ông không định tấn công bộ tộc Bóng Tối à? Họ đã giết Mặt Vện và dẫn bày chó đến trại chúng ta! Ông không muốn trả thù sao?"

Lông anh dựng lên căm thù, Mặt Vện là mẹ nuôi của Đuôi Mây khi nó mới vào bộ tộc Sấm lúc còn là một mèo con oặt ọe. Nhưng Tim Lửa biết việc tấn công bộ tộc Bóng Tối ngay bây giờ không phải là câu trả lời.

Anh quật đuôi ra hiệu cho những tiếng ngao đồng tình cất lên ngay khi Đuôi Mây dứt lời lặng xuống. "Không," anh meo. "Đây không phải là lúc tấn công bộ tộc Bóng Tối".

"Cái gì?" Đuôi Mây nhìn anh, không tin nổi. "Ông bỏ qua cho họ dễ vậy sao?"

Tim Lửa hít một hơi thật sâu. "Bộ tộc Bóng Tối không giết Mặt Vện hay dẫn đường cho bày chó. Chính Sao Cọp mới làm điều đó. Mỗi con thỏ trên đường đều có mùi của hấn chứ không có mùi của mèo nào khác. Chúng ta cũng không chắc bộ tộc Bóng Tối có biết tộc trưởng của mình đang mưu mô những gì hay không."

Đuôi Mây phụt ra một tiếng khịt mũi đầy khinh miệt. Tim Lửa thấy cho thẳng cự lính nhỏ của mình một cái nhìn nghiêm khắc, bắt nó không được tranh cãi vấn đề đó vào lúc này. Anh biết mọi chuyện xảy ra đều bắt nguồn từ mối thù dai dẳng giữa anh và Sao Cọp. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối hấn sẽ rất sung sướng khi san bằng bộ tộc Sấm và chiếm giữ lãnh địa của họ làm của mình, nhưng đó không phải là động cơ thực sự khiến hấn dụ bày chó đến trại. Điều mà Sao Cọp muốn hơn hết thấy chính là tiêu diệt Tim Lửa. Chỉ khi đó hấn mới có thể trả thù cho việc Tim Lửa đã vạch trần âm mưu giết Sao Xanh của hấn và việc hấn bị trục xuất khỏi bộ tộc.

Sớm hay muộn, Tim Lửa biết, rồi cũng đến lúc anh sẽ phải một chọi một với Sao Cọp trong trận chiến chung mà chỉ có một trong hai họ có thể sống sót. Anh cầu nguyện bộ tộc Sao rằng khi thời khắc đến, anh sẽ có đủ lòng can đảm và sức mạnh để vĩnh viễn tống khứ gã mèo khát máu này ra khỏi khu rừng.

"Hãy tin tưởng vào tôi," anh mèo lớn với toàn thể bộ tộc. "Sao Cọp sẽ phải trả giá. Nhưng bộ tộc Sấm không có ân oán gì với bộ tộc Bóng Tối hết".

Thật nhẹ nhõm với Tim Lửa, Đuôi Mây đã ngồi xuống trở lại, đôi mắt xanh da trời của nó cháy hực lên giận dữ, và lầm bầm gì đó với Mất Mặt. Gần đó, Hoa Vàng ngồi thu lu cuộn tròn đuôi bao quanh chân Mâm Xôi và chân Hung như muốn bảo vệ chúng, như thể chúng vẫn còn là bọn mèo con bé tí. Bà đã buộc Tim Lửa phải tự mình nói với bọn trẻ về những gì mà Sao Cọp đã làm, và bà luôn sợ bộ tộc sẽ phán xét chúng theo cách nghiệt ngã vì những tội lỗi của cha chúng. Khi Tim Lửa đưa ra quyết định không tấn công, bà thở phào thấy rõ, còn hai cô cậu lính nhỏ lính ra xa khỏi bà. Chân Mâm Xôi nhìn xoáy vào Tim Lửa với đôi mắt hổ phách nheo lại, và Tim Lửa tự hỏi không biết mình có thấy sự thù địch ở trong đó hay không.

Anh gạt vẩn đề chân Mâm Xôi ra sau óc mình trong khi nhìn khắp những mèo đang tụ tập bên dưới. Những chiếc bóng vắt ngang qua trại, và Tim Lửa nhận ra đã đến lúc bộ tộc nói với vĩnh biệt với tộc trưởng đáng kính. "Chúng ta sẽ tỏ lòng tôn kính của mình với Sao Xanh", anh tuyên bố. "Cô sẵn sàng chưa, Da Xỉ Than?" Cô mèo lang y gật đầu. "Văn Xám, Bão Cát", Tim Lửa tiếp tục, "các bạn mang thi thể Sao Xanh ra trắng trổng để chúng ta có thể chia lượi với bà trước sự chứng kiến của bộ tộc Sao, được chứ?"

Hai chiến binh đứng dậy và biến mất vào hang của Sao Xanh, khoảnh khắc sau, họ xuất hiện trở lại với thi thể của tộc trưởng được đỡ ở giữa. Họ mang và đến trung tâm trắng trổng và nhẹ nhàng đặt bà xuống nền đất cứng.

"Bão Cát, thành lập một đội săn mồi", Tim Lửa ra lệnh. "Khi cô đã nói với vĩnh biệt với Sao Xanh xong, tôi muốn cô làm đầy đồng mồi. Và Long Chuột, khi cô chia lượi với bà xong, hãy dẫn đội tuần tra đi về phía bãi đá Hang Rắn và biên giới bộ tộc Bóng Tối. Tôi muốn chắc chắn cả bầy chó đã cút sạch, và không còn mèo bộ tộc Bóng Tối nào trên lãnh thổ của chúng ta. Tuy nhiên, hãy cẩn thận - đừng liều lĩnh'.

"Rõ, Tim Lửa". Cô mèo mướp nâu dẻo dai đứng dậy. "Hoa Vàng, Đuôi Dài, anh chị đi chứ?"

Những mèo vừa được gọi tên hợp nhóm lại với cô, và cả ba cùng đi vào trung tâm trắng trổng để chia lượi với tộc trưởng lần cuối cùng. Bão Cát theo sau cùng với Da Bụi và Đuôi Mây. Da Xỉ Than đứng ở phía đầu của Sao Xanh, ngược lên bầu trời ngả màu chàm, nơi những ngôi sao đầu tiên của dải Thiên Hà bắt đầu xuất hiện. Theo truyền thống xa xưa của các bộ tộc, mỗi ngôi sao tượng trưng cho tâm linh của một tổ tiên chiến binh. Tim Lửa tự hỏi liệu đêm nay có thêm một ngôi sao nữa, cho Sao Xanh, hay không.

Đôi mắt xanh da trời của Da Xỉ Than quắc sáng, chứa đựng những bí mật của bộ tộc Sao. "Sao Xanh là một tộc trưởng cao quý", cô meo. "Chúng tôi tạ ơn bộ tộc Sao đã cho bà cuộc đời để bà cống hiến cho bộ tộc chúng tôi, và những ký ức về bà sẽ không bao giờ phai nhạt khỏi khu rừng. Giờ đây chúng tôi giao phó tâm linh của bà cho bộ tộc Sao - và bà sẽ trông nom chúng tôi khi đã chết cũng hết như khi bà còn sống".

Tiếng gầm thầm khê khàng lan khắp bộ tộc khi cô mèo lang y dứt lời và đứng cúi đầu. Các chiến binh mà Tim Lửa đã chọn đi tuần tra và đi săn liền khụy xuống bên cạnh thi thể của Sao Xanh, chải lông của bà và dụi mũi vào hông bà. Sau một lúc, họ lùi lại và những mèo khác thể chỗ họ, cho đến khi toàn thể bộ tộc đã chia lơi với tộc trưởng của mình trong nghi thức tang thương.

Các đội mèo rời trại đi làm nhiệm vụ, và những mèo khác lặng lẽ rút về hang của họ, Tim Lửa đứng nhìn theo ở gần chân Bực Đá, và khi Long Điều Hâu dời khỏi thi thể của tộc trưởng, anh liền bước đến chặn cậu chiến binh trẻ lại. "Tôi có một công việc cho cậu", anh khê meo. "Tôi muốn cậu để mắt đến Văn Đen. Nếu ông ta sang biên giới của bộ tộc Bóng Tối quá nhiều thì tôi muốn biết điều đó".

Cậu mèo vàng nâu nhìn Tim Lửa, nổi hoảng hốt đấu tranh với lòng trung thành với tộc trưởng mới của mình. "Tôi sẽ cố gắng hết sức, thưa Tim Lửa, nhưng ông ta sẽ không thích đâu".

"Nếu may mắn thì ông ta sẽ không biết gì hết. Đừng lộ liễu quá, và yêu cầu một hay hai mèo khác giúp anh... có thể là Long Chuột và Long Tuyết". Thấy Long Điều Hâu vẫn còn phân vân, Tim Lửa nói thêm, "Văn Đen có thể không biết về việc bày chó, nhưng ông ta biết Sao Cọp đang có âm mưu gì đó. Chúng ta không thể tin ông ta được".

"Tôi cũng thấy thế", Long Điều Hâu meo, mắt vẫn hoài nghi. "Nhưng chúng ta không thể nào theo dõi mãi mãi được".

"Sẽ không là mãi mãi", Tim Lửa bảo đảm với anh. "Chỉ đến khi Văn Đen chứng tỏ được lòng trung thành của ông ta nằm ở đâu - bằng cách này hay cách khác".

Long Điều Hâu gật đầu, rồi lướt lẹ làng vào hang chiến binh. Không còn vấn đề gì khuấy động tâm can của mình nữa, Tim Lửa có thể băng qua trắng trổng đến bên thi thể của Sao Xanh. Da Xỉ Than vẫn ngồi gần đầu của bà và Bão Trắng đang thụp người bên cạnh bà, đầu ông gục xuống, đau thương.

Tim Lửa nghiêng đầu với cô mèo lang y. Anh ngồi xuống cạnh Sao Xanh, tìm kiếm trên gương mặt bà những dấu hiệu của tộc trưởng mà anh hằng thương mến. Nhưng mắt bà khép chặt, không bao giờ còn có thể bùng lên ngọn lửa thu phục được sự tôn kính từ tất cả các bộ tộc. Tâm linh của bà đã hân hoan vút lên bầu trời cùng với tâm linh của những tổ tiên chiến binh của bà, tiếp tục canh giữ khu rừng.

Anh cảm nhận được sự vuốt ve nhẹ nhàng từ bộ lông của tộc trưởng và cảm thấy sự an lành bao trùm lấy mình, tựa hồ như anh đã trở lại làm một chú mèo con, cuộn tròn trong lòng của mẹ. Trong thoáng chốc, anh gần như có thể quên bằng nỗi kinh hoàng vì casic hết của bà và sự cô đơn của trách nhiệm mới đang đè nặng lên mình.

Hãy đón nhận bà với tất cả lòng tôn kính, Tim Lửa cầu nguyện với bộ tộc Sao, nhắm mắt lại và ấn mũi vào bộ lông của Sao Xanh. Và hãy giúp tôi giữ cho bộ tộc của bà được an toàn.

CHƯƠNG 3

ó gì đó huých vào hông Tim Lửa. Với một tiếng meo nghệt ứ, anh mở choàng mắt ra, thấy Da Xỉ Than đang lom khom phía trên mình.

"Thầy đã ngủ thiếp đi", cô khế meo. "Nhưng bây giờ thầy phải dậy mau. Đã đến lúc chôn cất Sao Xanh rồi".

Tim Lửa loạng choạng đứng lên. Anh lần lượt duỗi từng cái cẳng tê cứng của mình và lia chiếc lưới khô quéo ra quanh môi. Có cảm giác như thể mình đã nằm gục ở trắng trống ít nhất một mùa trăng rồi. Cảm giác an ủi mà anh cảm thấy trong khi ngủ được thay thế bằng cảm giác có lỗi.

"Có mèo nào trông thấy không?" anh khế hỏi Da Xỉ Than.

Đôi mắt xanh da trời của cô mèo lang y lóng lánh vẻ thông cảm. "Chỉ có em thôi. Đừng lo lắng về việc đó, Tim Lửa. Không mèo nào trách thầy sau những gì dồn dập xảy ra hôm qua đâu".

Tim Lửa ngó quanh trắng trống. Ánh bình minh heo hắt đang bắt đầu thẩm qua những cành cây. Cách đó khoảng vài cái đuôi mèo, những mèo già đã tập hợp để thi hành bốn phần mang thi thể của Sao Xanh đến nơi yên nghỉ cuối cùng. Những mèo còn lại của bộ tộc đang chậm rãi chui ra khỏi hang của họ, xếp hai hàng giữa thi thể của Sao Xanh và lối vào đường hầm kim tước.

Với cái gật đầu từ Da Xỉ Than, những mèo già nhắc thi thể của Sao Xanh lên và mang bà đi giữa hai hàng chiến binh đau buồn của bà. Tất cả mọi mèo đều kính cẩn cúi đầu khi tộc trưởng được mang đi ngang qua chỗ họ.

"Vinh biệt, Sao Xanh", Tim Lửa lầm rầm. "Con sẽ không bao giờ quên bà đâu". Nỗi đau nhói lên như gai châm vào tim anh khi thấy chóp đuôi của bà rạch thành một đường rãnh hẹp vào lớp lá cháy đen còn sót lại dưới mặt đất sau vụ cháy gần đây.

Khi Sao Xanh biến mất cùng với đoàn hộ tống của bà, những mèo còn lại bắt đầu tản ra. Tim Lửa kiểm tra quanh trại, hài lòng nhận thấy đồng mồi đã được chất đầy. Tất cả những điều anh cần làm bây giờ chỉ là cử một đội tuần tra bình minh đi - sau đó anh có thể ăn và nghỉ ngơi. Anh cảm giác như giấc ngủ một mùa trăng chưa đủ để xua tan nỗi mệt mỏi khỏi các chân của anh.

"Ờm, thưa Tim Lửa", Da Xỉ Than meo. "Thầy đã sẵn sàng chưa?"

Tim Lửa quay sang, bối rối. "Sẵn sàng?"

"Đến tảng đá Mặt Trăng để nhận chín mạng từ bộ tộc Sao". Chóp đuôi của Da Xỉ Than giật lên. "Tim Lửa, chắc là thầy chưa quên nhỉ?"

Tim Lửa khó nhọc nhấc từng bước chân. Đương nhiên anh làm sao quên được nghi lễ cổ xưa nhằm kết nạp tất cả các tộc trưởng mới, nhưng vì lí do gì đó, anh chưa nhận ra rằng nó lại diễn ra ngay lập tức như vậy. Anh cảm thấy bàng hoàng với tốc độ mà mọi chuyện đang diễn ra, cuốn anh trôi về phía trước, hết như dòng xoáy của ghềnh nước đã nuốt nửa đim chết anh.

Nỗi sợ hãi dâng lên tràn nghẹt cổ họng và anh phải vội vàng nuốt nó xuống. Không một tộc trưởng nào từng nói về nghi lễ thần bí kia, do đó không một mèo nào, ngoại trừ những mèo lang y, biết chuyện gì xảy ra ở đó. Trước đây Tim Lửa đã có lần đến tảng đá Mặt Trăng và chứng kiến Sao Xanh nói chuyện với bộ tộc Sao trong giấc ngủ của bà. Kinh nghiệm đó đã quá đủ kinh hoàng rồi. Anh không thể tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra khi anh phải nằm một mình cạnh tảng đá linh thiêng đó và chia sẻ những giấc mơ đó với tổ tiên chiến binh của mình.

Trên hết, anh biết rằng để đi đến Dây Núi, nơi tảng đá Mặt Trăng ẩn mình trong một cái hang sâu dưới lòng đất, sẽ phải mất cả một ngày đường, và nghi lễ yêu cầu anh không được ăn gì trước đó, thậm chí là cả thảo dược duy trì sức khỏe mà những mèo khác ăn trước chuyến đi cũng không luôn.

"Bộ tộc Sao sẽ cho thầy sức mạnh", Da Xỉ Than meo, như thể cô đọc được những suy nghĩ của anh.

Tim Lửa lúng búng lời đồng ý mập mờ. Liếc nhìn xung quanh, anh thấy Bao Trắng đang trên đường về hang chiến binh, liền triệu hồi ông chiến binh già bằng một cú giật đuôi.

"Tôi phải đi đến Dây Núi", anh meo. "Ông sẽ chịu trách nhiệm mọi việc trong trại, được không? Chúng ta cần một đội tuần tra bình minh".

"Xem như xong", Bao Trắng hứa, và nói thêm, "Bộ tộc Sao phù hộ cho anh, Tim Lửa".

Tim Lửa nhìn quanh trại lần cuối khi theo Da Xỉ Than về phía đường hầm kim tước. Anh cảm tưởng như mình sắp thực hiện một chuyến đi rất dài, xa hơn tất cả những chuyến đi mà anh đã từng đi, tới nơi mà viễn cảnh trở về thật mờ mịt. Và trong chùng mực nào đó thì anh sẽ không bao giờ trở về - bởi vì mèo trở về lúc đó sẽ mang một cái tên mới, gánh những trách nhiệm mới, và có một mối quan hệ mới với bộ tộc Sao.

Khi anh quay đi, một tiếng ngao vang lên phía sau anh. Văn Xám và Bao Cát đang chạy băng qua trắng trống.

"Anh không định lên đi mà không nói lời tạm biệt chứ gì?" Văn Xám thở phì phò, và dừng lại.

Bảo Cát nín lặng, nhưng cô xoắn chặt đuôi mình vào đuôi của Tim Lửa và ép sát hông vào anh.

"Ngày mai mình sẽ về mà", Tim Lửa meo. "Nghe này", anh lóng ngóng thêm, "mình biết là bây giờ mọi chuyện đã khác rồi, nhưng không lúc nào là mình không cần các bạn - cả hai bạn. Không mèo nào có được những mèo bạn rất tốt như vậy đâu".

Vằn Xám hích vai anh một cái. "Biết rồi, mớ lông ngực ghếch à", anh chàng meo.

Đôi mắt xanh lá cây của Bảo Cát rực sáng lên khi cô nhìn vào đôi mắt Tim Lửa. "Bọn em cũng luôn cần anh, Tim Lửa", cô sẽ sàng. "Và anh đừng quên điều đó".

"Tim Lửa, đi thôi!" Da Xỉ Than gọi từ nơi cô đang đợi ở lối vào đường hầm kim tước. "Chúng ta phải đến Dãy Núi trước khi đêm xuống - và nên nhớ là em không đi nhanh được như thầy đâu".

"Đến ngay đây!" Tim Lửa liếm nhanh các bạn mình mỗi mèo một cái rồi lao đến đường hầm kim tước theo sau cô mèo lang y. Tim anh tràn trề hy vọng khi bắt kịp cô rồi phóng lên đỉnh khe núi. Có lẽ anh đang bỏ cuộc đời cũ của mình lại phía sau, nhưng anh có thể mang theo bên mình tất cả những gì quan trọng nhất.

Mặt trời hiện ra trên bầu trời xanh trong và sương tan vượt khỏi những cộng cỏ lúc hai mèo đến điểm Bốn Cây, nơi các cuộc Tụ Hạp giữa bốn bộ tộc diễn ra mỗi mùa trăng tròn.

"Tôi hy vọng chúng ta sẽ không gặp phải đội tuần tra bộ tộc Gió", Tim Lửa nhận xét khi họ băng qua lần ranh giới lên vùng cao nguyên trơ trọi, để lại bóng mát của khu rừng ở phía sau.

Cách đây không lâu, Sao Xanh dự định tấn công bộ tộc Gió, buộc tội họ trộm mồi của bộ tộc Sấm. Tim Lửa đã bất tuân lệnh tộc trưởng của mình và liêu lĩnh với lời cáo buộc là kẻ phản bội để tránh đánh nhau. Mặc dù Sao Cao, tộc trưởng bộ tộc Gió, đã chủ hòa, nhưng Tim Lửa có thể hình dung vài mèo bộ tộc Gió vẫn còn mang nỗi hằn thù'.

"Họ sẽ không chặn chúng ta đâu", Da Xỉ Than điềm tĩnh trả lời.

"Biết đâu đấy", Tim Lửa tranh cãi. "Tôi nên tránh họ thì hơn.

Hy vọng của anh vụt biến khi anh và Da Xỉ Than đến một gò đất hoang thì thấy một đội tuần tra bộ tộc Gió đang bươn bả qua những đám nham thạch nam cách chừng vài con cáo phía dưới. Họ đang đi xuôi chiều gió, nên Tim Lửa đã không phát hiện ra mùi của họ để cảnh giác.

Mèo dẫn đầu đội tuần tra ngược đầu lên, và Tim Lửa nhận ra đó là anh chiến binh Tai Rách. Tim anh chìm ngấm khi thấy kẻ thù cũ của mình là Vuốt Bùn ở ngay phía sau anh ta, với

một lính nhỏ nữa mà Tim Lửa không biết. Anh và Da Xỉ Than đợi những mèo bộ tộc Gió nhẩy qua đám thạch nam đến chỗ họ - không cách chi tránh được rồi.

Vuốt Bùn bành môi lên gầm gừ, nhưng Tai Rách nghiêng đầu khi dừng lại trước Tim Lửa. "Chào, Tim Lửa, chào Da Xỉ Than", anh meo. "Tại sao các vị lại ở đây, trên lãnh thổ của chúng tôi?"

"Chúng tôi đang trên đường đến Dây Núi", Da Xỉ Than trả lời, tiến lên một bước.

Tim Lửa cảm thấy dấy lên niềm tự hào khi thấy cái gật đầu kính trọng mà anh chiến binh bộ tộc Gió trao cho cô mèo lang y của mình.

"Không phải tin xấu chứ, tôi hy vọng?" Tai Rách hỏi - mèo thường không đi đến Dây Núi trừ khi có khủng hoảng gì đó trong bộ tộc họ, yêu cầu họ phải đối thoại trực tiếp với bộ tộc Sao.

"Xấu nhất", Da Xỉ Than meo thật cứng rắn. "Sao Xanh đã mất hôm qua rồi".

Cả ba mèo bộ tộc Gió liền cúi đầu, ngay cả Vuốt Bùn cũng tỏ ra nghiêm trang. "Bà là một mèo vĩ đại và cao quý", sau cùng Tai Rách meo. "Mọi bộ tộc đều sẽ vinh danh những ký ức về bà".

Ngước đầu lên trở lại, anh quay sang Tim Lửa với cái nhìn tò mò pha lẫn kính trọng trong mắt. "Vậy bây giờ ông là tộc trưởng?" anh hỏi.

"Phải", Tim Lửa thừa nhận. "Tôi sẽ nhận chín mạng từ bộ tộc Sao".

Tai Rách gật đầu, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm đảo khắp bộ lông da cam rực của anh chiến binh bộ tộc Sấm. "Ông trẻ thật", anh ta nhận xét. "Nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng ông sẽ trở thành một tộc trưởng tốt".

"C-cảm ơn", Tim Lửa lắp bắp, ngạc nhiên quá đổi.

Da Xỉ Than vội cứu anh. "Chúng tôi tuyệt đối không thể nấn ná được", cô meo. "Đường đến Dây Núi còn xa lắm".

"Phải rồi". Tai Rách bước lùi lại. "Chúng tôi sẽ báo cho Sao Cao biết tin của các vị. Cầu cho bộ tộc Sao ở bên các vị!" Anh ta nói với theo khi hai mèo bộ tộc Sấm phóng vút đi.

Đến ngoài rìa cao nguyên thì họ dừng lại, nhìn xuống một quang cảnh khác lạ hoàn toàn. Thay cho những sườn đồi trơ trọi, thỉnh thoảng điểm một vách đá lộ thiên và những mảng cỏ thạch nam, Tim Lửa thấy rải rác những hang ổ của Hai Chân xen kẽ giữa những cánh đồng và hàng rào cây. Phía đằng xa, đường Sấm Rền cắt một vệt ngang qua vùng đất, trong khi phía xa nữa, những ngọn đồi lờm chờm chĩa lên trời, những sườn dốc cần cổ của chúng trở nên xám xịt và ghê sợ. Tim Lửa nuốt nước miếng - vùng đất tiêu điều đó chính là nơi mà họ đang hướng tới.

Anh nhận thấy Da Xỉ Than đang nhìn mình với vẻ thấu hiểu trong đôi mắt xanh của cô.

"Mọi thứ đã khác rồi", Tim Lửa thú thật. "Cô thấy những mèo bộ tộc Gió đỏ không. Ngay cả họ cũng không đối xử với tôi như trước nữa". Anh biết mình không bao giờ có thể nói những điều này với bất cứ mèo nào, ngoại trừ cô mèo lang y - thậm chí với Bao Cát cũng không thể. "Đường như tất cả mọi mèo đều nghĩ tôi cao quý và tinh khôn. Nhưng tôi đâu phải vậy. Tôi cũng sẽ phạm sai lầm chứ, như trước đây tôi từng mắc lỗi vậy. Da Xỉ Than à, tôi không chắc mình có thể làm được hay không?"

"Thầy óc chuột quá". Tim Lửa vừa sốc vừa được xoa dịu bởi hơi hám trêu chọc trong giọng nói của cô. "Khi nào thầy mắc sai lầm - nếu có, Tim Lửa, khi đó em sẽ cho thầy biết ngay, tin em đi". Rồi nghiêm túc hơn, cô thêm, "Và em vẫn là bạn của thầy, cho dù có gì chẳng nữa. Không mèo nào trên đời này có thể hoàn hảo mãi mãi. Sao Xanh cũng không thể! Bí quyết là phải tự học hỏi từ những sai lầm của mình, và có đủ can đảm để sống thật với trái tim mình". Cô quay đầu lại và chà liếm thật sát vào tai anh. "Thầy sẽ ổn mà, Tim Lửa. Nào, chúng ta đi thôi".

Tim Lửa để cô dẫn đường xuống con dốc và băng qua nông trại của Hai Chân. Hai mèo lập chập lội qua bãi đất lầy lội của một cánh đồng vừa mới được cày xong và men theo căn nhà của Hai Chân, nơi hai mèo cô độc, Lúa Mạch và chân Quạ, sống. Tim Lửa cố quan sát, nhưng không có bóng dáng của họ đâu. Anh thấy tiếc vì không gặp được họ, bởi cả hai mèo đó đều là những bạn tốt đối với bộ tộc Sấm, và chân Quạ đã có thời cùng huấn luyện chung với Tim Lửa khi còn là lính nhỏ. Một tiếng sủa văng vẳng đằng xa khiến bộ lông của Tim Lửa run hết cả lên khi nhớ lại nỗi kinh hoàng khi bị bày cho rượt.

Nương dẫn theo bóng râm của những hàng rào cây, cuối cùng họ đến được đường Sấm Rền và ngồi chồm chồm bên vệ đường, lông của họ dựng tóc lên mỗi lần một con quái vật phóng vèo qua. Cái mùi cay nồng từ khói của chúng nhả ra xộc vào mũi và cổ họng của Tim Lửa, và khiến cho mắt anh đau xót.

Da Xỉ Than căng người ra bên cạnh anh, chờ đợi một khoảng không gian an toàn giữa những con quái vật để băng qua. Tim Lửa cảm thấy lo lắng cho bạn. Chân cô bị tật vĩnh viễn từ một tai nạn ở rìa đường Sấm Rền cách đây nhiều mùa trăng, khi cô còn là lính nhỏ của anh, vết thương cũ sẽ níu bước chân cô.

"Chúng ta sẽ cùng qua nhé", anh meo, lại cảm thấy tội lỗi quen thuộc rằng mình đã không ngăn được tai nạn của cô. "Bất cứ khi nào cô sẵn sàng".

Da Xỉ Than khẽ gật đầu, Tim Lửa đoán là cô rất sợ, nhưng cô sẽ không thừa nhận điều đó đâu. Lát sau, khi một con quái vật sáng loáng vừa vụt qua, cô meo. "Đi!" và nhanh như cắt, cô đã chạy tọt tẹt trên bề mặt đen ngòm cứng ngắt.

Tim Lửa chạy chồm chồm bên cạnh cô, cố chú ý không để cô tụt lại phía sau, mặc dù tim anh đang đập bưng bưng và mọi bản năng đều thúc ép anh phải băng thật nhanh qua. Anh nghe thấy tiếng một con quái vật gầm rú phía xa, nhưng trước khi nó đến nơi thì anh và cô mèo lang y đã an toàn ở phía hàng cây bên kia đường.

Cô mèo lang y thở hắt ra vẻ nóng nảy. "Tạ ơn bộ tộc Sao! Qua rồi!"

Tim Lửa lăm bằm đồng ý, mặc dù anh biết họ vẫn còn phải đối mặt với chuyến băng qua đường trở về.

Mặt trời lờ lờ trượt xuống bầu trời. Vùng đất phía bên này đường Sấm Rền ít quen thuộc hơn với Tim Lửa, và mọi giác quan của anh đều đề phòng hiểm nguy khi họ bắt đầu leo dốc về phía Dây Núi. Nhưng tất cả những gì anh nghe được chỉ là tiếng bọn mèo ấu ả nhau trong những đám cỏ lơ thơ. Cái mùi hấp dẫn đó tràn ngập trong miệng anh, và anh ước gì mình được phép dừng lại để săn bắt.

Khi Tim Lửa và Da Xỉ Than đến được chân con dốc cuối cùng, mặt trời đang lặn xuống phía sau đỉnh núi. Bóng tối chập choạng trải dài ra và luồng gió lạnh thổi len lén thối qua mặt đất. Phía trên đầu, Tim Lửa có thể nhận ra một khoảng không hình vuông nằm bên dưới một phần vách đá nhô ra.

"Chúng ta đến hang Miệng Mẹ rồi", Da Xỉ Than meo. "Nghỉ ngơi một chút đi".

Cô và Tim Lửa cùng nằm xuống một tảng đá bằng phẳng trong khi những tin nắng cuối cùng lịm ra khỏi bầu trời và những ngôi sao của dải Thiên Hà bắt đầu xuất hiện. Mặt trăng dội xuống khắp quang cảnh một màn ánh sáng mờ ảo, lạnh lẽo.

"Đến lúc rồi", Da Xỉ Than meo.

Mọi nỗi lo lắng trong Tim Lửa lại một lần nữa ập đến, ban đầu anh tưởng chân cẳng mình sẽ không thể mang nổi mình đi. Nhưng anh nhóm dậy và bắt đầu bước tới trước, đá sắc nhọn đâm vào gan bàn chân anh, cho đến khi anh đứng dưới một vòm cung được các bộ tộc biết đến là hang Miệng Mẹ.

Một đường hầm đen đặc há toác ra, ăn vào bóng tối. Theo kinh nghiệm từ chuyến viếng thăm trước kia, Tim Lửa biết có căng mắt ra để nhìn những gì phía trước thì cũng chỉ vô ích mà thôi - bóng tối phong tỏa mọi nẻo đường dẫn tới cái hang nơi tảng đá Mặt Trăng tọa lạc. Trong khi anh còn chù chừ, Da Xỉ Than liền bước tới một cách tự tin.

"Theo mùi của em", cô nói với anh. "Em sẽ dắt thầy đến tảng đá Mặt Trăng. Kể từ lúc này trở đi, cho đến khi nghi lễ kết thúc, không ai trong chúng ta được nói gì".

"Nhưng tôi không biết phải làm gì", Tim Lửa phản đối.

"Khi chúng ta đến tảng đá Mặt Trăng, thầy hãy nằm xuống và tì mũi vào đó". Đôi mắt xanh da trời của cô lóng lánh dưới ánh trăng. "Bộ tộc Sao sẽ ru thầy ngủ để thầy có thể gặp được họ trong mơ".

Có cả một rừng câu hỏi mà Tim Lửa muốn hỏi cô, nhưng chẳng câu trả lời của ai có thể giúp anh khống chế được nỗi hoảng sợ tăng dần lên mà anh đang cảm thấy. Anh lẳng lặng cúi đầu và đi theo Da Xỉ Than khi cô bước vào bóng tối.

Đường hầm dốc đều xuống dưới, và không lâu sau, Tim Lửa mất hết cảm giác về phương hướng khi nó cứ uốn lượn quanh co. Thỉnh thoảng vách hang hẹp sát đến nỗi mà lông và ria của anh cạ vào hai bên. Tim anh đập điên loạn và anh há miệng ra để bắt lấy cái mùi làm an lòng của cô mèo lang y, và hải hùng với ý nghĩ mình có thể bị lạc cô.

Cuối cùng anh nhận ra mình có thể nhìn thấy đôi tai của Da Xỉ Than in trên nền ánh sáng lù mù ở phía trwocs. Nhưng mùi khác bắt đầu ủa đến chỗ anh, và những sợi ria của anh giần giật trước một luồng không khí mát lạnh. Một nhịp tim đập sau, anh quẹo qua một khúc quanh trong đường hầm và ánh sáng đột ngột mạnh hơn. Tim Lửa nheo mắt lại khi bước tới, có cảm giác như đường hầm mở lối vào một cái hang.

Cao phía trên đầu anh, một cái lỗ trên nóc hang để lộ ra một khoảnh trời đêm. Luồng ánh sáng từ mặt trăng rọi xuyên qua đó, chiếu thẳng xuống tảng đá ở giữa hang. Tim Lửa hít vào thật mạnh. Anh đã thấy tảng đá Mặt Trăng một lần trước đây rồi, nhưng anh đã quên mất cảm giác choáng ngất nó gây ra cho mình như thế nào. Cao chừng khoảng ba chiếc đuôi, ngọn dần lên tới đỉnh, nó hấp thụ ánh trăng vào những tinh thể sáng chói của nó và tỏa ra thứ ánh sáng nguy nga tráng lệ tựa như một ngôi sao rơi xuống mặt đất. Anh sáng trắng chiếu rọi cả cái hang, biến bộ lông xám của Da Xỉ Than thành màu bạc.

Cô quay về phía Tim Lửa và vẫy đuôi ra hiệu cho anh đến nằm bên tảng đá Mặt Trăng.

Không thể nói nên lời, cho dù anh có nghĩ ra điều gì để nói chẳng nữa, Tim Lửa vâng theo. Anh nằm xuống trước tảng đá, kê đầu lên các chân của mình để chạm mũi vào bề mặt láng bóng của tảng đá. Cái lạnh buốt đến nỗi anh giật nảy cả mình, suýt nữa thì lùi lại, và trong khoảnh khắc, anh lớp chớp mắt trước ánh sáng của những ngôi sao lung linh sâu tận bên trong tảng đá.

Sau đó anh nhắm mắt lại, đợi bộ tộc Sao đưa anh vào giấc ngủ

CHƯƠNG 4

ất cả đều tối tăm và lạnh lẽo. Tim Lửa chưa bao giờ lạnh đến vậy. Anh có cảm giác như từng phần ấm áp và sức sống đang bị rút khỏi cơ thể mình. Cẳng chân anh giật giật như bị những thanh kẹp tóm lấy. Anh tưởng tượng mình được làm từ băng đá, và nếu cố cử động thì anh sẽ vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

Nhưng không giấc mơ nào đến cả. Không dấu hiệu hay âm thanh gì về bộ tộc Sao. Chỉ có bóng tối và lạnh lẽo. Chắc là có gì đó trục trặc rồi, Tim Lửa nghĩ, bắt đầu hoảng hốt.

Anh liếc lỉnh hé mắt ra. Ngay lập tức, mắt anh mở to ra, sững sờ. Thay vì tảng đá Mặt Trăng chói lói trong hang sâu dưới lòng đất, anh thấy một thảm cỏ thấp do bị giẫm đạp nhiều trải dài ra ngút ngàn. Hương đêm tươi đậm người anh, mùi của cây cối xanh ngắt và lấp nhấp sương đêm. Một cơn gió ấm áp thổi rợn lông của anh.

Loạc choạc ngồi dậy, Tim Lửa nhận ra mình đang ở trong thung lũng ở điểm Bốn Cây, gần chân Tảng Đá Lớn. Những cây sồi cao chót vót, lá rậm rạp, reo vi vút phía trên đầu anh, và dải Thiên Hà nhấp nháy đằng xa, tuốt trên bầu trời khuya.

Làm thế nào mình đến được đây? Anh tự hỏi, đây có phải giấc mơ mà Da Xỉ Than đã hứa?

Anh ngược đầu và nhìn lên bầu trời. Anh không thể nhớ sao mà nó rõ ràng đến thế - dải Thiên Hà trông gần hơn anh từng thấy trước đây, chỉ vừa cao hơn ngọn cây sồi cao nhất một chút. Khi Tim Lửa nhìn trôn trối vào nó, anh nhận thấy có gì đó khiến máu sôi sục lên trong từng mạch máu của anh tựa hồ như lửa chảy trong đó vậy.

Những ngôi sao đang chuyển động.

Chúng xoay tròn trước đôi mắt không tin của anh và bắt đầu đi xuống dưới theo đường xoắn tròn ốc, về phía khu rừng, về phía điểm Bốn Cây, về phía anh. Tim Lửa đợi, tim anh đập đùng đùng.

Và những mèo của bộ tộc Sao bước hiên ngang xuống khỏi bầu trời. Sương bắn tung tóe dưới chân họ và sáng long lanh trong mắt họ. Lông họ màu lửa trắng. Họ mang mùi của lửa và băng và những nơi hoang dã của màn đêm.

Tim Lửa thụp mình trước họ. Chắc chắn anh không thể nào nhìn tiếp nổi, nhưng anh cũng không thể nhìn đi chỗ khác. Anh muốn thấm nhuần khoảnh khắc này vào từng sợi lông trên da mình để nó là của anh mãi mãi.

Sau một khoảng thời gian kéo dài cả một trăm mùa hay chỉ trong một nhịp tim đập, tất cả những mèo bộ tộc Sao đã xuống mặt đất. Khắp xung quanh Tim Lửa, cả thung lũng điểm Bốn Cây được viền bởi những hình hài sáng lung linh và những cặp mắt sáng rực của họ.

Tim Lửa thụp mình ở trung tâm, được bao quanh mọi phía. Anh bắt đầu nhận thấy vài mèo của bộ tộc Sao, những mèo gần anh nhất trông thân quen một cách đau đớn.

Sao Xanh! Nỗi vui mừng xuyên qua anh như chiếc gai nhọn đâm vào tim. Và Nhanh Vàng! Sau đó anh hít vào mùi hương ngọt ngào, quen thuộc, liền quay đầu lại, thấy một khối lông nhĩ thể và gương mặt thanh thoát mà anh thường mơ thấy.

Lá Đốm - ôi, Lá Đốm. Cô mèo lang y yêu quý của anh đã trở lại với anh. Tim Lửa muốn nhồm bật dậy và ngao lên vui sướng với cả khu rừng, nhưng nỗi sợ hãi khiến anh im lặng và tiếp tục nằm dườn mình ở đó.

"Chào mừng anh đến nơi này, Tim Lửa" Âm thanh đó dường như đồng loạt phát ra từ tất cả những mèo mà Tim Lửa từng biết, nhưng cùng lúc lại có một giọng đồng đặc vang lên. "Anh đã sẵn sàng nhận chín mạng của mình chưa?"

Tim Lửa liếc nhìn xung quanh, nhưng anh không thể nhận ra mèo nào vừa nói cả. "Rồi", anh trả lời, cố kìm cho giọng mình không run rẩy. "Tôi đã sẵn sàng".

Một ông mèo mướp vàng óng đứng dậy và bước đến chỗ Tim Lửa, đầu và đuôi ông vểnh cao. Tim Lửa nhận ra đó là Tim Sư Tử, ông mèo trợ thủ của Sao Xanh khi Tim Lửa còn là một lính nhỏ và ông đã hy sinh sau đó không lâu trong trận chiến với bộ tộc Bóng Tối. Lúc Tim Lửa biết ông, ông đã khá già rồi, nhưng bây giờ trông ông có vẻ trẻ và khỏe mạnh trở lại, bộ lông rừng rực tựa như ánh lửa nhạt màu.

"Tim Sư Tử!" Tim Lửa kêu. "Có thật là ông không?"

Tim Sư Tử không đáp. Khi đến gần, ông cúi xuống và chạm mũi vào đầu của Tim Lửa. Cú chạm đốt cháy anh như một ngọn lửa nóng nhất và tảng băng lạnh nhất. Theo bản năng, Tim Lửa rụt người lại, nhưng anh không thể nhúc nhích

"Với mạng sống này, ta cho anh lòng can đảm", Tim Sư Tử lầm thầm. "Hãy sử dụng nó thật tốt để bảo vệ bộ tộc của anh".

Ngay lập tức, một luồng năng lượng chạy giật qua Tim Lửa như tia chớp, khiến cho lông của anh nẩy dựng cả lên và các giác quan của anh âm vang với tiếng gầm rú chói tai. Mắt anh sụp tối sầm lại, và tâm trí anh xoáy cuộn hình ảnh của những trận chiến và những cuộc đi săn, những cảm giác của móng vuốt cào ngang qua da và của những quai hàm xé thịt con mồi.

Con đau dịu dần, bỏ lại Tim Lửa yếu lả và run cầm cập. Bóng tối nhòa đi và anh thấy mình lại ở trong trắng trắng siêu phàm huyền ảo ấy. Nếu đó là một mạng vừa được nhận thì anh còn phải trải qua tám mạng nữa. Làm sao mình chịu đựng nổi! Anh nghĩ trong tuyệt vọng.

Tim Sư Tử đã quay đi rồi, trở về vị trí của ông trong đoàn mèo bộ tộc Sao. Một mèo khác đứng dậy và tiến về phía Tim Lửa. Lúc đầu Tim Lửa không nhận ra ông, nhưng sau đó anh thấy bộ lông lốm đốm sậm màu và chiếc đuôi đỏ rậm rạp thì đoán chắc đây chính là Đuôi Đỏ. Tim Lửa chưa từng gặp ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm này - ông bị Sao Cọp sát hại vào đúng ngày Tim Lửa vào rừng khi còn là mèo kiểng, nhưng anh đã tìm ra sự thật về cái chết của ông và dùng nó để vạch trần sự phải tội của Sao Cọp.

Cũng giống như Tim Sư Tử, Đuôi Đỏ cúi đầu xuống và chạm mũi ông vào mũi Tim Lửa. "Với mạng sống này, ta cho anh công lý", anh meo. "Hãy sử dụng nó thật tốt khi anh phán xét hành động của những mèo khác".

Một lần nữa, một cơn đau thắt dâng ào đến trong Tim Lửa, và anh phải nghiêng chặt răng lại để khỏi gào thét lên. Khi anh đã vượt qua, thở hồng hộc như thể anh vừa phóng một mạch thật nhanh trở về trại, thì thấy Đuôi Đỏ nhìn mình. "Cảm ơn", vị thủ lĩnh trợ tá nghiêm trang meo. "Anh đã khám phá ra một sự thật mà không mèo nào có thể khám phá ra được".

Tim Lửa ráng xoay sở gần đầu tỏ vẻ thấu hiểu thì Đuôi Đỏ đã bước trở về ngồi cạnh Tim Sư Tử, và một mèo thứ ba xuất hiện từ đoàn mèo.

Lần này, quai hàm Tim Lửa trễ xệ xuống khi anh nhận ra cô mèo mướp xinh đẹp, bộ lông của cô lấp lánh những tia sáng bạc. Đó là Suối Bạc, cô mèo bộ tộc Sông yêu dấu của Văn Xám, đã mất trong lúc sinh nở. Chân cô hình như chỉ lướt trên mặt đất khi cô cúi xuống anh.

"Với mạng sống này, tôi cho anh lòng trung thành đối với những gì mà anh biết là đúng đắn", cô meo. Tim Lửa tự hỏi không biết có phải là cô đang ám chỉ cái cách mình đã giúp Văn Xám thấy tình yêu bị cấm đoán của anh ấy, tin tưởng vào sức mạnh của mối quan hệ của họ, mặc dù họ biết điều đó là trái luật chiến binh. "Hãy sử dụng nó thật tốt để dẫn dắt bộ tộc anh trong những thời điểm khó khăn", Suối Bạc thúc giục anh.

Tim Lửa căng người ra chuẩn bị nhận cơn đau khác, nhưng một mạng mới nhập vào anh lần này ít đau hơn. Anh nhận thức được cảm giác nồng ấm của tình yêu và mang máng hiểu ra đó chính là dấu son làm nổi bật cuộc đời của Suối Bạc - tình yêu dành cho bộ tộc của cô, cho Văn Xám, và cho những đứa con mà cô đã phải hy sinh thân mình để sinh ra chúng.

"Suối Bạc!" anh thì thào khi cô mèo lông xám bạc đã quay đi rồi. "Khoan đi vội. Cô có gì nhắn nhủ với Văn Xám không?"

Nhưng Suối Bạc không nói gì thêm nữa, chỉ ngoái lại qua vai, đôi mắt cô đọng đầy tình yêu và nỗi sầu muộn, chúng nói với Tim Lửa còn nhiều hơn tất cả những lời cô có thể nói ra.

Anh nhắm mắt lại, chuẩn bị để được ban mạng sống kế tiếp. Khi anh ngược lên lần nữa, một mèo thứ tư đang tiến đến chỗ anh. Lần này là Gió Lốc, anh chiến binh bộ tộc Sấm đã bị Sao Cọp giết trong trận chiến gần đường Sấm Rền.

"Với mạng sống này, tôi cho anh nguồn năng lượng bền bỉ", anh meo khi cúi xuống chạm vào Tim Lửa. "Hãy sử dụng nó thật tốt để thực hiện những bốn phận của một tộc trưởng".

Khi mạng sống đó vù qua Tim Lửa, anh có cảm giác mình đang chạy như bay qua khu rừng, những móng vuốt lướt trên mặt đất, lông ép chặt xuống vì gió. Anh biết đến niềm hân hoan của thú săn bắt và sự thích chí tuyệt diệu của tốc độ, và anh có cảm giác mình có thể mãi mãi vượt qua bất cứ đối thủ nào.

Ánh mắt anh theo dõi Gió Lốc quay về vị trí của anh ấy. Khi mèo thứ năm xuất hiện, tim anh bỗng rộn lên một nỗi vui vô ngần. Đó là Mặt Vện, mẹ nuôi của Đuôi Mây, mèo đã bị Sao Cọp giết một cách tàn nhẫn để dùng máu mèo nhử bầy chó đến.

"Với mạng sống này, tôi cho anh sự bảo vệ", bà bảo anh. "Hãy sử dụng nó thật tốt để chăm sóc bộ tộc mình như một mèo mẹ chăm sóc những đứa con của bà vậy".

Tim Lửa định ninh mạng sống này sẽ nhẹ nhàng và tràn đầy yêu thương như mạng sống mà Tuổi Bạc truyền cho anh, cho nên anh không hề chuẩn bị cho cú sét đánh hung tợn, khiến anh đau đớn chết khiếp. Có cảm giác như tất cả cơn thịnh nộ, của những tổ tiên bộ tộc Cọp và bộ tộc Sư Tử đang nổi giận trong anh, thách thức bất kỳ mèo nào dám hại đến những chiếc bóng không mặt, yếu đuối đang dùn mình dưới chân anh. Sững sờ và run rẩy, Tim Lửa nhận ra đó là khao khát muốn bảo vệ những đứa con của mình của mèo mẹ, và nhận ra Mặt Vện đã yêu tất cả chúng đến thế nào - kể cả Đuôi Mây, mèo không phải là con đẻ của bà.

Mình phải nói cho nó biết, Tim Lửa nghĩ khi cơn giận dữ nhạt đi, nhưng rồi chợt nhớ ra rằng mình không được nói với bất kỳ mèo nào về những gì mình đã trải qua trong nghi lễ này.

Mặt Vện lại lùi về ngồi chung với những mèo khác của bộ tộc Sao, và một hình hài quen thuộc khác thế chỗ bà. Cảm giác có lỗi phủ trùm Tim Lửa khi anh nhận ra chân Lẹ.

"Tôi xin lỗi", anh lầm bầm khi nhìn vào mắt của chú lính nhỏ. "Cậu chết là do lỗi của tôi".

Tức giận vì Sao Xanh từ chối không phong chiến binh cho mình, cộng với sự ráo riết muốn chứng tỏ bản thân, chân Lẹ đã lên đi, định dò tìm xem cái gì đang săn lùng mèo trong rừng. Bầy chó đã giết cậu ta, và Tim Lửa biết mình sẽ còn dần vật mãi vì đã không cố gắng hơn để thuyết phục Sao Xanh đổi ý.

Nhưng giờ đây chân Lẹ không tỏ ý uất ức gì cả. Mắt cậu ta sáng quắc vẻ tinh khôn vượt xa tuổi của mình khi cậu chạm mũi với Tim Lửa. "Với mạng sống này, tôi cho ông sự cố vấn. Hãy sử dụng nó thật tốt để huấn luyện những mèo trẻ của bộ tộc mình".

Mạng sống mà chân Lẹ trao cho anh là một cơn đau khủng khiếp đến nỗi Tim Lửa tưởng nó đã làm tim anh ngừng đập. Nó kết thúc với một cú giạt kinh hoàng bạt vía thật sự, và một tia sáng đỏ như máu. Tim Lửa biết mình đang trải qua những gì mà chân Lẹ cảm thấy trong những khoảnh khắc cuối đời của cậu.

Khi cơn đau biến mất, bỏ lại Tim Lửa thờ ơ hỗn hạo hỗn hển, anh bắt đầu cảm giác như mình là một cái hõm trên mặt đất, nước mưa trút vào đó và tràn đầy ra. Anh nghĩ sức lực mình sẽ khó lòng chống chịu được với những mạng sống từ ba mèo sắp đến.

Mèo đầu tiên là Nanh Vàng. Bà mèo lang y già với bản tính độc lập và lòng can đảm đến cực đoan, vốn luôn tạo ấn tượng cũng như làm Tim Lửa sôi máu khi bà còn sống. Anh nhớ lại lần cuối cùng gặp bà khi nằm hấp hối trong hang sau trận cháy. Lúc bà đã tuyệt vọng, bà tự hỏi không biết bộ tộc Sao có tiếp nhận bà không vì bà đã sinh ra đứa con nghịch tặc Đuôi Gãy. Bây giờ vẻ hài hước đã trở về trong đôi mắt vàng của bà khi bà cúi đầu xuống chạm vào Tim Lửa.

"Với mạng sống này, ta cho anh lòng trắc ẩn", bà tuyên bố. "Hãy sử dụng nó thật tốt cho những mèo già, mèo bị bệnh của bộ tộc anh, và tất cả những mèo yếu hơn anh".

Lần này, mặc dù biết cơn đau đón mình sẽ phải chịu đựng. Tim Lửa vẫn nhắm mắt lại và uống mạng sống đó vào một cách đói khát, muốn có được trọn tâm linh của Nanh Vàng, cũng như lòng dũng cảm và lòng trung thành của bà đối với bộ tộc không sinh ra bà. Anh đón nhận nó như một dòng thủy triều ánh sáng cuộn dâng trong mình: tính hài hước, miệng lưỡi sắc sảo, lòng nhiệt tình, và danh dự của bà. Anh có cảm giác gần gũi với bà hơn bao giờ hết.

"Ôi, Nanh Vàng..." Tim Lửa thì thầm, mắt anh hé mở lần nữa. "Tôi nhớ bà nhiều lắm".

Bà mèo lang y đã bỏ đi. Mèo thế chỗ bà trẻ hơn nhiều, đang nhẹ bước đến, những ánh sao lung linh trên lông và trong mắt cô: Lá Đốm, cô mèo nhị thể xinh đẹp, tình yêu đầu tiên của Tim Lửa. Cô hay đến với anh trong những giấc mơ, nhưng anh chưa bao giờ thấy cô hiện diện như lần này kể từ khi cô mất. Anh hít vào mùi hương ngọt ngào của cô khi cô cúi xuống. Cô mèo này là mèo mà Tim Lửa muốn nói chuyện hơn bất kỳ mèo nào khác, bởi vì khoảng thời gian mà họ biết nhau quá ngắn để mà chia sẻ những cảm xúc thật của nhau.

"Lá Đốm..."

"Với mạng sống này, tôi cho anh tình yêu", cô mèo bằng giọng nhẹ ru. "Hãy sử dụng nó cho tất cả những mèo mà anh chăm sóc - đặc biệt là cho Bảo Cát".

Không hề có sự đau đớn trong mạng sống này rót vào Tim Lửa. Nó bao gồm vẻ ấm áp của mặt trời cao mùa lá xanh, bừng cháy đến từng đầu ngón chân anh. Đó là tình yêu tinh khiết, đồng thời anh cũng trải qua cảm giác an toàn mà anh từng biết đến khi còn là một chú mèo con, rúc vào lòng mẹ. Anh đắm đuối ngược nhìn Lá Đốm, thả mình trong một trạng thái thỏa nguyện mà anh chưa từng biết đến bao giờ.

Anh nghĩ mình bắt gặp tia nhìn hãnh diện trong đôi mắt cô khi cô quay đi. Trong anh là nỗi thất vọng vì cô không nán lại trò chuyện với mình, trộn lẫn với sự khuây khỏa vì cô tán

thành sự lựa chọn mới của anh. Bây giờ anh không còn lí do gì phải sợ rằng mình không chung thủy với Lá Đốm bởi tình yêu anh dành cho Bão Cát nữa.

Cuối cùng Sao Xanh tiến đến chỗ Tim Lửa. Bà không phải là mèo già mà Tim Lửa biết gần đây - chiến bại, loạn trí bởi những rắc rối của bộ tộc bà. Đây là Sao Xanh ở đỉnh cao của sức mạnh và uy quyền, hiên ngang băng qua trắng trống đến chỗ anh, như một bà sư tử. Tim Lửa gần như chóá mắt trước ánh hào quang tỏa rực quanh bà, nhưng anh cố buộc mình phải nhìn thẳng vào mắt bà.

"Hoan nghênh cậu đến đây, Tim Lửa, lính nhỏ, chiến binh và trợ thủ của ta", bà nồng nhiệt chào đón anh. "Ta luôn biết là một ngày nào đó, anh sẽ trở thành một tộc trưởng vĩ đại".

Khi Tim Lửa cúi đầu, Sao Xanh chạm mũi bà vào anh và tiếp tục, "Với mạng sống này, ta cho anh sự cao quý, sự quyết đoán và niềm tin. Hãy sử dụng nó thật tốt khi anh dẫn dắt bộ tộc mình theo cách thức của bộ tộc Sao và luật chiến binh".

Sự ấm áp từ mạng sống mà Lá Đốm trao cho anh đã tạm lắng, và anh chưa chuẩn bị cho cơn đau đớn là rung chuyển cả người khi nhận mạng sống của Sao Xanh. Anh chia sẻ cái chảy bỏng từ tham vọng mạnh liệt của bà, nỗi giằng xé mà bà phải chịu đựng khi từ bỏ con mình, sự tàn bạo, khốc liệt của hết trận chiến này đến trận chiến khác để phục vụ cho bộ tộc của bà. Anh cảm nhận được nỗi hoảng loạn của bà khi tâm trí bà bị vỡ nát và khi bà mất niềm tin vào bộ tộc Sao. Nguồn năng lượng chảy càng lúc càng mạnh hơn, cho đến khi Tim Lửa nghĩ bộ da của mình sẽ không thể chứa nổi nữa. Ngay đúng lúc anh nghĩ mình chắc chắn sẽ ngao thét lên hoặc sẽ chết, thì nó bắt đầu giảm đi, kết thúc bằng sự bình tĩnh chấp nhận và vui mừng.

Một tràng thở dài, nhẹ nhõm vang lên khắp trắng trống. Tất cả các chiến binh bộ tộc Sao đã đứng dậy, Sao Xanh còn ở giữa trắng trống và giật đuôi ra hiệu cho Tim Lửa cũng đứng lên. Anh hấp tấp tuân lệnh bà, vụng về và có cảm giác như nhựa sống căng đầy trong mình sẽ tràn ra mất khi anh chuyển động. Toàn thân anh đau như tử hệt như anh vừa mới chiến đấu trong một trận đấu ác liệt nhất trong đời mình, tuy nhiên tinh thần của anh lại bay bổng với sức mạnh của chín mạng sống anh đã được ban.

"Ta gọi vang cái tên mới của anh, Sao Lửa", Sao Xanh tuyên bố. "Cuộc đời cũ của anh không còn nữa. Bây giờ anh đã nhận chín mạng sống của tộc trưởng, và bộ tộc Sao chấp thuận anh là giám hộ của bộ tộc Sấm. Hãy bảo vệ nó thật vững chắc; hãy chăm sóc những mèo già và mèo con; hãy tôn thờ tổ tiên và những truyền thống của luật chiến binh; hãy sống từng mạng sống với niềm tự hào và chân giá trị".

"Sao Lửa! Sao Lửa!" Cũng giống như các bộ tộc trong rừng vinh danh tên chiến binh mới, những mèo bộ tộc Sao đồng loạt hô vang tên của Sao Lửa, những tiếng hô rộn vang cả không trung. "Sao Lửa! Sao Lửa!"

Bất thành linh, tiếng ngâm nga dừng lại đột ngột, trong một tiếng rít giật nảy mình, Sao Lửa căng người ra, nhận thấy có điều gì đó bất ổn rồi. Đôi mắt sáng rực của Sao Xanh đang gắn chặt vào cái gì đó phía sau anh. Anh quay lại và vọt ra một tiếng kêu tắc nghẹn.

Một đồng xương to lù đã xuất hiện ở phía bên kia trắng trống, chất cao cả mấy chiếc đuôi. Nó sáng lên thứ ánh sáng quái dị, do đó mà Sao Lửa có thể thấy từng khúc xương, như đang bị lửa thiêu đốt - xương mè và xương các con mồi, chồng lẫn lộn vào với nhau. Một cơn gió nóng quét qua người anh, mang theo mùi tanh lợm của bãi tha ma, dẫu rằng những khúc xương đang tỏa ra thứ ánh sáng trắng và rất sạch sẽ.

Sao Lửa hoảng hốt nhìn quanh mình, tìm kiếm sự giúp đỡ hay câu trả lời từ những mè khác. Nhưng trắng trống đã đen kịt lại. Những mè bộ tộc Sao đã biến mất, bỏ lại anh một mình với sống xương kinh tởm. Khi Sao Lửa cảm thấy nỗi hoảng hốt dâng lên trong mình, anh cảm thấy sự hiện diện quen thuộc của Sao Xanh bên cạnh mình, bộ lông ấm áp của bà nép sát vào hông anh. Anh không thể nhìn bà trong bóng tối, nhưng giọng nói của bà thì thầm trong tai anh.

"Có điều gì đó khủng khiếp sắp xảy đến, Sao Lửa. Bốn sẽ biến thành hai. Sư Tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường, và máu sẽ thống lĩnh khu rừng".

Mùi của bà và sự ấm áp của bộ lông bà phai dần khi bà nói dứt lời.

"Đợi đã!" Sao Lửa ngao. "Đừng bỏ tôi! Hãy cho tôi biết ý bà muốn nói gì!"

Nhưng không có lời đáp, không một sự giải thích cho lời tiên tri khủng khiếp ấy. Thay vào đó, ánh sáng đỏ phát ra từ đồng xương càng sáng hơn nữa. Sao Lửa nhìn trừng trừng vào nó, kinh hãi. Máu bắt đầu ứa ra giữa đồng xương. Dòng máu từ từ hợp thành một dòng lớn chảy dần đến chỗ anh, cho đến khi mùi tanh tươi của máu báo vào lông anh. Anh cố trốn chạy, nhưng thấy chân mình bị chôn chặt tại chỗ mình đang đứng. Một lát sau, dòng máu đỏ chảy quanh anh, kêu ùng ục và sặc mùi chết chóc.

"Không!" Sao Lửa ngao, nhưng không hề có phản hồi từ phía khu rừng, chỉ có tiếng máu tấp vào bộ lông của anh.

CHƯƠNG 5

Sao Lửa giật mình tỉnh giấc trong kinh hoảng. Anh đang nằm trong hang bên dưới Dãy Núi, mũi ấn vào tảng đá Mặt Trăng. Những tia sáng trắng đã biến mất, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt từ những vệt sao thấp sáng hang. Nhưng Sao Lửa chẳng thấy nhẹ nhõm khi tỉnh giấc, bởi vì mùi máu tanh hôi vẫn còn quanh anh và lông của anh có cảm giác nóng và nhơ nhớp.

Tim đập điên cuồng, Sao Lửa quờ quạng đứng dậy. Ngó ngang qua hang, anh chợt nhìn thấy Da Xỉ Than. Cô cũng đã đứng dậy và đang rới rít đuôi ra hiệu cho anh. Sự thôi thúc đầu tiên trong Sao Lửa là muốn nói ra cho cô bằng hết những gì mình vừa chứng kiến, nhưng anh nhớ lại lời chỉ dẫn của cô là phải giữ im lặng cho đến khi họ rời khỏi hang Miệng Mẹ. Chân anh trượt dưới nền hang trong lúc hấp tấp, anh bước ngang qua cô mèo lang y và chạy lồng vào đường hầm.

Khi anh bầm bố về phía khoảng không thoáng đãng hơn, dò theo dấu mùi hồi nãy của mình dọc theo đường hầm tối đen, con đường dường như dài gấp đôi lúc đi vào. Bộ lông của Sao Lửa cọ vào thành hang và anh rất sợ hãi với ý nghĩ mình sẽ bị chôn sống. Không khí ngột ngạt đến không thể thở nổi, và sự hoảng hốt của anh dâng lên trong đầm hầm tối như hũ nút, anh bắt đầu tưởng tượng đường hầm sẽ không bao giờ kết thúc, rằng anh sẽ bị kẹt lại vĩnh viễn trong máu và bóng tối.

Sau đó anh thấy hình thù lơ mờ của lối ra đường hầm, và anh lao vụt ra ngoài bầu không khí ban đêm tĩnh lặng, nơi cằm móng vuốt xuống mặt đất bỏ bùng bực của sườn đồi trong khi những cơn rừng mình chạy khắp người anh, suốt từ mũi cho đến chóp đuôi.

Một lát sau, Da Xỉ Than xuất hiện phía sau anh và nép sát mình vào hông anh, cho đến khi anh có thể kiểm soát được cơn rừng mình và lấy lại hơi thở.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" cô lặng lẽ hỏi.

"Cô không biết à?"

Da Xỉ Than lắc đầu. "Em biết là nghi lễ đã bị cắt ngang - mùi máu cho em biết điều đó. Nhưng em không biết lí do vì sao. Cô nhìn sâu vào mắt anh, ánh mắt cô bùng lên nỗi lo lắng. "Nói cho em biết thầy... à, ngài đã nhận chín mạng và tên mèo của mình chưa?"

Sao Lửa gật đầu, và cô mèo lang y mới thư giãn được một chút. "Thế thì bộ tộc có thể đang chờ. Chúng ta về thôi."

Trong thoáng chốc, Sao Lửa cảm thấy kiệt sức đến nỗi không thể cử động nổi. Nhưng anh chẳng muốn lảng vảng ở gần hang Miệng Mẹ và những thứ kinh khủng anh đã thấy trong hang. Thận trọng, run rẩy, từng bước một, anh bắt đầu đi xuống đồi. Da Xỉ Than bước bên

cạnh anh, thỉnh thoảng lại huých anh để chỉ sang một lối đi hơn, và Sao Lửa rất biết ơn sự hiện diện, không thắc mắc của cô.

Khi họ đang ra khỏi đường hầm, mùi tanh của máu tan dần trong miệng và mũi anh. Tuy nhiên, Sao Lửa cảm thấy cho dù mình có liếm láp của mùa trắng đi nữa cũng sẽ không bao giờ gột rửa được cái mùi đó khỏi lông mình. Anh bắt đầu thấy khỏe hơn, nhưng vẫn còn khật khừ, và ngay khi vùng đất đồi lõm chồm nhường chỗ cho nơi có cỏ mọc, anh liền khụy xuống dưới tán của một bụi táo gai.

"Ta phải nghỉ một chút," anh meo.

Da Xỉ Than chui vào bụi cây ngồi bên cạnh anh và trong chốc lát, hai mèo chia sẻ với nhau trong im lặng. Sao Lửa muốn kể cho cô mèo lang y nghe những gì mình đã thấy, nhưng có gì đó khiến anh nín nín thinh. Một phần anh muốn tránh cho cô khỏi nỗi sợ kinh hoàng mà anh đã cảm nhận - mà cho dù cô có thể diễn giải ý nghĩa lời tiên tri của Sao Xanh chăng nữa, thì phỏng có ích lợi gì khi để một mèo khác nhìn vào tương lai với nỗi khiếp đảm mà hiện giờ anh đang cảm thấy? Và một phần trong anh hy vọng rằng nếu anh không bao giờ hé răng về cảnh tượng hãi hùng đó thì có thể nó sẽ không trở thành sự thật. Hay có một lời nguyện nào đó trong việc anh làm tộc trưởng mà không gì có thể ngăn chặn? Sao Xanh đã nói với anh trước khi bà mất rằng anh là ngọn lửa sẽ cứu bộ tộc. Làm sao điều đó là sự thật, nếu như ngọn lửa đó bị nhấn chìm bởi dòng máu mà anh vừa thấy? Trước đây Sao Lửa đã từng trải qua những giấc mơ tiên tri, anh biết mình phải nhìn nhận chúng thật nghiêm túc. Anh không thể phớt lờ điều này, đặc biệt là khi nó đến vào khoảnh khắc trọng đại như vậy, đúng lúc anh đang nhận chín mạng từ cái tên mới của mình.

Da Xỉ Than phá vỡ cơn mơ màng của anh. "Nếu ngài chưa muốn nói về điều đó thì cũng không sao đâu, ngài biết mà."

Sao Lửa dụi mõm vào bộ lông của cô, rất biết ơn về mối chân tình của cô. "Tôi sẽ nghĩ về nó trước đã," anh chậm rãi meo. "Ngay bây giờ... quá gần." Anh lại rùng mình trước ký ức đó. "Da Xỉ Than," anh tiếp tục, "Tôi chưa bao giờ kể cho mèo nào nghe về điều này, nhưng... thỉnh thoảng tôi có những giấc mơ báo cho tôi biết về tương lai."

Tai của Da Xỉ Than dạt ra sau, ngạc nhiên. "Điều đó thật khác thường. Các tộc trưởng và mèo lang y có thể liên lạc với bộ tộc Sao, nhưng tôi chưa từng nghe chuyện một chiến binh bình thường lại có những giấc mơ tiên tri. Chuyện này diễn ra bao lâu rồi?"

"Kể từ khi ta còn là mèo kiểng," Sao Lửa thừa nhận, nhớ lại giấc mơ săn chuột mà lần đầu dẫn dắt anh vào rừng. "Nhưng ta... ta không biết những giấc mơ đó có phải là từ bộ tộc Sao hay không?" Suy cho cùng thì trước khi vào rừng, anh không hề biết gì về bộ tộc Sao cả. Chẳng lẽ họ đã để mắt đến anh từ lúc ấy sao?

Đôi mắt cô mèo lang y lộ vẻ tư lự. "Rốt cuộc thì tất cả mọi giấc mơ đều đến từ bộ tộc Sao," cô khẽ meo. "Chúng có luôn trở thành sự thật không?"

"Có," Sao Lửa trả lời. "Nhưng không phải lúc nào cũng theo cách như ta nghĩ. Vài giấc mơ thì dễ hiểu hơn các giấc mơ khác."

"Vậy thì ngài nên ghi nhớ điều đó khi ngài cố hiểu giấc mơ mới nhất này." Da Xỉ Than liếm anh một cái để an ủi. "Hãy nhớ, Sao Lửa à, ngài không đơn độc đâu. Bởi vì ngài là tộc trưởng, do đó bộ tộc Sao sẽ chia sẻ nhiều điều với ngài. Nhưng tôi ở đây để giúp ngài diễn giải những dấu hiệu. Ngài muốn nói cho tôi biết ít hay nhiều là tùy vào ngài."

Mặc dù Sao Lửa biết ơn sự thấu hiểu của cô, nhưng những lời của Da Xỉ Than khiến anh ớn lạnh. Mỗi quan hệ mới của anh với bộ tộc Sao đang buộc anh phải đi theo một tuyến đường mới mà anh có thể không muốn đi. Trong vài nhịp tim đập, Sao Lửa khao khát được làm một chiến binh không hơn không kém, được cùng đi săn với Văn Xám hoặc chia lữ với Bảo Cát ở trong hang.

"Cảm ơn, Da Xỉ Than," anh meo, gượng mình đứng dậy. "Ta hứa là ta sẽ nói với cô bất cứ khi nào ta cảm thấy cần thiết." Nhưng mặc dù nói vậy, tận sâu trong lòng, anh tự hỏi liệu cô có thể giúp ích đến mức nào. Sao Lửa cảm thấy rõ ràng rằng đây là việc gì đó mà anh phải tự đương đầu một mình. Anh vuột ra một tiếng thở dài. "Tiếp tục đi thôi."

Dấu Sao Lửa có ao ước trở về nhà đến đâu chẳng nữa, sức lực của anh cũng đang cạn dần. Kể từ khi phát hiện ra bầy chó và cuộc băng rừng đứng tim để dụ chúng đến thác nước, anh đã ăn rất ít, và hầu như không ngủ, ngoại trừ mơ. Chuyển đi dài đến Dây Núi và từng cơn đau đớn khi nhận chín mạng, cùng với cảnh tượng khủng khiếp, tất cả đã vắt kiệt sức của anh.

Những bước chân của anh bị chậm lại và không còn vững nữa. Họ đang băng qua nông trại của Lúa Mạch thì cô mèo lang y huých mạnh vai anh một cái. "Đủ rồi, Sao Lửa", cô meo với giọng kiên quyết. "Với tư cách là mèo lang y của ngài, tôi bảo ngài cần phải nghỉ ngơi. Chúng ta hãy đi xem Lúa Mạch và chân Quạ có ở nhà không."

"Ý hay đấy." Sao lửa cảm thấy quá nhẹ nhõm với viễn cảnh được nghỉ ngơi đến nỗi không tranh cãi gì.

Rất thận trọng, hai mèo tiến đến nhà kho của Hai Chân. Sao Lửa rất lo lũ chó có thể không bị xích, nhưng mùi của chúng rất nhạt và cách đó rất xa. Mạnh hơn nhiều là mùi mèo, và khi họ áp sát hơn, Sao Lửa thấy một anh mèo trắng đen vạm vỡ đang lách mình chui qua một lỗ hở ở cánh cửa ra vào.

"Lúa Mạch!" anh meo lên chào hỏi. "Thật mừng khi gặp được anh. Anh đã biết Da Xỉ Than, mèo lang y của chúng tôi rồi chứ?"

Lúa Mạch khẽ gật đầu với cả hai mèo. "Gặp lại anh, tôi cũng thật mừng, Tim Lửa à."

"Sao Lửa," Da Xỉ Than sửa lưng anh ta. "Bây giờ ngài đã là tộc trưởng rồi."

Mắt của Lúa Mạch tròn to lên sừng sốt. "Chúc mừng! Nhưng điều đó có nghĩa là Sao Xanh đã chết. Tôi rất tiếc."

"Bà đã chết hết như bà đã sống - bảo vệ bộ tộc của bà," Sao Lửa nói với anh.

"Tôi thấy là có chuyện để kể đấy," Lúa Mạch meo, quay trở vào nhà kho, "và chân Quạ sẽ muốn nghe đây. Vào đi nào."

Bên trong nhà kho ấm và tối, đầy mùi cỏ khô và chuột. Tim Lửa lắng nghe tiếng những bước chân luống cuống không sai vào đâu được và đầu anh quay cuồng với cơn đói.

"Một chỗ êm mềm để ngủ, và tất cả những con mèo có thể ăn," anh nhận xét, cố không để cho cơn đói cồn cào lộ ra. "Tốt hơn là đừng nên cho bộ tộc Sấm biết, kéo tất cả họ sẽ kéo đến đây và muốn làm mèo cô độc luôn đấy."

Lúa Mạch cười nhẹ. "Chân Quạ," anh gọi, "ra xem ai đến này."

Một khối đen từ đồng cỏ khô gần đó nhảy xuống cùng với một tiếng rừ rừ chào đón. Khi còn là lính nhỏ, chân Quạ là mèo duy nhất trong bộ tộc Sấm biết được sự thật về cái chết của Đuôi Đỏ - rằng ông đã bị mưu sát bởi mèo bảo trợ của chân Quạ, Sao Cọp. Sau đó, khi Sao Cọp cố giết lính nhỏ của mình để diệt khẩu, Sao Lửa đã tìm ra ngôi nhà mới này cho anh chàng. Cuộc sống của kẻ cô độc thích hợp với chân Quạ hơn là cuộc đời chiến binh, tuy nhiên anh không bao giờ quên bộ tộc đã sinh ra mình, và vẫn duy trì một tình bạn thăm thiết với những bạn cũ trong bộ tộc của mình.

"Vậy là Sao Xanh đã mất," anh thần thờ khi Lúa Mạch báo tin. Mắt anh tối sầm lại với nỗi đau. "Tôi sẽ không bao giờ quên bà."

Lúa Mạch phát ra tiếng rên rỉ an ủi trong cổ họng, và Sao Lửa hiểu ra anh ấy đã hoan nghênh đón chào cậu lính nhỏ sợ hãi đã đến với anh ấy nhiều mùa trăng trước như thế nào.

Đứng thẳng dậy, chân Quạ đảo cho anh mèo trắng đen một cái nhìn biết ơn. "Vậy là bây giờ anh làm tộc trưởng," cậu chàng tiếp tục nói với Sao Lửa. "Bộ tộc Sao đã có một sự lựa chọn sáng suốt." Đoạn cậu chàng dẫn đường qua phía bên kia của nhà kho. "Anh có muốn săn không?"

"Thật tuyệt," Da Xỉ Than trả lời. Cô nhìn Sao Lửa với vẻ dò hỏi rồi khẽ meo. "Để tôi bắt thứ gì đó cho ngài nhé?"

Bất chấp nỗi mệt nhọc, Sao Lửa lắc đầu. Làm sao anh có thể là một tộc trưởng tốt nếu như anh không thể tự bắt mồi cho chính mình! Anh đứng thật tập trung, lắng nghe, rồi thụp

mình xuống tư thế sẵn mỗi khi nghe thấy tiếng chí chóc lẫn sâu trong đám cỏ khô. Định vị con chuột bằng thính giác hơn là bằng thị giác, anh phóng tới và kết liễu con vật bằng một cú cắn gọn lẹ.

Chân Quạ thật may mắn, Sao Lửa ngấm nghĩ khi há miệng nhặt con mồi lên và bước trở lại chỗ những mèo khác để ăn. Con chuột này to gấp đôi bọn chuột èo uột gầy gior xương của mùa lá trụi trong rừng, và dễ bắt hơn trong bóng tối của nhà kho. Anh nuốt trọn nó sau vài miếng nghiền ngấu và cảm thấy sức mạnh của mình bắt đầu trở lại.

"Ăn nữa đi," chân Quạ giục giã. "Ở đây có nhiều lắm."

Khi Sao Lửa và Da Xỉ Than ăn hết sức có thể, nằm trên đồng cỏ khô xộp, chia sẻ với các bạn mình và cập nhật họ những tin sốt dẻo của bộ tộc Chân Quạ và Lúa Mạch lắng nghe, mắt họ mở to vì sốc, khi Sao Lửa kể về bày chó.

"Tôi vốn biết Sao Cọp là kẻ khát máu," chân Quạ meo, "nhưng tôi không nghĩ ông ta lại dám tiêu diệt cả một bộ tộc như thế."

"Tạ ơn bộ tộc Sao là hắc đã không thành công," Sao Lửa trả lời. "Nhưng hắc cũng đã đến rất gần với mục đích của hắc. Tôi không mong muốn phải trải qua bất cứ việc gì như thế này nữa."

"Mình phải làm gì đó để ngăn chặn Sao Cọp ngay từ bây giờ, trước khi hắc lại giở trò gì nữa," Lúa Mạch chỉ ra.

Sao Lửa gật đầu. Anh do dự, sau đó thú thật. "Nhưng tôi không biết là mình có thể xoay sở mọi việc ra sao nếu như không có Sao Xanh. Tất cả mọi thứ dường như đều mù mờ và đáng sợ." Anh không đề cập gì đến nghi lễ kết nạp tộc trưởng bị cắt ngang của mình, hay cảnh tượng rợn tóc gáy mà anh thấy trong giấc mơ, nhưng anh thấy được ánh cảm thông từ đôi mắt của Da Xỉ Than, cho thấy cô biết anh đang nghĩ gì.

"Hãy nhớ cả bộ tộc luôn đứng đằng sau ngài," cô meo. "Không mèo nào có thể quên được chính ngài và Sao Xanh đã cứu chúng tôi thoát khỏi bày chó."

"Có lẽ họ đã mong đợi quá nhiều ở ta."

"Vô lý!" giọng nói của Da Xỉ Than đánh thếp. "họ biết ngài sẽ là một tộc trưởng vĩ đại, và họ sẽ đứng bên ngài đến tận hơi thở cuối cùng."

"Tôi cũng vậy," chân Quạ lên tiếng, làm Sao Lửa giật mình. Anh mèo đen bóng mượt có vẻ hơi bối rối khi Sao Lửa quay sang nhìn mình, nhưng chàng ta vẫn tiếp tục: "Tôi biết mình không phải là chiến binh, nhưng nếu anh muốn tôi giúp đỡ, thì chỉ cần anh yêu cầu thôi."

Sao Lửa chớp mắt về biết ơn. "Cảm ơn, chân Quạ."

"Tôi có thể trở về trại được không?" Chân Quạ hỏi. "Tôi muốn tỏ lòng tôn kính của mình lần cuối cùng với Sao Xanh tại nơi chôn cất bà."

"Dĩ nhiên là được," Sao Lửa trả lời. "Sao Xanh đã cho anh quyền đi lại bất cứ đâu anh thích trên lãnh thổ bộ tộc Sấm mà. Bây giờ không có lý do gì để thay đổi điều ấy cả."

Chân Quạ nghiêng đầu. "Cảm ơn." Khi anh chàng ngược lên lại, Sao Lửa cảm thấy một sự tôn trọng sáng lên trong mắt chàng ta. "Anh đã cứu mạng tôi một lần, Sao Lửa. Tôi sẽ không bao giờ có thể đền đáp anh được. Nhưng nếu có rắc rối với Sao Cọp, tôi sẽ tự hào được đứng chung với các chiến binh bộ tộc Sấm và chiến đấu đến chết với hắn ta."

CHƯƠNG 6

nh chiều chàng vạng phủ đặc những mảng tối dưới những thân cây vào lúc Sao Lửa và Da Xỉ Than trượt xuống khe núi về phía lối vào trại. Họ đã ngủ trong nhà kho với Lúa Mạch và chân Quạ cho đến khi mặt trời lên hắt trên đường chân trời, và sau khi đã lại ngả tiệc chén những con chuột béo ú, họ khởi hành về lãnh thổ của mình. Mặc dù Sao Lửa vẫn còn mệt phờ, nhưng nỗi kinh hoàng về giấc mơ đã phai nhạt bớt, và anh đang rất nóng lòng gặp lại những mèo cùng tộc của mình.

Thoạt đầu, vị tân tộc trưởng cùng với Da Xỉ Than xuất hiện một cách lặng lẽ khỏi đường hầm kim tước. Bão Trắng và Long Điều Hâu đang ngồi với nhau gần bụi tầm ma, vừa ăn xong con mồi gì đó, trong khi ba lính nhỏ đang vật nhau khoái chí phía ngoài hang của chúng. Sao Lửa nhận ra bộ lông mèo mướp sậm của thằng lính nhỏ của mình, chân Mâm Xôi - thằng bé nhắc anh phải đưa nó trở lại kỳ huấn luyện nghiêm khắc ngay khi anh có thể. Không có lý do gì mà bốn phạm tộc trưởng lại ngăn anh huấn luyện thằng mèo trẻ tuổi này - suy cho cùng, chính Sao Xanh đã từng là mèo bảo trợ rất cần mẫn của anh mà.

Anh đang bước đến chỗ Bão Trắng thì nghe thấy tên mình được gọi toáng cả lên, quay lại, thấy chân Tần Bì đang phóng bay qua trắng trống từ hang của những mèo già. Bộ lông xám của tên lính nhỏ xù lên phấn khích. "Tim Lửa... à không, Sao Lửa! Ngài đã về rồi!"

Lời chào ầm ĩ của thằng lính nhỏ đáng động cho những mèo còn lại trong bộ tộc, và trong chớp mắt, họ đã vây quanh Sao Lửa, gọi anh bằng cái tên mới và hoan hỉ đón anh trở về. Sao Lửa muốn đắm mình trong niềm vui giản dị từ những bộ lông ấm áp của họ nép vào anh, nhưng anh không thể phớt lờ vẻ kính sợ trong mắt họ khi nhìn anh. Anh cảm thấy quặn thắt trong tim khi một lần nữa được nhắc cho nhớ về khoảng cách mới giữa anh và những mèo còn lại của bộ tộc.

"Ông có gặp bộ tộc Sao thật không?" Chân Dương Xỉ hỏi, mắt cô bé tròn xoe.

"Gặp thật chứ," Sao Lửa trả lời. "Nhưng ta không được phép nói bất cứ điều gì về nghi lễ đó."

Chân Dương Xỉ chẳng mấy may thất vọng. Đôi mắt trong veo của cô tràn ngập sự ngưỡng mộ, cô quay sang Da Bụi và meo. "Em cá là ngài ấy sẽ trở thành một tộc trưởng vĩ đại"

"Đúng thế!" Da Bụi trả lời; tình yêu của anh dành cho chân Dương Xỉ không để anh tranh luận với cô, dù vậy, Sao Lửa nhận thức rõ mình chưa bao giờ là mèo ưa thích của Da Bụi cả. Nhưng anh chiến binh lông nâu trao cho anh một cái gật đầu kính trọng, và Sao Lửa biết lòng trung thành của Da bụi với luật chiến binh sẽ bảo đảm cho sự ủng hộ của anh ta.

"Thật mừng thấy anh trở về," Văn Xám meo, chen vai qua các chiến binh để đến chỗ Sao Lửa. Ít ra thì dường như anh ấy đã định thần lại sau cú sốc ngỡ ngàng mà anh ấy đã cảm

nhận khi Sao Xanh, trong lúc hấp hối, chỉ định Sao Lửa là tộc trưởng. Bây giờ đôi mắt vàng của anh ấy lóng lánh tình bằng hữu và sự thông cảm. "Trông anh như con cáo chết một mùa trắng rồi vậy. Gian nan lắm nhỉ?"

"Ờ, dễ sợ lắm," Sao Lửa rù rì, nói chỉ đủ cho cái tai của Văn Xám nghe, nhưng Đuôi Mâu đã nghe lóm được những gì anh nói.

"Chỉ đức tin của ngài vào tập tục cổ xưa mới khiến ngài tin là mình không thể trở thành tộc trưởng nếu như không lê lết cả đoạn đường dài đến Dây Núi rồi lại trở về. Theo tôi được biết thì ngài đã chứng tỏ bản thân là một tộc trưởng đúng nghĩa của bộ tộc này rồi, Sao Lửa."

Sao Lửa nghiêm khắc lườm thẳng cháu mình một cái. Anh cảm kích lòng trung thành và sự kính trọng của Đuôi Mâu, nhưng cũng cảm thấy thất vọng hơn bao giờ hết vì tên mèo trẻ đó không cùng chia sẻ đức tin với mình. Anh ước gì mình có thể kể cho cậu chiến binh lông trắng nghe cặn kẽ những gì mình đã trải qua, để nó thấy choáng và phải tôn kính bộ tộc Sao, nhưng anh biết điều đó là không thể.

"Suyt! Những truyền thống cổ xưa có ý nghĩa rất quan trọng đấy." Lời trách móc lạnh lẽo xuất phát từ Mất Mặt, vừa mới đến bên Đuôi Mâu. Cô liếm tai cậu và thêm, "Bộ tộc Sao để mắt đến tất cả chúng ta."

Đuôi Mâu liếm trở lại cô, lười cậu nhẹ nhàng quét qua phần bên mặt bị thương của Mất Mặt. Nỗi bức dọc của Sao Lửa tan dần. Anh không thể không thán phục sự nhiệt tâm, hết lòng của Đuôi Mâu đối với Mất Mặt, bất chấp những vết thương kinh khủng mà cô phải mang. Thăng cháu của anh tuy ngang bướng, nóng nảy, bộp chộp và ít tôn trọng luật chiến binh nhưng nó đã mang cô mèo trẻ này thoát khỏi lưới hái của thần chết và cho cô lý do để sống.

Khi những mèo đến chào đón Sao Lửa bắt đầu giải tán, Sao Lửa bắt gặp đôi mắt của Bão Trắng, ông đã chào anh và sau đó lùi lại một, hai bước, đợi nói chuyện với anh.

"Mọi chuyện trong trại thế nào?" Sao Lửa hỏi. "Có rắc rối gì trong khi ta đi vắng không?"

"Tất cả đều bình thường," ông chiến binh kỳ cựu báo cáo. "Chúng tôi đã tuần tra khắp lãnh địa, và không có dấu hiệu gì của bầy chó hay bộ tộc Bóng Tối cả."

"Tốt," Sao Lửa meo. Liếc nhìn đồng hồ mới tươi đầy ụ, anh thêm, "Ta thấy là có mèo đi săn rồi."

"Bão Cát đã dẫn một đội tuần tra ra ngoài, Long Chuột và Long Điều Hâu đưa các lính nhỏ đi luyện tập." Bão Trắng trả lời. "Chân Mâm Xôi là một thợ săn cừ khôi. Tôi chẳng đếm xuể cậu ta mang về được bao nhiêu con mồi nữa."

"Tốt," Sao Lửa lặp lại. Sự hài lòng khi nghe thấy lính nhỏ của mình được khen ngợi bị hoen ố bởi nỗi bứt rứt mà anh luôn cảm thấy về thăng con của Sao Cọp. Sao Cọp trước kia cũng là

một thợ tài giỏi, nhưng điều đó đã không ngăn ông ta khỏi trở thành một sát thủ và một kẻ phản bội.

Da Xỉ Than đến bên anh. "Tôi về hang của mình đây," cô meo. "Cứ gọi tôi nếu ngài cần gì. Ngài có nhớ là mình phải chỉ định thủ lĩnh trợ tá trước khi trắng lên không?"

Sao Lửa gật đầu. Những nhiệm vụ khác khẩn cấp hơn, nhưng bây giờ anh cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng về quyết định này. Trước khi vì quá quá bồn loạn về sự phản bội của Sao Cọp và việc trục xuất, Sao Xanh đã chỉ định Sao lửa trẻ một ngày mà không có nghi lễ đúng đắn. Cả bộ tộc đã lo sợ bộ tộc Sao nổi giận, khiến mọi chuyện trở nên khó khăn với Sao Lửa. Anh nhất quyết là sẽ không phạm lại sai lầm như vậy với trợ thủ của mình nữa.

Nhìn Da Xỉ Than tộc tetch bước qua trắng trống về hang của mình, Sao Lửa nhận ra đến giờ có hai mèo chưa đến ra mắt mình. Một là Văn Đen - điều đó không làm anh ngạc nhiên. Và mèo kia là Bão Cát- điều này khiến anh thấp thỏm không yên. Anh đã làm điều gì khiến cô giận chằng?"

Bất chợt Sao Lửa nhận ra cô cách đó chừng vài cái đuôi, đang nhìn anh với vẻ khác thường. Đôi mắt xanh lá cây của cô lúng liếng về phía anh rồi lại nhìn đi chỗ khác khi anh bước tới bên cô.

"Bão Cát," anh meo. "Em khỏe chứ?"

"Em khỏe, Sao Lửa." Cô không nhìn vào mắt anh, mà nhìn tịt xuống các chân của mình. "Anh trở về thật tốt."

Giờ thì Sao Lửa biết chắc chắn có điều gì đó trục trặc rồi. Anh đã mong ngóng suốt chặng đường dài về nhà để được nằm cạnh Bão Cát trong hang chiến binh, chia lười với cô và chia sẽ nỗi niềm với cô. Nhưng anh sẽ không thể nào làm vậy được nữa rồi. Từ bây giờ trở đi, anh sẽ phải ngủ một mình trong cái hang cũ của Sao Xanh - bây giờ là hang của anh - dưới Bục Đá.

Với sự nhận thức đó, thì anh đã hiểu điều gì đang dần vặt Bão Cát. Cô tự tin bao nhiêu khi anh rời trại, thì bây giờ cô lại e dè bấy nhiêu khi anh trở về. "Thật óc chuộtc," anh rừ rừ âu yếm dúi mõm mình vào mõm cô. "Anh vẫn là anh mèo đó mà. Không thay đổi gì cả."

"Mọi thứ đã thay đổi!" Bão Cát khẳng khái. "Bây giờ anh đã là tộc trưởng."

"Và em vẫn là thợ săn gạo cội nhất và là cô mèo xinh đẹp nhất trong bộ tộc," Sao Lửa cam đoan với cô. "Em vẫn luôn rất đặc biệt với anh."

"Nhưng anh... anh quá xa vời," Bão Cát meo, vô tình nói lên nỗi sợ hãi của Sao Lửa. "Bây giờ anh gần gũi với Da Xỉ Than hơn bất kỳ mèo nào khác. Cả hai đều biết những bí mật về bộ tộc Sao mà những chiến binh bình thường không biết."

"Da Xỉ Than là mèo lang y của chúng ta," Sao Lửa đáp. "Và cô ấy là một trong những mèo bạn tốt nhất mà anh có. Nhưng cô ấy không phải là em, Bão Cát. Anh biết hiện giờ mọi việc đều ra khó khăn. Có quá nhiều việc anh phải làm để tiếp quản bộ tộc... đặc biệt là sau những gì Sao Cọp cố tình làm với bầy chó. Nhưng trong vài ngày nữa, chúng ta sẽ lại cùng đi săn với nhau, như chúng ta vẫn thường làm vậy."

Thật nhẹ nhõm làm sao, anh thấy Bão Cát dịu đi, và vẻ chơi vơi phai dần trong mắt cô. "Anh cần phân công đội tuần tra tối đây," cô nhắc. Giọng cô có vẻ hoạt bát, giống với Bão Cát ngày nào, dẫu Sao Lửa biết cô đang cố che dấu nỗi buồn của mình. "Em gọi thêm vài mèo nữa đi được không?"

"Hay đấy," Sao Lửa cố hòa hợp với trạng thái vì công việc của cô. "Hãy đi thị sát khu vực Gò đá Thái Dương. Phải đảm bảo bộ tộc Sông không tái diễn thủ đoạn cũ của họ nữa." Rất có khả năng Sao Báo Đốm, tộc trưởng đầy tham vọng của bộ tộc Sông, sẽ cố giành lấy phần lãnh thổ tranh chấp lâu nay trong khi bộ tộc Sấm đang chao đảo bởi sự mất mát Sao Xanh.

"Được." Bão Cát quỳ quả bước về phía đám tầm ma, nơi Long Điều Hâu và Đuôi Dài đang ăn. Long Điều Hâu gọi thêm lính nhỏ của mình, chân Hung, và cả bốn mèo cùng hướng ra đường hầm kim tước.

Sao Lửa bước về phía hang tộc trưởng. Anh vẫn không thể nghĩ nó là hang của mình, và nhận ra không ngờ mình lại nhớ cái mảng rêu dễ chịu trong hang chiến binh da diết đến thế. Trước khi đến nơi, anh nghe thấy tiếng gọi tên mình, quay lại và thấy Văn Xám đang đuổi theo anh.

"Sao Lửa, tôi muốn nói với anh..." Anh khựng lại như thể ngại ngùng.

"Chuyện gì vậy?"

"À..." Văn Xám ngập ngừng, sau rồi nói luôn một lèo. "Tôi không biết anh có nghĩ đến chuyện chọn tôi làm thủ lĩnh trợ tá cho anh hay không, nhưng tôi muốn nói rằng anh không phải làm thế đâu. Tôi biết mình trở về bộ tộc chưa lâu lắm, và có vài mèo vẫn chưa tin tôi. Tôi sẽ không chạnh lòng đâu nếu anh chọn một mèo khác."

Sao Lửa bỗng cảm thấy hối tiếc. Chắc hẳn anh sẽ chọn Văn Xám, trong số tất cả những mèo khác, để cùng đi săn, để cùng sát cánh chiến đấu với mình, và để cho mình sự hậu thuẫn đặc biệt mà một thủ lĩnh trợ tá dành cho tộc trưởng. Nhưng thật tình anh không thể chọn Văn Xám quá sớm sau khi anh ấy trở về từ bộ tộc Sông được. Mặc dù cá nhân Sao Lửa không nghi ngờ gì về lòng trung thành của bạn đối với bộ tộc Sấm, nhưng Văn Xám vẫn phải chứng tỏ mình trước khi được những mèo còn lại trong bộ tộc chấp nhận.

Nhòai người ra trước, Sao Lửa chạm mũi với bạn. "Cảm ơn, Văn Xám," anh meo. "Mình rất vui vì cậu hiểu như thế."

Vần Xám nhún vai, thấy lúng túng hơn bao giờ hết. "Tôi chỉ muốn nói ra thôi." Đoạt quay đi và biến mất qua đám cành cây của hang chiến binh.

Sao Lửa cảm thấy ghen ngào những cảm xúc và khẽ lắc mình. Bước quanh Bục Đá đến cửa hang, anh nghe thấy tiếng động từ bên trong. Chân Gai, lính nhỏ lớn nhất quay lại khi Sao Lửa bước vào.

"Ồ, Sao Lửa!" nó thốt lên. "Bão Trắng bảo tôi mang đến cho ngài một ít rêu lót ổ - và một ít mồi tươi." Nó phẩy đuôi về bên kia hang, nơi một con thỏ nằm cạnh một đồng rêu và thạch nam dày.

"Trông ngon quá, chân Gai," Sao Lửa meo. "Cảm ơn... và cảm ơn Bão Trắng dùm ta nhé."

Cậu lính nhỏ lông vàng nghiêng đầu và dậm bước ra khỏi hang, chỉ dừng lại khi Sao Lửa gọi nó.

"Nhắc Long Chuột ngày mai đến nói chuyện với ta," Sao Lửa meo, nhắc đến mèo bảo trợ của chân Gai. "Đến lúc chúng ta nghĩ đến lễ phong danh chiến binh cho cậu rồi." Đã quá chậm rồi, anh nghĩ. Chân Gai đã chứng tỏ là một lính nhỏ thuần thực, và đáng lẽ đã trở thành chiến binh cách đây nhiều mùa trăng rồi nếu như Sao Xanh tin cậy mèo trong bộ tộc của bà hơn nữa. Cậu là mèo duy nhất còn lại trong nhóm chân Lẹ và Mất Mặt, chưa được trải qua lễ phong danh chiến binh.

Mất chân Gai sáng lên phấn khích. "Vâng, thưa Sao Lửa! Cảm ơn!" nó meo và lao đi.

Sao Lửa nằm xuống ổ rêu và ngoạm vài miếng thịt thỏ. Bão Trắng thật sâu sắc khi thay đổi ổ cho anh, mặc dù Sao Lửa vẫn cảm thấy mùi của Sao Xanh phảng phất trên từng bức tường hang. Có lẽ nó sẽ luôn ở đó - không tệ chút nào. Trong những ký ức về bà có nỗi đau, nhưng cũng có cả niềm an ủi, mỗi khi anh nghĩ đến sự khôn ngoan và lòng can đảm của bà trong việc dẫn dắt bộ tộc của mình.

Bóng tối len lén phủ lấy anh khi tia nắng cuối cùng lịm tắt. Và lần đầu tiên kể từ khi gia nhập bộ tộc, Sao Lửa mới ý thức rõ ràng cái cảm giác hoàn toàn cô độc một mình là thế nào: không có hơi ấm của những mèo khác ngủ kề bên, không có những tiếng meo dịu dàng và tiếng rừ rừ khi bạn bè chia lười với nhau, không có những tiếng ngáy hay tiếng mèo cựa quậy trong những giấc mơ của họ. Trong vài nhịp tim đập, anh thấm thía một nỗi cô đơn hơn bao giờ hết.

Thế rồi, anh tự nhủ mình hãy thôi óc chuột đi. Anh có một quyết định lớn cần phải đưa ra - nó can hệ đến vận mệnh của bộ tộc Sấm - bắt buộc anh phải định đoạt đúng đắn. Sự lựa chọn thủ lĩnh trợ tá của anh sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bộ tộc trong nhiều mùa tới.

Vùi mình sâu hơn trong đồng rêu, đắn đo không biết có nên đi ngủ lúc này hay không, để hỏi Lá Đốm trong mơ xem mèo nào sẽ là thủ lĩnh trợ tá tốt. Anh nhắm mắt lại và dường như

ngay lập tức, bắt được cái mùi dịu ngọt của Lá Đổm. Nhưng không có hình ảnh nào hiện ra - anh chỉ thấy tuyền một màu đen.

Và rồi, anh nghe thấy tiếng thì thầm trong tai, rồi giọng bông đùa phớt nhẹ của Lá Đổm. "Ồ, Sao Lửa. Đây là quyết định của anh mà."

Thở dài, Sao Lửa lại mở mắt ra. "Được rồi, Lá Đổm," anh meo lớn. "Tự tôi sẽ quyết định vậy."

Thủ lĩnh trợ tá không thể là Văn Xám được, điều đó quá rõ ràng, và Sao Lửa cảm kích vì bạn mình đã hiểu và khiến cho việc chọn lựa của mình dễ dàng hơn. Tâm trí anh lướt qua những mèo sáng giá khác. Thủ lĩnh trợ tá mới phải có kinh nghiệm, và lòng trung thành của mèo đó phải không bị hoen ố. Bão Cát dũng cảm và thông minh, và chọn cô sẽ tái khẳng định rằng Sao Lửa vẫn trân trọng cô và muốn cô ở bên mình, hơn bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng đó không phải là lý do chính đáng để chọn thủ lĩnh trợ tá. Mặt khác, luật chiến binh mặc định không mèo nào có thể trở thành thủ lĩnh trợ tá mà chưa từng là mèo bảo trợ. Bão Cát chưa từng có lính nhỏ, do đó Sao Lửa không thể chọn cô. Giật mình với cảm giác xấu hổ, anh nhận ra đó là lỗi của mình, bởi vì anh đã trao chân Hung cho Long Điều Hâu dạy dỗ, mặc dù Bão Cát đã từng là sự lựa chọn hiển nhiên. Anh đã làm thế để bảo vệ cô, sợ rằng những mèo bảo trợ cho lũ con của Sao Cọp sẽ gặp nguy hiểm từ mèo cha khát máu của chúng. Phải một thời gian lâu sau Bão Cát mới tha thứ cho anh, và Sao Lửa hy vọng cô sẽ không bao giờ nhận ra vì sai lầm trước đây mà đã ngăn cô trở thành thủ lĩnh trợ tá.

Nhưng có thật Bão Cát là sự lựa chọn đúng đắn? Liệu có mèo nào vượt trội trên tất cả những mèo còn lại? Bão Trắng giàu kinh nghiệm, khôn ngoan và dũng cảm. Khi Sao Lửa được chỉ định làm thủ lĩnh trợ tá, ông không tỏ vẻ gì oán giận, điều mà những mèo kém cỏi hơn hẳn sẽ cảm thấy. Ông đã ủng hộ anh ngay từ đầu, và ông là mèo mà Sao Lửa tự động tìm đến khi cần lời khuyên. Ông già, đúng, nhưng vẫn cường tráng và năng động. Phải nhiều mùa trăng nữa ông mới vào sống cùng những mèo già trong hang của họ.

Sao Xanh cũng từng công nhận là tình bạn của ông chiến binh lông trắng có ý nghĩa to lớn đối với bà trong những mùa trăng cuối đời.

Đúng vậy, Sao Lửa nghĩ. Bão Trắng sẽ là tân thủ lĩnh trợ tá. Anh đuổi mình đầy mẫn nguyện. Tất cả những việc còn lại chỉ là loan báo quyết định này với bộ tộc.

Sao Lửa chờ một lúc, ăn xong con thỏ, chợp mắt mơ màng nhưng không để mình chìm vào giấc ngủ sâu, đề phòng trường hợp anh ngủ quên mà bỏ lỡ mất thời khắc trăng lên cao. Ánh sáng bạc soi vào hang khi trăng lên. Cuối cùng, anh đứng dậy, giữ sạch những mảnh rêu bám trên lông, và bước ra trăng trắng.

Vài mèo trong bộ tộc đang đi tới đi lui giữa những đám dương xỉ ở rìa trại, rõ ràng là đang đợi lời tuyên bố. Bão Cát và đội tuần tra buổi tối đã trở về và đang ăn phần mồi tươi của mình. Sao Lửa vẫy đuôi chào cô mèo cam nhạt, nhưng không đến nói chuyện với cô. Thay vào đó, anh nhảy lên Bục Đá và ngao. "Hỡi tất cả mèo đủ lớn để tự săn mồi cho mình, hãy tập hợp tại đây, dưới Bục Đá này, để họp bộ tộc."

Lời triệu tập của anh vẫn còn vang trong không trung thì nhiều mèo nữa đã bắt đầu xuất hiện, chui ra khỏi hang của họ hay bước ra ánh trăng từ những bóng tối quanh rìa trại. Sao Lửa thấy Văn Đen bước ra giữa trời và ngồi cách tảng đá khoảng vài chiếc đuôi, đuôi của ông ta cuộn tròn đặt lên chân, và có vẻ gì đó ngạo nghễ trong mắt. Một cách kín đáo, Long Điều Hâu theo sau ông ta và ngồi ở một vị trí gần đó.

Chân Mâm Xôi từ hang lính nhỏ bươn ra. Sao Lửa liền lưu ý xem nó có đến gần chỗ Văn Đen hay không, nhưng nó lại ở với chị nó, chân Hung, gần ngoài bìa đám mèo đang tụ tập. Mắt của hai lính nhỏ có vẻ thận trọng, dòm ngó nghiêng. Khi Long Chuột đi ngang qua chúng, cô quất chân Hung, và cô mèo trẻ liền quay ngoắt đầu đi chỗ khác, như thể cô nàng với Long Chuột đang bất đồng ý kiến về điều gì đó. Chân Hung rất sáng dạ và tự tin, Sao Lửa nhận xét; anh chẳng ngạc nhiên nếu nó thỉnh thoảng bướng bỉnh với những chiến binh dày dạn kinh nghiệm.

Bão Cát và Văn Xám đang ngồi cùng nhau gần Bục Đá, kế bên Đuôi Mây và Mất Mặt, và những mèo già tuôn hết cả ra và tụm lại thành nhóm ở trung tâm trắng trổng.

Sao lửa thấy Bão Trắng đứng đỉnh từ bụi tầm ma đi ra cùng với Da Xỉ Than. Chẳng có vẻ gì là đề phòng khi ông dừng lại nói nhanh gì đó với chân Dương Xỉ và chân Tần Bì trước khi ngồi vào vị trí của mình cạnh Bục Đá.

Dần né nổi hồi hộp, Sao Lửa bắt đầu. "Đã đến lúc chỉ định thủ lĩnh trợ tá mới." Dừng lại, anh cảm thấy sự hiện diện của Sao Xanh rất gần với mình khi anh nhớ lại những lời nghi thức mà bà từng nói. "Ta nói những lời này trước bộ tộc Sao," anh tiếp tục, "để tâm linh của tổ tiên ta có thể nghe thấy và tán thành sự lựa chọn của ta."

Lúc này tất cả mèo đều đã quay mặt ngược lên nhìn anh nhìn xuống những cặp mắt quắc lên dưới ánh trăng của họ và hình như có thể cảm nhận được vẻ phấn khích của họ.

"Bão Trắng sẽ là tân thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm," anh loan báo.

Sự im lặng bao trùm khoảng một nhịp tim đập. Bão Trắng đang chớp mắt ngược nhìn Sao Lửa, vẻ hài lòng và ngạc nhiên lan tỏa khắp gương mặt ông. Sao Lửa nhận ra vẻ ngạc nhiên chính là phần mà anh thích nhất ở vị chiến binh già - Bão Trắng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ là mèo được chọn.

Từ từ ông đứng dậy. "Thưa Sao Lửa, và tất cả mèo bộ tộc Sấm," ông meo, "tôi không giờ mong là mình sẽ nhận được vinh dự này. Tôi thề trước bộ tộc Sao rằng mình sẽ làm tất cả những gì có thể để phục vụ các bạn.

Ông vừa dứt lời, tiếng râm ran dần dần nổi lên từ phía những mèo tập trung phía dưới, một hợp âm đủ cả tiếng ngao, tiếng rừ rừ lẫn những tiếng hô, "Bảo Trắng!" Cả bộ tộc bắt đầu vây quanh ông chiến binh lông trắng, chúc mừng ông. Sao Lửa biết mình đã thực hiện một lựa chọn được tất cả mèo ủng hộ.

Trong chốc lát, anh ở nguyên trên Bục Đá và mục kích họ. Một cảm giác lạc quan dâng trào khắp những cẳng chân anh, phủ kín anh bằng sự tự tin và ấm áp. Anh đã có chín mạng sống của mình; anh có một thủ lĩnh trợ tá mà mọi mèo đều mơ ước; và anh có một đội ngũ chiến binh sẵn sàng đương đầu với mọi thứ. Mối đe dọa từ bầy chó đã phai: Sao Lửa phải tin rằng sẽ sớm thôi họ sẽ đuổi cổ Sao Cọp ra khỏi khu rừng vĩnh viễn.

Sau đó, ngay khi định nhảy xuống chúc mừng Bảo Trắng, anh bỗng bắt gặp ánh mắt của Văn Đen. Ông ta là mèo duy nhất trong đám đông đến giờ vẫn chưa có động đậy hay nói gì. Ông ta đang nhìn trợn trừng vào Sao Lửa, và mắt loe lóe tia lửa lạnh lùng,

Sao Lửa ngay lập tức nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp trong nghi lễ của mình, đồng xương và dòng máu rịn ra từ đó. Những lời nói của Sao Xanh lại vang lên trong tai anh: Bốn sẽ biến thành hai. Sư tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường, và máu sẽ thống lĩnh khu rừng."

Sao Lửa vẫn không biết lời tiên tri đó có nghĩa là gì, nhưng nó chứa đựng toàn những lời chết chóc. Sẽ có chiến tranh và máu đỏ. Và trong ánh mắt nham hiểm của Văn Đen, dường như Sao Lửa thấy được đám mây đầu tiên gây ra cơn bão chiến tranh.

CHƯƠNG 7

ột cơn gió ẩm, lạnh căm căm thổi qua lòng của Sao Lửa khi anh bước đi trong Rừng Thông. Bầu trời đeo những đám mây xám nặng chình chịch, dường như nó chưa quyết định xem nên đổ mưa hay đổ tuyết xuống khu rừng đây. Ở nơi này, những tàn tích của trận cháy rừng trông thảm hại và gớm ghiếc hơn hết thảy - tro vẫn phủ dày dưới mặt đất, vài thân cây mỏng mảnh vừa mới bắt đầu nhú lên đã vôi teo rúm lại do lẽ mùa lá trụi đang tới.

Đó là ngày hôm sau buổi anh ra thông cáo với toàn thể bộ tộc, và Sao lửa đã để trợ thủ mới của mình trông nom trại trong khi anh đi tuần tra biên giới một mình. Anh muốn tận hưởng một chút thời gian cô độc để quen dần với cương vị tộc trưởng và nghĩ về những điều ở phía trước. Đôi lúc anh như muốn nổ tung với niềm tự hào vì bộ tộc Sao chọn mình làm tộc trưởng dẫn dắt bộ tộc Sấm, nhưng anh cũng biết nhiệm vụ này chẳng dễ dàng gì. Nỗi thương tiếc Sao Xanh vẫn đau tê tái, cứ âm ỉ, dai dẳng đeo bám lấy anh. Nỗi e sợ không biết sắp tới Sao Cọp có thể làm những gì khiến Sao Lửa không thể cảm thấy thoải mái như những mèo khác bởi sự vắng những dấu vết của bộ tộc Bóng Tối trên đất của mình. Anh biết Sao Cọp sẽ không chịu ngồi yên chùng nào hấn ta chưa đánh bại đối thủ - và tin tức Sao Lửa giờ đã là tộc trưởng bộ tộc Sấm chỉ càng châm thêm dầu vào ngọn lửa thù hận của hấn ta.

Sao Lửa hiện ra khỏi rừng cây gần Khu nhà của Hai Chân và nhìn lên hàng rào của Công Nương xem chị có lơ thơ ra khỏi ổ của Hai Chân nhà chị không. Nhưng chẳng thấy bóng dáng chị đâu cả; và khi hít ngửi không khí anh chỉ thấp thoáng dò bắt được mùi của chị. Bước dọc theo bờ rừng, Sao Lửa đến phần đất mà anh hiếm khi đến, và nhận ra ổ Hai Chân nơi anh đã sống khi còn là mèo kiểng cách đây nhiều mùa trăng. Không thể cưỡng nổi nỗi tò mò, anh phóng bay qua dải đất trống lổng và nhảy phóc lên đỉnh hàng rào.

Bao ký ức thời mèo kiểng, nô đùa ở đó dâng lên cuộn cuộn trong anh khi anh nhìn xuống thảm cỏ trải dài, với những loại cây của Hai Chân viền quanh. Rồi một ký ức khác, gần đây hơn về việc anh đến đây tìm lá bạc hà mèo khi Sao Xanh bị bệnh ho đờm xanh. Từ chỗ đang ngồi lúc này, Sao Lửa có thể thấy lùm cây bạc hà mèo và hít cái mùi quyết rũ của nó.

Một sự chuyển động từ ngôi nhà Hai Chân đập vào mắt anh, và anh thấy một trong những Hai Chân cũ của mình đi ngang qua cửa sổ rồi lại biến vụt mất. Bất giác, Sao Lửa tự hỏi không biết là những chủ Hai Chân của mình đã cảm thấy thế nào khi anh bỏ họ đi để sống trong rừng. Anh hy vọng họ đừng lo lắng cho anh. Họ đã chăm sóc anh rất chu đáo, theo cách mà Hai Chân vẫn cố làm, và Sao lửa luôn biết ơn về điều đó. Chắc hẳn anh đã kể cho họ nghe anh cảm thấy hạnh phúc thế nào khi sống trong rừng, và đang thực hiện số mệnh mà bộ tộc Sao đã an bài cho anh ra sao, nhưng anh biết là mình không có cách nào khiến cho Hai Chân hiểu được.

Anh chụm cơ bắp lại định nhảy khỏi hàng rào vào rừng thì chợt có vật gì đó màu trắng đen di chuyển trong khu vườn kế bên. Liếc nhìn xuống, anh thấy Vết Ổ, cậu bạn cũ của mình hồi còn là mèo kiểng. Trông cậu ta vẫn phốp pháp như thuở nào, với vẻ mãn nguyện trên khuôn mặt rộng bành. Cậu đang chuyện trò với một cô mèo mướp nâu xinh đẹp, một mèo lạ đối với Sao Lửa. Tiếng meo của họ vang đến chỗ anh, nhưng chúng quá xa để anh có thể nhận ra họ đang nói gì.

Suýt chút nữa thì anh sà xuống chào hỏi họ, bỗng tự dừng nhớ ra mình có thể khiến họ khiếp đảm bởi bộ dạng hoang dã phong trần của mình. Lúc mới vào rừng chưa lâu, Sao Lửa đã gặp lại Vết Ổ trong rừng, cậu ta đã sợ gãi hết trước khi nhận ra thằng bạn mèo kiểng của cậu. Cuộc sống mà anh đang sống hiện nay khác xa cuộc sống của họ một trời một vực.

Tiếng kẹt cửa khuấy động Sao Lửa, kéo anh sự tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Anh vội bước dọc theo thành hàng rào đến núp trong một bụi nhựa ruồi khi một trong những Hai Chân cũ của anh bước ra khỏi căn nhà và gọi to. Ngay lập tức, cô mèo mướp nâu xinh đẹp chào tạm biệt Vết Ổ rồi chui qua hàng rào chia cách hai khu vườn. Cô nàng chạy đến chỗ ông Hai Chân, ông ấy ẵm cô lên, vuốt ve cô vài cái rồi đem cô vào trong nhà, tiếng rừ rừ khoái chí của cô vọng ra.

Cô ấy là mèo kiểng mới của họ! Sao Lửa nghĩ. Tiếng đóng cửa khơi dậy một thoáng ganh tị trong anh. Cô mèo mướp nhỏ sẽ không cần phải bắt mồi đã rồi mới được ăn, sẽ có nơi ấm êm để ngủ, và không có nguy cơ bị chết trong chiến trận hay bởi một trong vô vàn hiểm họa luôn rình rập mèo rừng. Cô sẽ có tình bạn của Vết Ổ và của những mèo kiểng khác, cùng sự chăm sóc của Hai Chân - tất cả những thứ mà Sao Lửa đã quay lưng lại khước từ để dẫn thân vào cuộc sống của một mèo bộ tộc trong rừng.

Nhưng đồng thời, cô nàng mèo đó sẽ không bao giờ biết đến hay thưởng thức sự thỏa mãn trong việc học những kỹ năng chiến binh, hay cùng xông pha ra chiến trường bên cạnh bạn bè. Cô ấy sẽ không bao giờ hiểu được ý nghĩa của việc sống với luật chiến binh và tuân theo ý nguyện của bộ tộc Sao.

Nếu có thể sống lại cuộc sống của mình, Sao Lửa nghĩ. Mình cũng sẽ không thay đổi gì hết.

Đột nhiên, tiếng móng vuốt quờ quạng trên hàng rào phía dưới anh và trong khóe mắt mình, anh thoáng thấy một khối nâu, chuyển động thoăn thoắt. Quay đầu lại, anh thấy mình mặt đối mặt với chân Mâm Xôi!

Phải mất một lúc Sao Lửa mới trấn tĩnh lại để nói, "Trò làm gì ở đây?"

"Tôi theo ngài tự trại, Sao Lửa. Tôi... tôi thắc mắc không biết ngài đi đâu, và tôi muốn thực tập kỹ năng theo dấu của mình."

"À, thế thì kỹ năng đó có vẻ tốt đấy, nếu như trò có thể theo ta xa đến vậy." Sao Lửa không chắc là mình có nên nổi cơn tam bành với lính nhỏ của mình hay không. Chân Mâm Xôi đáng lẽ không nên theo anh mà không được phép, nhưng thật ấn tượng, nó đã dò theo anh cả đoạn đường từ trại đến đây. ANh cũng hơi chột dạ, rất có thể chân Mâm Xôi đã thấy anh nhìn đôi mèo kiểng qua hàng rào của Hai Chân. Hồi trước, khi Sao Lửa còn là lính nhỏ, có lần Sao Cọp đã rình bắt quả tang anh nói chuyện với Vết Ố. Sau đó ông ta đã báo cáo thẳng với Sao Xanh, hồng cổ tình khơi dậy sự nghi vấn lòng trung thành của Sao Lửa với bộ tộc.

Nhìn vào mắt chân Mâm Xôi, Sao Lửa thấy nỗi sợ hãi của nó đã tan đi, được thay thế bằng ánh nhìn chăm chăm, như thể nó đã cân đo đong đếm mèo bảo trợ của mình vậy. Đó là vẻ nhìn thẳng thắn, thông minh, và Sao lửa nhận ra có sự kính trọng trong đáy sâu đôi mắt hổ phách đó. Một lần nữa, anh tin chắc chân Mâm Xôi sẽ trở thành một chiến binh kiệt xuất, nếu như nó có thể thoát khỏi di sản xấu xa của cha nó. Nhưng liệu chân Mâm Xôi có thật sự trung thành với bộ tộc đã sinh ra nó, một khi cha nó vẫn còn trong rừng?

"Ta có thể tin trò được không?" bất giác Sao Lửa buột miệng

Tên mèo trẻ không vội co vào tự vệ. Thay vào đó, chân Mâm Xôi dán ánh mắt nghiêm túc đó vào Sao Lửa thêm một lúc nữa. "Tôi có thể tin vào ngài được không?" nó hỏi lại, giật giật tai về phía khu vườn của Hai Chân.

Xù lông lên, lúc đầu Sao Lửa không định bào chữa cho mình trước lính nhỏ - bởi chân Mâm Xôi không có quyền chất vấn hành động của mèo bảo trợ, mà cũng tình cờ là tộc trưởng, của nó. Nhưng bất chấp điều phạm thượng mà câu hỏi của chân Mâm Xôi khơi lên, Sao Lửa cũng không khỏi thán phục tinh thần dám hỏi như thế của nó.

Anh hít một hơi. "Trò có thể tin ở ta," anh nghiêm trang. "Ta đã chọn cuộc sống này từ hồi còn là mèo kiểng lận. Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra chẳng nữa, ta cũng sẽ luôn đặt bộ tộc lên hàng đầu." Anh quyết định đã đến lúc cởi mở hơn với chân Mâm Xôi. "Nhưng bây giờ ta vẫn đến đây, và cả mai mốt nữa," anh tiếp. "Thỉnh thoảng ta vẫn gặp chị gái mình, và ta vẫn tự hỏi cuộc đời mình hẳn sẽ ra sao nếu ta ở lại. Tuy nhiên ta vẫn luôn biết rõ rằng trái tim của ta nằm ở bộ tộc Sấm."

Chân Mâm Xôi gật đầu nhẹ hều, như thể câu trả lời đã làm nó vừa lòng. "Tôi biết cảm giác lòng trung thành của mình bị nghi vấn là như thế nào," nó meo.

Cảm giác tội lỗi lại nhói lên trong Sao lửa, mặc dù anh biết mình không phải là mèo duy nhất nghi ngờ chân Mâm Xôi. "Trò có hòa đồng cùng các lính nhỏ khác không?" anh hỏi.

"Họ thì không sao. Nhưng tôi biết vài chiến binh không ưa tôi và chân Hung, vì Sao Cọp là cha chúng tôi."

Những lời đó được thốt ra với vẻ hiểu biết đến nỗi sao Lửa càng cảm thấy xấu hổ hơn cho mình. Chúng ta giống nhau hơn ta tưởng, Sao Lửa nghĩ. Liên tục phải chứng minh lòng trung thành của mình bằng cách phải chiến đấu gấp đôi, phải tự vệ gấp đôi trước kẻ thù - và trước cả chính bộ tộc mình.

"Thế trò có chịu nổi chuyện ấy không?" anh thận trọng meo.

Chân Mâm Xôi chớp mắt. "Tôi biết lòng trung thành của mình nằm ở đâu. Một ngày nào đấy tôi sẽ chứng minh điều đó."

Không có vẻ gì khoắc lác trong cách nó nói, mà chỉ có vẻ quyết đoán trầm tĩnh. Sao Lửa nhận ra rằng mình đã tin nó. Thằng lính nhỏ của anh đã chân thật với anh để đáp lại một cách xứng đáng việc anh chân thành thừa nhận với nó việc mình vẫn thăm Khu nhà của Hai Chân. Bây giờ, Sao Lửa biết là mình đã nợ chân Mâm Xôi khi tin những lời của nó.

"Thế còn chân Hung thì sao?" anh hỏi.

"À..." thằng em do dự, thoáng vẻ lo âu hiện ra trong mắt nó. "Đôi khi chị ấy cũng hoang mang. Tại tính chị ấy vậy mà. Chị ấy là một mèo trung thành tận đáy lòng đấy."

"Ta biết chắc như vậy," Sao Lửa meo, mặc dù anh để ý thấy chân Mâm Xôi không phải thoải mái hoàn toàn khi đề cập tới chị mình với tộc trưởng. Anh sẽ cần phải để mắt hơn chân Hung trong tương lai, và bảo đảm cho cô bé được sự ủng hộ đầy đủ mà cô cần để trở thành một chiến binh đáng tin cậy của bộ tộc Sấm. Vài lời tâm sự với mèo bảo trợ của cô bé, Long Điều Hâu, sẽ là một ý hay.

Được khích lệ bởi cảm tình đột ngột với lính nhỏ của mình, Sao Lửa tiếp. "Ta phải đi đây nếu muốn hoàn tất việc tuần tra biên giới trước khi trời tối. Trò có muốn đi với ta không?"

Đôi mắt hổ phách của chân Mâm Xôi sáng lên. "Tôi có thể đi à?"

"Đương nhiên," Sao Lửa nhảy xuống khỏi hàng rào và đợi tên mèo trẻ bò xuống sau mình. "Chúng ta sẽ luyện tập gì đó trên đường đi."

"Tuyệt!" Chân Mâm Xôi hăng hái meo.

Nó bước vai kề vai với mèo bảo trợ của mình khi Sao Lửa dẫn đầu trở về lại rừng cây.

Sao Lửa dừng lại bên rìa đường Sấm Rền và hít vào dòng mùi từ lãnh địa bộ tộc Bóng Tối bay qua. Sao Cọp đang ở bên ấy, anh nghĩ. Hẳn đang âm mưu gì? Hẳn sẽ làm gì tiếp theo?

Trong lúc anh đứng ngây lạng với cảm giác sợ hãi, anh lưu ý trong những vảy màu trắng chậm rãi rơi từ trên trời xuống. Tuyết! Sao Lửa nghĩ, ngược lên nhìn những đám mây đang trở nên đen kịt. Nghe thấy một tiếng rít sừng sốt từ chỗ chân Mâm Xôi, anh quay qua. Một

bông tuyết vừa rơi trúng mũi chân Mâm Xôi và đang từ từ tan chảy. Thằng lính nhỏ thè lưỡi ra và liếm tuyết, đôi mắt vàng của nó tròn xoe lên ngạc nhiên.

"Đó là gì vậy, Sao Lửa?" thằng lính nhỏ hỏi. "Nó lạnh khiếp!"

Sao Lửa rù lên một tiếng thích thú. "Là tuyết đó," anh trả lời. "Chúng xuất hiện vào mùa lá trụi. Nếu chúng cứ rơi như thế này thì bông tuyết sẽ trùm kín cả mặt đất và cây cối."

"Thật sao? Nhưng mà chúng nhỏ tí à!"

"Nhỏ nhưng chúng rơi nhiều thật nhiều."

Những bông tuyết trở nên lớn hơn và rơi càng lúc càng dày hơn, gần như che phủ cây cối phía bên kia đường Sấm Rền và át cả mùi bộ tộc Bóng Tối. Ngay cả tiếng gầm rú của bọn quái vật cũng bị bóp nghẹt và chúng phải di chuyển chậm rì, như thể đôi mắt sáng rực của chúng không thể nhìn rõ trong màn tuyết vậy.

Sao Lửa biết tuyết rơi sẽ mang đến nhiều vấn đề cho khu rừng. Con mồi chết cứng, hoặc sẽ co rúm vào sâu trong những lỗ những hốc, nơi những thợ săn không thể lần tới được. Việc kiếm thức ăn nuôi sống bộ tộc trong lúc này sẽ trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Thằng lính nhỏ của anh đang trở mắt dòm bông tuyết rơi. Sao Lửa thấy nó rụt rè giơ một tay ra hứng bông tuyết. Và một nhịp tim đập sau, nó nhảy căng lên, vừa quay mòng mòng vừa phấn khích ré lên hết cỡ, như thể cố ráng bắt cho bằng hết từng bông tuyết một trước khi tuyết chạm xuống mặt đất.

Sao Lửa ngạc nhiên bởi một dòng cảm mến chợt dâng trào. Thật nhẹ lòng khi lại được ngắm một thằng mèo trẻ lại chơi đùa hớn hở như thời còn là mèo con. Chắc hẳn trái tim đen tối của Sao Cọp không bao giờ rượt đuổi những bông tuyết chỉ để đùa giỡn như thế này? Mà nếu có thể chơi giỡn chẳng nữa, thì ông ta đã mất đi thú vị đó và bắt đầu chỉ quan tâm đến quyền lực kể từ lúc nào?

Không có câu trả lời cho câu hỏi đó, và Sao Lửa biết rằng với Sao Cọp, cũng như với bản thân mình, không hề có con đường trở lại. Chân họ đã gắn chặt lên con đường mà bộ tộc Sao đã định cho họ, và sớm hay muộn thì hai tộc trưởng cũng sẽ gặp lại nhau để quyết định xem ai sẽ là mèo ở lại trong rừng.

CHƯƠNG 8

uyết đã ngừng rơi lúc Sao Lửa và chân Mâm Xôi về đến trại. Mây đã tan và mặt trời lặn thả những chiếc bóng dài, xanh xao lên lớp bột mỏng, trắng mịn rải dưới mặt đất. Cả hai mèo đều đang magn lúc lửu mồi. Sao Lửa đã quan sát những kỹ năng săn mồi của cậu lính nhỏ và rất ấn tượng bởi sự tập trung và những bước rình khéo léo của nó.

Họ vừa chạm chân đến đỉnh khe núi thì chợt nghe thấy tiếng ngao phía sau. Sao Lửa quay lại, thấy Vằn Xám đang chạy phồm phồm lên qua đám bụi cây thấp.

"Xin chào," anh chiến binh thở như kéo bể khi bắt kịp họ. Mắt anh ấy mở to khi thấy những thứ mà họ bắt được. "Ngài may mắn hơn tôi đấy. Tôi chẳng tài nào săn được nhiều hơn một con chuột."

Sao Lửa lăm bằm biểu lộ niềm thông cảm khi dẫn đường về phía hàng kim tước. Chợt, anh để ý thấy bé Nai, cô bé thích phiêu lưu nhất trong ba đứa con của Da Cây Liễu, đã rời trại trở về và đeo leo lên đến nửa con dốc cao dọc theo khe núi. Thật ngạc nhiên với Sao Lửa, cô bé đi cùng với Vằn Đen - ông chiến binh đang cúi xuống, nói gì với cô bé.

"Quái lạ," Sao Lửa lầu bầu trong miệng ngậm đầy lông sóc, như thể nói với chính mình. "Trước giờ Vằn Đen có bao giờ tỏ ra quan tâm đến con nít đâu. Và ông ta làm gì một mình ở ngoài đây thế này?"

Đột nhiên, Sao Lửa nghe thấy một tiếng thét lóc xương từ chỗ Vằn Xám và anh bạn lao xẹt qua Sao Lửa, phóng phồm phập xuống sườn khe núi, chân căng như làm xiếc trên những tảng đá đầy tuyết trơn trượt. Cùng lúc đó, chân của bé Nai khụt mềm uột dưới mảng bụng nhit hể rắn chắc của nó và nó bắt đầu quần quai trong tuyết. Sao Lửa vội nhả những con mồi của mình ra và kinh ngạc khi Vằn Xám ngao, "Không!" rồi xông thẳng vào ông chiến binh sẫm màu. Vằn Đen cào cấu và đập chân sau lia lịa, nhưng răng của Vằn Xám đã cắm vào cổ ông ta và nhất định không chịu buông ra.

"Cái...?" Sao Lửa bay xuống dốc cùng với chân Mâm Xôi sau sát nút. Anh né hai mèo đang vật lộn, vẫn đang khóa chặt răng với móng vuốt vào nhau, và đâm nhào đến bên bé Nai.

Con mèo con nhăn nhúm mặt mày và lật ngửa ra đất, mắt trợn trừng nhưng đơ dại. Nó không ngừng phát ra những tiếng rên rĩ chói lói, đau đớn, và bọt mép sùi ra cả hai khốe miệng.

"Gọi Da Xỉ Than mau!" Sao Lửa ra lệnh cho chân Mâm Xôi.

Thằng lính nhỏ lao bắn đi, chân nó hất tung từng mớ tuyết. Sao Lửa cúi xuống con mèo con và nhẹ nhàng đặt một tay lên bụng nó. "Được rồi," anh vỗ về. "Da Xỉ Than sắp đến rồi."

Quai hàm của bé Nai há rộng ra và Sao Lửa thoáng thấy những quả mọng nhai dở trong miệng nó, màu đỏ tươi như máu dính đầy răng nó.

"Quả mọng tử thần!" Anh hốt hoảng.

Có một bụi cây lá đen mọc thò ra từ khe nứt trong tảng đá ngay trên đầu anh, với nhiều quả mọng chết chóc đỏ tươi lủng lẳng trong đám lá. Anh nhớ lại có lần cách đây nhiều mùa trăng, Da Xỉ Than đã xuất hiện kịp lúc để ngăn Đuôi Mây đừng ăn thứ quả tử thần này, và cảnh báo nó là chúng độc như thế nào. Sau đó, Nanh Vàng cũng đã sử dụng loại quả này để giết chết Đuôi Gãy - Sao Lửa đã tận mắt chứng kiến chúng có hoạt tính mạnh và nhanh đến thế nào.

Thụp mình xuống bé Nai, Sao lửa cố gắng móc chỗ quả mọng bị nhai nát ra khỏi miệng nó, nhưng con mèo con quá hoảng và đau đớn đến nỗi không thể nằm yên cho Sao Lửa thao tác dễ dàng hơn. Đầu nó lắc oặt ẹo sang bên này bên kia, cơ thể nó giật thót lên từng cơn và, Sao Lửa hoảng hốt, xem ra cơn giật mỗi lúc mỗi yếu đi. Anh vẫn nghe thấy tiếng Vằn Xám và Vằn Đen thét gào, gần nhau kịch liệt nhưng hình như họ đã lùi ra xa rồi. Tất cả mối quan tâm của anh bây giờ đều tập trung vào cô mèo con.

Sau đó anh mừng hóm khi cảm thấy Da Xỉ Than đến cạnh mình. "Quả mọng tử thần!" anh nói với cô. "Tôi đã cố lấy chúng ra, nhưng..."

Da Xỉ Than vào thay vị trí của anh, bên cạnh con mèo con. Cô mang một bó lá thuốc trong miệng, thả bó lá xuống, cô meo. "Tốt lắm. Cứ giữ lấy nó, Sao Lửa, trong khi tôi xem xét."

Với hai mèo cùng trợ lực, sức vùng vẫy của con mèo con bớt dữ dội đi, chẳng mấy chốc Da Xỉ Than đã có thể lấy nốt mớ quả mọng còn sót lại ra khỏi miệng nó. Tiếp theo, cô khẩn cấp nhai một nhúm lá thuốc và đốt vào miệng bé Nai. "Nuốt đi." cô ra lệnh. Với Sao Lửa, cô nói thêm. "Đó là cỏ thi, nó sẽ làm con bé ói mửa."

Cổ họng con mèo con co thắt lại. Thoáng sau, nó bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Sao Lửa có thể thấy thêm nhiều đốm đỏ tươi lẫn trong lá cỏ thi.

"Tốt," Da Xỉ Than dịu dàng meo. "Tốt lắm. Cháu sẽ khỏe thôi, bé Nai à."

Con mèo nhỏ nằm thở hì hụi và run rẩy, sau đó Sao Lửa hết hồn thấy nó nằm im re, nhắm mắt lại.

"Nó chết rồi ư?" anh thì thầm.

Trước khi Da Xỉ Than trả lời, một tiếng ngao thét lên từ phía lối vào trại. "Con tôi! Ôi, con tôi đâu rồi?" Đó là Da Cây Liễu, bà chạy vù xuống khe núi cùng với chân Mâm Xôi. Bà cúi xuống cạnh bé Nai, đôi mắt xanh thăm thẳm của bà mở thao láo, vẻ quẩn trí. "Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Nó ăn phải quả mọng tử thần," Da Xỉ Than giải thích. "Nhưng tôi nghĩ tôi đã lấy nó ra hết rồi. Chúng ta hãy mang nó về hang của tôi đi và tôi sẽ để mắt đến nó."

Da Cây Liễu bắt đầu liếm bộ lông nhĩ thể của bé Nai. Lúc này, Sao Lửa đã thấy được sự chuyển động lên xuống yếu ớt ở hai bên hông con mèo nhỏ khi nó thở. Nó không chết, nhưng từ vẻ lo âu trên nét mặt Da Xỉ Than, Sao Lửa biết nó vẫn còn đang trong giai đoạn nguy hiểm do tác động của chất độc.

Cho đến giờ thì đây là lần đầu tiên Sao Lửa mới có cơ hội thở lấy hơi và tìm Vằn Xám. Anh chiến binh xám đã kẹp chặt Vằn Đen xuống cách đó chừng vài cái đuôi, một chân ghì cổ và một chân giữ chặt bụng ông mèo kia. Máu từ một bên tai Vằn Đen rỉ ra, và ông ta điên tiết vùng vẫy một cách vô ích hoàng thoát thân.

"Có chuyện gì vậy?" Sao Lửa hỏi.

"Đừng hỏi tôi," Vằn Xám gầm gừ. Sao Lửa không nhớ mình đã thấy anh bạn mình dữ tợn như vậy bao giờ chưa. "Hãy hỏi tên... tên cặn bã này sao lại muốn giết hại một đứa trẻ!"

"Giết hại?" Sao Lửa kêu lên. Lời buộc tội bất ngờ đến mức trong một nhíp tim đập anh chẳng thể làm gì mà chỉ ngây thộn người ra.

"Phải, giết hại," Vằn Xám lặp lại. "Nào, hãy hỏi hấn xem tại sao hấn lại cho bé Nai ăn quả mọng tử thần."

"Ồ óc chuột." Giọng của Vằn Đen lạnh tanh khi hấn học ngó lên kẻ tấn công mình. "Tôi không cho nó ăn những quả đó. Tôi đang cố ngăn nó đừng ăn chúng."

"Tôi biết mình thấy những gì," Vằn Xám khẳng khái qua hàm răng sít chặt.

Sao Lửa cố nhớ lại hình ảnh ông chiến binh và con mèo con mà mình vừa thấy khi dừng ở đỉnh khe núi. "Cho ông ta dậy đi," anh miễn cưỡng meo với bạn mình. "Vằn Đen, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra."

Ông chiến binh đứng dậy và giữ mình. Sao Lửa có thể thấy những mảng da trần trụi chỗ hông bị Vằn Xám cào đứt cả túm lông ra.

"Tôi đang trở về trại," ông ta bắt đầu, "thì bắt gặp con mèo khờ khạo này đang ngốn quả mọng tử thần, và tôi đang cố ngăn nó lại thì tên khùng này lao vào tôi." Ông ta hằm hè nhìn Vằn Xám. "Tại sao tôi lại muốn giết hại một đứa trẻ chứ?"

"Đó là điều tôi muốn biết!" Vằn Xám quát.

"Đương nhiên, ai mà chẳng biết ngài Sao Lửa cao quý sẽ tin ai!" Vằn Đen cười mỉa. "Thời nay mà trông mong vào sự công bằng trong bộ tộc Sấm là vô ích."

Lời kết tội đó chọc nhói vào Sao Lửa, và càng đau hơn bởi vì anh biết là cũng có chút sự thật trong lời của Văn Đen. Bất kỳ lúc nào anh cũng có thể tin lời của Văn Xám hơn là lời của Văn Đen, nhưng anh phải chắc chắn tuyệt đối là bạn mình không phạm sai lầm gì hết.

"Ta không phải quyết định vào lúc này," Sao Lửa meo. "Ngay khi bé Nai tỉnh dậy, nó sẽ cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra,"

Trong khi nói, anh nghĩ là mình thoáng thấy vẻ bất an nháng lên trong mắt Văn Đen, nhưng nó biến đi rất nhanh nên anh không chắc lắm. Ông chiến binh sẫm màu giật giật tai một cách khinh bỉ. "Được," ông ta meo. "Lúc đó ngài sẽ thấy ai trong chúng tôi nói sự thật." Đoạn ông ta hiên ngang bước đi khỏi, về phía lối vào trại, đuôi vểnh cao.

"Chính mắt tôi đã thấy điều đó, Sao Lửa," Văn Xám cam đoan với anh, hai bên sườn của anh ấy phập phồng sau cuộc ẩu đả. "Tôi không hiểu tại sao hắn lại muốn giết bé Nai, nhưng tôi chắc chắn những gì hắn đã làm."

Sao Lửa thở dài. "Ta tin anh, nhưng chúng ta cần phải cho mọi mèo thấy được sự công bằng. Ta không thể trừng phạt Văn Đen chừng nào bé Nai chưa nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra."

Nếu con bé qua khỏi, anh nhủ thầm. Anh nhìn Da Xỉ Than và Da Cây Liễu nhẹ nhàng nhấc con mèo con lên và mang nó về phía đường hầm kim tước. Đầu của bé Nai oặt oại và đuôi của nó quết xuống đất. Bụng của Sao Lửa lộn nhào khi nhớ lại cảnh nó thường vui đùa nhảy nhót quanh trại. Nếu Văn Đen thật sự cố ý giết cô bé, thì ông ta sẽ phải trả giá.

"Văn Xám," anh khế meo, "đi cùng với Da Xỉ Than. Ta muốn anh hoặc một chiến binh khác canh gác hang của cô ấy cho đến khi bé Nai tỉnh dậy. Bảo Bảo Cát và Hoa Vàng xem họ có giúp đỡ được không. Tôi không muốn có bất kỳ điều gì khác xảy ra với bé Nai trước khi cô bé sẵn sàng nói ra sự thật."

Mắt Văn Xám sáng lên với vẻ hiểu ý. "Được, Sao Lửa," anh meo. "Tôi đi ngay." Anh phóng xuống con dốc và bắt kịp những mèo khi họ biến mất vào hàng cây.

Sao Lửa ở lại khe núi cùng chân Mâm Xôi. "Ta để một con sóc ở trên đó," anh meo với lính nhỏ của mình, và hất đầu về phía đỉnh khe núi. "Trò hãy đi lấy nó cho ta được không? Và sau đó trò có thể nghỉ ngơi và ăn. Trò đã có một ngày dài vất vả rồi."

"Cảm ơn," chân Mâm Xôi meo. Nó bước vài bước lên khe núi và liếc trở lại. "Bé Nai sẽ không sao chứ?"

Sao Lửa thở dài. "Ta không biết, chân Mâm Xôi à," anh thừa nhận. "Ta không biết gì cả."

CHƯƠNG 9

Sao Lửa mãi miết suy nghĩ trên đường trở về trại. Liếc nhìn quanh, anh thấy Văn Đen đang nuốt ngấu nghiến một con mèo bên cạnh lùm tầm ma. Long Chuột, Hoa Vàng, và Long Tuyết đang ăn gần đó, nhưng Sao Lửa để ý thấy tất cả họ đều quay lưng lại với Văn Đen và không thèm nhìn ông ta.

Văn Xám ắt hẳn đã lan truyền tin tức về vụ việc xảy ra ở khe núi. Đặc biệt là Long Tuyết và Hoa Vàng, cả hai mèo đã từng nuôi con, sẽ rất ám ảnh bởi mối nghi ngờ rằng một chiến binh bộ tộc có thể sát hại một đứa con nít. Sao Lửa nhận thấy đó là dấu hiệu tốt nếu như họ tin vào lời thuật lại của Văn Xám. Chứng tỏ bạn của anh đang dần dần được bộ tộc chấp nhận trở lại, và bắt đầu khôi phục lại sự yêu mến mà anh ấy đã từng có.

Sao Lửa đang đi thẳng đến chỗ Văn Xám thì một sự chuyển động cạnh hang chiến binh lọt vào mắt anh. Long Điều Hâu bật ra khỏi đám cành cây, và dáo dác liếc nhìn quanh. Anh chàng phát hiện ra Văn Đen, liền bước một bước về phía ông ta, nhưng rồi lại rẽ qua chỗ của Sao Lửa.

"Tôi vừa mới nghe chuyện!" anh thở dốc. "Sao lửa, tôi xin lỗi. Ông ta đã trốn khỏi tôi. Tất cả những điều này là do lỗi tại tôi!"

"Bình tĩnh nào," Sao Lửa đặt đuôi lên vai anh mèo đang bị kích động một lúc, tỏ vẻ trấn an. "Nói coi, chuyện gì đã xảy ra."

Long Điều Hâu đứng thở vài hơi, cố tự chủ trở lại. "Văn Đen bảo ông ta sẽ ra ngoài đi săn," anh bắt đầu. "Tôi đi cùng với ông ta, nhưng khi chúng tôi vào rừng, ông ta thoái thác rằng phải đi vệ sinh. Ông ta ra sau một bụi cây còn tôi đứng đợi. Đợi lâu quá nên tôi mới đi xem xem thế nào... thì ông ta đã biến mất từ lâu rồi!" Mắt anh trợn trạo về mất tinh thần. "Nếu bé Nai chết, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình đâu."

"Bé Nai sẽ không chết," Sao Lửa bảo đảm với anh chàng, cho dù bản thân không chắc lắm. Con mèo con vẫn còn rất yếu.

Vả lại, bây giờ có chuyện khác cần phải lo lắng. Câu chuyện của Long Điều Hâu cho thấy Văn Đen đã nhận ra mình đang bị theo dõi. Ông ta đã phỉ mèo canh chừng mình thật suôn sẻ. Chắc hẳn phải có lý do để làm thế, Sao Lửa ngẫm nghĩ. Ông chiến binh lông sẫm màu định mưu đồ gì đây, và tại sao ông ta lại cố giết chết Bé Nai?

"Ngài muốn tôi làm gì bây giờ?" Long Điều Hâu hỏi một cách khổ sở.

"Trước tiên, hãy thôi tự trách mình đi," Sao Lửa trả lời. "Sớm hay muộn Văn Đen cũng lộ cho chúng ta biết là lòng trung thành của ông ta nằm ở đâu."

Ngoại trừ việc thấp thỏm cho bé Nai, còn đâu Sao Lửa không hề tiếc về việc Văn Đen bộc lộ bản chất thật của hắn theo cách mà không mèo nào có thể phớt lờ được. Dẫu anh đã hy vọng giữ ông chiến binh lông này này trong bộ tộc, hầu để mắt đến từng dấu hiệu tạo phản của ông ta, nhưng giờ thì anh biết Văn Đen sẽ không bao giờ trung thành - với anh hay với bộ tộc Sấm - và không có chỗ dung chân cho một mèo dám đầu độc một mèo con vô phương tự vệ. Cứ mặc xác hắn đến với Cọp, nơi hắn thật sự thuộc về, Sao Lửa nghĩ.

"Tăng cường canh gác Văn Đen," anh nói tiếp với Long Điều Hâu. "Giờ anh có thể đường đường cho ông ta biết anh đang làm gì. Nói với ông ta là ta bảo ông ta không được rời khỏi trại cho đến khi bé Nai có thể kể lại câu chuyện của mình."

Long Điều Hâu gật đầu một cách dứt khoát và tắt tường bằng tới bụi tầm ma, thụp xuống nằm bên Văn Đen và nói gì đó với ông ta. Ông chiến binh gầm gừ đáp lời rồi lại trở về xé đứt miếng mồi tươi.

Trong khi Sao Lửa nhìn, bỗng có tiếng bước chân vang lên sau lưng, anh quay lại, thấy Bảo Cát; cô mèo cam nhạt dụi mõm vào mõm anh, tiếng rừ rừ phát ra tận sâu trong cổ họng cô. Sao Lửa hít vào mùi của cô, cảm thấy khuây khỏa phần nào chỉ vì được ở bên cô.

"Anh có ăn không?" cô hỏi. "Em đợi anh. Văn Xám đã kể cho em nghe chuyện xảy ra rồi," cô tiếp tục nói khi họ sánh bước ra bụi tầm ma. "Em nói lát nữa em sẽ thế chỗ anh ấy canh gác hang của Da Xỉ Than."

"Cảm ơn," Sao Lửa meo.

Anh liếc nhìn ông chiến binh sọc đen khi họ bước ngang qua ông ta đến đồng mồi tươi. Văn Đen đã ăn xong bữa của mình - ông ta đứng dậy và nghênh ngang bước về phía hang chiến binh mà không đếm xỉa đến sự hiện diện của Sao Lửa. Long Điều Hâu theo sau ông với vẻ cương quyết hiện trên gương mặt anh.

Da Bụi ló ra khỏi hang ngay lúc Văn Đen tới nơi. Sao Lửa không thể bỏ qua sự thể anh mèo mướp nâu vội rẽ ngoặt sang hướng khác để đi đến chỗ chân Dương Xỉ bên ngoài hang lính nhỏ. Những mèo bộ tộc Sấm đang biểu lộ cảm xúc của mình rất rõ ràng. Da Bụi từng là lính nhỏ của Văn Đen, mà bây giờ thậm chí cũng không muốn nói chuyện với mèo bảo trợ cũ của mình.

Sao Lửa lấy một con chim ác là khỏi đồng mồi và đem nó ra bụi tầm ma.

"Này, Sao Lửa," Long Chuột meo khi anh bước đến. "Chân Mâm Xôi bảo ngài muốn nói chuyện với tôi về lễ phong danh chiến binh của cậu ta. Vậy thì đến lúc rồi đó."

"Đương nhiên," Sao Lửa đồng ý. Việc Sao Xanh từ chối phong chiến binh cho ba lính nhỏ lớn nhất này đã dẫn đến cái chết của chân Lẹ và vết thương của Mất Mặt. Rồi đây chắc chắn không mèo nào trong bộ tộc mà không nhớ chân Gai được nhận tên chiến binh của mình khi

nào. "Tại sao ngày mai ba chúng ta không cùng đi tuần tra bình minh nhỉ? Để ta có cơ hội xem cậu ấy tiến triển tới đâu rồi - ta chẳng mấy may nghi ngờ gì đâu," anh hấp tấp nói thêm.

"Ngài không nên nghi ngờ!" Long Chuột meo. "Vậy ngài hay tôi sẽ báo cho chân Gai về cuộc tuần tra"

"Để ta nói," Sao Lửa đáp, cắn vội một miếng chim ác là. "Ta cũng muốn nói chuyện với chân Dương Xỉ và chân Tần Bì nữa."

Khi anh và Bão Cát ăn xong, cô mèo cam nhạt đi đến hang của Da Xỉ Than, trong khi Sao Lửa bước đến gốc cây cụt nơi bọn lính nhỏ đang ăn. Da Bụi và chân Dương Xỉ đã ở đó cùng chân Gai và chân Tần Bì, còn Đuôi Mây vừa mới từ hang mèo già đi tới, có Mất Mặt ngay sát bên cạnh cậu.

"Chân Gai," Sao Lửa gật đầu với cậu lính nhỏ một cái rồi ngồi xuống cạnh cậu. "Móng vuốt của cậu sắc chưa? Các kỹ năng chiến binh của cậu đã sẵn sàng chưa?"

Chân Gai ngồi thẳng dậy, mắt đột nhiên sáng rỡ. "Rồi, thưa Sao Lửa!"

"Thế thì, cuộc tuần tra bình minh ngày mai," Sao Lửa bảo nó. "Nếu mọi chuyện hanh thông, chúng ta sẽ tiến hành nghi lễ cho cậu lúc mặt trời lên cao."

Tai của chân Gai run lên vì tập trung, nhưng chột ánh sáng trong mắt cậu từ từ tắt lịm, và cậu ngoảnh đi chỗ khác.

"Chuyện gì vậy?" Sao Lửa hỏi.

"Chân Lẹ... và Mất Mặt." Chân Gai hạ thấp giọng, phẩy đuôi một cái về phía cô mèo bị thương. "Đáng lẽ cả hai phải ở bên tôi."

"Ta biết." Sao Lửa vội nhắm mắt lại trước ký ức quá đau buồn như thế. "Nhưng cậu không được để điều đó phá hỏng cơ hội của cậu. Cậu xứng đáng được điều này từ nhiều mùa trăng rồi."

"Mình sẽ ở bên cậu, chân Gai." Mất Mặt cất tiếng từ nơi cô đang ngồi cạnh Đuôi Mây. "Mình sẽ là mèo đầu tiên gọi cậu bằng cái tên mới của cậu."

"Cảm ơn, Mất Mặt," chân Gai meo với một cái đầu nghiêng cảm kích.

"Sẵn tiện, chúng ta đang nói về chủ đề đặt tên," Đuôi Mây chen vào, "Thế, tên của cô ấy thì sao?" nó nghiêng đầu về phía Mất Mặt - nó luôn phản đối việc gọi cô nàng bằng cái tên tàn nhẫn mà Sao Xanh đã ban cho cô. "Đổi nó đi được chứ?"

"Anh có thể đổi tên của chiến binh được không?" Sao Lửa vặn lại. "Nó đã được trình diện lên bộ tộc Sao rồi."

Đuôi Mây thở hắt ra bức bối. "Tôi không bao giờ nghĩ là mình lại gọi tộc trưởng của mình là óc chuột cả, nhưng đúng là thế đấy! Ngài nghĩ Độc Nhãn hay Đuôi Cộc cũng bắt đầu với những cái tên đó à? Ban đầu họ đã mang những cái tên chiến binh khác, ngài có thể chắc chắn về điều đó. Chắc chắn là có một loại nghi lễ nào đó. Và tôi biết những mèo còn lại trong bộ tộc sẽ không chấp nhận một cái tên mới chừng nào ngài chưa nói lời thích hợp."

"Xin làm ơn, thưa Sao Lửa." Mất Mặt khẩn khoản nhìn anh đầy hy vọng. "Tôi chắc chắn những mèo khác sẽ không quá sợ hãi khi nói chuyện với tôi nếu tôi không có cái tên quái gở này."

"Tất nhiên," Sao Lửa bị những chuyện tang thương cuốn đi đến nỗi anh chưa để ý đến gánh nặng mà cô mèo trẻ đang mang. "Ta sẽ nói chuyện với những mèo già ngay lập tức. Chắc chắn Độc Nhãn biết phải làm gì."

Anh đứng dậy và sức nhớ ra dự định của mình. "Chân Tần Bì, chân Dương Xỉ, đừng nghĩ cô cậu bị lãng quên. Cô cậu rất lanh trí trong khi chạy đua cùng bầy chó, nhưng cô cậu vẫn còn quá trẻ để trở thành chiến binh." Đó là sự thật, nhưng đồng thời Sao Lửa cũng muốn chân Gai, vì thâm niên lâu hơn, nên trở thành chiến binh trước. "Ta hứa việc đó sẽ không lâu nữa đâu," anh nói với chúng.

"Chúng cháu hiểu mà," chân Tần Bì meo. "Còn nhiều thứ chúng cháu phải học lắm."

"Sao Lửa," chân Dương Xỉ hồi hộp hỏi, "chuyện gì sẽ xảy ra về việc... về việc Văn Đen? Nếu ông ấy làm điều đó với bé Nai, cháu không muốn ông ấy làm mèo bảo trợ cho mình nữa đâu."

"Nếu như ông ấy làm thế với bé Nai, thì ông ấy sẽ không còn là mèo bảo trợ của cháu."

"Bé Nai?" Đuôi Mây gặng hỏi. "Có chuyện gì liên quan đến bé Nai vậy? Có chuyện xảy ra khi chúng tôi ra ngoài đi săn à?"

Ngay lập tức, chân Gai và chân Tần Bì chuyển chỗ đến thụp người xuống cạnh Mất Mặt, và bắt đầu thì thầm cái tin sốt dẻo đó.

"Vậy thì ai sẽ làm mèo bảo trợ của chân Dương Xỉ đây?" Da Bụi hỏi Sao Lửa, hiển nhiên cho rằng Văn Đen đã mắc tội. "Tôi có thể đảm đương cô ấy lẫn chân Tần Bì cùng lúc, anh đề nghị một cách hy vọng."

Chân Dương Xỉ sáng rỡ lên nhưng Sao Lửa lắc đầu. "Không được, Da Bụi. Anh chưa đủ dày dặn để kèm cặp cô ấy đâu."

Mất Da Bụi long lên bức dọc; sau đó anh gật đầu ngượng ngùng. "Tôi nghĩ là ngài đúng."

"Đừng lo," Sao Lửa hứa trước khi đi đến hang mèo già. "Tôi bảo đảm cô sẽ có một mèo bảo trợ tốt."

Bên trong hang của mình, ở cạnh thân cây đổ, những mèo già đang chuẩn bị đi ngủ.

"Có chuyện gì vào giờ này?" Tai Nhỏ cần nhần, ngồng đầu khỏi chiếc ổ rêu của cụ. "Ở đây không mèo nào chớp mắt được sao?"

Đuôi Đốm Xám rừ lên với giọng buồn ngủ. "Đừng nghe lão ấy, Sao Lửa. Ngài luôn được hoan nghênh mà."

"Cảm ơn, Đuôi Đốm Xám," Sao Lửa meo. "Nhưng tôi muốn nói chuyện với Độc Nhãn."

Độc Nhãn đang cuộn tròn trong đám dương xỉ khuất trong lùm cây. Bà cụ chớp con mắt độc nhất của mình và há miệng ra ngáp một cái thật to. "Tôi nghe đây, Sao Lửa. nhưng mà nhanh nhanh lên."

"Tôi muốn hỏi bà về việc những cái tên," Sao Lửa bắt đầu, và anh giải thích việc Đuôi Mây muốn có một cái tên mới cho Mất Mặt ra sao.

Thoáng nghe thấy tên cô mèo trẻ, Đuôi Chấm liền sà tới ngồi lắng nghe. Bà đã chăm óc Mất Mặt khi cô mới bị thương, và giữa họ đã nảy sinh mối quan hệ khăng khít.

"Tôi chả trách móc Đuôi Mây tí nào," bà bình luận ngay khi Sao Lửa nói xong. "Chả mèo nào lại muốn cái tên như thế cả."

Độc Nhãn ngáp. "Khi tôi già rồi họ mới đổi tên tôi thành Độc Nhãn," bà meo. "Và thành thật mà nói thì tôi chả quan tâm họ gọi tôi là gì miễn sao họ đem mồi tươi đến cho tôi đúng giờ là được. Nhưng với một mèo trẻ thì khác."

"Vậy bà có thể cho biết tôi phải làm gì không?" Sao Lửa thúc giục.

"Đương nhiên là được." Độc Nhãn giật đuôi lên và ra hiệu cho anh đến gần hơn. "Lại đây, và lắng nghe thật kỹ này..."

Mưa rơi dầm dề suốt đêm. Khi Sao Lửa dẫn Long Chuột và chân Gai ra khỏi trại lúc bình minh, anh thấy tuyết đã thôi rơi. Tầng đám dương xỉ và lùm cỏ đều trĩu nặng những hạt nước, chúng sẽ sáng loáng lên khi ánh sáng ban ngày rỉ rả trôi qua bầu trời. Rùng mình vì lạnh, Sao Lửa sải bước thật nhanh.

Anh có thể thấy trong ánh mắt long lanh của chân Gai rằng chú mèo đang hưng phấn cực kỳ, nhưng vẫn bình tĩnh, và quyết tâm chứng tỏ cho tộc trưởng thấy mình đủ tư cách để trở thành chiến binh. Ba mèo dừng lại ở đỉnh khe núi, nơi những cơn gió hây hẩy đưa mùi chuột đến rõ mồn một. Chân Gai nhá qua Sao Lửa dò hỏi, và Sao Lửa gật đầu.

"Chúng ta không đi sẵn," anh khẽ meo, "nhưng chúng ta cũng không từ chối một ít mồi. Hãy hành động đi."

Chân Gai cứng người trong khoảnh khắc, định vị con chuột đang chạy cuống quít trong một bụi cây. Thật rón rén, chú ta áp sát đối tượng, thân thể nhẹ thoắt thu vào tư thế sẵn mồi.

Sau Lửa lưu ý một cách hài lòng khi nhớ lại con chuột đó đã nhạy cảm với tiếng bước chân như thế nào. Chân Gai như lướt trên mặt đất. Rồi chú lao tới, nháy mắt sau trở về bên Sao Lửa và mèo bảo trợ của mình với vẻ chiến thắng trong mắt và thân hình bất động của con chuột trong miệng.

"Giỏi lắm!" Long Chuột meo.

"Tuyệt," Sao Lửa tán thành. "Chôn nó đi, để chút nữa về chúng ta sẽ lấy nó."

Khi chân Gai lấp đất lên con mồi mình bắt được xong, Sao Lửa dẫn đội tuần tra đến bãi đá Hang Răng. Anh vẫn chưa đi lại lối này kể từ buổi sáng kinh hoàng khi anh phát hiện ra con đường rải xác thỏ chết do Sao Cọp để lại hầu dẫn bầy chó vào trại bộ tộc Sấm. Anh dần nén cơn sợ hãi khi nhớ lại mùi máu tanh lợm, nhưng sáng nay anh không thấy mùi gì ngoài những mùi quen thuộc của rừng. Khi họ đến bãi đá Hang Răng, mọi thứ đều thình lặng. Những tiếng tru và tiếng sủa mà anh đã nghe thấy trong hang giờ chỉ còn là ký ức.

"Nào, chân Gai," Sao Lửa meo, cố không để lộ nỗi sợ hãi dai dẳng mà anh vẫn còn cảm thấy về nơi này. "Cậu có thể ngửi thấy mùi gì?"

Chú lính nhỏ ngược đầu lên và há miệng ra hít không khí vào đệm khứu giác của mình. Sao Lửa có thể thấy chú ta đang tập trung cao độ.

"Cáo," cuối cùng chú thông báo. "Tuy đã lâu rồi... tôi đoán là cách đây hai ngày. Sốc. Và... và mùi bầy chó còn vương lại." Chú đảo mắt qua Sao Lửa, và Sao Lửa thấy chú ta cũng chia sẻ mối thắc thỏm với mình. Chân Gai cũng như bất kỳ mèo nào trong bộ tộc đều biết đây là nơi chân Lẹ chết và Mất Mặt bị tấn công.

"Còn gì nữa?"

"Đường Sấm Rền," chân Gai trả lời. "Và có gì đó..." Chú nếm không khí lần nữa. "Sao Lửa, tôi không hiểu. Tôi nghĩ mình ngửi thấy mùi mèo, nhưng không phải mùi mèo của bất kỳ bộ tộc nào. Bắt nguồn từ phía đằng kia." Chú phẩy đuôi. "Ngài nghĩ sao?"

Sao Lửa hít một hơi thật sâu và nhận ra chân Gai nói đúng. Con gió đang mang một mùi mèo lạ thoang thoảng về phía họ.

"Đến xem xem," Sao Lửa khẽ meo. Cẩn thận đấy. Có thể đó chỉ là mèo kiểng đi lạc, nhưng chúng ta không thể chắc được."

Khi ba mèo thận trọng bước qua những bụi cây thấp, cái mùi càng lúc càng mạnh. Giờ Sao Lửa nhận ra cái mùi đó chắc hơn. "Bọn phiến loạn hoặc bọn cô độc," anh meo. "Chúng có ba tên, ta đoán vậy. Mùi còn mới lắm. Chắc hẳn chúng ta vừa mới lỡ gặp chúng."

"Nhưng bọn chúng làm gì trên lãnh địa của chúng ta?" chân Gai thắc mắc. "Ngài có nghĩ là bọn mèo phiến loạn của Sao Cọp không?" Chú ám chỉ đến nhóm mèo không bộ tộc đã giúp Sao Cọp tấn công bộ tộc Sấm trong suốt thời gian ông ta bị lưu đày, trước khi gia nhập bộ tộc Bóng Tối.

"Không phải," Long Chuột trả lời. "Bọn họ đã mang mùi bộ tộc Bóng Tối lâu rồi. Đây phải là một bọn mới."

"Cho dù chúng đang làm gì," Sao Lửa thêm, "ta cũng muốn biết. Chúng ta đi xem nào. Chân Gai, cậu dẫn đường đi."

Đến giờ, chân Gai rất nghiêm túc, vẻ phấn khích về buổi lễ phong danh chiến binh sắp tới đã biến mất trước mỗi đe dọa có thể tới từ quân phiến loạn. Chú cố gắng hết sức để lần theo mùi đó nhưng mất dấu tại một khoảnh đất rộng lầy lội, nơi ngay cả Sao Lửa cũng không thể lần lại được.

"Tôi xin lỗi, Sao Lửa," chân Gai meo, vẻ tiu nghỉu.

"Không phải lỗi của cậu," Sao Lửa xoa dịu chú. "Nếu mùi đó đã mất, thì nó mất rồi." Anh ngược đầu, nhìn lom lom về hướng mà cái mùi vừa dẫn họ tới. Có vẻ như bọn mèo lạ tiến đến đường Sấm Rền, hoặc có lẽ là Khu nhà của Hai Chân. Dù là hướng nào thì chúng cũng trên đường ra khỏi lãnh địa bộ tộc Sấm. Anh nhún vai. "Ta sẽ bảo các đội tuần tra canh phòng cẩn mật hơn nữa, nhưng hy vọng là không có gì phải lo lắng cả. Đánh hơi tốt lắm, chân Gai." Quay sang chú mèo trẻ, anh nói thêm tiếng rừ hài lòng. "Trở về trại. Chúng ta có một nghi lễ phong danh để chuẩn bị."

"Tất cả những mèo đủ lớn để tự săn mồi được, hay tới đây, dưới Bục Đá để họp bộ tộc!"

Gần như ngay lập tức, Sao Lửa thấy chân Gai tiến đến từ phía hang lính nhỏ, cùng với Long Chuột bên cạnh. Cả hai mèo đều vừa chải chuốt kỹ lưỡng cho nghi lễ - bộ lông vàng nâu của chân Gai sáng lên dưới ánh sáng xám nhạt của mùa lá rụng, và chú như sắp nổ tung đến nơi vì kiêu hãnh.

Trong khi đợi những mèo còn lại của bộ tộc xuất hiện, Sao Lửa thấy Da Xỉ Than từ hang của cô đi đến. Có Vằn Xám đi cùng, và hai mèo chụm đầu vào nhau, to nhỏ gì đó. Sao Lửa tự hỏi bé Nai tiến triển thế nào rồi. Anh đã ghé qua hang của cô mèo lang y trước khi đi cùng với đội tuần tra bình minh. Lúc đó con mèo con đang ngủ, và Da Xỉ Than vẫn chưa định nói xem cô nghĩ chất độc đã ra hết hay chưa. Sao Lửa quyết định sẽ kiểm tra bé Nai lần nữa ngay khi nghi lễ kết thúc.

Anh để ý thấy Vằn Đen xuất hiện từ hang chiến binh cùng với Long Điều Hâu theo sát đằng sau. Khi họ ngồi xuống trước Bục Đá, một khoảng không gian trống được hình thành rõ rệt quanh họ. Không mèo nào muốn ngồi gần Vằn Đen. Ông chiến binh nhìn thẳng về phía

trước, nụ cười khinh khỉnh thường trực trên mặt, nhưng Sao Lửa đoán ông ta cũng nôn nóng muốn biết bé Nai có tỉnh hay không hết như những mèo khác.

Sao Lửa nhìn những mèo còn lại trong chốc lát. Đây là ngày mà chân Gai sẽ nhớ mãi trong suốt cuộc đời của chú ta, nhưng cũng là một ngày đặc biệt đối với Sao Lửa, do lẽ chân Gai là chiến binh đầu tiên mà anh phong danh với tư cách là tộc trưởng.

Giọng anh sang sảng khi bắt đầu nghi lễ bằng những lời lẽ đã trở nên quen thuộc với anh từ buổi lễ phong danh chiến binh của mình và của những mèo khác mà anh tham dự. "Ta, Sao Lửa, tộc trưởng bộ tộc Sấm, mời gọi những chiến binh tổ tiên của ta hãy nhìn xuống lính nhỏ này. Anh ấy đã luyện tập cật lực để hiểu rõ luật lệ cao quý của các ngài, và để đáp lại, ta tiến cử anh ấy với ngài như một chiến binh thực thụ." Quay qua chú lính nhỏ, Sao Lửa tiếp. "Chân Gai, anh có hứa sẽ giữ gìn luật chiến binh và hứa sẽ bảo vệ và bênh vực bộ tộc này, kể cả khi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình hay không?"

Câu trả lời của chân Gai thật đanh thép và tự tin. "Có"

"Vậy thì với quyền năng của bộ tộc Sao, ta sẽ phong danh chiến binh cho anh: chân Gai, từ khoảnh khắc này anh sẽ được biết đến là Vuốt Gai. Bộ tộc Sao tôn vinh lòng trung thành và trí tuệ của anh, và chúng ta chào đón anh như một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm."

Bước đến phía trước, Sao Lửa đặt mõm lên đỉnh đầu của Vuốt Gai, cảm thấy anh tận chiến binh run lên phấn khích. Vuốt Gai liếm hồi đáp vào vai của Sao Lửa, và nhìn sâu vào mắt anh thật lâu, tràn ngập niềm hạnh phúc pha lẫn với đau buồn. Sao Lửa biết chú ta đang nhớ về bạn cùng hang với mình, chân Lẹ, đã chết trước khi được hưởng đặc ân trở thành chiến binh.

Chân Gai cứng người trong khoảnh khắc, định vị con chuột đang chạy cuống quýt trong một bụi cây. Thật rón rén, chú ta áp sát đối tượng, thân thể nhẹ thoát thu vào tư thế sẵn mồi.

Sao Lửa lưu ý một cách hài lòng khi nhớ lại con chuột đó đã nhạy cảm với tiếng bước chân như thế nào. Chân Gai như lướt trên mặt đất. Rồi chú lao tới, nháy mắt sau trở về bên Sao Lửa và mèo bảo trợ của mình với vẻ chiến thắng trong mắt và thân hình bất động của con chuột trong miệng.

"Giỏi lắm!" Long Chuột meo.

"Tuyệt," Sao Lửa tán thành. "Chôn nó đi, để chút nữa về chúng ta sẽ lấy nó."

Khi chân Gai lấp đất lên con mồi mình bắt được xong, Sao Lửa dẫn đội tuần tra đến bãi đá Hang Răng. Anh vẫn chưa đi lại lối này kể từ buổi sáng kinh hoàng khi anh phát hiện ra con đường rải xác thỏ chết do Sao Cọp để lại hầu dẫn bày chố vào trại bộ tộc Sấm. Anh dẫn nên cơn sợ hãi khi nhớ lại mùi máu tanh lợm, nhưng sáng nay anh không thấy mùi gì ngoài

những mùi quen thuộc của rừng. Khi họ đến bãi đá Hang Rắn, mọi thứ đều tĩnh lặng. Những tiếng tru và tiếng sủa mà anh đã nghe thấy trong hang giờ chỉ còn là ký ức.

"Nào, chân Gai," Sao Lửa meo, cố không để lộ nỗi sợ hãi dai dẳng mà anh vẫn còn cảm thấy về nơi này. "Cậu có thể ngửi thấy mùi gì?"

Chú lính nhỏ ngược đầu lên và há miệng ra hít không khí vào đệm khứu giác của mình. Sao Lửa có thể thấy chú ta đang tập trung cao độ.

"Cáo," cuối cùng chú thông báo. "Tuy đã lâu rồi... tôi đoán là cách đây hai ngày. Sốc. Và... và mùi bày chó còn vương lại." Chú đảo mắt qua Sao Lửa, và Sao Lửa thấy chú ta cũng chia sẻ mối thắc thỏm với mình. Chân Gai cũng như bất kỳ mèo nào trong bộ tộc đều biết đây là nơi chân Lẹ chết và Mất Mặt bị tấn công.

"Còn gì nữa?"

"Đường Sấm Rền," chân Gai trả lời. "Và có gì đó..." Chú nếm không khí lần nữa. "Sao Lửa, tôi không hiểu. Tôi nghĩ mình ngửi thấy mùi mèo, nhưng không phải mùi mèo của bất kỳ bộ tộc nào. Bắt nguồn từ phía đằng kia." Chú phẩy đuôi. "Ngài nghĩ sao?"

Sao Lửa hít một hơi thật sâu và nhận ra chân Gai nói đúng. Con gió đang mang một mùi mèo lạ thoang thoảng về phía họ.

"Đến xem xem," Sao Lửa khẽ meo. Cẩn thận đấy. Có thể đó chỉ là mèo kiểng đi lạc, nhưng chúng ta không thể chắc được."

Khi ba mèo thận trọng bước qua những bụi cây thấp, cái mùi càng lúc càng mạnh. Giờ Sao Lửa nhận ra cái mùi đó chắc hơn. "Bọn phiến loạn hoặc bọn cô độc," anh meo. "Chúng có ba tên, ta đoán vậy. Mùi còn mới lắm. Chắc hẳn chúng ta vừa mới lỡ gặp chúng."

"Nhưng bọn chúng làm gì trên lãnh địa của chúng ta?" chân Gai thắc mắc. "Ngài có nghĩ là bọn mèo phiến loạn của Sao Cọp không?" Chú ám chỉ đến nhóm mèo không bộ tộc đã giúp Sao Cọp tấn công bộ tộc Sấm trong suốt thời gian ông ta bị lưu đày, trước khi gia nhập bộ tộc Bóng Tối.

"Không phải," Lòng Chuột trả lời. "Bọn họ đã mang mùi bộ tộc Bóng Tối lâu rồi. Đây phải là một bọn mới."

"Cho dù chúng đang làm gì," Sao Lửa thêm, "ta cũng muốn biết. Chúng ta đi xem nào. Chân Gai, cậu dẫn đường đi."

Đến giờ, chân Gai rất nghiêm túc, vẻ phấn khích về buổi lễ phong danh chiến binh sắp tới đã biến mất trước mối đe dọa có thể tới từ quân phiến loạn. Chú cố gắng hết sức để lần theo mùi đó nhưng mất dấu tại một khoảnh đất rộng lầy lội, nơi ngay cả Sao Lửa cũng không thể lần lại được.

"Tôi xin lỗi, Sao Lửa." chân Gai meo, vẻ tiu nghỉu.

"Không phải lỗi của cậu," Sao Lửa xoa dịu chú. "Nếu mùi đó đã mất, thì nó mất rồi." Anh ngược đầu, nhìn lom lom về hướng mà cái mùi vừa dẫn họ tới. Có vẻ như bọn mèo lạ tiến đến đường Sấm Rền, hoặc có lẽ là Khu nhà của Hai Chân. Dù là hướng nào thì chúng cũng trên đường ra khỏi lãnh địa bộ tộc Sấm. Anh nhún vai. "Ta sẽ bảo các đội tuần tra canh phòng cẩn mật hơn nữa, nhưng hy vọng là không có gì phải lo lắng cả. Đánh hơi tốt lắm, chân Gai." Quay sang chú mèo trẻ, anh nói thêm tiếng rừ hài lòng. "Trở về trại. Chúng ta có một nghi lễ phong danh để chuẩn bị."

"Tất cả những mèo đủ lớn để tự săn mồi được, hay tới đây, dưới Bục Đá để họp bộ tộc!"

Gần như ngay lập tức, Sao Lửa thấy chân Gai tiến đến từ phía hang lính nhỏ, cùng với Long Chuột bên cạnh. Cả hai mèo đều vừa chải chuốt kỹ lưỡng cho nghi lễ - bộ lông vàng nâu của chân Gai sáng lên dưới ánh sáng xám nhạt của mùa lá rụng, và chú như sắp nổ tung đến nơi vì kiêu hãnh.

Trong khi đợi những mèo còn lại của bộ tộc xuất hiện, Sao Lửa thấy Da Xỉ Than từ hang của cô đi đến. Có Vằn Xám đi cùng, và hai mèo chụm đầu vào nhau, to nhỏ gì đó. Sao Lửa tự hỏi bé Nai tiến triển thế nào rồi. Anh đã ghé qua hang của cô mèo lang y trước khi đi cùng với đội tuần tra bình minh. Lúc đó con mèo con đang ngủ, và Da Xỉ Than vẫn chưa định nói xem cô nghĩ chất độc đã ra hết hay chưa. Sao Lửa quyết định sẽ kiểm tra bé Nai lần nữa ngay khi nghi lễ kết thúc.

Anh để ý thấy Vằn Đen xuất hiện từ hang chiến binh cùng với Long Điều Hâu theo sát đằng sau. Khi họ ngồi xuống trước Bục Đá, một khoảng không gian trống được hình thành rõ rệt quanh họ. Không mèo nào muốn ngồi gần Vằn Đen. Ông chiến binh nhìn thẳng về phía trước, nụ cười khinh khỉnh thường trực trên mặt, nhưng Sao Lửa đoán ông ta cũng nôn nóng muốn biết bé Nai có tỉnh hay không hệt như những mèo khác.

Sao Lửa nhìn những mèo còn lại trong chốc lát. Đây là ngày mà chân Gai sẽ nhớ mãi trong suốt cuộc đời của chú ta, nhưng cũng là một ngày đặc biệt đối với Sao Lửa, do lẽ chân Gai là chiến binh đầu tiên mà anh phong danh với tư cách là tộc trưởng.

Giọng anh sang sảng khi bắt đầu nghi lễ bằng những lời lẽ đã trở nên quen thuộc với anh từ buổi lễ phong danh chiến binh của mình và của những mèo khác mà anh tham dự. "Ta, Sao Lửa, tộc trưởng bộ tộc Sấm, mời gọi những chiến binh tổ tiên của ta hãy nhìn xuống lính nhỏ này. Anh ấy đã luyện tập cật lực để hiểu rõ luật lệ cao quý của các ngài, và để đáp lại, ta tiến cử anh ấy với ngài như một chiến binh thực thụ." Quay qua chú lính nhỏ, Sao Lửa tiếp. "Chân Gai, anh có hứa sẽ giữ gìn luật chiến binh và hứa sẽ bảo vệ và bênh vực bộ tộc này, kể cả khi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình hay không?"

Câu trả lời của chân Gai thật đanh thép và tự tin. "Có"

"Vậy thì với quyền năng của bộ tộc Sao, ta sẽ phong danh chiến binh cho anh: chân Gai, từ khoảnh khắc này anh sẽ được biết đến là Vuốt Gai. Bộ tộc Sao tôn vinh lòng trung thành và trí tuệ của anh, và chúng ta chào đón anh như một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm."

Bước đến phía trước, Sao Lửa đặt mồm lên đỉnh đầu của Vuốt Gai, cảm thấy anh tận chiến binh run lên phấn khích. Vuốt Gai liếm hồi đáp vào vai của Sao Lửa, và nhìn sâu vào mắt anh thật lâu, tràn ngập niềm hạnh phúc pha lẫn với đau buồn. Sao Lửa biết chú ta đang nhớ về bạn cùng hang với mình, chân Lẹ, đã chết trước khi được hưởng đặc ân trở thành chiến binh.

Khi Vuốt Gai bước tới nhập vào nhóm các chiến binh, Mất Mặt chen đến chỗ chú. "Vuốt Gai!" cô rù rừ, quét lưỡi một cái qua tai chú. Cô đã giữ lời hứa sẽ là mèo đầu tiên gọi chú bằng cái tên chiến binh, giọng cô nồng nhiệt và tự hào về thành tích của chú.

Đuoi Mây cặp kè ngay sau cô, đến lượt nó chúc mừng Vuốt Gai, và đá một ánh nhìn dò hỏi vào Sao Lửa.

Sao Lửa gật đầu với nó. Anh để bộ tộc chào đón anh chiến binh mới bằng cách hô vang cái tên của chú ta trong một lát. Sau đó anh phất đuôi ra hiệu cho mọi mèo im lặng. Khi bầu mèo đã yên vị trở lại, anh meo. "Trước khi đồng bào giải tán, ta có điều muốn nói nữa. Trước tiên, ta vinh danh anh lính nhỏ mà đáng lẽ ra phải có mặt ở đây, được nhận tên chiến binh cùng Vuốt Gai. Tất cả chúng ta đều biết chân Lẹ chết là do cố truy lùng bầy chó đang đe dọa chúng ta. Bộ tộc của anh ấy luôn ghi nhớ điều này."

Tiếng xì xào tán đồng rộ lên từ những mèo đang tụ tập phía dưới. Sao Lửa liếc nhìn Đuoi Dài, mèo từng là mèo bảo trợ cho cậu lính nhỏ đã chết, thấy vẻ tự hào đau buồn thoáng qua nét mặt anh ta.

"Thêm nữa," Sao Lửa tiếp. "Ta muốn gửi lời cảm ơn bộ tộc đến chân Dương Xỉ và chân Tần Bì. Họ đã chứng tỏ lòng dũng cảm của chiến binh khi chạy nhử bầy chó, và mặc dù họ vẫn còn quá trẻ để nhận danh chiến binh, nhưng chúng ta vẫn tôn vinh họ."

"Chân Dương Xỉ! Chân Tần Bì!" Hai lính nhỏ có vẻ choáng ngợp khi nghe tên mình được mèo cùng tộc với mình tung hô. Mắt của Da Bụi sáng lên sung sướng. Chỉ có Vằn Đen, mèo bảo trợ của chân Dương Xỉ, vẫn giữ im lặng, nhìn trơ trơ ra đằng trước mà thậm chí còn không nhìn qua lính nhỏ của mình.

Sao Lửa đợi cho đến khi tiếng náo nhiệt lắng xuống. "Chúng ta còn một nghi lễ nữa cần thực hiện." anh phẩy đuôi vẫy cho Mất Mặt bước ra khỏi đám đông. Một cách hồi hộp, cô bước đến đứng trước mặt anh; Đuoi Mây theo sau cô, giữ khoảng cách xê xích chừng một chiếc đuôi.

Tiếng lao xao ngạc nhiên trỗi lên trong đám mèo đang dự khán. Sao Lửa nhận thấy nhiều mèo trong số họ vẫn chưa biết chuyện gì sắp xảy ra. Nghi lễ đổi tên - ban tên mới - cho một chiến binh đã không diễn ra trong nhiều mùa rồi.

Nhớ lại những gì Độc Nhân đã nói với mình, anh bắt đầu. "Hỡi các tâm linh của bộ tộc Sao, các ngài có biết rõ tên của từng mèo các ngài đang thấy đây, bởi vì nó không còn biểu trưng đúng cho cô ấy nữa."

Anh ngừng lời và thấy cô mèo vàng trắng run lên, trong khi chờ đợi, vô danh, trước bộ tộc Sao. Sao Lửa hy vọng cô sẽ thích cái tên mà anh đã chọn cho cô - anh đã suy nghĩ rất khó khăn trước khi tin chắc là mình đã chọn đúng.

"Với quyền nặng của mình trên cương vị là tộc trưởng," Sao Lửa hô vang, "và với sự tán thành của các tổ tiên chiến binh, ta ban cho mèo này một cái tên mới. Từ khoảnh khắc này trở đi, cô ấy sẽ được biết đến là Tim Lửa, bởi vì, cho dù thân thể cô bị thương tích nặng nề, nhưng chúng ta vẫn tôn vinh tinh thần gan dạ của cô và tâm tư sáng ngời cháy bùng trong cô."

Anh bước đến gần Tim Sáng vừa được đặt tên, và cũng giống như anh thực hiện trong khi lễ phong danh chiến binh, anh đặt mõm lên đầu cô. Cô đáp lại như bất cứ tân chiến binh nào vừa được đặt tên - liếm vai anh.

"Tim Sáng! Tim Sáng!" Tiếng ngao vang lên từ bầy mèo túm tụm bên dưới. Tim Sáng vốn được rất yêu mến khi còn là lính nhỏ, và cả bộ tộc đều vô cùng xót xa trước những thương tích cô phải mang. Cô sẽ không bao giờ là một chiến binh theo đúng nghĩa của từ đó, nhưng sẽ luôn có chỗ dành cho cô trong bộ tộc Sấm.

Sao Lửa dắt Tim Sáng đến chỗ Đuôi Mây đang đợi. "Sao?" anh hỏi. "Đã đủ công bằng với anh chưa?"

Đuôi Mây không thể trả lời - chú chàng đang mãi ấn mõm và quấn đuôi cùng Tim Sáng. "Tuyệt lắm, Sao Lửa," chú lầm bầm.

Con mắt lạnh lặn của Tim Sáng sáng long lanh, niềm hạnh phúc và cô chỉ biết rừ rừ chứ không thốt nên lời, nhưng mắt cô chớp chớp tỏ vẻ biết ơn Sao Lửa. Cô đã phải mang gánh nặng từ cơn giận của Sao Xanh chống lại bộ tộc Sao quá lâu rồi, và mặc dù cô không thể trở thành một chiến binh thực thụ, nhưng giờ đây cô vẫn có một cái tên để tự hào.

Sao Lửa nuốt nước miếng khan, cổ họng anh nghẹn ngào với bao cảm xúc dạt dào. Chính những khoảnh khắc như thế này mới khiến cho việc trở thành tộc trưởng có giá trị.

"Thưa Sao Lửa," Đuôi Mây meo sau một chốc. "Tim Sáng và tôi sẽ tập luyện với nhau. Chúng tôi sẽ cùng nhau hoàn thiện những kỹ năng chiến đấu mà cô ấy có thể áp dụng chỉ với một

mất và một tai. Chừng nào chiến đấu trở lại được thì cô ấy có thể rời hang mèo già và trở về hang chiến binh với chúng tôi, được không?"

"À..." Sao Lửa do dự. Tim Sáng không thể nào trở thành chiến binh đúng nghĩa được bởi vì cô không thể đi săn một mình, và cô sẽ gặp những bất lợi chí mạng trong khi chiến đấu. Nhưng thật khó mà phản đối quyết tâm của cô, ngoài ra, Sao Lửa muốn cô có thể tự bảo vệ mình cũng như bảo vệ các mèo cùng tộc một cách tốt nhất có thể. "Anh vẫn chưa có lính nhỏ, Đuôi Mây," anh đồng ý, "do đó đương nhiên anh có thời gian để dành cho Tim Sáng."

"Tức là chúng tôi có thể luyện tập cùng với nhau?" Đuôi Mây hấp tấp hỏi.

"Xin làm ơn, thưa Sao Lửa," Tim Sáng meo. "Tôi muốn có ích cho bộ tộc."

"Được," Sao Lửa đồng ý. Rồi bất chợt sực nghĩ ra, anh thêm, "Nếu anh chỉ sáng tạo ra những chiêu thức và thế đòn mới, thì chúng ta sẽ đem dạy lại cho những mèo khác. Tim Sáng không phải là mèo đầu tiên bị thương thế này, và cô cũng không phải là mèo cuối cùng."

Đuôi Mây meo lên nhất trí. Hai mèo định rời đi thì Bão Trắng, cựu mèo bảo trợ của Tim Sáng, bước đến chúc mừng cô. Với Sao Lửa, ông nói, "Tôi vừa mới nhìn qua bé Nai một cái trước buổi lễ. Nó bắt đầu tỉnh rồi. Da Xỉ Than nghĩ nó sẽ vượt qua."

"Tin tốt đấy!" Sao Lửa rừ rừ. Anh chợt nhớ ra Bão Trắng chính là cha của Bé Nai. "Ông nghĩ nó đủ khỏe để kể cho chúng ta nghe chuyện gì đã xảy ra chưa?"

"Ngài nên hỏi Da Xỉ Than thì hơn," ông chiến binh lông trắng trả lời. "Đi đi... Để tôi lo các đội tuần tra cho."

Sao Lửa cảm ơn ông và quỳ quả đi về phía hang của cô mèo lang y.

Da Xỉ Than gặp anh ở ngay đầu hàng dương xỉ. "Tôi đang tìm ngài đây," cô meo. Sau khi nghe tin tốt lành từ Bão Trắng, Sao Lửa ngạc nhiên khi thấy vẻ lo lắng trong đáy mắt cô. "Bé Nai tỉnh rồi," cô tiếp tục nói. "Nó sẽ khỏe thôi. Nhưng ngài cần lắng nghe câu chuyện nó phải kể."

CHƯƠNG 10

é Nai nằm còng queo trong chiếc ổ rêu gần lối vào hang của Da Xỉ Than. Nó ngóc cổ lên khi Sao Lửa tiến đến cùng với mèo lang y, nhưng đôi mắt mở to nặng trĩu trông như rất khó cử động.

Bão Cát đang nằm thụp sát bên nó canh gác. "Tội nghiệp mẩu lông nhỏ," cô khẽ meo với Sao Lửa. "Nó suýt chết. Chúng ta phải làm gì đó với Vằn Đen đi."

Cô mèo cam nhật trông lo lắng không kém Da Xỉ Than - chắc hẳn cô cũng đã nghe về tai nạn của bé Nai ra sao rồi, Sao Lửa nhận ra. Anh nghiêng đầu. "Cứ để Vằn Đen đó cho anh." Ngồi xuống cạnh bé Nai, anh nhỏ nhẹ meo. "Thật vui khi thấy con tỉnh lại, bé Nai. Con có muốn kể chuyện của con cho ta nghe không?"

Con mèo lông nhị thể ngược lên, chớp mắt với anh. "Bé Bồ Hóng và bé Mưa đang ngủ trong nhà trẻ," nó bắt đầu bằng giọng yếu ớt. "Nhưng con không ngủ. Mẹ con không để ý, do đó con ra khe núi chơi. Con muốn bắt một con chuột. Sau đó con thấy Vằn Đen."

Giọng nó run rẩy và hơi ngập ngừng.

"Tiếp đi," Sao Lửa động viên nó.

"Ông ấy đang đi lên khe núi có một mình. Con biết đáng lý ra phải có Long Điều Hầu đi cùng với ông ấy, và con... con thắc mắc không biết ông ấy định đi đâu. Con liền đi theo ông ấy - con nhớ có lần ông ấy dắt chân Mâm Xôi và chân Hung ra khỏi trại, và con nghĩ mình cũng có thể được một chuyến phiêu lưu như vậy."

Sao Lửa chợt nhói đau khi nhớ bé Nai vốn lanh lợi, tò mò, và hay gặp phiền toái vì tính can trường bốc đồng của nó như thế nào. Bây giờ trông nó chẳng còn chút phiêu lưu mạo hiểm nào nữa, và Sao Lửa chỉ mong sao Da Xỉ Than có thể chăm sóc cho nó để nó sớm lấy lại tính hoạt bát, năng động của mình

"Con đã đi theo ông ấy cả đoạn đường dài," bé Nai tiếp, xem ra rất tự hào về mình. "Con chưa bao giờ đi xa trại đến thế. Con còn trốn được Vằn Đen nữa - ông ấy không biết con đi theo. Và rồi ông ấy gặp một mèo khác - một mèo mà con chưa từng gặp bao giờ."

"Mèo khác nào? Trông diện mạo của hắc ra sao? Hắc có mùi gì?" Sao Lửa hỏi dồn.

Bé Nai lộ vẻ hoang mang. "Con không nhận ra là mùi gì," nó meo. Mũi nó nhăn nhúm lại. "Nhưng mà kinh tởm lắm. Hắc là một mèo trắng to... to hơn ngài nữa, Sao Lửa. Và hắc có những cái chân màu đen."

Sao Lửa nhìn sững vào con bé khi nhận ra nó đang nhìn thấy ai. "Bàn Chân Đen!" anh thốt lên. "Trợ thủ của Sao Cọp. Con đã nghĩ thấy mùi bộ tộc Bóng Tối đấy, bé Nai."

"Và Văn Đen đang làm gì mà gặp thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối ngay trên lãnh địa của chúng ta?" Bão Cát ngao. "Đó là điều em muốn biết."

"Sau đó chuyện gì xảy ra?" Sao Lửa giục cái mèo con.

"Con sợ lắm," bé Nai thú thực, và nhìn tit xuống hai chân trước của mình. "Con chạy trở về trại, nhưng con nghĩ là Văn Đen đã nghe thấy con, bởi vì ông ấy bắt kịp con ở khe núi. Con nghĩ ông ấy chắc chắn sẽ rất giận dữ vì con theo dõi ông ấy, nhưng ông ấy bảo con là con rất thông minh. Ông cho con vài quả mọng nước đỏ tươi để thưởng cho con. Chúng trông rất hấp dẫn, nhưng khi con vừa ăn vào thì bỗng cảm thấy rất mệt... rồi con không nhớ bất kỳ điều gì khác cả, ngoại trừ việc con đã tỉnh dậy ở đây."

Nó lại chìm ngihm đầu xuống chân khi nói xong, như thể việc thuật lại câu chuyện dài đã vắt kiệt sức của nó vậy.

Da Xỉ Than dịu dàng chạm mũi vào nó, kiểm tra hơi thở của nó. "Đó là quả mọng tử thần," cô meo. "Con không bao giờ được chạm vào nó nữa nghe chưa."

"Da nghe, Da Xỉ Than, con hứa đấy," mèo con nhỏ lí nhí.

"Cảm ơn, bé Nai," Sao Lửa meo. Anh nổi giận đùng đùng, nhưng không ngạc nhiên khi phát hiện rằng rốt cục Văn Xám đã đúng. Cú sốc thật sự chính là tin Bàn Chân Đen bị nhìn thấy trên lãnh địa bộ tộc Sấm, và rõ ràng là Văn Đen đã chuẩn bị gặp hấn.

"anh định làm gì với Văn Đen?" Bão Cát hỏi.

"Anh cần phải tra hỏi hấn," Sao Lửa trả lời. "Nhưng anh không mong hấn sẽ khai gì đâu."

"Hấn không thể nào ở lại bộ tộc Sấm sau việc này được," Bão Cát chỉ ra, giọng cô rắn như đá lửa. "Chắc chắn sẽ có nhiều mèo xé toạc cổ họng hấn ra cả hai cái đuôi chuột."

"Để hấn đó cho anh," Sao Lửa nghiêm nghị meo.

Da Xỉ Than ở bên bé Nai, nó lại vừa chìm vào giấc ngủ, trong khi Sao Lửa trở ra trắng trổng chính cùng với Bão Cát. Nhiều mèo vẫn còn có ở đó, đang chia lười với nhau sau cuộc họp vừa diễn ra. Bão Trắng đang tiến ra đường hầm kim tước cùng với Hoa Vàng và Đuôi Dài.

Đội tuần tra liền quay trở lại và tất cả mọi mèo đều ngược lên, sừng sốt khi Sao Lửa nhảy lên đỉnh Bục Đá và ngao lớn lời triệu tập một cuộc họp khác. Ánh mắt anh đảo dác tìm Văn Đen, nhưng không thấy bóng dáng hấn ta đâu cả.

"Văn Đen đâu rồi?" anh meo với Văn Xám khi bạn anh bước đến chân Bục Đá.

"Trong hang," Văn Xám trả lời.

"Đưa hấn ra đây."

Văn Xám biến mất vào hang chiến binh, và loáng sau đã tái xuất hiện cùng với Văn Đen, có Long Điều Hâu áp sát bên cạnh. Cả ba mèo trở lại chân Bực Đá, nơi Văn Đen ngồi xuống và ngược lên nhìn Sao Lửa với nụ cười khinh bỉ trên mặt.

"Hừm?" hần hỏi. "Tộc trưởng cao quý của chúng ta bây giờ lại muốn gì đó?"

Sao Lửa kiên quyết nhìn xoáy vào mắt hần. "Bé Nai tỉnh rồi."

Trong vài nhịp tim đập, Văn Đen vẫn trân tráo nhìn Sao Lửa, nhưng sau đó quay đi chỗ khác ngay. "Ngại triệu tập cả bộ tộc ra đây chỉ để nói thế thôi ư?" Giọng hần có vẻ báng bổ nhưng lông lại xù dựng lên vẻ bất an trước cái tin đó.

"Hỡi các mèo bộ tộc Sấm." Sao Lửa cất cao giọng. "Ta gọi mọi mèo ra đây để đồng bào cùng chúng kiến những gì mà Văn Đen phải nói. Mọi mèo đều biết chuyện xảy ra cho bé Nai ngày hôm qua. Bây giờ nó đã tỉnh rồi, và Da Xỉ Than nói rằng nó sẽ qua khỏi. Ta đã nói chuyện với nó và nó đã khẳng định những gì Văn Xám từng nói. Rằng Văn Đen đã cho bé Nai ăn quả mọng tử thần. Vậy Văn Đen" - mắt anh nhìn chòng chọc gã chiến binh sẫm màu ngồi bên dưới - "Ông định biện hộ cho mình thế nào đây?"

"Nó nói láo," Văn Đen đối đáp. Một tiếng rít cuồng nộ cất lên từ vài mèo xung quanh. Thế là hần vội vã thêm, "Hoặc là nó lầm lẫn. Bọn trẻ không bao giờ nghe lời mèo nào khác cả. Rõ ràng nó đã không nghe kỹ khi tôi bảo nó đừng ăn chúng."

"Nó không hề nói dối hay lầm lẫn gì cả," Sao Lửa meo. "Và thậm chí nó còn cho tôi biết điều này còn đáng quan tâm hơn: lý do khiến ông cho nó ăn quả mọng tử thần. Nó đã thấy ông gặp Bàn Chân Đen, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối, trên lãnh địa của chúng ta. Ông có thể cho tất cả chúng ta biết điều đó có nghĩa là gì không?"

Càng thêm nhiều tiếng gầm gừ hung dữ nổi lên từ phía những mèo bộ tộc, và một mèo từ phía sau đám đông ngao lớn, "Đồ phản bội!" Sao Lửa phải giật đuôi ra hiệu cho anh ta im lặng, và phải mất một hồi thì những mèo nổi cơn lôi đình mới yên lặng trở lại.

Văn Đen đợi cho đến khi mình có thể được nghe thấy mới ngao. "Ta không cần phải biện hộ cho mình với một tên mèo kiểng."

Móng vuốt của Sao Lửa tấn chặt xuống mặt đá cứng dưới chân mình, và anh cảm thấy bình tĩnh trở lại khi chúng thốn buốt. "Đó chính là việc ông phải làm. Ta muốn biết ông và Sao Cọp đang âm mưu điều gì." Nỗi hoảng hốt đột nhiên dâng ào ạt trong anh, và anh có dần nó xuống. "Văn Đen, ông biết Sao Cọp đã cố làm gì với chúng ta mà. Bầy chó đó hần đã có thể xé tan cả bộ tộc ra thành từng mảnh rồi. Làm sao ông còn có thể nghĩ đến việc đi theo hần ta sau việc đó chứ?"

Văn Đen nhìn vào mắt anh một cách u uẩn và không trả lời gì. Sao Lửa nhớ lại mình đã bắt gặp hần rắp tâm trốn khỏi trại cùng lũ con của Sao Cọp vào buổi sáng bày cho tấn công như

thế nào. Văn Đen hẳn đã biết Sao Cọp đang âm mưu gì đó nên định bỏ mặc những mèo còn lại của bộ tộc với cái chết khủng khiếp mà thậm chí không cảnh báo cho họ biết. Lòng trung thành của hắn với bộ tộc Sấm đáng giá như thế đó.

Sao Lửa muốn công bằng, để không mèo nào, kể cả Văn Đen, có thể buộc tội anh ngược đãi đồng mình cũ của Sao Cọp. Thậm chí còn hơn thế nữa, Sao Lửa vẫn e ngại những gì Văn Đen có thể làm nếu hắn rời bỏ bộ tộc Sấm và tự do đến với Sao Cọp. Nhưng anh không còn lựa chọn nào khác - trực xuất là hình phạt duy nhất cho một mèo phạm tội như Văn Đen.

"Đánh lẽ ra ông đã là một chiến binh lấy lòng," anh nói tiếp với Văn Đen. "Ta đã cho ông hết cơ hội này đến cơ hội khác để chứng minh bản thân mình. Ta muốn tin ông, và..."

"Tin tôi?" Văn Đen cắt ngang. "Ngài chưa bao giờ tin tôi cả. Ngài nghĩ tôi không biết ngài phái thằng mèo vàng ngờ nghệch kia theo dõi tôi sao?" Ông ta quát những lời sau cùng vào Long Điều Hầu, vẫn ngồi bên cạnh. "Ngài muốn tôi sống cuộc đời còn lại của mình với một cái bóng chắc?"

"Không. Ta đang đợi ông chứng tỏ lòng trung thành của mình đấy chứ." Sao Lửa dằn mình nằm xuống Bục Đá và nhìn trừng trừng vào Văn Đen, không hề nao núng. "Đây là bộ tộc đã sinh ra ông; đây là những mèo đã lớn lên cùng với ông. Điều đó không có chút ý nghĩa nào với ông sao? Luật chiến binh yêu cầu ông phải bảo vệ họ với cả mạng sống của mình mà!"

Khi Văn Đen đứng dậy, Sao Lửa nghĩ mình đã nhìn thấy sự sợ hãi thoáng qua trong mắt hắn, như thể ông chiến binh đen chưa hề có ý định thực hiện một bước đột phá chung cuộc với bộ tộc Sấm vậy. Suy cho cùng, hắn cũng không chắc Sao Cọp có chào đón mình hay không - hắn đã từ chối không đi cùng với thủ lĩnh trợ tá cũ khi ông ta bị trực xuất, và hắn đã thất bại trong việc cố gắng đưa chân Mâm Xôi và chân Hung đến chỗ cha chúng trước khi bày chố tấn công. Sao Cọp không phải là một mèo tha thứ dễ như vậy.

Nhưng tuyệt nhiên không có dấu hiệu sợ hãi hay hối tiếc trong giọng nói của Văn Đen khi hắn cất tiếng. "Đâykhoảng phải là bộ tộc của tôi," hắn rít lên đầy miệt thị, khiến những chiến binh quan đó há hốc mồm ra, sững sờ. "Đây không còn là bộ tộc của tôi nữa. Bộ tộc Sấm đã bị dẫn dắt bởi mèo kiểng, chẳng còn gì để phải đấu tranh cho nó cả. Tôi cảm thấy không còn trung thành với bộ tộc Sấm nữa. Trong cả khu rừng này, mèo duy nhất đáng để đi theo là Sao Cọp."

"Thế thì hãy đi theo hắn đi," Sao Lửa quát. "Ông không còn là chiến binh bộ tộc Sấm nữa. Nếu ông bị phát hiện trên lãnh địa của chúng tôi sau khi mặt trời lặn hôm nay, chúng tôi sẽ đối xử với ông như với kẻ thù. Giờ hãy đi đi."

Ánh mắt rực lửa của Văn Đen nhìn trợn trạo vào mắt Sao Lửa một lúc nữa, nhưng hắn không hó hé gì. Rất từ từ, hắn quay lưng lại với Sao Lửa và khệnh khạng về phía cổng trại. Những mèo gần đó lùi lại khi hắn bước ngang qua chỗ họ.

"Ông biết chuyện gì đợi ông nếu ông cố mò về rồi đấy," Đuôi Mây gầm gừ, cong môi lên. Da Cây Liễu không nói gì, chỉ khệt vào hắt, lông dựng xù.

Ngay khi chớp đuôi của Văn Đen biến mất sau đường hầm kim tước, tiếng lầm xầm suy đoán vang lên trong bầy mèo. Một giọng cất lên lạnh lót. "Văn Đen đi đến bộ tộc Bóng Tối phải không?" chân Hung hỏi.

Con bé đã không tham gia vào sự phản đối của bộ tộc khi Sao Lửa buộc Văn Đen thừa nhận tội lỗi của hắt. Thay vào đó con bé theo dõi mọi chuyện trong im lặng như bị thôi miên, ánh mắt dõi theo từng bước chân của Văn Đen đi đến đường hầm kim tước. Nó trông có vẻ sốc và kiệt sức, nhưng hình như còn gì đó trong biểu hiện của nó mà Sao Lửa không tài nào đoán được.

Anh cứng lạnh người khi nó hỏi câu hỏi đó. Cô lính nhỏ này biết cha mình là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Liệu nó có hiểu được tầm mức phản bội của Văn Đen không?

"Ta không biết," anh thừa nhận. "Văn Đen có thể đi bất cứ nơi nào ông ta muốn. Kể từ bây giờ trở đi ông ta không còn là thành viên của bộ tộc Sấm nữa."

"Điều đó có nghĩa là chúng ta có thể đuổi hắt ra khỏi lãnh địa của mình nếu như thấy hắt?" Bão Trắng hỏi.

"Đúng vậy," Sao Lửa trả lời. Quay sang nói với cả bộ tộc, anh thêm, "Nếu như các bạn ngửi thấy mùi của hắt, hay bất cứ mùi của mèo bộ tộc Bóng Tối nào, hãy nói cho ta hoặc Bão Trắng biết. Ồ, nói mới nhớ... sáng nay Vuốt Gai đã ngửi thấy mùi của bọn mèo phiến loạn trên lãnh địa chúng ta. Hãy để mắt trông chừng chúng, và báo cáo bất cứ điều gì mà các bạn tìm được."

Việc ra những mệnh lệnh giúp anh điềm tĩnh trở lại. Anh không khỏi cảm thấy chút thanh thản trong lòng rằng cuối cùng cũng đã dứt ra được Văn Đen ra khỏi lông mình. Sẽ không còn những lời miệt thì mèo kiểng nữa không còn lo ngại tin tức của bộ tộc bị truyền đến tai của Sao Cọp. Mặc dù Sao Lửa vẫn còn lo lắng Văn Đen sẽ làm gì, nhưng việc ông chiến binh đen ra đi vẫn được nhiều hơn là mất. Dẫu thật lòng Sao Lửa ước rằng mình có thể có được lòng trung thành của ông ta.

"Thưa Sao Lửa!" Giọng của Da Bụi khiến anh giật thót khỏi dòng suy nghĩ. "Thế còn chân Dương Xỉ thì sao? Bây giờ cô ấy không có mèo bảo trợ nào cả."

"Cảm ơn, Da Bụi, ta sẽ xử lý việc này ngay. Chân Dương Xỉ, tới Bục Đá đi."

Chân Dương Xỉ vâng lời, rời chỗ Da Bụi và khéo léo lượn lách qua những mèo trên đường đi cho đến lúc đến được chân Bục Đá.

Sao Lửa liếc nhìn quanh để chắc có mặt chiến binh mà anh muốn ở đó, rồi nhanh chóng sắp xếp lời lẽ sắp nói ra. "Đuôi Dài, anh đã không có lính nhỏ nào kể từ khi chân Lẹ chết. Anh là một mèo bảo trợ xuất sắc đối với cậu ấy, và ta mong anh sẽ truyền những kỹ năng của mình cho chân Dương Xỉ trong khoảng thời gian làm lính nhỏ còn lại của cô."

Đuôi Dài đứng dậy, mắt mở to vì ngạc nhiên và cảm kích. Sao Lửa phẩy đuôi ra hiệu cho anh, hy vọng với sự ra đi của Vằn Đen thì những thù hằn cũ giữa anh và Đuôi Dài cũng sẽ bị xóa nhòa. Anh chiến binh mèo mướp nhạt có thể dễ dàng trở thành một thành viên tốt của bộ tộc.

Vằn còn vẻ sững sờ, Đuôi Dài bước đến chỗ chân Dương Xỉ và chạm mũi với cô. Chân Dương Xỉ nghiêng đầu và cả hai mèo rút lui trở về chỗ Da Bụi và chân Tần Bì đang ngồi.

Sao Lửa nhảy xuống khỏi Bực Đá. Mọi chuyện giờ đây đã qua đi, sự kiệt quệ bỗng đổ sụp xuống anh ghê gớm tựa như cú cào của một con lửng. Điều mà anh muốn hơn tất cả mọi thứ là được cuộn tròn trong hang chiến binh với bạn bè, cùng chia lười và ngủ với họ. Nhưng với cương vị là tộc trưởng bộ tộc, anh không thể làm vậy được.

Sự phản bội của Vằn Đen và cái tin mèo bộ tộc Bóng Tối ở trên đất mình làm sống lại những ký ức của anh về nghi lễ nhận chín mạng của mình. Tại sao đồng xương lại xuất hiện trong giấc mơ của anh, và tại sao dòng sông máu lại chảy ra từ đó? Lời tiên tri của Sao Xanh có ý nghĩa gì?

Ráo riết muốn biết câu trả lời, Sao Lửa quyết định đi đến hang của Da Xỉ Than để xem cô mèo lang y có nhận được lời gợi ý nào từ bộ tộc Sao hay không.

Thật thoải mái cho anh, Bão Cát không còn canh gác nữa - anh không muốn cô mèo cam nhạt nhìn thấy mình trong trạng thái như thế này. Bé Nai đang ngủ trogn ổ của nó, và từ miệng tảng đá nứt phát ra tiếng chuyển động lạo xạo của Da Xỉ Than ở bên trong. Sao Lửa đến gần hơn và thấy cô đang sắp xếp lại những đồng thảo dược và quả mọng mà cô tích trữ ở đó.

"Gần hết cây bách xù rồi..." cô lầm bầm, sau đó nhìn thấy Sao lửa. "Có chuyện gì vậy? Có chuyện vừa xảy ra à?"

Cô lê bước ra khỏi hang và bước đến chỗ anh, chạm mũi vào anh và lo lắng khi ngửi được mùi sợ hãi của anh. "Sao Lửa, có gì không ổn sao?"

Sao Lửa lắc đầu để xua tan sự khiếp đảm. Thật nhẹ nhõm khi trở lại từ đầu, kể cho Da Xỉ Than nghe về giấc mơ đã đến với anh khi anh nằm cạnh tảng đá Mặt Trăng.

Da Xỉ THAN ngồi cạnh anh và im lặng lắng nghe, ánh mắt kiên nghị của cô không bỏ sót một cử động nhỏ nào trên gương mặt anh.

"Sao Xanh nói với ta rằng, 'Bốn sẽ biến thành hai. Sư Tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường. Và máu sẽ thống lĩnh khu rừng'." Sao Lửa nói. "Sau đó máu rỉ ra từ đồng xương và tràn đầy thung lũng. Máu khắp mọi nơi... Da Xỉ Than, tất cả những điều đó có nghĩa là gì?"

"Tôi không biết" Da Xỉ Than thừa nhận. "Bộ tộc Sao chưa cho tôi thấy bất cứ gì về điều này. Cũng như họ có quyền cho tôi thấy chuyện gì sẽ xảy ra, họ cũng có thể chọn cách không chia sẻ điều đó với tôi. Tôi xin lỗi, Sao Lửa... nhưng tôi sẽ suy nghĩ về điều đó, và có lẽ sẽ có điều gì đó xảy ra để làm sáng tỏ nó sớm thôi."

Cô ấn mũi vào lông của Sao Lửa để an ủi anh, nhưng mặc dù Sao Lửa biết ơn sự thông cảm của cô, nhưng anh không thể quên được nỗi kinh hoàng trong giấc mơ của mình. Định mệnh kinh khủng gì đang được an bài cho anh? Và nếu như ngay cả Da Xỉ Than cũng không thể trả lời câu hỏi đó, thì còn hy vọng gì cho bộ tộc Sấm không?

CHƯƠNG 11

Sao Lửa bước ra khỏi bìa rừng gần gò đá Thái Dương và dừng lại hít ngửi không khí. Mặt trời ló lên đằng sau anh, đẩy những mảng tối dài từ rừng về hướng dòng sông. Vài ngày đã trôi qua kể từ khi Văn Đen rời bộ tộc Sấm, và kể từ đó đến nay, các đội tuần tra vẫn chưa có tin tức gì về hắn, hay về bất cứ mèo bộ tộc Bóng Tối nào trên lãnh địa của họ. Nhưng ký ức về giấc mơ của Sao Lửa quá mãnh liệt đến nỗi anh không thể tin rằng mối đe dọa từ phía bên kia đường Sấm Rền đã qua.

Văn Xám và Vuốt Gai bước ra khỏi đám cây phía sau anh. "Có ngửi được gì không?" Văn Xám hỏi.

Sao Lửa nhún vai. "Chỉ có bộ tộc Sông. Không hơn những gì ta mong đợi, ở đây gần biên giới mà. Nhưng tôi chắc chắn họ không mon men đến gò đá Thái Dương."

"Để chúng tôi đi làm mới lại những mồi mìn," Văn Xám meo. "Đi nào, Vuốt Gai."

Trong khi các bạn biến mất vào khe rãnh giữa các tảng đá, Sao Lửa đứng chôn chân tại chỗ, cẩn thận lùa không khí vào đệm khứu giác của mình. Dù đang lo toan về bộ tộc Bóng Tối, nhưng anh vẫn không quên bộ tộc Sông hay tộc trưởng đầy tham vọng của họ, Sao Báo Đốm. Bà ta đã cố giành lại gò đá Thái Dương cách đây không lâu, và Sao Lửa chẳng ngạc nhiên chút nào nếu bà ta quyết định sẽ lặp lại như thế nữa.

Không nhiều khoảnh khắc trôi qua, anh dò trúng mùi bộ tộc Sông. Nghi ngờ tức khắc, anh bước quanh chân tảng đá, và chỉ thả lỏng người khi nhận ra bóng dáng của Bàn Chân Sương. Cô đi một mình, đang lom khom ở mép sông, và khi Sao Lửa nhìn, cô múc một con cá từ dưới nước lên và giết nó bằng một cú tát chân trước.

"Giỏi quá!" Sao Lửa gọi.

Bàn Chân Sương quay lại, trông thấy anh, liền bước lên bờ sông dốc lải lải ở vùng biên giới. Sao Lửa đi đến gặp cô ở đó, vui mừng khi trông cô vẫn thân thiện bất chấp cách thức mà cô đã rời trại bộ tộc Sấm. Nhưng anh giật mình để ý thấy Bàn Chân Sương hốc hác hơn nhiều so với lần anh gặp cô vừa qua, và anh tự hỏi không biết có chuyện xấu gì xảy ra sau khi cô tiết lộ Sao Xanh là mẹ của cô hay không.

"Cô khỏe không, Bàn Chân Sương?" anh meo. "Tôi hy vọng là không có rắc rối gì cả."

"Về tôi và Lòng Đá Quý ư?" Bàn Chân Sương trả lời, đoán được những suy nghĩ của anh. Cô do dự. "Lòng Đá Quý đã kể cho bộ tộc nghe sự thật về Sao Xanh," cuối cùng cô nói. "Một số mèo không thích điều đó. Có một hai mèo đến giờ vẫn chưa nói chuyện với chúng tôi, và hầu hết họ cảm thấy khó chịu."

"Tôi rất tiếc khi nghe như vậy," Sao Lửa meo. "Thế còn Sao Báo Đốm thì sao? Bà ta có nói gì không?"

"Đương nhiên là bà ấy không hài lòng. Bà bệnh vực chúng tôi trước bộ tộc, nhưng tôi nghĩ là bà luôn để mắt đến chúng tôi hòng đảm bảo chúng tôi vẫn trung thành."

"Tất nhiên các vị trung thành mà!" Sao Lửa vuột miệng.

"Vâng, và những mèo còn lại của bộ tộc sớm hay muộn cũng sẽ nhận ra điều đó. Ngoài ra..." Bàn Chân Sương lại ngừng lời, sau đó nói tiếp. "Đó không phải là điều tệ nhất trong những phiền phức của chúng tôi."

"Ý cô là sao?"

"Sao Cọp." Bàn Chân Sương rùng mình. "Hắn thường xuyên đến thăm Sao Báo Đốm, và tôi không biết tại sao lại như vậy. Tôi chắc là họ đang mưu đồ gì đấy."

Nỗi sợ thốt nhiên lại kéo đến trong Sao Lửa. "Mưu đồ cái gì?"

Bàn Chân Sương giật giật tai. "Tôi không biết. Sao Báo Đốm không nói cho Long Đá quý nghe, mặc dù anh ấy là trợ thủ của bà. Nhưng có một số chiến binh bộ tộc Bóng Tối đóng đô thường trực trong trại chúng tôi."

"Cái gì? Điều đó đâu được xảy ra! Như vậy là trái với luật chiến binh!"

Bàn Chân Sương nhún vai, trông bộ bất lực. "Hãy đi mà nói điều đó với Sao Báo Đốm."

"Nhưng họ làm gì ở đó?"

"Sao Báo Đốm nói rằng họ ở lại với chúng tôi để các bộ tộc có thể trao đổi những phương pháp huấn luyện và kỹ thuật chiến đấu, nhưng tôi chẳng thấy dấu hiệu gì về điều đó. Tất cả những gì họ làm là theo dõi... Như thể họ đang thâm tócm tất cả những gì liên quan đến chúng tôi, tất cả những bí mật và điểm yếu của chúng tôi." Long của Bàn Chân Sương xù lên tựa hồ như cô thấy kẻ thù trước mặt mình vậy. "Đó là lí do tại sao tôi đến tận đây, để thoát khỏi họ một lúc."

"Kinh khủng thật," Sao lửa meo. "Sao Báo Đốm đang nghĩ gì vậy?"

"Anh muốn biết ý kiến của tôi không? Bà ta muốn điều tốt nhất cho bộ tộc mình và bà nghĩ rằng Sao Cọp là tộc trưởng mạnh nhất khu rừng, do đó và sẽ trở thành đồng minh của hắn."

"Tôi không chắc là Sao Cọp có đồng minh," Sao Lửa cảnh báo cô. "Chỉ là bọn theo đuôi thôi."

Bàn Chân Sương gật đầu. "Tôi biết." Cô ngồi xuống, liếm một chân, và kéo quơ nó qua tai hai ba lần.

Sao Lửa tự hỏi không biết có phải cô đang hối hận vì nói quá nhiều điều cho một chiến binh bộ tộc khác biết không. "Tình hình con mồi thế nào rồi?" anh hỏi, hy vọng làm cho cô xao lãng. "Ít ra thì dòng sông cũng chưa đóng băng"

"Chưa. Mỗi ngày càng khan hiếm, nhưng điều đó chẳng phải là mới." Bàn Chân Sương phẩy tai mạnh một cái. "Dù gì đây cũng là mùa lá rụng. Và hai chiến binh của Sao Cọp chẳng giúp ích được gì cả," cô nói thêm. "Họ ngồi ì đó, chường cái bản mặt ra, ăn tí tí nhưng chẳng bao giờ đem con mồi nào về sát."

Cô im bật khi nghe thấy tiếng Văn Xám ngao to tên cô. Sao Lửa quay sang thấy anh bạn đang chạy bồm bồm trên bờ sông về phía họ, cùng với Vuốt Gai theo sau.

"Chào, Bàn Chân Sương," Văn Xám thở hổn hển khi đến nơi. "Chân Phi Điều, và chân Bão thế nào rồi?"

"Chúng khỏe cả, Văn Xám à." Bàn Chân Sương trả lời, rù rù chào đón anh bạn cùng bộ tộc cũ của mình. Mặc dù thời gian Văn Xám ở lại bộ tộc Sông rất ngắn, nhưng hai mèo đã trở thành bạn thân với nhau, và Bàn Chân Sương luôn sẵn lòng cho Văn Xám biết tin tức về các con của anh. "Chân Phi Điều chắc chắn sẽ trở thành một chiến binh kỳ tài. Bộ tộc Sấm sẽ phải coi chừng khi cô bé trở thành chiến binh đây."

Văn Xám vượt một tiếng rù lớn. "À, chắc hẳn nó không bao giờ có một mèo bảo trợ tốt hơn đây."

Sao Lửa quay lưng đi trong khi Văn Xám và Bàn Chân Sương huyền thuyên về hai lính nhỏ. Vuốt Gai bước đến chỗ anh và mèo, "Chúng tôi đã làm mới các mốc mùi rồi, Sao Lửa. Không có mùi mới của bộ tộc Sông quanh gò đá."

"Tốt," Sao Lửa trả lời, mặc dù tâm trí anh không để ý hoàn toàn vào những gì cậu chiến binh trẻ báo cáo. Thông tin của Bàn Chân Sương khiến anh bị xáo trộn sâu sắc. Xem ra bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối đang liên minh chặt chẽ với nhau hơn bao giờ hết. Và nếu Sao Cọp phát động chiến tranh, thì bộ tộc Sấm sẽ bị kẹt giữa họ.

Ôi, bộ tộc Sao, Sao Lửa thì thạo một mình. Hãy chỉ cho tôi biết bây giờ tôi phải làm gì.

Sau cuộc nói chuyện giữa anh và Bàn Chân Sương, Sao Lửa ra lệnh cho nhiều đội đi tuần hơn, nhưng không có báo cáo gì bất thường cả. Từng ngày trôi qua yên ả cho đến thời gian cuộc Tụ Hạp tới sắp đến.

Khi mặt trời đã lặn xuống phía sau những bờ giậu gai, Sao Lửa ngồi với Bão Trắng bên cạnh bụi tầm ma, cùng chia mồi tươi trước chuyến đi.

"Ngài sẽ dẫn dắt ai cùng đi tới cuộc Tụ Hạp?" Ông chiến binh lông trắng hỏi.

Sao Lửa nuốt một miếng đầy thịt sóc. "Ta nghĩ là sẽ không có ông đi," anh trả lời. "Ta chắc chắn Sao Cọp đang mưu ma chước quỷ gì đó, và ta muốn ông anh gác trại. Ta cũng sẽ để lại cho ông một số chiến binh khỏe mạnh."

"Tôi nghĩ là ngài đúng." Bão Trắng lia lưỡi quanh miệng khi ăn xong con chuột. "Sao Cọp tuy đã thất bại với bầy chó, nhưng chắc chắn hắn sẽ cố làm điều gì đó."

"Ta sẽ dẫn theo chân Dương Xỉ và chân Tần Bì," Sao Lửa quyết định. "Và Vuốt Gai. Chắc chắn cậu ấy đang rất mong đến cuộc Tụ Hạp với tư cách là chiến binh. Rồi Bão Cát, Vằn Xám và Long Tuyết. Như vậy sẽ để lại cho ông đủ lực lượng chiến đấu nếu Sao Cọp sai bọn chiến binh của hắn đến tấn công."

"Ngài nghĩ hắn sẽ phá vỡ hiệp định ngừng chiến à?" Bão Trắng hỏi.

Sao Lửa dặt tai ra sau. "Ông nghĩ sao? Hắn đã dẫn nguyên một bầy chó đến chỗ chúng ta - ông nghĩ việc nhỏ nhất là coi thường ý nguyện của bộ tộc Sao lại có thể khiến hắn bận tâm à?"

"Bộ tộc Sao?" Bão Trắng khịt mũi. "Sao Cọp cư xử như thể hắn chưa từng nghe về bộ tộc Sao vậy." Ông dừng lại, và sau đó hỏi. "Thế còn hai lính nhỏ trẻ tuổi thì sao - những đứa con của Sao Cọp ấy. Ngài có muốn dắt chúng theo cùng ngài không?"

Sao Lửa lắc đầu. "KHông trong một trăm mùa trăng. Ông biết chuyện gì xảy ra rồi đấy. Sao Cọp muốn bọn trẻ đó. Tại cuộc Tụ Hạp vừa qua, hắn đã gia hạn cho Sao Xanh một mùa trăng để quyết định xem có giao chúng cho hắn hay không. Bây giờ thời gian đó đã hết. Nếu như chân Mâm Xôi và chân Hung có mặt ở đó, ta sẽ không để yên cho Sao Cọp cướp mất họ trong cuộc Tụ Hạp đâu."

"Tôi cũng vậy." Bão Trắng lăm lăm tán thành. "Vậy là ngài nghĩ chúng ta nên giữ chúng lại?"

Sao Lửa giật mình. "Chứ ông không nghĩ thế sao?" Anh vốn chắc chắn rằng bộ tộc Sấm nhất định bảo vệ quyền giữ hai lính nhỏ đó lại, nhưng nếu trợ thủ của anh nghĩ rằng họ nên trao bọn mèo trẻ cho cha chúng, thì Sao Lửa sẽ phải cân nhắc thật kỹ ý kiến của ông.

Nhưng Bão Trắng gật đầu. "Việc chúng thuộc về bộ tộc Sấm chẳng có gì phải bàn. Mẹ chúng là mèo bộ tộc Sấm, và cha chúng cũng là mèo bộ tộc Sấm vào thời điểm chúng ra đời. Sao Cọp đi đến bộ tộc Bóng Tối không thể nào thay đổi được điều đó. Nhưng nếu chúng ta muốn giữ chúng lại, thì chúng ta phải chiến đấu vì chúng."

"Chiến đấu thì chiến đấu," Sao lửa meo một cách quyết đoán. "Ngoài ra," anh thêm, "nếu như chúng ta dễ dàng giao chúng. Sao Cọp sẽ xem đó là dấu hiệu của sự suy yếu. Hắn sẽ đòi yêu sách nhiều hơn trước khi ông kịp nói 'chuột'."

"Đúng vậy."

Sao Lửa cắn một miếng sóc nữa, mắt anh nheo lại khi nghĩ đến cuộc Tụ Hạp sắp tới. "Ông biết không, Bão Trắng," anh bắt đầu, "Sao Cọp sẽ không thể tác quái tác quái được đâu. Ta cũng có điều cần loan báo tại cuộc Tụ Hạp. Ông nghĩ các bộ tộc khác sẽ phản ứng thế nào khi ta nói cho họ biết việc Sao Cọp đã cố sử dụng bầy chó để hủy hoại chúng ta? Ngay đến cả Đuôi Gãy cũng không tàn nhẫn như vậy. Thậm chí ngay cả chính bộ tộc của Sao Cọp cũng sẽ quay lưng lại hắn. Không chừng họ sẽ đuổi hắn ra khỏi khu rừng, và rồi chúng ta sẽ tổng khứ hắn."

Tai của Bão Trắng co giật; trước sự ngạc nhiên của Sao Lửa, ông chiến binh lông trắng không tỏ vẻ gì là lạc quan như anh tưởng. "Có lẽ," ông meo, "nhưng đừng ngạc nhiên nếu như sự thể không diễn ra như vậy."

Sao Lửa nhìn ông. "Ông nghĩ luật chiến binh cho phép mèo lợi dụng bầy chó để xóa sổ một bộ tộc khác à?"

"Không đương nhiên là không. Nhưng Sao Cọp luôn có thể phủ nhận điều đó. Chúng ta có bằng chứng gì nào?"

Sao Lửa suy nghĩ rất nghiêm túc về những điều trợ thủ của mình nói. Có một mèo - Đuôi Dài - đã thấy Sao Cọp cho bầy chó ăn một con thỏ. Vài mèo trong bộ tộc đã phát hiện ra mùi của Sao Cọp trên đường rải đầy dấu thỏ. Và Sao Cọp đã tấn công Sao Lửa ngay gần thác nước để chắc rằng bầy chó bắt được anh và kéo anh xuống sông. Chỉ có xuất hiện đột ngột của Sao Xanh mới cứu được anh.

Đúng vậy, Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý đã chứng kiến sự hiên diện của Sao Cọp ở cạnh dòng sông vào ngày hôm đó, nhưng họ lại đang có rắc rối với chính bộ tộc của họ. Nếu họ lên tiếng chống lại Sao Cọp, thì chưa chắc những mèo cùng tộc với họ tin họ. Sao Lửa nhân ra rằng thật không đúng chút nào nếu lại chuốc thêm vạ cho họ.

Tất cả những chứng cứ của anh đều dựa vào lời nói từ phía mèo bộ tộc Sấm mà thôi. Cả bộ tộc Gió và bộ tộc Sông đều biết rằng giữa Sao Cọp và bộ tộc sinh ra hắn đã từng có mỗi bất hòa, khiến cho hắn, cự thủ lĩnh trợ tá, phải bỏ bộ tộc ra đi. Sao Cọp hoàn toàn có thể tuyên bố rằng bộ tộc Sấm đang dựng chuyện.

"Vậy thì cứ để xem họ sẽ tin ai," Sao Lửa cương quyết một cách giận dữ. "Không phải mèo nào cũng nghĩ Sao Cọp là món quà của bộ tộc Sao dành cho khu rừng này đâu. Hắn không thể muốn làm gì thì làm."

"Hy vọng là thế". Bão Trắng đứng dậy và đuổi mình. "Đêm nay ngài sẽ đương đầu với thử thách gay go đấy, Sao Lửa. Để tôi đi báo cho các chiến binh mà ngài chọn hãy sẵn sàng."

Khi ông bước đi, Sao Lửa nằm xuống cạnh bụi tầm ma và ăn nốt con sóc của mình. Cuộc Tụ Hạp đêm nay sẽ xôn xao lắm đây. Sao Cọp chắc chắn sẽ muốn đòn lại lũ con, và Sao Lửa nghi

hắn cũng sẽ nhân cơ hội này tiết lộ bí mật của Sao Xanh và tuyên bố Bàn Chân Sương và Long Đá Quý là những mèo ngoại lai.

Nhưng mình cũng có nhiều điều để nói, anh nghĩ, gạt những nghi ngờ mà Bảo Trắng đã nêu qua một bên. Khi mình nói xong, không còn mèo nào trong rừng - kể cả chính bộ tộc của hắn, sẽ còn tin Sao Cọp nữa.

CHƯƠNG 12

Sao Lửa dừng lại trên đỉnh thung lũng trước khi dẫn những mèo của mình xuống cuộc Tụ Họp. Màn đêm thật yên tĩnh. Mây đang đổ ùn ùn về phía đường chân trời, khiến Sao Lửa bắt đầu tự hỏi không biết bộ tộc Sao có định che mặt trăng đi để tỏ ý rằng họ không muốn cuộc Tụ Họp diễn ra hay không.

Nhưng vào lúc này, mặt trăng đã nhô hẳn lên khỏi những đám mây, và mùi của biết bao nhiêu mèo từ thung lũng bên dưới xông lên mũi của Sao Lửa.

"Chỉ toàn bộ tộc Gió," Văn Xám khẽ meo, đang thu mình ngồi sát vai Sao Lửa. "Cái gì giữ chân các bộ tộc khác vậy?"

Sao Lửa nhún vai. "Chỉ có bộ tộc Sao mới biết được. Thật tình, ta không quan tâm Sao Cọp có mặt hay không."

Anh giật đuôi làm hiệu lệnh và dẫn đầu các chiến binh lao băng băng qua những bụi rậm và lao xông xộc vào trảng trống ở trung tâm thung lũng. Đúng như Văn Xám nói, chỉ có bộ tộc Gió ở đó. Sao Lửa nhận ra tộc trưởng của họ, Sao Cao, ngồi cùng với trợ thủ của ông, Bàn Chân Liệt, gần chân Tảng Đá Lớn.

"Chào, Sao Lửa," Sao Cao meo, và nghiêng đầu một cách lịch sự khi Sao Lửa tiến đến. "Tai Rách nói với ta là đã gặp ngài trên đường ngài đến Dãy Núi. Chúng tôi rất đau buồn cho Sao Xanh."

"Bộ tộc của bà cũng thế," Sao Lửa trả lời, nghiêng đầu lại với ông. "Bà là một tộc trưởng cao quý."

"Nhưng ngài là mèo kế vị xứng đáng," ông mèo đen trắng meo, khiến Sao Lửa ngạc nhiên bởi sự ấm áp trong giọng nói của ông. "Ngài đã phục vụ cho bộ tộc của mình rất đặc lực."

"Ta... ta hy vọng là sẽ phục vụ tốt hơn nữa trong tương lai." Sao Lửa lấp bắp.

Sao Cao gật đầu lần nữa, rồi nhảy lên đỉnh tảng đá. Trước khi nhảy theo ông, Sao Lửa liếc nhìn quanh những mèo của mình. Họ đã quây quần giữa các chiến binh bộ tộc Gió và bắt đầu trao đổi tin tức. Sao Lửa rất hài lòng khi thấy hai bộ tộc có chiều hướng thân thiện với nhau, bất chấp vụ xung đột gần đây về việc mất cắp mèo. Lo lắng thối thu về bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông bấy nay, anh nhẹ người khi nghĩ mình có thể tìm được đồng minh ở bộ tộc Gió.

Vẫy đuôi về phía Ria Độc Nhất và lính nhỏ của anh, chân Kim Tước, vừa ngồi xuống nói chuyện với Bão Cát, Sao Lửa nhảy lên đứng cạnh Sao Cao trên đỉnh Tảng Đá Lớn.

Trước đây anh đã đứng ở đây một lần, khi anh thay vị trí của Sao Xanh vì bà bị bệnh sau trận cháy, nhưng anh vẫn không quen nhìn xuống mèo của mình từ độ cao lớn như vậy, cũng không quen thấy những cặp mắt của họ sáng quắc, phản chiếu ánh trăng khi họ ngược lên nhìn anh. Sự căng thẳng của anh càng tăng khi anh nghĩ về những việc sắp tới và cuộc đối đầu với Sao Cọp chắc chắn sẽ xảy ra trước khi trăng tà.

"Bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông trỗi rồi," anh nhận xét.

Sao Cao giật tai đồng ý. "Những đám mây đe dọa mặt trăng," ông chỉ ra. Biểu hiện lo lắng nổi rõ trên nét mặt ông. "Bộ tộc Sao nổi giận mất."

Không khí ẩm ướt, và lông của anh nhoi nhói vì chờ đợi. Sao Lửa tự hỏi nếu bộ tộc Sao che khuất mặt trăng và Sao Cọp được tha hồ bí mật bày mưa tính kế cho đến tận cuộc Tụ Hạp tới thì điều đó có ý nghĩa gì?

"Sao Cao," anh bắt đầu, quyết định đã đến lúc thổ lộ hết toàn bộ sự thật cho tộc trưởng bộ tộc Gió nghe và xin ông lời khuyên. "Ta lo lắng về những gì Sao Cọp đang âm mưu..."

Anh không thể kết thúc được. Một tiếng ngao ngạo nghễ từ phía trên đỉnh thung lũng đã cắt xoẹt lời anh, và một nhịp tim đập sau, nhiều mèo nữa phóng bay vào thung lũng - bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông đến cùng một lượt - những mèo của họ tỏa ra phía dưới anh. Sao Cọp thượng lên đỉnh của Tảng Đá Lớn bằng một cú nhảy ngoạn mục, và Sao báo Đốm bò lên theo sau ông ta.

"Hỡi mèo của các bộ tộc!" Sao Cọp kêu to, không đợi để chào hỏi Sao Cao và Sao Lửa hay bàn xem tộc trưởng nào sẽ nói trước. "Ta có tin tức cho các vị đây. Hãy lắng nghe thật kỹ, vì sự thay đổi lớn đang đến với khu rừng."

Sao Lửa nhìn tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối với vẻ bối rối. Khi Sao Cọp mới nhắc đến tin tức, anh thoáng nghĩ ngay ông ta muốn ám chỉ việc Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý là những mèo mang hai dòng máu. Tuy nhiên điều đó không xứng tầm với cuộc đổ bộ gây chú ý như vậy, hoặc là sự thay đổi lớn như Sao Cọp nói.

Phía dưới họ, trong trắng trống, một bầu không khí tĩnh lặng chết chóc bổ nhào xuống. Tất cả mọi mèo ngóng lên Tảng Đá Lớn, mắt mở căng đợi Sao Cọp giải thích. Từng sợi lông trên mình Sao Lửa bắt đầu dựng lên, và anh không biết đó là do sự căng thẳng của các chiến binh tụ tập ở phía dưới hay là do sự đe dọa của những đám mây mưa trên kia.

"Thay đổi rất lớn," Sao Cọp lặp lại. "Và bộ tộc Sao đã chỉ cho ta biết rằng nhiệm vụ của bộ tộc Bóng Tối là chuẩn bị cho mọi mèo trong rừng thích nghi được với sự thay đổi đó."

"Mọi mèo?" Sao Lửa nghe thấy tiếng gầm bầm từ phía Sao Cọp. Tộc trưởng bộ tộc Gió bước lên một bước. "Sao Cọp..."

"Bộ tộc Bóng Tối có đặc ân của bộ tộc Sao," Sao Cọp cứ nói tiếp, không đếm xỉa đến sự cắt ngang. "Chúng tôi may mắn sống sót qua dịch bệnh, và ta đã nhận được phúc lành nhiều nhất từ những tổ tiên chiến binh của chúng tôi bởi vì nhiệm vụ của ta là khôi phục lại bộ tộc và làm cho nó lớn mạnh trở lại."

Ồ, vậy à?" Sao Lửa nghĩ. Anh không tin bộ tộc Sao ban đặc ân cho Sao Cọp sau tất cả những gì hắn đã gây ra cho chính bộ tộc sinh ra hắn. Liếc xuống trắng trổng, anh tìm Mũi Ướt. Ông mèo lang y bộ tộc Bóng Tối này đã cố gắng hết sức để phục vụ bộ tộc của ông trong suốt thời kỳ cai trị trong dịch bệnh ngặt nghèo của Sao Đêm, và Sao Lửa có lý do để nghĩ rằng ông ấy không hoàn toàn hài lòng về việc Sao Cọp thay thế ông mèo già. Anh tự hỏi Mũi Ướt nghĩ gì về lời tuyên bố mà Sao Cọp vừa đưa ra, tuy nhiên, dù ánh mắt anh đã đảo kỹ khắp lượt trắng trổng nhưng anh cũng không thể nào thấy bóng dáng của ông mèo lang y.

Bị bỏ ở nhà, Sao Lửa tự hỏi mình, để ông không thể phủ nhận những gì mà Sao Cọp tuyên bố?

Cùng lúc, anh chợt dạ lưu ý rằng Long Đá Quý cũng biết tằm. Anh tự hỏi phải chăng anh thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông gặp nhiều rắc rối hơn vì cha mẹ khác bộ tộc của mình; với lại, chẳng biết anh ấy nghĩ gì vết quyết định liên minh với Sao Cọp của Sao Báo Đốm.

Có một mèo mà Sao Lửa thấy rõ rành rành trong trắng trổng phía dưới là Văn Đen. Ông cựu chiến binh bộ tộc Sấm dăng ngồi cạnh Bàn Chân Đen, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối, và mắt gã ta sáng lên về ngưỡng mộ khi ngược nhìn Sao Cọp. Rõ ràng gã đã đến thẳng chỗ đồng minh cũ của mình sau khi bị đuổi khỏi bộ tộc Sấm.

Sao Cọp tiếp tục hô hào, "Tất cả các vị đều biết những thay đổi đã đến với chúng ta - những thay đổi không mong muốn, nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta. Mùa lá trụi vừa qua, phần lớn khu rừng đều ngập chìm trong lũ lụt. Một trận cháy quét qua lãnh địa bộ tộc Sấm," Khi đề cập đến trận cháy, hắn thoáng liếc qua Sao Lửa, đang muốn cào nát vẻ kiêu ngạo khỏi gương mặt chi chít sẹo chiến trường của kẻ thù của mình. "Hai Chân đang dịch chuyển vào vùng đất của chúng ta với số lượng đông chưa từng thấy. Cuộc sống đang trở nên khó khăn hơn, và khi khu rừng thay đổi quanh chúng ta, chúng ta cũng phải thay đổi cho thích ứng được với những sự khủng hoảng."

Những tiếng ngao ủng hộ hết lên từ bên dưới, mặc dù Sao Lửa để ý thấy chúng chỉ phát từ phía bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông. Các chiến binh bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió liếc nhìn nhau ngơ ngàng, như thể họ không hiểu nổi những gì mà Sao Cọp đang nói ra cả. Sao Lửa chỉ cảm thấy sốc. Anh đã quá định ninh Sao Cọp sẽ tiết lộ bí mật của Bàn Chân Sương và Long Đá Quý trong cuộc Tụ Hạp, và yêu cầu đòi lại những đứa con, chân Mâm Xôi và chân Hung, từ phía bộ tộc Sấm. Thế nhưng bây giờ, Sao Lửa căng gồng người, hóa ra anh lại phải đối mặt với một thách thức khác hoàn toàn với những gì mình sự liệu.

"Bộ tộc Sao đã chỉ cách thức cho ta," Sao Cọp meo cùng với một cái liếc liên bầu trời, nơi những đám mây bão vẫn đang chồng chất dày đặc hơn. "Để sống sót qua khỏi sự khắc nghiệt đang đợi chúng ta ở phía trước, chúng ta phải sáp nhập lại với nhau. Là bốn bộ tộc riêng biệt, chúng ta phung phí năng lượng của mình vào việc so kè với nhau. Khi là một, chúng ta sẽ mạnh mẽ. Chúng ta phải hợp nhất lại!"

Sự im lặng hoàn toàn đáp lại lời rao giảng của hắn. Sao Lửa có thể nghe thấy được tiếng gió đùng đưa những cành cây trụi lá của bốn cây sồi, và xa xa, có tiếng sấm đì đùng. Anh há hốc miệng nhìn Sao Cọp. Độc một bộ tộc trong rừng? Khi mà bộ tộc Sao luôn quy định phải có bốn bộ tộc?

"Sao Báo Đốm đã đồng ý nhập bộ tộc Sông vào bộ tộc Bóng Tối," Sao Cọp nói với họ. "Chúng tôi sẽ là những đồng tộc trưởng của một bộ tộc hùng mạnh hơn, được biết với cái tên là bộ tộc Cọp."

Những đồng tộc trưởng? Trong chốc lát, Sao Lửa không tin nổi điều mình vừa nghe. Sao Cọp dùng hông bao giờ chia sẻ quyền tộc trưởng của hắn với bất cứ mèo nào khác.

Sao Cọp quay sang Sao Lửa và Sao Cao. "Chúng tôi đến đây để mời các vị gia nhập vào bộ tộc mới," hắn meo, đôi mắt hổ phách nhấp nháy. "Chúng ta hãy cùng cai trị khu rừng trong tình thân hữu và hòa bình."

Trước khi hắn nói xong, Sao Cao đã bước lên, lông ông xù lên dữ tợn. Nhưng ông không nói với Sao Cọp, thay vào đó ông nói với tất cả những mèo trong trắng trống phía dưới.

"Bộ tộc Cọp là tên của một trong những bộ tộc vĩ đại thời cổ xưa." Giọng của Sao Cao đồng dục vang lên, mạnh mẽ và mạch lạc như thể ông vẫn còn là một mèo trẻ trung. "Bây giờ Sao Cọp không có quyền sử dụng cái tên đó. Cũng không có quyền thay đổi số lượng các bộ tộc trong rừng. Chúng ta đã có bốn bộ tộc từ vô số mùa nay, tuân thủ luật chiến binh mà bộ tộc Sao đã an bài cho chúng ta. Dẹp bỏ những phong tục cổ xưa của tổ tiên sẽ mang lại thảm họa." Quay sang Sao Cọp, ông rít lên, "Ta sẽ chết trước khi gia nhập bộ tộc của ta vào bộ tộc của ngài!"

Sao Cọp bình thản chớp mắt. Sao Lửa có thể thấy một tia nham hiểm lóe lên trong mắt hắn, nhưng giọng hắn vẫn ngọt xớt khi trả lời, "Sao Cao, ta hiểu. Đây là một việc hệ trọng, và một mèo già như ngài sẽ cần thời gian để thấy điều ta đề nghị đây là vì lợi ích cho tất cả những bộ tộc chúng ta."

"Ta không già đến nỗi mất hết trí khôn, cái cục phân cáo kia!" Sao Cao gầm gừ.

Sao Cọp ẹp tai xuống, nhưng vẫn điềm tĩnh. "Còn tân tộc trưởng bộ tộc Sấm nghĩ gì nào?" hắn cười khinh mạn. Tất cả những thù hận hắn cảm thấy đối với anh chiến binh lông màu lửa đều chứa đựng trong những lời nói đó, ngay cả không khí như cũng bị cháy sém.

Những mạch máu của Sao Lửa đập ì ạch như thể chứa đầy băng khi anh hình dung về tương lai. Lãnh địa của anh và của Sao Cao nằm giữa lãnh địa của Sao Cọp và Sao Báo Đốm. Với sự liên minh của bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông, hai bộ tộc còn lại sẽ bị nghiền nát giữa họ.

Liếc nhìn xuống, Sao Lửa thấy nổi bức bối lan truyền trong các chiến binh bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió. Bão Cát đứng dậy, ngao lớn. "Đừng bao giờ, Sao Lửa, không bao giờ!" nhưng một số mèo bộ tộc Gió lại chụm lại gấp rút thảo luận với nhau, như thể họ đang xem xét đề nghị của Sao Cọp. Sao Lửa nhận ra là ông chiến binh mèo mướp sẫm mùa kia thật khôn ngoan. Phần lớn trong những điều hắn nói là sự thật - cuộc sống đang trở nên nghiệt ngã hơn, vì tất cả những lý do mà hắn đã nêu bật. Có lẽ một số mèo tin rằng những rắc rối của họ có thể sẽ được giải quyết bằng cách sáp nhập tất cả lại thành một bộ tộc. Nhưng Sao Lửa vẫn tin chắc rằng những mèo trong rừng chỉ có thể chu toàn được sứ mệnh của mình khi họ là bốn bộ tộc. Và cho dù trong một khoảnh khắc anh thử cân nhắc ý kiến nhập các bộ tộc thành một, thì anh cũng bác bỏ nó ngay nếu như Sao Cọp sẽ làm tộc trưởng của bộ tộc mới.

"Này, Sao Lửa," Sao Cọp nói ồm ồm, với một cú liếm nhanh lên bầu trời vẫn vũ. "Ngài không biết nói à?"

Sao Lửa tiến lên vài bước để đến bên cạnh Sao Cao. "Ta sẽ không bao giờ để ông tiếp quản bộ tộc của mình," anh quát Sao Cọp.

"Cứ thử ép buộc đi!" Sao Cao khiêu khích, "nếu ông có thể."

"Ép buộc các ngươi?" Đôi mắt hổ phách của Sao Cọp trợn trạo - trong một nhịp tim đập, trông hắn có vẻ bị tổn thương thật sự. "Ta đến đây trong hòa bình với một kế hoạch có thể giúp đỡ tất cả chúng ta. Sao Cao, Sao Lửa, ta muốn các ngài nhận ra đây là một quyết định đúng đắn và đến với ta một cách tự nguyện. Nhưng đừng trì hoãn quá lâu," hắn nói thêm, hàm ý đe dọa trong giọng nói. "Bộ tộc Sao sẽ không đợi mãi đâu."

Cơn lửa giận cháy bùng bùng trong Sao Lửa. Hà có gì mà Sao Cọp dám tuyên bố rằng tham muốn thôn tóm toàn bộ khu rừng của hắn là nguyện vọng của bộ tộc Sao chứ?"

Quay nhìn xung quanh, anh quay lưng lại với tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối và bước đến phía trước tảng đá, nơi anh có thể nhìn xuống tất cả những mèo đang tụ tập phía dưới. Đã đến lúc anh phải lên tiếng. Đến chừng anh nói xong, Sao Cọp sẽ lộ tẩy bản chất thật của hắn - một kẻ sát mèo đã từng lợi qua máu của vô số mèo hồng đạt được những gì mà hắn muốn. Hãy để cho Sao Báo Đốm thấy loại mèo mà bà ta tin tưởng là loại mèo gì!

"Hỡi những mèo bộ tộc Gió, bộ tộc Sông, và bộ tộc Bóng Tối!" Sao Lửa ngao. "Ta không thể nào im lặng được nữa. Các vị không thể nào tin tưởng Sao Cọp hết như không thể tin vào con lưng bị dồn vào bước đường cùng."

Từ trong khoe mắt, anh thoáng thấy một sự chuyển động nhanh từ phía Sao Cọp - một khối cơ bắp nổi cuộn dưới lớp lông của ông mèo mướp, nhưng rồi tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối lại ngược nhìn trời, ráng tự chủ và tiếp tục lắng nghe với vẻ thờ ơ có chủ tâm.

"Ta biết nhiều mèo trong các vị ắt hẳn có thắc mắc tại sao Sao Cọp lại rời bộ tộc Sấm," Sao Lửa tiếp tục. "Các vị có muốn biết sự thật không? Ông mèo này rất khao khát quyền lực và nguy hiểm, và ông ta sẵn sàng giết hại những mèo khác để đạt được điều mình muốn."

Anh ngừng bật khi một tia chớp từ trên trời giáng xuống, một khối lửa màu trắng ngồn ngồn rạch xuống khu rừng. Tiếng sấm vang lên phía trên đầu, nhấn chìm lời của Sao Lửa - nghe như chính Tảng Đá Lớn đang bị xé ra từng mảnh.

"Điềm báo! Điềm báo!" Sao Cọp ngao. Hắn nhìn lên bầu trời, đôi mắt vàng sáng chói dưới ánh trăng vẫn còn chiếu rọi giữa những đám mây đang dồn ứ lại. "Ta tạ ơn bộ tộc Sao vì đã chỉ cho chúng tôi ý nguyện của các ngài. Cuộc Tụ Họp đã kết thúc."

Cắt lên một hiệu lệnh cho đám mèo của mình đi theo, hắn gồng mình lấy thế nhảy khỏi Tảng Đá Lớn. Trước khi nhảy, hắn quay đầu lại đầy hận thù. "Xúi quẩy rồi, mèo kiểng," hắn meo. "Hãy suy nghĩ về lời đề nghị của ta. Đó là cơ hội cuối cùng của ngươi nhằm cứu những mèo khốn khổ kia."

Trước khi Sao Lửa kịp trả lời, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đã phóng khỏi Tảng Đá Lớn và biến mất vào những bụi cây quanh thung lũng. Bầy mèo bộ tộc Bóng Tối lũ lượt chồm theo. Đến lượt Sao Báo Đốm nhảy xuống và tập hợp các chiến binh bộ tộc Sông lại.

Sao Lửa và Sao Cao nhìn nhau, sửng sốt và hoang mang, trong khi những tia chớp lại giáng xuống. Một cơn gió đập vào tảng đá, suýt chút nữa khiến Sao Lửa ngã bổ chửng, và mưa từ trên trời trút ào ạt xuống khi cơn bão bùng lên.

Gần như mù hẳn trong cơn mưa xối xả, Sao Lửa nửa nhảy nửa trượt xuống dằng sườn của tảng đá và chạy băng qua khoảng đất trống đến trú trong các bụi cây, miệng ngao gọi các chiến binh của mình trong khi lao đi. Một lúc sau, anh thấy mình nằm dưới một bụi táo gai với Vằn Xám và Báo Cát rúc sát vào anh. Giữ nước mưa ra khỏi lông, anh nhìn quanh tìm Sao Cao, nhưng tộc trưởng bộ tộc Gió đã không đi theo anh.

Mưa đang dội chát chúa xuống mặt đất, dồn dập đến nỗi những hạt mưa giăng kín thành một màn nước đen kịt tung tóe. Bốn cây sồi rung động và hú hít trong gió. Cỏ và dương xỉ bị quật bẹp dúm trước cơn thịnh nộ của cơn bão. Thế nhưng, sự hỗn loạn trong trắng trắng không tệ hại bằng sự hoảng loạn trong tâm trí Sao Lửa.

"Ta không thể tin điều này được!" anh gào, cất cao giọng át cả tiếng gió gầm rú. "Ta không ngờ Sao Cọp dám tuyên bố quyền lực cai trị cả khu rừng như vậy."

"Nhưng chúng ta có thể làm gì về điều đó?" Văn Xám hỏi. "NGài đã không thể nói ra sự thật về Sao Cọp/"

"Con bão nổ ra không phải do lỗi của Sao Lửa," Bão Cát chỉ ra, lông cổ của cô xù lên.

"Quá trễ để lo lắng điều đó," Sao Lửa nói với họ. "Con mồi đã bị giết và đã bị ăn thịt. Chúng ta phải quyết định xem phải làm gì kế tiếp."

"Còn quyết định gì nữa?" Bão Cát gầm gừ. Lửa chiến trường sáng rực trong đôi mắt xanh lá của cô. "Đương nhiên là chúng ta sẽ chiến đấu - đến chừng nào chúng ta đuổi được miếng thịt quạ đó ra khỏi rừng vĩnh viễn."

Sao Lửa gật đầu. Mặc dù không nói gì, nhưng anh không thể không nghĩ đến lời tiên tri của Sao Xanh trong giấc mơ ở tảng đá Mặt Trăng.

Bốn sẽ biến thành hai. Sư tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường,

"Cọp" chắc chắn có nghĩa là bộ tộc cọp mới, nhưng ai hay cái gì sẽ là "Sư Tử"?

Sao Lửa gạt câu hỏi đó qua một bên khi nhớ lại điềm báo của Sao Xanh.

Máu sẽ cai trị cả khu rừng.

CHƯƠNG 13

ơn gió giật bất ngờ qua đi, Sao Lửa dẫn những mèo của mình băng rừng về nhà, qua những nơi mà mỗi cành cây mỗi bụi dương xỉ đều nhỏ nước ròn ròn dưới bầu trời quang đãng. Dải Thiên Hà lung linh tỏa sáng, và Sao Lửa ngược mắt lên và thăm lặng thăm khẩn cầu: Lạy bộ tộc Sao vĩ đại, hãy cho tôi biết tôi phải làm gì đây.

Bất giác anh cảm thấy bồn loạn, lo sợ không biết Sao Cọp có sai chiến binh của hắn tấn công trại trong khi Sao Lửa và các chiến binh khác ra ngoài hay không. Hắn đó là một mưu đồ nhằm làm suy yếu bộ tộc Sấm, để buộc Sao Lửa không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải liên kết những mèo sống sót của mình với bộ tộc Cọp. Anh thở phào nhẹ nhõm khi ló ra khỏi đường hầm kim tước và thấy mọi thứ vẫn bình yên.

Bão Trắng đang canh gác ở bên ngoài hang chiến binh liền đứng bật dậy và bước đến đón anh. "Ngài trở về sớm quá. Tôi cứ lo không biết những đám mây bão bão đó có che khuất mặt trăng không."

"Có, nhưng còn tệ hơn thế nữa," Sao Lửa trả lời.

"Tệ hơn?" Mắt Bão Trắng mở to kinh ngạc khi Sao Lửa kể cho ông nghe diễn biến ở cuộc Tụ Họp ngay trước khi sấm sét ngăn không cho anh vạch mặt Sao Cọp. Thêm nhiều mèo nữa ủa ra nhập vào nhóm của họ, và Sao Lửa để ý nghe thấy những tiếng meo bàng hoàng khi bộ tộc biết được Sao Cọp đang âm mưu điều gì.

"Khi cơn bão ập tới," Sao Lửa kết thúc, "Sao Cọp nói rằng đó là một điềm báo cho thấy bộ tộc Sao ủng hộ hắn. Hắn và Sao Báo Đốm bỏ đi, do đó cuộc Tụ Họp giải tán."

"Đó cũng có thể là điềm báo lắm chứ," Bão Trắng trầm ngâm meo. "Nhưng mà là điềm báo cho thấy bộ tộc Sao đã nổi giận với Sao Cọp."

"Da Xỉ Than, cô nghĩ gì về việc này?" Sao Lửa hỏi cô mèo lang y, nãy giờ lắng nghe câu chuyện với linh tính gì đó hiện lên trong đôi mắt xanh da trời.

"Tôi không biết," cô thừa nhận. "Nếu đó là một điềm báo, điều đó có nghĩa là bộ tộc Sao đã ngăn không cho ngài tiết lộ sự thật về Sao Cọp, và tôi thấy điều đó thật khó tin." Cô nhún vai. "Có những lúc cơn bão chỉ đơn thuần là bão thôi."

"Thế thì đó là cơn bão không may cho bộ tộc Sấm," Đuôi Dài lầm bầm.

"Ước gì tôi có mặt ở đó," Đuôi Mây ngao. "Tôi sẽ xé nát cổ họng Sao Cọp ta. Không còn bàn cãi gì nữa."

"Nếu vậy thì may phước anh không có mặt ở đó," Sao Lửa nạt cậu ta. "Tấn công một tộc trưởng tại cuộc Tụ Họp ư? Điều đó sẽ khiến bộ tộc Sao nổi giận đấy."

Đuôi Mây nheo mắt lại với Sao Lửa, sự phản kháng lộ rõ trong ánh mắt xanh của cậu. "Nếu bộ tộc Sao đầy quyền năng thì tại sao họ lại không làm điều gì đó để giúp chúng ta?"

"Có thể họ sẽ làm," Tim Sáng nhỏ nhẹ nói.

"Vậy chúng ta sẽ làm gì?" Long Chuột hỏi. Cô bồn chồn nhấp nhóm trên những cẳng chân của mình, như thể muốn chạy bay ra khỏi trại và xông thẳng vào kẻ thù ngay lập tức. "Ngài không nghĩ đến việc sáp nhập vào... bộ tộc Cọp đấy chứ?"

"Không bao giờ," Sao Lửa cam đoan với cô. "Nhưng chúng ta cần có thời gian để suy ngẫm, và nghỉ ngơi." Anh ngáp và đuổi mình hết cỡ. "Từ giờ trở đi chúng ta cần tăng cường tuần tra. Có ai xung phong ra ngoài lúc bình minh không?"

"Tôi sẽ đi," Long Chuột đề nghị ngay lập tức.

"Cảm ơn," Sao Lửa meo. "Hãy cảnh giác lần biên giới với bộ tộc Bóng Tối. Và nếu cô gặp bất kỳ tên chiến binh nào của Sao Cọp, thì cô biết phải làm gì rồi đấy."

"Chắc rồi." Đuôi Mây quật đuôi đen đét, hăng hái hết sức. "Tôi sẽ đi cùng cô, Long Chuột à. Tôi định kiếm một ít lông của bọn bộ tộc Bóng Tối để lót ổ cho mình."

Sao Lửa không cần hồ nghi thái độ thù địch của cậu chiến binh. Không mèo nào nghi ngờ lòng trung thành của Đuôi Mây với bộ tộc Sấm, cho dù cậu ta có tỏ ra bất kính bộ tộc Sao và coi thường luật chiến binh chăng nữa.

Bão Trắng gọi thêm Long Điều Hâu và Vuốt Gai cùng tham gia với họ, và cả bốn mèo đều đi nghỉ một lúc đợi bình minh lên. Từng mèo một, những mèo khác cũng về hang của họ. Sao Lửa nhận thấy vẻ hoang mang và nỗi sợ hãi mà họ không thể nào che dấu nổi.

Dần dần chỉ còn lại anh với Da Xỉ Than bên cạnh. Anh thở dài. "Liệu vụ này có kết thúc được không đây?" anh lầm bầm.

Da Xỉ Than ấn mõm cô vào mõm anh để an ủi. "Tôi không biết đâu. Sự việc nằm trong tay của bộ tộc Sao." Cô nheo mắt. "Nhưng đôi khi tôi tin chắc rằng chừng nào Sao Cọp chưa chết thì chừng đó khu rừng vẫn chưa thể sống trong hòa bình."

"Đúng rồi," Sao Lửa meo. "Tấn công ta đi."

Cách đó chừng vài chiếc đuôi cáo, chân Mâm Xôi ép chặt người xuống hõm cát. Sao Lửa đợi cho thẳng lính nhỏ bắt đầu bò từ từ đến chỗ mình, đôi mắt hổ phách của nó đảo đồng hướng hết bên này đến bên kia, như ghe đang tìm điểm tốt nhất để tung đòn.

Một nhịp tim đập sau, chân Mâm Xôi bung mình lên không. Nhưng Sao Lửa đã sẵn sàng đón nó. Trượt lẹ qua một bên, anh húc vào hông của chân Mâm Xôi khi nó đáp xuống, và tên mèo trẻ mất thăng bằng, ngã lăn cù nhây, cẳng chân nó hất bụi văng tung tóe.

"Trò cần phải nhanh hơn thế," Sao Lửa nói với nó. "Đừng để đối thủ có thời gian suy nghĩ."

Chân Mâm Xôi lồm cồm bò dậy, phun cát ra khỏi miệng, và ngay lập tức quăng mình lên lần nữa. Bộ móng vuốt giương dài của nó quất trúng một bên đầu của Sao Lửa, đẩy anh mèo lớn hơn dúm sang một bên để chân của nó có thể luôn xuống dưới thân của anh. Và chân Mâm Xôi vật ngửa Sao Lửa ra, mũi nó gần như chạm vào mũi Sao Lửa.

"Thế này phải không?" nó hỏi.

Sao Lửa đẩy nó ra. "Để ta dậy nào, đồ bị thịt!" Giữ sạch cát ra khỏi lông, anh thêm, "Phải, đúng như thế đấy. Trò định hình tốt lắm, chân Mâm Xôi."

Mắt thẳng lính nhỏ sáng lên, và bất giác, Sao Lửa cảm thấy như mình đang nhìn một Sao Cọp trẻ tuổi - nhưng đây là một Sao Cọp đúng ra phải như thế: mạnh mẽ, khéo léo, dũng cảm và đương nhiên, đầy tham vọng, nhưng ở chân Mâm Xôi tất cả tham vọng dường như đều tập trung vào việc trở thành chiến binh tốt nhất hầu có thể phục vụ cho bộ tộc mình.

Sao Lửa không thể cưỡng lại một tiếng rừ hài lòng vượt ra khỏi cổ họng. Giữa bao biến cố đang vây bủa bộ tộc Sấm, thật thanh thản khi thoát ra được một khoảng lặng ngắn ngủi để huấn luyện thẳng lính nhỏ này.

Nhưng những lời tiếp theo của chân Mâm Xôi liền nhắc nhở anh về trách nhiệm nặng nề hơn của mình. "Sao Lửa, tôi muốn hỏi ngài... tại sao mọi mèo đều nghĩ việc trở thành một phần của bộ tộc Cọp là điều tệ hại vậy?"

"Cái gì?" Sao Lửa bỗng thấy uất hận dâng lên; anh không thể ngờ lính nhỏ của mình lại hỏi như vậy.

Chân Mâm Xôi hơi sựng lại, nhưng vẫn nói tiếp, cương quyết nhìn vào mắt mèo bảo trợ của mình. "Chân Tần Bì đã kể cho tôi biết Sao Cọp đã nói gì. Đúng đây là thời kỳ khó khăn. Mọi mèo đều than thở về việc khan hiếm mồi, và việc Hai Chân kéo vào rừng đông hơn bao giờ hết. Ngoài ra, bộ tộc Cọp sẽ là bộ tộc mạnh nhất trong rừng nếu như bộ tộc Sông sáp nhập với bộ tộc Bóng Tối. Chẳng lẽ việc gia nhập cùng họ không có chút ý nghĩa nào sao?"

Sao Lửa hít một hơi thật sâu. Suy cho cùng thì, chính anh cũng đã hỏi những câu hỏi đại loại như vậy khi anh mới vào rừng, không hiểu tại sao lại có sự thù địch và đánh nhau giữa các bộ tộc. Anh ngồi xuống cạnh chân Mâm Xôi. "Điều đó không đơn giản thế đâu," anh meo. "Một mặt là vì từ trước đến giờ vẫn luôn có bốn bộ tộc trong rừng. Mặt khác, gia nhập cùng họ cũng có nghĩa là đặt dấu chấm hết cho bộ tộc Sấm."

"Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta không thể nào tin Sao Cọp được khi ông ta nói bốn tộc trưởng sẽ cùng cai trị." Sao Lửa cố nói thật nhỏ nhẹ, tâm niệm rằng mình đang nói về cha của thẳng lính nhỏ,

nhưng không che giấu sự thật trần trụi đó được. "Sao Cọp sẽ thống lĩnh hết. Chúng ta sẽ mất hết tất cả mọi thứ đã làm nên bộ tộc Sấm chúng ta."

Trong vài nhịp tim đập, chân Mâm Xôi im thin thít. Sao đó nó meo. "À, ra vậy. Cảm ơn, Sao Lửa. Đó là điều tôi muốn biết."

"Vậy thì tiếp tục đi." Sao Lửa đứng phắt dậy. "Có một thế đồn mà ta nghĩ là trò sẽ thấy hữu dụng..."

Nhưng trong khi tiếp tục với bài huấn luyện của mình, anh cảm thấy sự lạc quan của anh về lòng trung thành của chân Mâm Xôi bắt đầu phai dần.

Khi buổi huấn luyện kết thúc, Sao Lửa sai chân Mâm Xôi đi săn cho những mèo già. Anh vừa định trở về trại thì Đuôi Mây phóng ào từ đỉnh hõm cát xuống, theo sát sườn là Tim Sáng.

"Sao Lửa! Chúng tôi chuẩn bị luyện tập những thế đồn tấn công của Tim Sáng đây. NGài có muốn xem cô ấy thực hành thế nào không?"

"Đương nhiên... Làm đi." Mặc dù những vết thương của Tim Sáng đã được chữa lành nhưng Sao Lửa thấy khó mà nghĩ cô có thể trở thành một đấu sĩ trở lại. Anh không thể tưởng tượng cô có thể xông pha trận tiền cũng với bộ tộc của mình. Nhưng kể từ khi đổi tên, trông cô rạng rỡ hơn và tự tin hơn, và anh muốn khích lệ cô càng nhiều càng tốt.

Đuôi Mây và Tim Sáng ủa vào giữa hõm cát. Trong vài nhịp tim đập, chúng ta đã luân quần lựa thế, thăm dò lẫn nhau; sau đó Đuôi Mây đâm bổ vào Tim Sáng và tung vài cú đấm bằng hai tay không giương vuốt vào đầu cô. Cô đổ vật xuống trước cú trúng đòn, khiến Sao Lửa hoảng hồn, tưởng tượng ra thương tích một mèo kẻ thù có thể gây ra cho cô nếu hấn giương trợn bộ móng vuốt ra và dồn tất cả sức mạnh vào cú đòn.

Nhưng thay vì lăn người ra xa khỏi Đuôi Mây, Tim Sáng xô người vào cậu chàng, lồng chân cẳng mình vào chân chằng cậu chàng và vật cho cậu ta mất thăng bằng. Sao Lửa vểnh tai lên theo dõi thật kỹ khi hai cô cậu quần quai giãy giụa dưới mặt đất, và rồi đột nhiên Tim Sáng chồm được lên trên, đè chặt Đuôi Mây xuống với một chân đặt vào cổ cậu ta.

"Trước giờ ta chưa từng thấy điều này," Sao Lửa meo, bước đến chỗ chúng khi Tim Sáng thả Đuôi Mây ra và cậu chiến binh lông trắng nhồm đứng dậy, giữ sạch cát khỏi lông. "Tim Sáng, thử làm vậy với ta xem."

Có vẻ hồi hộp, Tim Sáng đối mặt với anh. Sao Lửa thấy khó mà lừa đến được phía bên mà cô không nhìn thấy đường, khó hơn anh tưởng nhiều - cô mèo trẻ cứ liên tục thụt tới thụt lui để buộc anh phải thay đổi vị trí. Cuối cùng khi anh xông vào cô, cô lòn xuống phía dưới chân cẳng đang vươn ra của anh và ngáng chân anh theo kiểu như hồi nãy cô đã làm cho Đuôi Mây bất ngờ. Trong vài nhịp tim đập, họ vật nhau cho đến cuối cùng Sao Lửa mới xoay sở ghìm cô xuống.

"Khó hơn thoát nhìn đúng không?" Đuôi Mây meo, điệu dàng tiến đến chỗ họ với vẻ hớn hở thấy rõ.

"Đương nhiên. Giỏi lắm, Tim Sáng." Sao Lửa để cho cô mèo đứng dậy; con mắt thương tật của cô sáng lên trước lời khen của anh. Lần đầu tiên từ anh bắt đầu tự hỏi liệu cô ấy có thể có một tương lai là chiến binh được không. "Tiếp tục luyện tập đi," anh bảo cô. "Ta sẽ kiểm tra cô lần nữa đây. Ta nghĩ cô có món để dạy lại cho bộ tộc rồi."

Sau cơn bão, thời tiết lại trở lạnh. Mỗi sáng, cỏ và dương xỉ lại mặc thêm một lớp sương, và tuyết lại rơi nhẹ một đợt nữa. Con mồi trở nên khó bắt hơn, mà những gì các thợ săn có thể bắt được thì đều gầy gò, xương xẩu, chỉ vừa bỏ lọt thỏm vào mồm một mèo đang đói.

"Nếu không sớm có được một bữa tươt tất, chắc tôi tan biến vào bóng tối quá," Văn Xám ca cẩm.

Anh chàng và Sao Lửa đang đi tuần cách điểm Bốn Cây không xa, cùng với Đuôi Dài và Vuốt Gai. Sao Lửa hy vọng họ có thể tìm được nhiều mồi hơn ở cách xa trại, nơi mà ngọn lửa chưa lan đến, nhưng vụ thu hoạch của họ lèo tèo một cách thảm hại.

"Ta định xuống dòng suối xem thử xem thế nào nào." Sao Lửa meo.

Anh đi xuống con dốc đến chỗ một lùm dương xỉ và bụi cây mọc dày đặc đánh dấu bờ suối. Khi dừng lại nếm không khí anh chỉ thấy mùi mồi mờ nhạt, và tuyết nhiên không nghe thấy tiếng sột soạt nào khả dĩ báo động cho anh về con mồi chạy hí hoáy trong đám cỏ.

Do bắt được ít mồi tươi, bộ tộc càng ngày càng yếu sức hơn. Chỉ việc chịu đựng mùa lá rụng thôi đã đủ gian nan lắm rồi, nhưng trên cả việc đó, còn có mối đe dọa mới từ bộ tộc Cọp đang lơ lửng. Liệu họ có đủ khỏe để tự vệ không? Sao Lửa tự hỏi.

Theo bản năng, bước chân dẫn anh đi xuống dòng sông và thụp mình xuống uống nước. Chân của anh chọc thủng lớp băng mỏng gần mép nước, và anh phải giữ những giọt nước đóng băng bám chặt vào chân mình.

Khi Sao Lửa cúi đầu liếm nước từ suối lên, mặt trời xuất hiện phía sau anh, rọi những tia nắng xuyên qua kẽ lá. Ánh sáng lấp lóa trên mặt nước và phản chiếu những tia vàng rực rỡ xung quanh Sao Lửa. Trong thoáng chốc, bóng cái đầu của anh soi dưới nước biến mất, thay vào đó là hình ảnh một con sục tử đang gặm. Đó là loài mãnh thú mà Sao Lửa đã nghe những mèo già mô tả trong nhiều câu chuyện của họ. Bộ lông màu lửa của anh cháy rực lên thành hình một cái bờm lộng lẫy, mắt anh sáng lên với sức mạnh và uy lực vô biên.

Giật mình, Sao Lửa nhảy giật lại phía sau. Một tiếng ngao vụt ra khi anh đụng phải một thân cây và chói với ngã xuống đám lá khô giữa những gờ rễ của nó. Ngược lên, anh chọt thấy Lá Đốm đang nhìn mình từ phía bên kia dòng suối.

Đôi mắt cô mèo nhị thể xinh đẹp tràn ngập nỗi vui mừng, và cô bật lên một tiếng cười giòn giã. Meo-eo.

"Lá Đốm!" Sao Lửa há hốc miệng. Trước đây cô chưa từng bao giờ đến với anh trong khi anh đang thức, và anh tự hỏi điều này có nghĩa là gì đây. Anh đứng dậy, sẵn sàng băng qua suối để đến bên cô, nhưng cô đã phẩy đuôi ra hiệu cho anh ở đâu hãy ở yên đấy.

"Hãy chú ý đến những gì mà anh vừa thấy, Sao Lửa," cô meo với anh, vẻ mừng rỡ trên mặt cô tan biến như những giọt sương lúc bình minh. "Hãy biết anh phải là gì."

"Ý cô là sao?" Sao Lửa hấp tấp hỏi.

Nhưng vừa dứt lời, Lá Đốm đã bắt đầu nhòa đi. Đôi mắt cô vẫn gắn chặt vào anh, chan chứa tình yêu thương, và hình hài của cô mờ dần đi cho đến khi Sao Lửa có thể nhìn thấy bờ suối ở chỗ cô vừa đứng.

"Lá Đốm, đừng rời bỏ ta," anh van nài. "Ta cần cô."

Nhưng đôi mắt cô sáng thêm một nhịp tim đập nữa, và rồi vụt biến đi.

"Sao Lửa!" Đó là tiếng của Văn Xám. Sao Lửa lắc đầu cho nó tỉnh táo trở lại và quay sang nhìn anh bạn mình khi anh ấy bước xuống bờ sông.

"Anh ổn chứ?" Văn Xám hỏi. "Anh la lớn đến độ có thể khiến tất cả bọn mồi từ đây đến điểm Bốn Cây phải hoảng sợ đấy!"

"Mình ổn," Sao Lửa trả lời. "Có thứ gì làm mình giật thót người, thế thôi."

Văn Xám quan sát anh một lúc nữa, như thể vẫn chưa hài lòng với lời giải thích của tộc trưởng, và sau đó quay đi khỏi. "Thật à," anh meo, và rút lui khỏi bờ suối. "Đến xem con thỏ mà Đuôi Dài bắt được đi - nó to như con cáo vậy đó!"

Sao Lửa đứng im như trời trồng. Vẫn còn run rẩy trước hình ảnh dưới suối của mình. Anh vừa trông thấy mình giống như một trong những chiến binh vĩ đại thời xa xưa, một thành viên của bộ tộc Sư Tử. Lời tiên tri của Sao Xanh lại văng vẳng trong đầu anh: Sư Tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường.

Lẽ nào điều này có nghĩa là một bộ tộc mới - bộ tộc Sư Tử - sẽ ra đời để chiến đấu với bộ tộc Cọp? Và có thể nào bộ tộc Sao đã chỉ định Sao Lửa lãnh đạo bộ tộc đó?

CHƯƠNG 14

ao Lửa," Văn Xám meo. "Tôi muốn yêu cầu ngài một việc."

Sao Lửa đang nằm cạnh bụi tầm ma. Anh vừa thấy Long Diều Hâu dẫn đội tuần tra buổi tối đi khỏi, và giờ anh đang ăn phần mồi tươi để rồi sau đó sẽ thành lập đội tuần tra của riêng mình đi tăng cường thị sát vùng biên giới bộ tộc Bóng Tối.

"Đương nhiên," anh trả lời. "Việc gì vậy?"

Văn Xám nằm xuống bên cạnh, nhưng trước khi anh ấy kịp cất lời thì chân Hung đã hùng hổ đi từ hang mèo già ra, đầu và đuôi vểnh cao, nhắm hướng đường hầm kim tước thẳng tiến. Đôi mắt hổ phách của cô bé long lên tức giận. Chân Mâm Xôi xuất hiện đằng sau con chị, miệng nó ngậm chặt một bó râu lót ổ. Trông nó hót hơ hót hải.

"Chân Hung!" Sao Lửa gọi. "Chuyện gì thế?"

Trong một nhịp tim đập, anh nghĩ là cô lính nhỏ kia sẽ phốt lò mình. Nhưng rồi nó quay ngoắt lại đến đứng sừng trước mặt anh. "Tai Nhỏ!" nó dằn dỗi. "Không biết có mèo nào hăm đòi cào lông lão ra..."

"Cô không được ăn nói như thế về một mèo già," Sao Lửa mắng nó. "Tai Nhỏ đã phụ vụ cả đời cho bộ tộc, và chúng ta nên tôn trọng điều đó."

"Thế một chút tôn trọng tôi thì sao?" Chân Hung đang diên tiết đến nỗi dường như nó quên mất là mình đang nói chuyện với tộc trưởng. "Chỉ vì tôi chậm trễ thay râu lót ổ cho lão ta một tẹo mà Tai Nhỏ đã phàn nàn rằng Sao Cọp cũng đã từng không bao giờ muốn phục vụ những mèo già, và lão thấy tôi càng ngày càng giống cha mình." Cô cào móng vuốt xuống nền đất của trắng trống như thể cô hình dung đó là lông của cụ mèo già kia vậy. "Đó cũng không phải lần đầu tiên lão ỉ ôi những điều đại loại như thế. Tôi thấy chẳng có lý do gì mà mình phải chịu đựng cả!"

Trong khi cô trút giận, chân Mâm Xôi đã đến nhập cuộc cùng với, và đặt bó râu đang mang xuống. "Chị biết các khớp xương của Tai Nhỏ hay nhức nhối vì thời tiết lạnh mà," nó meo.

"Cậu không phải là mèo bảo trợ của tôi!" Chân Hung nổi đóa với thằng em trai mình. "Đừng dạy tôi phải làm gì."

"Bình tĩnh nào, chân Hung," Sao Lửa meo. Anh muốn cam đoan với cô bé một lần nữa rằng không mèo nào tin cô sẽ có kết cuộc trở thành một kẻ sát mèo và kẻ phản bội như cha của cô, nhưng anh biết điều đó không hoàn toàn đúng. "Cô đã thực hiện tốt bổn phận của lính nhỏ, rồi đây cô sẽ trở thành một chiến binh vĩ đại. Sớm hay muộn gì thì bộ tộc cũng sẽ thấy điều đó."

"Tôi cũng đã nói với chị ấy như vậy đấy," chân Mâm Xôi meo, và nói thêm với chị mình, "Chúng ta phải sống sao cho những thành kiến về việc Sao Cọp làm vị xóa nhòa đi. Đó là cách duy nhất để bộ tộc tin vào lòng trung thành của chúng ta."

"Một vài mèo đã tin điều đó rồi," Vằn Xám chen vào, và chân Mâm Xôi liếc nhìn anh ấy với vẻ cảm kích.

Con nóng giận cao trào của cô vơi đi, mặc dù đôi mắt hổ phách vẫn còn cháy bùng bùng. Hất đầu một cái, cô quay đi ném lại những lời tạm biệt qua vai khi dùng dùng xấn về phía đường hầm kim twóc. "Tôi đi lấy thêm một ít rêu mới đây."

"Xin lỗi, Sao Lửa," chân Mâm Xôi lầm bầm khi cô đi khỏi. "Nhưng chân Hung bực mình cũng đúng thôi."

"Ta biết," Sao Lửa trấn an nó. "Nếu có thể gặp được Tai Nhỏ vào lúc thích hợp ta sẽ nói chuyện với ông ấy."

"Cảm ơn, Sao Lửa." Chân Mâm Xôi nghiêng đầu tỏ vẻ biết ơn, nhặt mớ rêu lên, rồi hộc tốc đi theo con chị của nó.

Sao Lửa dõi theo ánh mắt lo lắng theo hai lính nhỏ. Phải nói chuyện với Tai Nhỏ thôi, và thật sớm, anh quyết định. Liên tục mắng nhiếc bọn mèo trẻ về cha chúng không phải là cách để bảo đảm lòng trung thành của chúng với bộ tộc Sấm.

Nhận ra Vằn Xám vẫn đang kiên nhẫn đợi bên cạnh mình, anh meo. "À, nói cho ta nghe anh yêu cầu việc gì đi."

"Đó là những đứa con tôi," Vằn Xám thừa nhận. "Từ sau cuộc Tụ Hạp, tôi không thể nào yên tâm về chúng được. Bàn Chân Sương và Long Đá Quý không tới dự họp nên tôi không thể hỏi thăm tin tức của lũ trẻ, nhưng vì giờ đây Sao Cọp đã tiếp quản đầu não bộ tộc Sông rồi, nên tôi chắc chắn là đám con mình đang gặp nguy hiểm."

Sao Lửa cắn một miếng thịt chuột và vừa nhai vừa suy nghĩ. "Ta chẳng thấy lý do tại sao chúng lại có nguy cơ hơn những mèo khác," anh trả lời, nuốt miếng mồi xuống. "Sao Cọp sẽ trông nom tất cả lính nhỏ để bảo đảm có một lực lượng chiến đấu hùng hậu mà."

Vằn Xám không có vẻ gì là bình tâm trở lại. "Nhưng Sao Cọp biết cha chúng là ai," anh chỉ ra. "Hắn ghét tốt, và tôi lo sợ hắn sẽ trút giận lên chân Phi Điều và chân Bão."

Sao lửa nhìn ra Vằn Xám cũng có lý về nỗi hận thù của Sao Cọp. "Anh định làm gì?"

Vằn Xám chớp mắt vẻ thấp thỏm. "Tôi muốn ngài cưỡi qua sông với tôi và mang chúng trở về bộ tộc Sấm."

Sao Lửa nhìn bạn mình. "Anh có óc chuột không đấy? Anh bảo tộc trưởng của mình lên vào lãnh địa bộ tộc Sông và đánh cắp hai lính nhỏ về đó hả?"

Văn Xám cào cào hai chân trước xuống đất. "À, nếu ngài nghĩ vậy thì..."

"Chứ anh còn nghĩ thế nào nữa?" Sao Lửa có kiểm soát sự giằng xé trong lòng mình, nhưng lời đề nghị của Văn Xám quá giống với cái tội ăn cắp mèo con xưa kia của Đuôi Gãy. Nếu Sao Lửa đồng ý và bộ tộc Sông phát hiện ra điều này, thì họ sẽ có cơ đường hoàng để tấn công bộ tộc Sấm. Và với sự trợ giúp của bộ tộc Bóng Tối, thì nó quả là một sự liều lĩnh mà Sao Lửa không thể đảm đương nổi.

"Tôi biết là ngài sẽ không nghe." Văn Xám quay đi và bắt đầu rút lui, đuôi rũ xuống.

"Ta đang nghe đấy chứ. Văn Xám, hãy quay lại đi rồi chúng ta cùng suy nghĩ về điều đó." Khi Văn Xám dừng lại, Sao Lửa tiếp tục nói. "Anh không biết chắc chắn Phi Điểu và chân Bão đang gặp nguy hiểm. Vả lại bây giờ chúng đã là lính nhỏ rồi, không còn là mèo con nữa. Chúng có quyền quyết định tương lai của chúng. Nếu lỡ như chúng muốn ở lại bộ tộc Sông thì sao nào?"

"Tôi biết." Giọng Văn Xám tỏ ra thất vọng. "Đừng lo, Sao Lửa à. Tôi hiểu là ngài không thể làm gì được."

"Ta không nói như vậy." Trái ngược với tất cả những nhận định đầy lý lẽ của mình, Sao Lửa biết mình không thể ngồi yên mà không làm gì để giúp bạn. Văn Xám vểnh tai lên, le lói hy vọng, khi Sao Lửa tiếp: "Giả sử tội mình lắng lắng đến đó, chỉ hai đứa tội mình thôi, và xem coi chúng thế nào rồi. Nếu chúng vẫn ổn thì cậu không cần phải lo lắng nữa. Còn nếu chúng không ổn thì mình sẽ nói cho chúng biết rằng bộ tộc Sấm luôn có chỗ cho chúng nếu đó là nơi chúng chọn. Vậy được không?"

Đôi mắt vàng của Văn Xám đã bắt đầu sáng lên khi Sao Lửa nói. "Tuyệt quá!" anh meo. "Cảm ơn, Sao Lửa. Chúng ta đi ngay chứ?"

"Nếu cậu thích. Để mình xoi xong con chuột này đã. Cậu đi tìm Bão Trắng và bảo ông chịu trách nhiệm về trại. Nhưng đừng nói cho ông ấy biết tội mình đi đâu nhé," anh vội nói thêm.

Văn Xám lao bắn về phía hang chiến binh trong khi Sao Lửa nuốt vội những miếng chuột cuối cùng và dùng lưới liềm quanh miệng. Anh vừa xong ngay lúc Văn Xám xuất hiện trở lại, rồi hai mèo bạn tiến ra phía cổng trại.

Tuy nhiên, ra tới nơi, họ bỗng dừng sững lại khi một bóng đen quen thuộc lướt vào trong trắng trống.

"Chân Quạ!" Sao Lửa vui sướng kêu lên. "Mừng gặp lại cậu."

"Mừng gặp lại hai bạn," chân Quạ đáp lễ, chạm mũi chào Sao Lửa trước rồi sau đó chào Văn Xám. "Văn Xám, biết bao mùa trăng rồi mình không gặp lại bồ! Bồ khỏe không?"

"Khỏe. Trông cậu thừa biết dạo này cậu cũng khỏe lắm nhỉ," Văn Xám nói thêm, dán chặt mắt vào bộ lông đen mượt của chân Quạ.

"Mình đến để tỏ lòng tôn kính Sao Xanh," chân Quạ giải thích. "Cậu nhớ không, Sao Lửa, cậu nói mình có thể đến mà."

"Ừ, đúng rồi." Sao Lửa liếc nhìn Văn Xám - chân cẳng cậu ta đang nhấp nha nhấp nhồm, nôn nóng muốn ra khỏi trại ngay. "Chân Quạ, cậu đi tìm Da Xỉ Than được không? Cô ấy sẽ chỉ cho cậu chỗ chôn cất Sao Xanh, Văn Xám và tôi định ra ngoài thi hành một nhiệm vụ."

"Nghe giống ngày xưa quá há!" Chân Quạ meo, có vẻ như ghen tị. "Lần này là việc gì vậy?"

"Tụi này chuẩn bị sang bộ tộc Sông coi đám con mình thế nào." Văn Xám vội vã nói với anh chàng. "Mình lo lắng cho chúng quá vì bây giờ Sao Cọp đang cai quản bộ tộc đó mà."

Về mặt sừng sốt của chân Quạ nhắc cho Sao Lửa nhớ rằng anh bạn mình chưa biết gì cả về những tiến triển gần đây trong rừng. Rất chóng vánh, anh kể cho chàng mèo đen nghe những gì Sao Cọp tuyên bố ở cuộc Tụ Hạp vừa qua.

"Thật là thảm họa!" Chân Quạ rít lên khi Sao Lửa nói xong. "Mình có thể giúp được gì không? Mình đi cùng với nhé?"

Mắt anh chàng sáng lấp lánh. Sao Lửa đoán là chân Quạ đang rất phấn khích trước viễn cảnh của cuộc phiêu lưu. Giờ đây chàng ta khác hẳn với tên lính nhỏ rụt rè một thời, bị mèo bảo trợ hung dữ của mình là Sao Cọp ức hiếp!

"Được," Sao Lửa meo, tin vào linh tính của mình rằng có chân Quạ đi cùng sẽ tốt hơn. "Tụi này rất vui khi có cậu đi cùng."

Trong khi lao phăm phăm qua rừng, với hai mèo bạn chí cốt theo sát bên, Sao Lửa cảm thấy tâm trí mình tràn ngập những ký ức về cái thời lính nhỏ, cùng luyện tập và cùng đi săn với nhau. Trong thoáng chốc, suýt nữa thì anh tưởng tượng rằng những ngày đó đã trở lại, rằng anh đã rũ bỏ những trách nhiệm của mình như bỏ những chiếc lá rơi, để lại trẻ trung và vô lo vô nghĩ như trước kia.

Nhưng anh biết điều đó là không thể. Giờ đây anh đã là tộc trưởng, và anh không bao giờ có thể trút bỏ trách nhiệm của mình đối với những mèo đang lệ thuộc vào mình.

Mặt trời đã lặn vào lúc Sao Lửa và các bạn ra tới bìa rừng. Cảnh báo cho Văn Xám và chân Quạ lùi lại sau, Sao Lửa khẽ bò qua bụi cây thấp cho đến khi có thể quan sát dòng sông.

Đằng trước anh, những hòn đá kê chân, con đường dễ nhất vào lãnh địa bộ tộc Sông, nằm trải ra. Khi hé nhìn ra dòng nước lạnh, xám xịt, Sao Lửa bắt trúng một mùi mèo rất mạnh - mùi bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối trộn lẫn vào nhau. Một đội tuần tra đang đi dọc theo phía bờ bên kia. Họ quá xa đến nỗi Sao Lửa không thể nhận ra họ là những mèo nào, nhưng anh không nhìn thấy mảng lông xanh xám của Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý.

Anh bỗng cảm thấy thất vọng. Nếu có một trong hai mèo bạn của họ ở gần đường biên giới, Văn Xám có thể hỏi họ tin tức về lũ trẻ và vấn đề có thể kết thúc ở đó. Bây giờ họ đành phải đi sâu vào lãnh địa bộ tộc Sông thôi.

Sao Lửa biết mình đang đánh liều mọi thứ với việc lặng lẽ lén vào rồi lại lén ra mà không bị phát hiện. Nếu rủi vỡ lở ra là tộc trưởng bộ tộc này xâm phạm lãnh địa của một bộ tộc khác thì anh sẽ rầy rà to. Nhưng anh biết mình phải làm thế vì Văn Xám.

Anh chiến binh lông xám đã bò đến cạnh anh. "Có gì trục trặc không?" anh ấy khẽ meo. "Sao chúng ta lại đợi ở đây?"

Sao Lửa chĩa cả hai tai về phía đội tuần tra. Thoáng sau, chúng đã biến mất vào đám cỏ tranh và mùi của chuồng từ từ phai dần.

"Rồi, đi thôi," Sao Lửa meo.

Dần dần, anh nhảy từ tảng đá này sang tảng đá khác để qua dòng sông đen ngòm, chảy xiết. Anh lại nghĩ về cơn lũ mùa lá rụng năm ngoái, khi anh và Văn Xám mém chết đuối vì cứu hai đứa con của Bàn Chân Sương. Sao Báo Đốm giờ đây đã quên bống chuyện đó, Sao Lửa nhận ra, và quên luôn cả biệc hai chiến binh bộ tộc Sấm giúp đỡ những mèo đói khổ của bộ tộc Sông bằng cách đem mồi tươi sẵn được từ lãnh địa mình sang cho họ.

Nhưng giờ đây, nghĩ về điều đó cũng vô ích. Quạ tời bờ bên kia, Sao Lửa lén ngay vào núp trong một đám cỏ tranh lùm xùm và kiểm tra lần nữa cho chắc không có mèo kẻ thù nào gần đó. Tất cả những gì anh có thể ngửi thấy là dấu vết của đội tuần tra càng lúc càng bay đi.

Rón rén từng bước, anh hướng tới thượng nguồn dòng sông về phía trại bộ tộc Sông. Văn Xám và chân Quạ theo sau, lặng lẽ như những cái bóng.

Đột nhiên một mùi mới thoảng qua trong gió. Sao Lửa dừng lại, những sợi ria giật giật. Mắt anh trợn ngược lên khi nhận ra mùi hôi thối của xác chết đã thối rữa nhiều ngày, đến nỗi mùi tanh lợm của chúng làm ô nhiễm bầu không khí.

"Èèè! Gì thế?" Chân Quạ ngao, quên băng đi sự im lặng cần thiết phải có.

Sao Lửa nuốt ực cái vị mật chuột đang dâng lên trong cổ họng mình xuống. "Mình không biết. Mình thấy nó là một hang cáo, nhưng không hề có mùi cáo."

"Dù là gì thì nó cũng bốc mùi gớm quá," Văn Xám lầm bầm. "Đi, Sao Lửa, chúng ta phải đi thôi kẻo có mèo nào đó bắt gặp chúng ta."

"Không," Sao Lửa meo. "Mình biết là cậu lo lắng cho các con," Văn Xám à, nhưng điều này quá khác thường. Tội mình phải điều tra cái đã."

Ở phía trước chừng vài cái đuôi, một dòng suối tí tẹo chảy lờ đờ vào dòng sông chính. Sao Lửa rẽ sang đi dọc theo bờ suối, bươn qua nhiều bụi cỏ tranh nữa. Mùi xú uế càng nồng nặc hơn nữa, và bên dưới cái mùi thịt quá đó, anh bắt đầu dò ra mùi của nhiều mèo - một hỗn hợp mùi của mèo bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông, giống như mùi của đội tuần tra ban nãy. Anh dừng lại và ra hiệu cho các bạn cũng làm tương tự khi anh chợt nghe thấy tiếng động từ đâu đó ở phía trước: tiếng loạt soạt trong đám cỏ tranh và những giọng mèo hòa lẫn vào nhau.

"Gì vậy?" Văn Xám thì thầm. "Chúng ta đâu có ở gần trại của họ."

Sao Lửa giật chóp đuôi ra hiệu cho anh bạn im lặng. Ít ra cái mùi hôi thối kia cũng nguy trang được mùi bộ tộc Sấm của họ, giúp họ ẩn trốn dễ dàng hơn.

Thận trọng hơn bao giờ hết, Sao Lửa lại bò tới cho đến khi mảng cỏ tranh từ từ thưa dần và anh bước đến rìa một khoảng đất trống. Nằm ẹp mình xuống mặt đất lầy nhầy, anh nhích lên phía trước, đến lúc không dám nhích nữa, và nhìn ra.

Lập tức anh phải cắn chặt răng lại để kìm nén một tiếng kêu thảng thốt và giật dữ. Dòng suối chảy viển một bên trắng trống - dòng nước ứ đọng của nó bị chặn lại bởi những mẩu mồi tươi thừa thệo quăng bừa bãi xuống đó và thối sinh thối ươn cả lên. Có một bọn mèo nằm trên bờ sông, đang xé thịt con mồi. Nhưng đó không phải là điều khiến Sao Lửa giận sôi máu.

Đối diện với chỗ anh đang nấp, ở phía bên kia khoảng đất trống là một đồng xương to xụ. Chúng sáng lên như những khúc cây trụi lủi trong ánh nắng cuối ngày ẩm ướt, một số xương chuột chù bé tí xiu, không lớn hơn chiến răng là bao, số khác to cỡ xương cẳng chân cáo hay cẳng chân lửng.

Con rừng mình sờn lông cổ chộp lấy cơ thể Sao Lửa. Trong một nhịp tim đập, anh nghĩ mình đã trở về với giấc mơ ở điểm Bốn Cây. Anh nhớ lại dòng máu ụa ra từ đồng xương đó, và chỉ muốn bỏ chạy trong nỗi kinh hoàng. Nhưng điều này còn tệ hơn cả giấc mơ nữa, vì Sao Lửa biết nó đang xảy ra vào lúc này, trong thế giới thực. Và nằm chóc ngóc trên đỉnh đồng xương đó, khối lông đậm màu tương phản với những tia mặt trời còn sót lại, chính là Sao Cọp, tộc trưởng mới của bộ tộc liên minh mới,

Sao Lửa ép mình phải ở nguyên chỗ ẩn nấp. Anh phải tìm hiểu xem Sao Cọp đang làm gì. Văn Xám và chân Quạ bò đến bên cạnh anh. Lòng của chân Quạ xù lên, và Văn Xám trông như phát ốm đến nơi.

Khi cơn sốc đầu tiên tan đi, Sao Lửa điều nghiên cảnh tượng đó kỹ lưỡng hơn. Đồng xương kia chỉ gồm xương của các con mèo, không lẫn xương mèo như đồng xương mà anh thấy trong mơ. Ở một bên đồng xương, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối, Bàn Chân Đen đang đứng. Ở phía bên kia là Sao Bám Đổm. Ánh mắt bà lo lắng dòm dáo dác bên này bên kia trắng trổng. Sao Lửa tự hỏi không biết có phải bà ta đang ân hận về những gì đã xảy ra cho bộ tộc mình hay không. Anh đoán rằng tham vọng muốn biến bộ tộc mình trở nên hùng mạnh đã khiến bà ta mù quáng trước bản chất thật của Sao Cọp. Nhưng cho dù cự tộc trưởng bộ tộc Sông có cảm thấy thế nào chăng nữa, thì giờ đây đã quá trễ cho bà ta quay đầu lại.

"Mình chả thấy các con mình đâu cả." Văn Xám thì thào, kèm theo tiếng thở dài sát ngay tai Sao Lửa.

Sao Lửa nhận ra Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý cũng không có ở đó. Thật ra, phần lớn mèo trong trắng trổng đó là mèo đến từ bộ tộc Bóng Tối, mặc dù anh có trông thấy các chiến binh bộ tộc Sông, Lòng Bùn và Bước Mạnh. Không thấy bóng dáng Mũi Ướt, ông mèo lang y kia đâu, và Sao Lửa tự hỏi không biết điều đó có gì đặc biệt không.

Anh vẫn còn đang theo dõi, tê điếng người đến nỗi không biết phải làm gì tiếp theo, thì Sao Cọp đứng dậy. Vài mẫu xương nhỏ rơi lộp độp xuống bên sườn đồng xương. Đôi mắt của gã mèo mướp sẫm màu long lên trong ánh sáng tàn phai khi gã cất lên một tiếng ngao chiến thắng.

"Hỡi các mèo bộ tộc Cọp, hãy tụ tập lại đây quanh Đồi Xương để họp bộ tộc!"

Ngay lập tức, những mèo trong trắng trổng tiến đến Đồi Xương, cúi thấp mình tỏ vẻ tôn kính. Một số mèo xõ ra từ những đám cỏ tranh.

"Chắc hẳn hẳn dựng nên cái đồng đồ để trông giống như Bục Đá," chân Quạ lầm bầm. "Để hẳn có thể nhìn xuống bộ tộc của mình."

Lão mèo mướp sẫm màu đợi cho đến khi tất cả các chiến binh đều vào vị trí và bắt đầu loan báo, "Giờ xét xử bắt đầu. Đưa bọn tù binh ra đây!"

Sao Lửa thấy cho Văn Xám một cái nhìn nhón nhác. Sao Cọp kiếm đâu ra tù binh vậy? Lễ nào hẳn đã mở một cuộc tấn công vào bộ tộc Gió?"

Trước mệnh lệnh của Sao Cọp, một chiến binh bộ tộc Bóng Tối - Răng Cưa, từng là phần tử trong bọn phiến loạn của Đuôi Gãy - biến mất vào bụi cỏ tranh. Một lát sau, hẳn xuất hiện trở lại và kéo theo một mèo khác đi cùng. Thoạt đầu Sao Lửa không nhận ra anh chiến binh

xám gầy gò, lông rối bù và một tai bị rách đang chảy máu đó là ai. Sau đó, khi Răng Cưa đẩy anh vào trong vòng tròn mèo phía dưới Đồi Xương, Sao Lửa nhận ra đấy là Lông Đá Quý.

Sao Lửa cảm thấy Vằn Xám tê cứng người bên cạnh mình, liền chìa một tay ra cảnh cáo bạn để anh ấy đừng làm lộ cả đám. Tai của Vằn Xám giật lia lịa nhưng anh vẫn im lặng, theo dõi.

Đám cỏ tranh lại dạt ra. Lần này Sao Lửa biết ngay tức khắc mèo nào đang bước vào trắng trống, bộ lông hằn bóng mượt và cái đầu ngóc cao vẻ kênh kiệu. Đó là Vằn Đen. Đồ phản bội! Sao Lửa nghĩ, bụng anh thắt lại vì giận dữ.

Lại thêm một sự chuyển động nữa trong đám cỏ tranh báo hiệu sự tiến đến của một chiến binh bộ tộc Bóng Tối khác, đang lùa hai mèo nhỏ hơn, một đứa là mèo mướp xám bạc và đứa kia có một bộ lông xám dày. Bọn chúng cũng gầy như Lông Đá Quý, bước chân của chúng không vững khi chúng loạng choạng đi vào trắng trống. Rúc vào với nhau trong cái bóng của Đồi Xương, chúng nhìn quanh với những cặp mắt to, sợ hãi.

Một cơn lạnh thấu xương tóm chặt lấy cơ bắp của Sao Lửa. Hai mèo trẻ đó là con của Vằn Xám: chân Phi Điểu và chân Báo.

Tôi là Gió. Mà Gió thì phải được tự do...

CHƯƠNG 15

ần Xám ngao rền tận sâu trong cổ họng và thu mình lại định phóng ra.

"Không!" Sao Lửa thở phì phò, chồm lên chặn bạn mình lại trước khi anh ấy rời bóng tối của đám cỏ tranh. "Nếu Sao Cọp thấy tội mình thì tội mình sẽ thành thật quạ!"

Phía bên kia của Vần Xám, chân Quạ cũng túm chặt lấy một bên cai anh, "Sao Lửa nói đúng đấy," chàng ta rít khèn. "Liệu tội mình có cơ hội chống lại lũ đó không?"

Vần Xám lồng lộn bất lực, như thể chưa nghe thấy gì cả. "Để tôi đi!" anh gầm gừ. "Tôi sẽ lột da tên cặn bã đó ra! Tôi sẽ bóc tim hắn ra!"

"Không!" Sao Lửa lặp lại bằng tiếng thì thầm khở sở. "Tội mình sẽ bị tàn sát nếu lộ mặt ra bây giờ. Tội này sẽ không bỏ mặc lũ con của cậu đâu, Vần Xám, mình hứa đấy, nhưng tội mình phải đợi đến thời điểm thích hợp mới cứu chúng được."

Vần Xám tiếp tục vắn vẹo thêm một lúc nữa, sau đó dịu xuống với một tiếng gừ đồng ý. Sao Lửa buông bạn ra, và gặt đầu cho chân Quạ cũng làm thế.

"Nghe này," anh lầm xầm. "Hãy xem xem chuyện gì đang xảy ra."

Trong khi họ bận giữ Vần Xám lại, Sao Cọp đã bắt đầu nói, giọng hẩn át cả tiếng giằng co của họ trong đám cỏ tranh.

"Hỡi các mèo bộ tộc Cọp," hắn bắt đầu, "tất cả các người đều đã biết thời kỳ khó khăn mà chúng ta phải đối mặt. Cái lạnh của mùa lá trụi đe dọa chúng ta. Hai Chân đe dọa chúng ta. Hai bộ tộc khác trong khu rừng, những kẻ chưa ngộ ra sự sáng suốt phải gia nhập bộ tộc Cọp, cũng là mối đe dọa của chúng ta."

Chóp đuôi của Sao Lửa giật cục lên giận dữ và anh đảo mắt qua Vần Xám một cái. Sao Cọp mới chính là mối đe dọa! Tất cả những gì bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió muốn là được sống trong yên bình, tuân theo những truyền thống lâu đời của bộ tộc Sao và luật chiến binh.

Nhưng ánh mắt rực lửa của Vần Xám đang dán chặt vào hai đứa con của mình đang co rúm lại dưới chân Đồi Xương - anh không nhận ra cái liếc mắt của Sao Lửa.

"Bị vây quanh bởi những kẻ thù," Sao Cọp hùng hồn, "chúng ta phải hoàn toàn chắc chắn về lòng trung thành của các chiến binh của chúng ta. Không có chỗ trong bộ tộc Cọp cho những kẻ hai lòng. Không có chỗ cho những mèo dao động trên chiến trường, hay tệ hơn, chống lại mèo cùng tộc của chính mình. Bộ tộc Cọp sẽ không dung thứ kẻ phản bội!"

Ngoại trừ kẻ phản bội đang lãnh đạo nó, Sao Lửa nghĩ. Hoặc Vần Đen, mèo đang tâm nhìn bộ tộc mình bị bầy chó hủy diệt.

Những mèo trong trắng trắng vỡ òa thành những tiếng ngao tán đồng. Sao Cọp để cho tiếng hò la vang dậy trong chốc lát rồi mới quật đuôi ra hiệu cho chúng im lặng. Tiếng ồn ào tắt lịm và hần lại bắt đầu nói.

"Đặc biệt, chúng ta sẽ không dung thứ cho bọn mèo mang nửa dòng máu ghê tởm. Không chiến binh trung thành nào lại lấy vợ hoặc chồng từ một bộ tộc khác, làm loãng dòng máu tinh khiết mà những tổ tiên chiến binh của chúng ta ban cho chúng ta. Cả Sao Xanh và Văn Xám của bộ tộc Sấm đều phỉ báng luật chiến binh, lập thân với mèo bộ tộc Sông. Những đứa con của những sự kết hợp này, như những mèo mà các người đang thấy trước mắt mình đây, không bao giờ có thể tin tưởng được."

Hần dừng lại, và trợ thủ Bàn Chân Đen ngao lớn. "Đồ rác rưởi! Đồ rác rưởi!"

Văn Đen hưởng ứng tiếng la ấy, và một đàn hợp xướng gồm tiếng ngao và tiếng thét vang dội theo lời của hần. Lần này Sao Cọp để mặc cho chúng tự động im lặng trở lại, hần nhìn thao láo xuống tất cả những mèo phía dưới với vẻ hài lòng trơ tráo.

Hần và Bàn Chân Đen ắt hần đã diễn tập trước cảnh này rồi, Sao Lửa hốt hoảng nhận ra.

Anh để ý thấy các chiến binh bộ tộc Bóng Tối là những kẻ la to nhất. Những mèo bộ tộc Sông cùng tham gia với họ ít nhiệt tình hơn; Sao Lửa đoán là họ không hoàn toàn đồng ý với tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối, nhưng họ không dám im miệng.

Hai lính nhỏ lai nằm mẹp người xuống mặt đất, như thể chúng sợ bị quét văng đi trong làn sóng giận dữ của bộ tộc. Lòng Đá Quý dùn người choàng lấy chúng, như thể anh có thể bảo vệ được chúng, liếc nhìn xung quanh với vẻ thách thức hiện lên trong mắt.

Bàn Chân Sương đâu? Sao Lửa tự hỏi. Sao Cọp biết cô cũng mang nửa dòng máu. Hần đã làm gì cô ấy rồi?

Sao Cọp lại rêu rao. "Đến bây giờ những mèo lai vẫn còn được dung thứ, nhưng thời gian dành cho sự khoan dung đã qua rồi. Không có chỗ trong bộ tộc Cọp cho chiến binh nào mang lòng trung thành với cả hai bộ tộc. Làm sao chúng ta có thể tin chúng không tiết lộ những bí mật của chúng ta? Liệu chúng ta có thể trông chờ bộ tộc Sao sát cánh chiến đấu cùng chúng ta, nếu chúng ta cho phép những mèo không thuần khiết từ trái tim và trong dòng máu tự do bước đi giữa chúng ta?"

"Không!" Văn Đen thét lên, xòe móng vuốt ra và quất mạnh đuôi hết bên này sang bên kia.

"Không, các bạn của ta. Chúng ta phải nhổ bỏ thứ ung nhọt lẫn lộn trong chúng ta! Sau đó thì bộ tộc của chúng ta sẽ trong sạch trở lại và chúng ta có thể tin chắc vào sự ưu ái của bộ tộc Sao dành cho chúng ta."

Lông Đá Quý nhồm đứng dậy. Anh yếu đến nỗi suýt ngã bổ chửng, nhưng anh vẫn cố đứng thẳng dậy và đối mặt với Sao Cọp.

"Chưa mèo nào từng bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của ta," anh gừ. "Hãy xuống đây và nói thẳng vào mặt ta rằng ta là kẻ phản bội đi!"

Sao Lửa muốn rên lớn lên trước sự gan dạ vô vọng của anh chiến binh xanh xám. Sao Cọp hẳn sẽ đánh bật anh chỉ bằng một chân, nhưng Lông Đá Quý vẫn cương quyết thách thức hẳn.

"Bàn Chân Sương và ta không hề biết Sao Xanh là mẹ của mình cho đến cách đây vài mùa trăng," Lông Đá Quý tuyên bố đồng dục. "Chúng tôi là những chiến binh trung thành với bộ tộc Sông cả đời mình. Cứ để mèo nào nghĩ khác đi bước ra đây và chứng minh đi!"

Sao Cọp giận dữ quất đuôi về phía Sao Báo Đốm. "Bà đã thấy sự phán quyết kém cỏi của bà trong việc chọn tên mèo này làm trợ thủ của bà rồi đấy," hấn ngao. "Bộ tộc Sông bị bóp nghẹt bởi những mầm mống phản đồn, và chúng ta phải nhổ bỏ chúng đi."

Trước sự thất kinh của Sao Lửa, Sao Báo Đốm cúi đầu. Cử chỉ đó chứng tỏ uy quyền của Sao Cọp đã lan rộng như thế nào - tới mức tộc trưởng bộ tộc Sông oanh liệt một thời cũng không thể, hoặc không muốn bảo vệ chính trợ thủ của mình.

Tuy nhiên, những lời của lão chiến binh sẫm màu khiến Sao Lửa hy vọng. Nghe có vẻ như Sao Cọp định trục xuất Lông Đá Quý và hai lính nhỏ đi. Nếu hẳn làm vậy, thì Sao Lửa và các bạn sẽ đợi họ ở biên giới, sẵn sàng đưa họ trở về bộ tộc Sẫm, nơi họ sẽ an toàn.

Khi Sao Cọp nói tiếp, giọng hẳn có vẻ cân nhắc và lạnh lùng. "Lông Đá Quý, ta cho anh cơ hội để chứng tỏ lòng trung thành của anh với bộ tộc Cọp. Hãy giết chết hai lính nhỏ lai đó đi."

Một sự im lặng đáng sợ lan toàn khắp trắng trống, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng thở hổn hển giận dữ của Văn Xám. May thay, các chiến binh bộ tộc Cọp đang quá chăm chú vào quang cảnh trước mặt chúng đến nỗi không mèo nào nghe thấy tiếng của anh.

"Sao Lửa!" Văn Xám thì thầm. "Chúng ta phải làm gì chứ?" Móng vuốt của anh cắm sâu xuống mặt đất, cơ bắp dồn cục lại, sẵn sàng phóng bật ra, tuy nhiên mắt anh vẫn gắn chặt vào Sao Lửa như thể anh sẽ không cần công nếu không có mệnh lệnh từ tộc trưởng của mình.

Mắt chân Quạ, quắc lên đau đớn, quay sang Sao Lửa. "Chúng ta không thể nhìn chúng chết được!"

Sao Lửa cảm thấy lông mình dựng lên vì căng thẳng. Anh biết mình không thể nằm bẹp ở đây ẩn trốn trong khi đám con của Văn Xám bị giết chỉ cách đó vài con cáo. Nếu như tình thế xấu đi, anh sẵn lòng chiến đấu chí mạng để cứu chúng.

"Đợi đã," anh meo. "Xem Long Đá Quý làm gì."

Anh chiến binh xanh xám đã quay qua Sao Báo Đốm. "Tôi nhận lệnh từ bà," anh me. "Bà phải biết điều này hoàn toàn sai trái. Bà muốn tôi phải làm gì?"

Trong một nhịp tim đập, Sao Báo Đốm lộ vẻ hoang mang, và một lần nữa, Sao Lửa bắt đầu hy vọng là bà ta sẽ đứng lên chống lại Sao Cọp và ngăn chặn sự hủy hoại bộ tộc mình. Nhưng anh đã đánh giá sai sức mạnh tham vọng của bà ta, cũng như niềm tin lệch lạc rằng Sao Cọp sẽ mang tới một tương lai bất khả chiến bại. "Đây là thời khó khăn," cuối cùng mụ ta meo. "Khi đấu tranh sinh tồn, chúng ta có thể phải trông cậy từng mèo cùng tộc của chúng ta. Không có chỗ cho lòng trung thành bị phân chia. Hãy làm như Sao Cọp bảo anh."

Long Đá Quý nhìn mụ một khoảnh khắc nữa, một khoảnh khắc mà dài như cả mấy mùa trăng đối với Sao Lửa. Sau đó anh ta quay sang nhìn hai lính nhỏ, chúng lùi ra xa khỏi anh ta, mắt trợn lên khiếp đảm.

Chân Báo liếm em gái nó một cái vồ về. "Chúng ta chiến đấu mà," nó hứa. "Anh sẽ không để hấn giết chúng ta đâu."

Nói khẳng khái lắm, Sao Lửa tuyệt vọng nghĩ. Long Đá Quý là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm và lão luyện, và ngay cả trong tình trạng kiệt quệ anh ta cũng là mối đe dọa khủng khiếp đối với hai lính nhỏ mới được huấn luyện nửa chừng, lại bị tống giam và đối xử tàn tệ này.

Anh chiến binh bộ tộc Sông khê gật đầu với chân Báo, như bất kỳ mèo bảo trợ nào khi đồng tình với lòng dũng cảm của lính nhỏ của mình. Sau đó anh lại ngược lên nhìn Sao Cọp.

"Vậy là ngươi phải giết ta trước đã, Sao Cọp!" anh quát lớn.

Nheo mắt lại, Sao Cọp giật đuôi về phía Vằn Đen. "Tốt lắm. Giết hấn," lão ra lệnh.

Tên chiến binh sọc đen dùn thấp người, từng sợi lông trên người hấn rung lên thích thú vì Sao Cọp đã cho hấn cơ hội chứng minh lòng trung thành với bộ tộc mới. Hự lên một tiếng lấy đà, hấn bay bèo tới Long Đá Quý.

Thương xót pha lẫn sợ hãi rộn lên trong Sao Lửa. Anh có thể thấy một kết cục suy nhất cho trận đấu này. Anh chiến binh xanh xám quá yếu đến nỗi anh sẽ không địch nổi Vằn Đen. Sao Lửa muốn nhảy vào trắng trổng và chiến đấu bên cạnh Long Đá Quý, nhưng anh biết làm vậy đồng nghĩa với tự sát bởi sự hiện diện của quá nhiều mèo kẻ thù ở đây. Anh biết mình vẫn phải cố bầu vút vào niềm hy vọng, dù vô cùng mong manh, sẽ cứu được cái lính nhỏ. Sao Lửa chưa từng nếm trải thử thách nào cam go hơn thử thách mà anh đang phải đối mặt đây - phải lẩn trốn trong khi bạn mình bị tàn sát.

Tuy nhiên những kỹ năng của Long Đá Quý vẫn chưa rời bỏ anh. Nhanh như chớp, anh lùi lại sau để Văn Đen thay vì đáp xuống vai anh, lại phải đối mặt với tất cả bốn chân và móng vuốt giương ra xé toạc lông hắc.

Sao Lửa cảm thấy cổ họng mình thít chặt. Anh nhớ lại cái ngày trong thời kỳ lính nhỏ của mình, khi mà mẹ của Long Đá Quý, Sao Xanh, đã dạy anh đúng cái thế võ này. Sao Xanh, nếu bà đang chứng kiến cảnh này, xin hãy giúp anh ấy! anh cầu xin.

Hai chiến binh giờ đây chỉ là một núi lông đang cào cấu, gào rú dưới nền đất của trắng trống. Những mèo còn lại lật đật lùi ra sau để nhường không gian cho họ, vẫn tiếp tục im lặng một cách quái gở. Chúng quá chú tâm theo dõi trận đấu, trong một thoáng Sao Lửa tự hỏi không biết đây có phải là thời điểm tốt nhất để cứu hai lính nhỏ không. Nhưng Sao Cọp vẫn còn nằm trên nóc Đồi Xương, với tầm nhìn bao quát khắp trắng trống, hẳn sẽ dễ dàng thấy họ xông tới.

Long Đá Quý đã ngoạm chặt răng vào miếng da cổ của Văn Đen và đang cố lắc mạnh tên chiến binh đen, nhưng hình thù và sức mạnh của hắn quá lớn. Anh để tuột mất đối thủ và hai chiến binh văng xa nhau ra, thở hùng hục. Máu chảy ồ ạt từ vết rách trên mắt trái của Văn Đen, mạn sườn hắn bị vật trụ hết vài mảng lông. Bộ lông của Long Đá Quý thậm chí còn xước hơn, và khi anh lắc một chân trước, những giọt máu văng tung tóe khắp mặt đất.

"Tiếp đi, Văn Đen!" Bàn Chân Đen cười chế nhạo. "Người đánh đấm như mèo kiểng vậy!"

Với một tiếng rít lên điên cuồng, Văn Đen lại lao vào tấn công, nhưng Long Đá Quý đã lại sẵn sàng đón đầu hắn. Trượt hắn qua một bên, anh chém móng vuốt phập xuống hông Văn Đen, bồi thêm một cú đá vào cẳng sau của hắn khi tên chiến binh đen lao sượt qua anh. Long Đá Quý lão đảo trước lực va chạm đó, nhưng lúc Văn Đen đứng lên được cũng là lúc anh ấy lấy lại thăng bằng. Lần này anh chiến binh bộ tộc Sông tiếp tục tấn công, tổng Văn Đen ngã vật xuống và xết chặt răng với móng vuốt vào cổ hắn.

Sao Lửa nghe thấy tiếng thở hít vào của Văn Xám. Đôi mắt vàng của anh cháy như thiêu đốt. Phía bên kia Văn Xám, chân Quạ cắm chặt móng vuốt xuống đất. Sao Lửa cảm thấy hy vọng bùng lên trong bụng mình. Long Đá Quý có thể thắng lắm chứ?

Nhưng Sao Cọp không có ý định để Long Đá Quý thoát. Khi Văn Đen giãy giụa một cách vô vọng để thoát ra, lão mèo mướp to dùng phẩy tai cho Bàn Chân Đen. "Kết liễu đi," lão ra lệnh.

Gã thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối đâm sầm vào trận chiến. Hắn cắn vào vai Long Đá Quý và lôi anh ra khỏi Văn Đen, hụp đầu xuống né những cẳng chân quật mạnh của anh. Văn Đen nhảy lên người Long Đá Quý để giữ chặt phần thân sau của anh xuống, trong khi Bàn Chân Đen ấn mạnh móng vuốt ngang qua cổ anh chiến binh xanh xám.

Lông Đá Quý học lên một tiếng thét lịm. Cả hai mèo bộ tộc Cọp thả anh ra và đứng lên trở lại. Cơ thể của Lông Đá Quý giật giật khi máu tràn ra khỏi cuống họng anh.

Một tràng ngao chói óc bật lên từ những mèo đang châu rì, mạnh dần thành tiếng ngao chiến thắng. Ngay cả Sao Báo Đốm, sau một lúc do dự, cũng hòa giọng với chúng. Hai lính nhỏ là những mèo duy nhất im lặng, những cặp mắt khiếp hãi của chúng dán chặt vào anh chiến binh đã bỏ mình để cứu chúng.

Sao Lửa chỉ còn biết trơ ra khiếp đảm khi Lông Đá Quý cứng đờ lại và hơi thở cuối cùng rời khỏi thân thể anh ấy.

CHƯƠNG 16

hông," Tiếng Văn Xám thét lịm trong cổ họng anh ấy.

Sao Lửa nép sát người vào bạn, đồng cảm nỗi đau thương trước cái chết của Long Đá Quý, cùng cơn giận hừng hực vì lòng can đảm của anh chiến binh bộ tộc Sông chẳng đáng được gì trong một trận đấu không cân sức.

Bàn Chân Đen khoái trá nhìn xuống thi thể của Long Đá Quý.

Văn Đen quay ngoặt sang đối mặt với hai lính nhỏ. "Sao Cọp," hấn meo, "hãy để tôi giết chúng."

Văn Xám lúc đó chắc chắn đã lao ra rồi, bất chấp Sao Lửa có can ngăn tới đâu, nhưng trước khi anh ấy vọt tới, Sao Cọp lắc cái đầu đầy sẹo chiến trường của lão. "Thật hả, Văn Đen? Một tên tù binh còn đánh bại được người mà người nghĩ người địch nổi hai lính nhỏ này sao?"

Văn Đen cúi đầu sượng sùng. Đôi mắt lão tộc trưởng híp rịp lại một cách lạnh lùng khi lão nhìn chòng chọc vào hai mèo trẻ. Chúng đang rúc vào nhau, run lấy bầy vì sốc. Dường như chúng không nhận ra tính mạng của mình đang ở ngàn cân treo sợi lông.

"Không," cuối cùng Sao Cọp meo. "Bây giờ ta sẽ để chúng sống. Có thể chúng sống sẽ có ích cho ta."

Sao Lửa liếc sang Văn Xám, anh ấy cũng liếc lại với vẻ lo sợ và nhẹ nhõm lẫn lộn trong mắt.

Sao Cọp cho đòi Răng Cưa lại. "Đem lũ lính nhỏ trở lại nhà giam của chúng."

Gã chiến binh bộ tộc Bóng Tối nghiêng đầu và lừa hai mèo nhỏ đang ngây dờ qua đám cỏ tranh. Ánh mắt đau đáu của Văn Xám dõi theo chúng cho đến khi chúng mất dạng.

"Cuộc họp kết thúc," Sao Cọp tuyên bố.

Ngay tức khắc, những mèo trong trắng trống rục rịch tản đi. Sao Cọp nhảy xuống khỏi Đồi Xương và biến mất vào đám cỏ tranh, cum cúp hai bên là Bàn Chân Đen và Văn Đen. Dần dần chỉ còn Sao Báo Đốm ở lại. Mụ ta kề rề đi tới và đứng lại phía trên thi thể rách nát của cự trụ thủ của mình. Từ từ mụ cúi xuống và ấn mũi vào tấm da xám toạc loác của Long Đá Quý. Nếu mụ có nói lời vĩnh biệt đi nữa, Sao Lửa cũng không thể nghe thấy, và một lúc sau mụ quay đầu và tếch theo Sao Cọp vào đám cỏ tranh.

"Đi!" Văn Xám nhồm phất dậy. "Sao Lửa, chúng ta phải cứu các con tôi."

"Đúng, nhưng đừng hấp tấp," Sao Lửa cảnh báo anh. "Tội mình phải bảo đảm tất cả mèo đi hết đã."

Thân hình anh bạn run lên bần bật vì nổi căng thẳng bị ức chế. "Tôi cóc cần!" anh quát. "Nếu chúng ngăn tôi lại, tôi sẽ xé xác chúng."

"Hiện giờ lũ trẻ thậm thời an toàn," chân Quạ khẽ meo. "Không cần phải liều mạng đâu."

Sao Lửa thận trọng nhướn đầu lên khỏi cỏ tranh. Lúc này trời đã chập choạng tối, ánh sáng duy nhất là từ dải Thiên Hà và từ một mặt trăng nhợt nhạt; thấp chum rọi xuống. Mùi của bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông đang nhanh chóng phai đi. Âm thanh duy nhất còn lại là tiếng gió lùa vào đám cỏ tranh kêu loạt soạt.

Lại dùn thấp người xuống, Sao Lửa khẽ meo. "Giờ chúng đi cả rồi. Đây là cơ hội của chúng ta. Phải tìm xem chúng giam các lính nhỏ ở đâu và..."

"Và đưa chúng đi," Văn Xám cắt ngang. "Bằng bất cứ giá nào."

Sao Lửa gật đầu. "Chân Quạ, cậu có theo vụ này tới cùng không? Sẽ rất nguy hiểm đấy."

Cặp mắt của chàng mèo cô độc mở căng. "Cậu nghĩ mình sẽ bỏ các cậu à, sau khi tội mình đã mục kích điều đó? Còn lâu. Mình sẽ đi cùng cậu, Sao Lửa."

"Tốt," Sao Lửa chớp mắt vẻ cảm kích. "Mình nghĩ là cậu sẽ đi cùng tội này mà."

Vẫy đuôi ra hiệu cho các bạn, anh dẫn đầu xông vào trắng trống, bước chân anh bỗng trở nên ngập ngừng khi anh bước ra khỏi lùm cỏ tranh. Anh biết việc mình đang làm là trái với luật chiến binh, nhưng những gì Sao Cọp làm đã không cho anh lựa chọn nào khác. Anh không biết những tổ tiên chiến binh của mình nhìn nhận như thế nào về việc mình trở mặt dòm Long Đá Quý bị giết mà không làm gì để cứu anh ấy.

Bò mẹp người dưới mặt đất, ba mèo tiến đến con suối đầy những xác mồi thối rửa nằm vắt vương dọc theo bờ suối. Trong cơn giận tê người của Sao Lửa có xen lẫn nỗi chua xót trước sự lãng phí mồi giữa mùa khó khăn như vậy.

"Nhìn kìa!" anh rít khẽ.

"Nhưng tội mình có thể lẫn vào đó," chân Quạ đề nghị. "Nó sẽ che dấu mùi của tội mình."

Sao Lửa gật đầu lẹ với anh chàng, sự tán thành đó làm cơn giận của anh lắng xuống phần nào. Chân Quạ suy nghĩ không thua một chiến binh. Sao Lửa nằm xuống và cạ quẹt lông vào cái xác thối sinh của một con thỏ. Văn Xám và chân Quạ làm tiếp theo. Đôi mắt của anh chiến binh xám rực cháy như hai hòn đá lửa màu vàng.

Khi cả ba mèo được phủ kín hoàn toàn bằng mùi thịt ươn thối. Sao Lửa tiến thẳng vào bụi cỏ tranh nơi anh thấy Răng Cưa biến mất cùng với hai lính nhỏ. Có một lối mòn hẹp rí, lồi bùn đông cứng chạy dài ra, như thể bọn mèo thường xuyên đi lại qua đây mà thành đường. Tất cả mọi giác quan của Sao Lửa căng lên cảnh giác.

Khi họ dần xa khỏi con sông về phía nông trại ở bên kia lãnh địa bộ tộc Sông, những bụi cỏ tranh ngày càng thưa dần đi và mặt đất từ từ dốc lên. Sao Lửa và các bạn ra đến ngoài rìa mảng cỏ tranh che phủ thì thấy ở trước mặt có một con dốc cỏ rậm rì, thỉnh thoảng điểm một bụi kim tước hoặc bụi táo gai. Khoảng giữa đường lên con dốc có một cái hang đen xì ăm toác hoác vào sườn đồi. Răng Cưa đang nằm phía ngoài chiếc hang đó.

"Có dấu chân dẫn tới cái hang kia kìa," Sao Lửa lầm bầm.

Vằn Xám hếch mõm lên nếm không khí và buộc ra một tiếng kêu kinh tởm. "Mùi mèo bệnh," anh lặng lẽ meo. "Anh nói đúng, Sao Lửa; chỗ đó đó. Đoạn nghe rằng ra. "Răng Cưa là của tôi."

"Không," Đuôi của Sao lửa đập xuống, ngụ ý cho bạn ở yên vị trí. "Tụi mình không thể đánh nhau được. Tiếng náo động sẽ khiến mọi mèo trên lãnh địa này kéo đến đây. Tụi mình phải khử hấn bằng cách khác."

"Mình làm được," Chân của chân Quạ bút rút cào cào mặt đất, vẽ mặt của anh chàng rất quyết đoán. "Hắn sẽ nhận ra hai cậu, nhưng hắn không biết mình đâu."

Sao Lửa lần chần, sau đó gật đầu. "Cậu định làm thế nào?"

"Mình có kế hoạch như vậy." Mắt chân Quạ sáng quắc lên tập trung, và Sao Lửa nhận ra thấy xem ra chàng mèo cô độc này ham thích nguy hiểm, như thể bấy lâu chàng ta chưa có dịp thi thố những kỹ năng chiến binh của mình. "Đừng lo - sẽ êm xuôi cho coi," chàng mèo đen cam đoan với anh.

Đứng thẳng người, chàng ta đứng đỉnh bước ra khỏi mảng cỏ tranh, lên con dốc, đầu và đuôi vểnh cao. Răng Cưa đứng dậy và bước đến gặp chàng ta, túm lông mướt nơi cổ hắn xù dựng lên.

Sao Lửa gồng người, sẵn sàng lao ra nếu tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối tấn công bạn mình. Mặc dù Răng Cưa trông có vẻ hùng hổ, nhưng hắn không làm gì hơn việc hít ngửi chân Quạ một cái đầy nghi ngờ.

"Ta không biết ngươi," hắn hách dịch ngao. "Ngươi là ai và muốn gì?"

"Mi tưởng mi biết hết mèo bộ tộc Sông à?" Chân Quạ lạnh lùng chất vấn. "Tôi có lệnh từ Sao Cọp."

Răng Cưa lầu bầu gì đó, giật giật những sợi ria khi lại ngửi chân Quạ cái nữa. "Bộ tộc Sao vĩ đại, ngươi thối hoác!"

"Ngươi cũng thớm tho gì cho cam," chân Quạ vặn lại. "Ngươi có muốn nghe lệnh hay không?"

Sao Lửa và Văn Xám liếc nhìn nhau khi Răng Cưa lưỡng lự. Sao Lửa cảm thấy tim mình đập đau nhói vào xương sườn của mình.

"Thế thì nói đi," cuối cùng tên mèo bộ tộc Bóng Tối meo.

"Sao Cọp muốn anh đến gặp ngài ngay lập tức," chân Quạ meo. "Ngài sai tôi đến thay anh canh gác tù binh."

"Hả?" Răng Cưa quật mạnh đuôi tỏ vẻ không tin. "Chỉ có bộ tộc Bóng Tối mới canh gác tù binh thôi. Lũ bộ tộc Sông các người đều quá yếu đuối. Tại sao Sao Cọp lại sai người chứ không phải là một chiến binh của bộ tộc ta?"

Sao Lửa nao núng. Chân Quạ đã phạm một sai lầm chết dở.

Nhưng chàng mèo cô độc dường như chẳng thấy phiền hà gì. Quay mặt đi, chàng ta meo. "Ta tưởng chúng ta đang sống chung một bộ tộc chứ. Nhưng tùy mi. Ta sẽ nói với Sao Cọp là mi không đến."

"Khoan, đợi đã." Răng Cưa dạt hai tai ra sau. "Ta không nói vậy. Nếu Sao Cọp đã muốn đến... ngài ở đâu?"

"Ở đằng kia." Chân Quạ chìa đuôi chỉ về hướng trại bộ tộc Sông. "Ngài có Văn Đen và Bàn Chân Đen đi cùng."

Răng Cưa quyết định. "Được," hắn làm xàm. "Nhưng mày phải ở đây đến chừng nào tao trở lại. Nếu tao ngửi thấy mùi hôi thối của mày bên trong hang, thì tao sẽ lột da mày ra đây."

Hắn lao xồng xộc xuống con dốc. Chân Quạ nhìn hắn đi, rồi bước đến ngồi xuống ngay miệng hang. Sao Lửa và Văn Xám nằm bẹp trong đám cỏ tranh khi Răng Cưa đi sượt qua họ có vài cái đuôi. Lúc này hắn đang bận đi cho mau, thậm chí không dừng lại đánh hơi khi biến mất khỏi con đường mòn.

Khi hắn vừa mất dạng, Sao Lửa và Văn Xám liền bay phốc qua trắng trổng đến chỗ chân Quạ. Văn Xám dừng lại một thoáng để đánh hơi và meo, "Đúng rồi! Họ ở trong đó!" rồi biến tột vào trong hang.

Sao Lửa dừng lại trước mặt chân Quạ. "Hết sảy!"

Chân Quạ liếm tay rồi quơ lên quẹt hai hay ba cái gì đó quay tai để che giấu vẻ bối rối của mình. "Dễ ồm. Hắn chỉ là một cục lông ngốc thôi mà."

"Ờ, nhưng hắn sẽ biết chuyện gì xảy ra ngay khi hắn tìm được Sao Cọp," Sao Lửa chỉ ra. "Cứ canh gác đi và báo động nếu cậu thấy bất cứ mèo nào." Liếc lẹ ra sau lần cuối, anh phóng mình vào hang tối theo Văn Xám.

Anh thấy mình ở trong một đường hầm dài, hẹp khoét hẳn vào lớp đất cát. Bóng tối dày đặc nuốt chửng anh ngay sau mấy bước đi chừng vài cái đuôi. Có mùi cáo giăng dứa ở nơi đây, nhưng chỉ thoáng thoáng và ôi rồi, như thể cư dân nguyên thủy của cái hang này đã bỏ đi từ lâu. Đậm đặc hơn nhiều là mùi sợ hãi dâng lên từ trong bóng tối, mùi của những mèo đã mất hết hy vọng.

Con đường hầm lầy lội dốc xuống dưới. Trước khi đi đến cuối đường, Sao Lửa nghe thấy tiếng lục đục rồi tiếng meo ngạc nhiên. Một trong những lính nhỏ la lớn, "Bố? Có thật là bố không?"

Khoảnh khắc sau, Sao Lửa không còn cảm thấy lông mình cọ vào hai bên thành hang nữa. Bước tiếp theo đưa anh va sầm vào thân của một mèo; anh nhận ra Văn Xám nhờ mùi của anh ấy. Mùi hai lính nhỏ mạnh hơn bao giờ hết, rồi, giật mình mừng rỡ, Sao Lửa nhận ra một mèo khác.

"Bàn Chân Sương!" anh thốt lên. "Tạ ơn bộ tộc Sao, chúng tôi tìm được cô rồi."

"Phải Sao Lửa đó không?" Giọng của Bàn Chân Sương khàn khàn, ngay sát tai anh. "Anh làm gì ở đây vậy?"

"Chuyện dài lắm," Sao Lửa đáp. "Tôi sẽ kể cho cô mọi chuyện sau nhưng trước hết chúng ta phải ra khỏi đây đã. Văn Xám, anh sẵn sàng chưa?"

Một tiếng meo đồng ý thật gắt phát ra từ phía bạn của anh. Dù Sao Lửa không thể nhìn thấy bạn, nhưng anh có thể hình dung bạn mình đang chồm sát vào che chở cho chân Phi Điểu và chân Bão.

"Đi," Sao Lửa meo, chập vạt quay người lại trong cái hang hẹp tí dưới lòng đất. "Bàn Chân Sương, chúng tôi định sẽ đưa tất cả về bộ tộc Sấm cùng chúng tôi." Nhớ lại Long Đá Quý và hai lính nhỏ yếu sức ra sao, anh meo thêm. "Cô có thể đi xa thế được không?"

"Một khi ra khỏi cái hang này thì tôi có thể đi bất cứ đâu." Bàn Chân Sương meo một cách dứt khoát.

"Chúng cháu cũng vậy," chân Phi Điểu thêm.

"Tuyệt. Bàn Chân Sương, tôi rất tiếc, nhưng chúng tôi đã không thể cứu được Long Đá Quý..." Sao Lửa bắt đầu, tìm kiếm lời lẽ để báo cho cô mèo về cái chết của anh trai cô.

"Tôi biết rồi," Bàn Chân Sương meo, giọng cô nặng trĩu đau buồn. "Các lính nhỏ đã kể cho tôi nghe rồi. Chúng nói là anh ấy chết anh dũng."

"Rất anh dũng. Toàn thể bộ tộc Sao sẽ vinh danh anh ấy." Sao Lửa đẩy mõm lướt qua lông của Bàn Chân Sương, một cử chỉ an ủi. "Lẹ lên, chúng ta sẽ đảm bảo anh ấy chết không hoàn toàn vô nghĩa. Sao Cọp sẽ không thể làm hại cô được."

Tim đập mạnh vì sợ hãi, Sao Lửa quờ quạng tìm đường lên khỏi đường hầm. Ở cửa hầm, anh dừng lại để kiểm tra xem có an toàn để ló ra hay không, sau đó anh búng lên mặt đất, ra khoảng trời bao la. Anh cảm thấy như thể cái mùi hôi gớm ghiếc của hầm giam cầm sẽ báo vào lòng mình mãi mãi. Chân Quạ đi bọc hậu cho nhóm mèo, không ngừng cảnh giới trong khi họ bò xuống con dốc.

Im lặng tựa những chiếc bóng, nhóm mèo đi luồn lách trên lối mòn qua mảng cỏ tranh cho đến khi họ trở lại trắng trổng cũ. Nơi này vắng tanh vắng ngắt. Đồi Xương hắt cái bóng quái gở của nó ra tới tận chỗ thi thể của Long Đá Quý nằm bất động dưới ánh trăng.

Bàn Chân Sương lại gần anh trai mình và cúi đầu dụi mũi vào lòng anh. Ra khỏi bóng tối của hầm giam Sao Lửa thấy cô cũng gầy gò và lông rối bời như anh chiến binh đã mất kia, từng chiếc xương sườn nhô lên, lông trĩu từng mảng và mắt cô trở nên mờ đục vì đau khổ.

"Long Đá Quý, Long Đá Quý," cô lầm bầm. "Em biết làm gì đây khi không có anh?"

Lông của Sao Lửa xù lên căng thẳng, cố lắng nghe xem có tiếng mèo nào đến hay không, nhưng anh cố buộc mình phải để cho Bàn Chân Sương thời gian khóc thương anh trai. Họ không thể mang thi thể Long Đá Quý đi cùng để thực hiện đúng nghi lễ canh thức của chiến binh cho anh được - đây là lời từ biệt cuối cùng của Bàn Chân Sương.

Chân Bão, từng là lính nhỏ của Long Đá Quý, cũng tiến đến. Nó chạm mũi vào đầu mèo bảo trợ của mình rồi bước lùi lại đứng cạnh cha.

Sao Lửa không thể không nhớ đến Sao Xanh, nhớ đến tình yêu thương vô bờ bà dành cho những đứa con lưu lạc của mình như thế nào. Liệu bà có đang ở đây không, anh tự hỏi, để dẫn dắt con trai đến với bộ tộc Sao? Cả bà và Long Đá Quý đều hy sinh anh dũng, những cái chết tàn nhẫn của họ đều do tham vọng quỷ quyệt của Sao Cọp gây ra. Từng sợi lông trên người Sao Lửa dựng lên, nóng lòng đối đầu với lão chiến binh mèo mướp sẫm màu kia và bắt lão phải trả giá cho những tội lỗi của lão.

"Sao Lửa, chúng ta phải đi thôi," Văn Xám rít khế, trông trắng trong mắt anh ấy nhóa lên dưới ánh sáng chớp chồn.

Lời của Văn Xám làm Bàn Chân Sương sực tỉnh. Trước khi Sao Lửa trả lời, cô ngước đầu lên, nhìn Long Đá Quý một lần cuối cùng tràn đầy thương mến và bước đến chỗ những mèo còn lại đang đợi.

Sao Lửa rải những bước vội vã trở lại dòng sông, cảm thấy nhẹ nhõm khi mùi khăn khăn của Đồi Xương và xác mồi vương vãi bắt đầu nhạt đi. Văn Xám đỡ hai lính nhỏ dọc đường đi, động viên chúng bằng những cú huých nhẹ và những tiếng meo ngọt ngào. Bàn Chân Sương vẫn can trường theo kịp, cố lê những cẳng chân rách tướp và nhói buốt sau khi bị giam cầm

trong khi chân Quạ đi cuối cùng, hai tai dạt ngược ra sau để nghe ngóng tiếng của bọn mèo truy đuổi.

Màn đêm im lặng như tờ, ngoại trừ tiếng nước óc ách, và lúc dòng sông hiện ra trong tầm mắt, họ vẫn chưa đụng phải bất cứ một mèo nào khác. Đi ngược dòng về phía những hòn đá kê chân, Sao Lửa khắp khởi hy vọng mình có thoát mà không bị phát hiện.

Bỗng rồi một tiếng ngao lớn từ đằng xa xé toang mảnh cỏ tranh và cả sáu mèo đều tê cứng, dừng sững giữa đường.

"Tù binh trốn thoát!"

CHƯƠNG 17

hanh lên - những hòn đá kê chân!" Sao Lửa rít lên.

Nếu như chỉ có một mình, những mèo bộ tộc Sấm có thể dễ dàng thoát khỏi hiểm nguy, nhưng không ai trong số họ chịu bỏ rơi tù binh. Vằn Xám lùi lại để cùng với chân Quạ bảo vệ phía sau, trong khi Sao Lửa cố thúc giục những mèo bộ tộc Sông.

"Các anh phải bỏ chúng tôi lại thôi!" Bàn Chân Sương thở đứt hơi. "Thật vô nghĩa nếu tất cả chúng ta đều bị bắt."

"Không bao giờ!" Vằn Xám gừ. "Chúng ta sẽ sống chết cùng nhau."

Lúc này họ vẫn đang lao phăm phăm dọc theo con sông, những mèo bộ tộc Sông lão đảo, ráng hết sức để theo kịp họ. Sao Lửa đã có thể thấy những bọt nước sủi ục ục nơi dòng chảy bị ách lại bởi những hòn đá kê chân. Nhưng tiếng ngao đằng sau họ đã lớn hơn, và khi quay đầu để hợp với một luồng không khí vào lồng ngực, anh có thể nếm thấy mùi bộ tộc Bóng Tối.

"Bộ tộc Sao vĩ đại!" anh thì thầm. "Chúng sắp đuổi kịp rồi."

Tuy nhiên, khi họ đến được chỗ những hòn đá kê chân thì vẫn chưa có mèo truy đuổi nào xuất hiện. Sao Lửa nhảy lên tảng đá đầu tiên, rồi đến tảng thứ hai, và ra hiệu bằng đuôi cho Bàn Chân Sương theo sau.

"Nhanh lên!" anh giục.

Bàn Chân Sương dùn hai chân sau lại và nhảy, loạng choạng khi chân cô đáp mạnh xuống bề mặt trơn trượt, nhưng cô vẫn loay hoay giữ được thăng bằng. Hai lính nhỏ nhảy kế tiếp. Sao Lửa dừng lại khi đã đi được nửa đường và đứng đợi, nước sông vỗ vào cẳng chân anh, trong khi những mèo khác nhảy đến đằng sau anh.

Do lẽ những mèo bộ tộc Sông quá yếu nên họ đi chậm một cách đau đớn, cứ phải căng gồng người ra sau mỗi cú nhảy. Bàn Chân Sương đến được chỗ anh trước, Sao Lửa lùi sát mép đá để nhường đường cho cô đi qua. Hai lính nhỏ vẫn còn ở phía sau một quãng. Móng vuốt của Sao Lửa cào mạnh xuống mặt đá thô ráp với vẻ mất kiên nhẫn, mặc dù anh cố tỏ ra bình tĩnh. Khi những hình thù đen thui đầu tiên của bọn mèo truy đuổi phóng vọt ra khỏi đám cỏ tranh, anh phải ghìm mình để không vọt ra tiếng kêu nào. Chân Bão đang ráng vận hết sức vào cú chuẩn bị nhảy: Sao Lửa dán chặt mắt vào tên mèo trẻ. "Nhảy đi," anh meo chắc nịch. "Cháu làm tốt lắm."

Nhưng đúng lúc thẳng anh dùn mình nhảy thì chân Phi Điều ở sau anh nó vài tảng đá, chột nhìn thấy bọn chiến binh bộ tộc Bóng Tối chạy hộc tốc theo bờ sông. "Chúng đến kìa!" cô bé thẳng thốt ngao.

Mất thăng bằng, chân Bão tính toán sai cự ly và nhảy thiếu lực. Hai chân trước của nó bám được tảng đá, nhưng phần thân sau lại rơi tòm xuống sông. Nước sủi rột sột xung quanh nó, bắn tung tóe vào bộ lông dày của nó khi nó quẫy đạp, cố búng mình lên chỗ an toàn.

"Cháu trượt này!" Nó thở hồng hộc. "Cháu không bám được nữa!"

Sao Lửa lật đật nhảy trở lại tảng đá trước đó, chỉ vừa vặn giữ thăng bằng ở khoảng trống mà hai chân bấu chặt tảng đá của chân Bão còn chưa lại. Anh kẹp chặt răng vào miếng da cổ của thằng lính nhỏ ngay lúc nó buông tay và tụt xuống dòng sông. Trong vài nhịp tim đập, Sao Lửa cảm thấy chân mình cũng trượt tuốt luốt trên mặt đá trơn láng dưới sức nặng của chân Bão và lực chảy của dòng nước.

Sau đó anh phát hiện thấy Vằn Xám bơi đến đằng sau thằng con trai mình, khua chân mạnh mẽ trong làn nước băng giá. Anh chiến binh xám kê vai xuống phía dưới chân Bão và nâng bẫy nó lên. Sao Lửa có thể kéo thằng lính nhỏ lên và để nó nằm bẹp, run bần bật, trên tảng đá.

Liếc về phía bờ bên bộ tộc Sông, Sao Lửa thấy chân Quạ đang giục chân Phi Điều nhào qua tảng đá tiếp theo, chấp nhận đặt chân mình vào chỗ ướt để chừa cho cô bé đứng trên phần khô nhất,

Phía sau họ, bọn mèo truy đuổi đã tiến đến tảng đá đầu tiên. Bàn Chân Đen dẫn đầu, kè kè hai bên là Răng Cưa và ba hay bốn mèo khác - quá đông để có thể chiến đấu, Sao Lửa nhận định.

"Nào!" anh ngao. "Nhanh lên!" anh thúc ép chân Bão đang run rẩy. "Đi tiếp đi - theo sau Bàn Chân Sương!"

Bàn Chân Đen lấy đà, sẵn sàng nhảy, mắt hấn dán chặt vào tảng đá nơi chân Quạ đang đứng chặn giữa chân Phi Điều và gã chiến binh bộ tộc Bóng Tối. Bụng Sao Lửa thót lại. Anh mèo cô độc dũng cảm thật, nhưng những ngày huấn luyện xa xưa của anh rút lại đằng sau lâu lắm rồi và anh sẽ không cân sức với tên chiến binh kỳ cựu cỡ như thủ lĩnh trợ tá của Sao Cọp đầu.

Vằn Xám bơi ngược về phía chân Quạ. Một tiếng rú hoang dại xé toang bầu không khí khi đám chiến binh bộ tộc Bóng tối còn lại tỏa dọc ra thành một hàng đầy đe dọa, trấn giữ bờ sông.

"Đi tiếp đi!" Sao Lửa thở dốc nói với Bàn Chân Sương. "Dẫn theo chân Bão đi cùng. Tôi sẽ quay lại ngay."

Nhưng trước khi anh chuyển động, một tiếng ngao xung trận hung tợn nổi lên từ khu rừng phía bên bờ sông của bộ tộc Sấm. Sao Lửa thấy ba bóng mèo bắn vọt ra khỏi các bụi cây thấp. Đuôi Mây, cùng với Bão Cát và Vuốt Gai ở ngay đằng sau anh.

"Tạ ơn bộ tộc Sao..." anh vọt miệng, ngừng sững lại khi Đuôi Mây phóng về phía dòng sông, mắt rực lửa, móng vuốt giương ra. Cậu xông thẳng vào Bàn Chân Sương, vừa mới nhảy khỏi tảng đá cuối cùng lên bờ.

Sao Lửa băng gấp qua những tảng đá còn lại để chặn cậu chiến binh lông trắng, đáp phịch ngay bên hông cậu và hất cậu ngã nhào. "Đồ óc chuột!" anh quát. "Kẻ thù đằng kia kìa."

Anh giật mạnh đầu về phía giữa dòng sông, nơi chân Quạ và Vằn Xám đang giao chiến với Bàn Chân Đen ở tảng đá trung tâm. Chân Bão đang phóng mình thực hiện cú nhảy cuối cùng lên bờ, trong khi chân Phi Điều còn lập chập phía sau cách đó hai hay ba tảng đá. Bão Cát và Vuốt Gai băng qua những tảng đá tới đối mặt với bọn chiến binh bộ tộc Bóng Tối, hai lính nhỏ co rúm lại sát mép đá để nhường chỗ cho họ qua.

Lí nhí lời "xin lỗi" với Bàn Chân Sương, Đuôi Mây lao bỏ theo họ. Sao Lửa dồn hết cơ bắp định theo sau, nhưng trước khi nhảy lên, anh thấy Bàn Chân Đen trượt khỏi tảng đá và lăn tồm xuống dòng nước. Hắn chìm ngấm dưới mặt nước một lúc, sau đó trồi lên trở lại và bơi một cách vụng về trở lại phần đất của bộ tộc Sông, đôi tai ép sát rạt xuống đầu. Ba chiến binh bộ tộc Sấm đứng tùm lại với nhau trên một tảng đá, bấu chặt móng vuốt và ngao lên dữ tợn với những mèo truy đuổi còn lại.

"Các người muốn sống thì khôn hồn đừng tiến thêm nữa," Bão Cát gầm gừ.

Lũ chiến binh của bộ tộc Bóng Tối xà quần chuệch choạch trên hai hay ba tảng đá đầu tiên. Vốn không quen sông nước, nên chúng đứng không vững và rõ ràng là e ngại, không muốn tham chiến với những mèo bộ tộc Sấm hung dữ.

"Rút lui!" Bàn Chân Đen ngao khi hắn lóp ngóp leo lên bờ sông, lông nhò nước ròng ròng. "Cứ để chúng thoát - bọn chúng chỉ là đồng thịt quạ lai căng thôi."

Đám chiến binh của hắn dường như sung sướng tuân lệnh, và trong vài khoảnh khắc, tất cả mèo bộ tộc Bóng Tối biến mất vào đám cỏ tranh.

Sao Lửa tập trung giúp đỡ hai lính nhỏ hoàn tất việc qua sông. Vằn Xám và chân Quạ theo sát phía sau. Kiểm tra mèo của mình xem có ai bị thương không, Sao Lửa thấy Vằn Xám bị vạt mất một túm lông ở một bên vai, và tai trái của chân QUạ đang chảy máu, còn ngoài ra có vẻ họ không bị thương tích gì.

"Giỏi lắm, tất cả các bạn," anh meo, đoạn quay sang những chiến binh bộ tộc Sấm. "Ta chưa bao giờ mừng như khi thấy ba bạn phóng ra khỏi khu rừng như thế. Điều gì mang các bạn tới đây vậy?"

"Chính ngài đấy," Đuôi Mây thở hì hục. "Ngài đã ra lệnh tăng cường tuần tra và thị sát vùng biên giới mà. May cho ngài là chúng tôi ở đây trong khi tuần tra."

Sao Lửa cảm thấy chân mình xụi đi vì mừng, Bộ tộc Sao đã phái đội tuần tra đến vô cùng kịp lúc. "Phải," anh meo, "chúng ta trở về trại thôi. Những mèo này cần được nghỉ ngơi. Chân Qua, anh cũng nên về cùng chúng tôi, để Da Xỉ Than xem xét cái tai kia của anh."

Sao Lửa lùi lại đi sau cùng, để phòng trường hợp các chiến binh bộ tộc Bóng Tối quyết định qua sông, nhưng phía sau họ, tất cả mọi thứ vẫn yên tĩnh. Sau một hồi, Bão Cát lùi lại cùng đi với anh.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" cô hỏi. "Những mèo bộ tộc Sông này làm gì ở đây?"

Sao Lửa dừng lại để liếm tai cô một cái. "Họ là tù binh," anh giải thích. "Nếu chúng ta bỏ lại họ ở đó, chắc chắn Sao Cọp sẽ giết họ."

Bão Cát hướng ánh mắt xanh lá về phía anh, kinh hãi. "Tại sao?"

"Bởi vì cha mẹ họ có nguồn gốc bộ tộc khác nhau," Sao Lửa giải thích. "Sao Cọp nói rằng những mèo lai không đủ thích hợp để sống ở bất kỳ bộ tộc nào."

"Nhưng đám con hăn cũng là khác tộc đấy thôi!" Bão Cát phản đối.

Sao Lửa lắc đầu. "Không, bởi vì khi chúng được sinh ra thì Sao Cọp vẫn là mèo bộ tộc Sấm. Ít nhất thì đó cũng là cái cớ của hăn. Em nghĩ coi, Sao Cọp vĩ đại có thể làm cha của tất cả mọi thứ, ngoại trừ làm cha của lũ con có dòng máu thuần chủng, đúng không?"

Nổi hoang mang và căm phẫn trong mắt của Bão Cát càng sâu hơn, thế rồi cô nhìn những mèo bộ tộc Sông với vẻ thương cảm. "Thật tội nghiệp," cô khẽ meo. "Anh sẽ để cho họ sống trong bộ tộc Sấm à?"

Sao Lửa gật đầu. "Chúng ta còn có thể làm gì khác nữa?"

Trăng đã lên cao, tắm đẫm khe núi trong ánh sáng bàng bạc lúc Sao Lửa và những mèo khác về đến trại. Sao Lửa không thể tin rằng ở đây mọi thứ lại có thể quá yên bình như vậy, chỉ cách một khoảng ngắn từ trăng trắng trống đẫm máu của Đồi Xương và tất cả những hành động bạo tàn xuất phát từ tham vọng của Sao Cọp.

Nhưng khi anh ló khỏi hàng kim tước vào trại, ảo ảnh yên bình lại vỡ tan. Bão Trắng vội vã tiến về phía anh cũng với Long Điều Hâu theo sát gót. Anh chiến binh trẻ có vẻ quần trí.

"Tạ ơn bộ tộc Sao ngài đã về, Sao Lửa!" anh kêu thảng thốt. "Chân Hung... nó biến mất rồi!"

CHƯƠNG 18

iến mất?" Sao Lửa kêu vang hoảng hốt. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Chúng tôi không chắc lắm." Bão Trắng bình tĩnh hơn Long Điều Hâu, nhưng vẻ lo lắng lộ trong mắt ông. "Chính chân Mâm Xôi là mèo đầu tiên báo rằng không tìm thấy nó đâu cả. Tôi nghĩ cậu ta chỉ nặng xị vì chuyện không đâu, nhưng chúng tôi vẫn tìm khắp trại. Không có nó ở đây, cũng không mèo nào thấy nó rời đi hết."

"Đó là lỗi tại tôi!" Long Điều Hâu bật kêu lên. "Tôi là mèo bảo trợ của nó."

Không phải nỗi của anh đâu," Sao Lửa trấn an. "Ta đã cử anh đi săn. Không mèo nào trông chờ anh phải ở hai nơi cùng một lúc được."

Long Điều Hâu lắc đầu thất vọng.

"Gọi chân Mâm Xôi đến đây," Sao Lửa ra lệnh; Vuốt Gai ngay lập tức phóng bay về hang lính nhỏ.

Trong khi đợi, Sao Lửa gửi chân Quạ và ba mèo bộ tộc Sông đến gặp Da Xỉ Than; Vằn Xám đi cùng để giải thích sự việc xảy ra; và để an tâm là các con mình không hề hấn gì. Dầu lạnh buốt và ướt sũng bởi dòng nước sông lạnh băng, nhưng tất cả mỗi quan tâm lo lắng bây giờ của anh chiến binh lông xám đều dồn hết vào lũ con của mình, và khi họ băng qua trắng trắng, anh kẻ sát bên bọn chúng thành một khối to lớn dềnh dàng.

"Tôi không biết phải nghĩ sao nữa," Bão Trắng meo khi họ đã đi hết. "Có thể chân Hung chột nảy ra ý gì đó trong đầu rồi ra ngoài một mình. Có thể nó bị mắc bẫy hay bị thương ở đâu đó không chừng..."

"Hoặc có thể nó đã ở bộ tộc Bóng Tối," Long Điều Hâu cắt ngang, lông anh xù lên. "Sao Cọp có thể đã bắt cóc nó!"

"Nhưng Sao cọp đang ở bên lãnh địa bộ tộc Sông," Sao Lửa lặng lẽ nói với họ. "Bàn Chân Đen và Vằn Đen cũng ở đó." Thây tai Bão Trắng giật giật ngạc nhiên, anh biết mình phải giải thích cặn kẽ cho trợ thủ của mình sớm chừng nào tốt chừng nấy.

"Có thể hấn đã sai mèo nào đó làm công việc bắn thú này," Đuôi Mây chen ngang.

"Ông có ngửi thấy mùi mèo bộ tộc Bóng Tối quanh trại không?" Sao Lửa hỏi Bão Trắng. "Hay bộ tộc Sông gì đấy?"

Ông chiến binh lông trắng lắc đầu. "Không có mùi gì ngoài mùi của chúng ta, Sao Lửa à."

"Nghe như nó tự nguyện đi vậy," Sao Lửa nhận xét. "Có lẽ nó chỉ đơn thuần muốn đi săn một mình thôi, để thay đổi không khí." Nhưng anh không khỏi áy náy về vụ lùm xùm trước khi

anh rời trại, khi chân Hung nổi giận với Tai Nhỏ vì đã so sánh nó với cha nó. Sao Lửa tự hỏi phải chăng mình đã đánh giá sai mức độ tổn thương của nó.

Anh ngừng ngay dòng suy nghĩ khi chân Mâm Xôi bước đến. "Nói cho ta biết chân Hung đã làm gì trước khi biến mất," Sao Lửa ra lệnh.

"Chỉ những việc thường nhật của lính nhỏ thôi." Chân Mâm Xôi có vẻ lo lắng - đôi mắt hổ phách của nó mở to và thất thần. "Tụi con thay ổ cho mèo già và mang mồi tươi đến cho họ, rồi con đi lấy một ít mật chuột ở chỗ Da Xỉ để bôi vào bọ chét bám trên lông của Tai Nhỏ. Khi con trở lại thì chân Hung đi rồi, và con không thấy chị ấy kể từ đó."

"Từ bấy đến giờ trò đã tìm những chỗ nào rồi?"

"Con đã quay lại chỗ tụi con lấy rêu để thay ổ, nhưng chị ấy không có ở đó," thằng lính nhỏ của anh trả lời. "Con cũng đã kiểm tra hõm cát tập luyện rồi."

Sao Lửa gật đầu. "Ông có hỏi những mèo già chưa xem nó có nói gì với họ không?"

"Tôi hỏi rồi," Bão Trắng trả lời, "nhưng họ không nhớ gì ngoài những việc bình thường."

"Còn Hoa Vàng thì sao?" Sao Lửa tiếp. "Chân Hung có nói gì với bà ấy không?"

Bão Trắng lắc đầu. "Bà ấy đang hoảng hốt đến phát điên lên. Tôi đã cử bà ấy cùng với Lông Chuột đi tìm ở Rừng Thông. Họ vẫn chưa về."

"Mọi mèo có đánh hơi thấy chân Hung không?" Sao Lửa hỏi.

"Có chứ," Lông Điều Hâu trả lời. "Chúng tôi đã lần theo mùi của nó đến đỉnh khe núi, nhưng sau đó thì mất dấu luôn."

Sao Lửa tần ngần. Hơn bất cứ điều gì mà anh muốn tin rằng có một sự giải thích dễ dàng cho sự biến mất của chân Hung. Bộ tộc Sao cấm anh nghĩ đến việc có một mèo trẻ nằm bị thương ở đâu đó, nhưng thậm chí, cho dù như thế chẳng nữa thì vẫn tốt hơn so với nỗi lo sợ nhất của anh, rằng chân Hung đã tự tìm đến với cha nó.

"Ta sẽ thử tìm lại lần nữa," anh quyết định. "Tuy đã quá khuya rồi, nhưng..."

"Tôi sẽ đi với ngài," Đuôi Mây đề nghị.

Sao Lửa gật đầu với nó tỏ vẻ biết ơn - Đuôi Mây là một trong những mèo đánh hơi giỏi nhất bộ tộc. "Được," anh meo. "Bão Cát, Vuốt Gai, các bạn cũng đi luôn."

Sao Lửa lại dẫn đầu đi ra khỏi trại. Sự kiệt sức kéo lê các cẳng chân của anh; đêm đã trôi qua được một nửa, và tính cho đến giờ anh vẫn chưa chớp mắt chút nào. Anh chẳng mong muốn gì hơn là được nằm yên vị trong hang của mình với một miếng mồi tươi, nhưng anh biết là phải còn lâu nữa anh mới được thưởng thức điều đó.

Không khó gì mà không bắt được mùi của chân Hung ở khe núi, cho dù lúc này nó đã phai, nhưng lên tới đỉnh thì anh bị mất dấu, hết như Long Điều Hâu lúc nãy. Sao Lửa bắt đầu nghi ngờ cô mèo trả đã nhảy từ tảng đá này sang tảng đá khác để cho mùi của nó sẽ không vương lại nơi đó, hầu tung hỏa mù cho những mèo cổ theo dấu nó. Nỗi sợ lớn nhất của Sao Lửa lại ập về - lẽ nào chân Hung quá bất hạnh ở bộ tộc Sấm đến nỗi nó cảm thấy mình phải ra đi?

Ý nghĩ của anh bị cắt rứt bởi một tiếng ngao từ phía Đuôi Mây ở trong đám bụi rậm trên đỉnh khe núi. "Ở đây! Nó đi lối này!"

Sao Lửa vội lao bổ tới chỗ cậu ta, và rồi anh cũng có thể nhận ra một thoáng mùi cực yếu của chân Hung. Anh và Đuôi Mây liền lần theo nó vào rừng cây, mũi rà sát xuống mặt đất khi họ cố tập trung vào mùi mèo trong số những mùi mạnh hơn, gây sao lãng của các con mồi. Không có mùi mèo nào khác lẫn với mùi của chân Hung. Ít nhất thì cho đến tận đây cô bé vẫn chỉ đi có một mình.

Sau đó, ở rìa một trảng trống, họ lại mất dấu mùi lần nữa, thậm chí cái mũi rất thính của Đuôi Mây cũng đành bó tay.

Một cơn gió lạnh nổi lên, thổi mây đến che khuất mặt trăng và làm rợn lông của những con mèo, và khi Sao Lửa quần tới quần lui quanh trảng trống để cố gò tìm lại cái mùi đó, thì một cơn mưa nhẹ, lạnh thấu xương bắt đầu rơi.

"Phân chuột thật!" Đuôi Mây cần nhẩn. "Vậy là hết tìm kiếm."

Sao Lửa miễn cưỡng đồng ý với cậu. Gọi Bảo Cát và Vuốt Gai trở về tự nơi họ đang tìm kiếm, anh meo, "Về thôi. Chúng ta không thể làm gì được nữa."

Bảo Cát vẫn đứng yên một lúc, nhìn đăm đăm về hướng cái mùi có thể dẫn tới. "Xem ra nó đã thẳng tiến đến điểm Bốn Cây."

Có lý, Sao Lửa nhận xét. Điểm Bốn Cây là nơi hiển nhiên chân Hung sẽ tới nếu nó muốn gặp mèo khác bộ tộc, hoặc có ý định bằng quan lãnh địa của một bộ tộc khác. Từng sợi lông trên da anh dựng đứng lên hoảng sợ. Anh không thể nào tự huỷ hoặc mình mình rằng chân Hung chỉ lang thang ra ngoài đi săn nữa, và anh thấy từ ánh mắt lo âu thấp thỏm của các chiến binh của mình rằng họ cũng cùng chung nỗi sợ như anh: Chân Hung đã đến bộ tộc Bóng Tối.

Khi đội truy tìm trở về trại, Long Điều Hâu và chân Mâm Xôi vẫn còn bứt rứt chờ đợi trong trảng trống. Có cả mẹ của chân Hung, Hoa Vàng, và Long Chuột cùng chờ với họ. Cả bốn mèo đều ướt bết bết và rũ rượi dưới cơn mưa lúc này đang rơi nặng hạt hơn.

"Sao?" Hoa Vàng hỏi ngay khi Sao Lửa bước đến chỗ bà. "Ngài đã tìm thấy gì?"

"Không tìm được gì cả," Sao Lửa lặng lặng meo. "Chúng tôi không biết cô bé ở đâu."

"Vậy sao ngài không tiếp tục tìm ngoài đó?" Giọng của Hoa Vàng gay gắt.

Sao Lửa lắc đầu. "Chúng tôi không thể làm gì hơn trong đêm tối và mưa như vậy. Cô bé có thể ở bất cứ đâu."

"Ngài không quan tâm chứ gì?" Hoa Vàng cao giọng, hét the thé vì giận dữ. "Ngài nghĩ là nó cố tình ra đi! Ngài không bao giờ tin nó cả!"

Sao Lửa khó nhọc tìm cách trả lời, biết rằng lời buộc tội của bà có phần đúng. Nhưng Hoa Vàng không đợi anh trả lời. Thay vào đó, bà ngoắt đi và biến mất dưới đám cành cây của hang chiến binh.

"Đợi đã!" Sao Lửa gọi, nhưng bà phớt lờ anh.

"Bà ấy không biết mình đang nói gì đâu," Bão Cát meo với vẻ thông cảm. "Để em tới an ủi bà vậy." Cô lách mình vào hang sau Hoa Vàng.

Mệt rã rời và thoái chí, Sao Lửa quay sang chân Mâm Xôi, định ninh nó cũng buông lời buộc tội tương tự với mình. Nhưng thằng lính nhỏ của anh chỉ đứng im, và biểu hiện trong đôi mắt hổ phách của nó không thể nào đọc nổi.

"Được rồi, thưa Sao Lửa," nó meo. "Con biết ngài đã làm tất cả những gì có thể. Cảm ơn." Gục đầu với cặp đuôi xuống, nó trở về hang lính nhỏ.

Sao Lửa nhìn nó đi. Nỗi bất hoại lại kéo đến trong anh - có cảm giác như việc Văn Xám đề nghị đi đến bộ tộc Sông để xem xét tình hình các con anh ấy đã cách đây mấy mùa trăng rồi. Một buổi bình minh xám xịt, lạnh lẽo đang bắt đầu hiện ra trên bầu trời, và Sao Lửa ráo riết cần nghỉ ngơi, nhưng còn một bốn phận cần phải làm trước đã. Anh phải đến chỗ Da Xỉ Than, để đảm bảo những mèo bộ tộc Sông sẽ bình phục khi những thử thách mà họ đã trải qua.

Khi anh bước qua trắng trống đến hang của cô mèo lang y, một lần nữa Sao Lửa lại thấy hồ nghi về sự lãnh đạo của mình. Dưới thời anh làm tộc trưởng, một chiến binh bị trục xuất, và đi đến đầu quân cho kẻ thù - lại còn sẵn sàng giết chóc để chứng tỏ lòng trung thành mới của hắn. Một lính nhỏ biết mất. Và cả khu rừng chìm trong nỗi kinh hoàng và thù hận mà Sao Lửa không thấy cách chi để giải quyết. Hình ảnh mình mang cái bờm của bộ tộc Sư Tử mà anh thấy ở dòng suối dường như đã trôi xa rất xa. Nếu bộ tộc Sao đã an bài cho anh sự vĩ đại thì, Sao Lửa không ngừng tự hỏi, phải chăng họ đã chọn sai mèo rồi?

Đứng trên Bục Đá, Sao Lửa nhìn những mèo trong bộ tộc mình lũ lượt ra khỏi hang của họ. Đó là buổi sáng sau hôm sau chuyển do thám lãnh địa bộ tộc Sông, anh đã triệu tập cuộc họp để thông báo cho bộ tộc mình biết chính xác những gì đã xảy ra, đồng thời giải thích sự có mặt của ba mèo bộ tộc Sông.

Bàn Chân Sương và hai lính nhỏ đang ngồi dưới Bục Đá cùng với Văn Xám và Da Xỉ Than. Sao Lửa hài lòng khi thấy họ đã có vẻ khỏe hơn, như thể sức lực của họ đang trở lại sau một bữa ăn thơm ngon và sự chăm sóc của Da Xỉ Than.

Chân Quạ đã rời đi từ lúc bình minh, cái tai bị thương của anh chàng đã được băng bó mạng nhện và một tia sáng lóng lánh hiện lên trong mắt khi anh chàng nhớ lại trận chiến trên những hòn đá kê chân.

"Thật kỳ diệu là thời huấn luyện vẫn còn trở lại với mình," anh meo với Sao Lửa. "Mình vẫn chưa quên những thế đòn chiến đấu."

"Cậu làm tuyệt lắm," Sao Lửa rừ rừ. "Cậu là bạn thật sự của bộ tộc Sấm."

"Do lẽ Sao Cọp đang gia tăng quyền lực nên mình nghĩ bộ tộc Sấm cần tất cả những mèo bạn mà nó có thể có," chàng meoc ô độc meo một cách nghiêm túc.

Chân Quạ đã dành một lúc ở bên cạnh mộ của Sao Xanh rồi sau đó lên đường về trang trại gần Dây Núi. Sao Lửa tự hỏi không biết mình có phải viện đến sự giúp đỡ của chân Quạ lần nữa không. Tất cả kẻ thù của Sao Cọp cần phải liên kết lại để đuổi hắn ra khỏi rừng - tuy nhiên, Sao Lửa biết trận chiến sau cùng chắc chắn chỉ có một mình anh với hắn.

Anh đợi cho đến khi toàn thể bộ tộc đã an vị quanh Bục Đá, sau đó bắt đầu nói.

"Lúc này chắc các mèo đều đã biết rằng đêm qua Văn Xám, chân Quạ và ta đã đến bộ tộc Sông," Anh miêu tả lại Đồi Xương và quanh cảnh con mồi thối rửa bị vứt vạ vật quanh trắng trống, và việc Sao Cọp đã kích động lòng thù hận chống lại những mèo mang dòng máu lai - có cha mẹ đến từ những bộ tộc khác - trong các chiến binh của hắn. Giọng Sao Lửa run rẩy khi anh miêu tả các chết của Long Đá Quý, và những mèo phía dưới anh rừng mình và nằm ẹp người xuống đất với vẻ thông cảm và hoảng sợ.

Da Bụi ngao, "Vậy tại sao chúng ta không tấn công bộ tộc Bóng Tối ngay bây giờ để trả thù?"

"Bởi vì chuyện không chỉ đơn giản như thế," Sao Lửa trả lời. "Một mình bộ tộc Sấm không thể đương đầu với bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông hợp lại, chứ đừng nói là thắng."

"Chúng ta cứ thử xem," Đuôi Mây đập lại, bật đứng nhồm dậy.

"Nhưng chúng ta sẽ tấn công ở đâu?" Sao Lửa hỏi. "Có chiến binh cả hai bộ tộc ở trong bộ tộc Sông, và ta nghĩ Sao Cọp sẽ không bỏ mặc trại bộ tộc Bóng Tối không được phòng vệ đâu."

"Ta cũng có cảm thấy hết như các mèo thấy," anh tiếp tục. "Ta không thích những gì Sao Cọp đang làm, và ta lo sợ những gì hắn có thể làm trong tương lai. Ta cần biết bộ tộc Sao muốn chúng ta làm gì, nhưng cho đến nay ta vẫn chưa nhận được lời chỉ dẫn nào của họ. Da Xỉ Than, họ có nói gì với cô không?"

Cô mèo lang y ngược lên nhìn anh. "Chưa, chưa nói gì cả."

Với một cái phẩy tai giận dữ, Đuôi Mây lại ngồi xuống, và Tim Sáng nép mình vào vai cậu để xoa dịu cậu.

Trong khoảng dừng thoáng chốc đó, Sao Lửa tự hỏi có thật là mình chưa hề nhận được thông điệp nào từ bộ tộc Sao không, khi mà đã có hình ảnh của chính anh ở dòng suối, mang về uy nghi của bộ tộc Sư Tử. Một lần nữa lời tiên tri của Sao Xanh lại hiện hữu trong tâm trí anh: Bốn sẽ biến thành hai. Sư Tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường.

Đột nhiên sự thấy hiểu lóe lên trong anh tựa như tia sáng mặt trời chiếu xuyên qua cành cây. Bốn bộ tộc sẽ trở thành hai - như vậy có nghĩa là bộ tộc Sấm phải liên minh với bộ tộc Gió!

"Chúng tôi vẫn còn ngồi đây, thưa Sao Lửa!" Giọng của Da Bụi làm ngắt quãng dòng suy nghĩ của anh.

Sao Lửa giật mình. "Xin lỗi," anh meo. "Ta gọi các mèo đến đây để chào đón ba mèo bộ tộc Sông mà chúng tôi đã cứu sống. Tất cả đều đã biết Bàn Chân Sương, và các con của Vằn Xám, chân Phi Điểu và chân Báo. Ta nghĩ chúng ta nên cho họ một vị trí ở trong bộ tộc Sấm cho đến chừng nào họ có thể bình yên trở về nhà."

Tiếng xì xầm bùng ra khắp trắng trống trước lời đề nghị của anh. Đa số mèo đều đồng ý với anh, Sao Lửa thấy vậy, nhưng vài mèo khác trông có vẻ lưỡng lự.

Đuôi Dài là mèo đầu tiên nói lên mối nghi ngờ của mình. "Điều đó thật tốt, Sao Lửa, và tôi rất xúc động với những gì họ đã phải chịu đựng, nhưng nếu họ ở đây thì họ sẽ ăn gì? Bây giờ là giữa mùa lá trụi. Chúng ta đã phải cắt giảm phần ăn của mình rồi."

"Tôi sẽ săn cho họ!" Vằn Xám đứng dậy đối mặt với cả bộ tộc. "Tôi có thể đi săn nuôi cả ba mèo họ, và còn nhiều mèo hơn nữa trong bộ tộc."

"Chúng tôi không phải là những kẻ vô dụng, các vị biết mà," Bàn Chân Sương nói thêm. "Hãy cho chúng tôi một hay hai ngày nữa để khỏe hơn, rồi chúng tôi sẽ tự săn mồi cho mình và cho cả các vị."

Lông Chuột đứng dậy và nói thẳng với Sao Lửa. "Đây không phải là vấn đề ai sẽ đi săn. Mà là mùa lá trụi này khắc nghiệt hơn bình thường, sau vụ cháy. Tất cả chúng ta đều đói, và chúng ta cần toàn bộ sức lực mình có được nếu chúng ta phải chiến đấu với bộ tộc Cọp. Theo tôi, họ nên đi về đi."

Báo Cát đứng dậy ngay trước khi Sao Lửa nói. "Họ không thể về nhà được", cô chỉ ra. "Cô không nghe thấy gì à? Họ sẽ bị hạ sát nếu như họ trở về, giống như Lông Đá Quý vậy."

"Cô muốn mang tiếng là bộ tộc Sấm đẩy những mèo khác vào chỗ chết sao?" Long Điều Hâu thêm.

Long Chuột nhìn xuống chân mình, cơn tức giận khiến cho lông của cô xù lên.

"Điều đáng đề cập đến là," Bão Trắng bình tĩnh meo, "tất cả những mèo này đều có nửa dòng máu bộ tộc Sấm. Họ có quyền yêu cầu chúng ta cho họ ở lại."

Từ vị trí thuận lợi của mình trên đỉnh Bực Đá, Sao Lửa thấy cơn sốc tràn qua những mèo của mình như một làn sóng khi quay sang nhìn Bàn Chân Sương, đang đứng như một hình bóng sống động của cự tộc trưởng của họ. Nhớ lại sự thù địch mà một vài mèo đã thể hiện khi Bàn Chân Sương và Long Đá Quý chia lười với thi thể của Sao Xanh, Sao Lửa nhận thấy rằng Bão Trắng đang liều lĩnh khi gợi nhắc họ.

Nhưng lần này không có sự thù hận. Thậm chí cả Long Chuột và Đuôi Dài cũng im lặng. Câu chuyện về những gì xảy ra bên cạnh Đồi Xương đã động lòng thương cảm của bộ tộc đối với những mèo bộ tộc Sông. Các chiến binh thư giãn trở lại, cơn sốc giảm bớt đi và có vài tiếng xì xầm tán thành những gì Bão Trắng vừa nói.

Sao Lửa nhìn xuống những mèo bộ tộc Sông đang ngồi ở chân Bực Đá với Văn Xám và Da Xỉ Than.

"Chào mừng đến với bộ tộc Sấm." anh meo.

Bàn Chân Sương cúi đầu tỏ vẻ biết ơn. "Cảm ơn, Sao Lửa. Chúng tôi sẽ không quên điều này đâu."

"Đó là điều nên làm mà," Sao Lửa meo. "Ta chỉ hy vọng là các mèo sớm hoàn toàn bình phục thôi."

"Họ sẽ ổn, Sao Lửa," Da Xỉ Than meo. "Tất cả những gì họ cần là thức ăn và một nơi ấm áp để ngủ."

"Vâng, cái hang kinh khủng đó chẳng có chỗ ngủ gì hết á," chân Phi Điều nói với vẻ bức bối, mắt nó mở to và lộ vẻ bồn chồn.

"Con không cần phải nghĩ về điều đó nữa đâu," Bàn Chân Sương hứa với một cú liếm an ủi. "Chỉ cần tập trung lấy lại sức đi. Ngay khi con khỏe lại, chúng ta sẽ phải tiếp tục việc huấn luyện của con đấy."

Sao lửa sực nhớ ra Bàn Chân Sương là mèo bảo trợ của chân Phi Điều. Anh băng khoản về những khó khăn của việc huấn luyện lính nhỏ trên một vùng đất lạ lẫm, thì Văn Xám chen vào những suy nghĩ của anh.

"Lông Đá Quý là mèo bảo trợ của chân Bão, do đó bây giờ nó sẽ cần một mèo bảo trợ khác. Sẽ ổn chứ nếu chính tôi sẽ là mèo bảo trợ cho nó?"

"Ý kiến hay đấy," Sao Lửa meo, và được thưởng bằng vẻ kiêu hãnh và hài lòng nháng kên trong mắt Văn Xám khi anh ấy nhìn thẳng con mình. "Chúng ta sẽ thực hiện nghi thức ngay bây giờ." Anh không chắc việc đó có cần thiết hay không, bởi vì chân Bão không thật sự là thành viên của bộ tộc Sấm, nhưng có gì đó sâu thẳm trong anh khao khát được liên lạc với bộ tộc Sao thông qua những nghi thức cổ xưa, quan thuộc.

Cúi chồm người xuống Bực Đá, anh bật đuôi ra hiệu cho chân bão. Chú bé đến đứng trước mặt anh, vẫn còn loạc choạc cẳng chân, nhưng đầu ngẩng cao.

"Chân Bão, cậu đã bắt đầu thời kỳ lính nhỏ của mình," Sao Lửa cất lời. "Lông Đá Quý là một mèo bảo trợ cao quý, và bộ tộc Sấm vô cùng thương tiếc ông ấy. Bây giờ cậu phải tiếp tục học những kỹ năng của chiến binh dưới sự dẫn dắt của một mèo bảo trợ mới." Quay sang Văn Xám, anh tiếp: "Văn Xám, anh sẽ tiếp tục việc huấn luyện của chân Bão. Anh đã quen chịu đựng với tinh thần của một chiến binh, và ta mong anh sẽ truyền những gì mà anh đã học được cho lính nhỏ này."

Văn Xám gật đầu một cách nghiêm trang, sau đó bước đến đưa con trai mình và chạm mũi với nó. Sao Lửa bất chợt bắt gặp ánh mắt của Lông Điều Hâu - anh mèo trẻ rõ ràng rất vui mừng khi mèo bảo trợ cũ của mình lại có một lính nhỏ mới.

Sao Lửa kết thúc cuộc họp và nhảy xuống khỏi Bực Đá. Liếc nhìn xung quanh, anh thấy Bão Cát cách đó không xa. "Bão Cát, anh muốn nhờ em một việc."

Cô mèo cam nhát ngược lên nhìn anh. "Có chuyện gì vậy?"

"Đó là chuyện về Bàn Chân Sương. Chắc chắn cô ấy sẽ gặp khó khăn trong việc huấn luyện chân Phi Điều ở đây. Cô ấy không biết những nơi huấn luyện ở đâu, hay đâu là những nơi nguy hiểm hoặc những nơi tốt nhất để săn mồi.:

Sao Lửa ngập ngừng, không biết những gì mình đề nghị có phải là ý kiến hay hay gì không. Cách đây không lâu, anh đã chọn Lông Điều Hâu làm mèo bảo trợ cho chân Hung và Bão Cát đã rất bất bình cho rằng anh không đếm xỉa gì đến cô. Có thể cô sẽ lại bực mình trước ý kiến mới này.

"Cứ nói tiếp đi," Bão Cát meo.

"Anh... anh muốn hỏi em xem em có thể giúp Bàn Chân Sương trong việc huấn luyện chân Phi Điều không. Anh không thể nào nghĩ đến một mèo khác tốt hơn em."

Bão Cát nhìn anh một lúc lâu, suy xét. "Anh nghĩ là anh có thể quay em như chong chóng chỉ với vài lời tăng bốc đó thôi sao?"

"Anh không..."

Bão Cát cười phá lên. "À, có thể anh quay được đây. Đương nhiên là em sẽ giúp chị ấy, cục lông ngực ạ. Để em đi nói chuyện với chị ấy đây."

Nổi vui mừng dội ào xuống Sao Lửa. "Cảm ơn, Bão Cát."

Một tiếng rú rợn óc cắt đứt lời anh. Những mèo vằn nấn ná trong trắng trổng đang trợn mắt nhìn về phía lối vào trại ở đường hầm kim tước. Sao Lửa không thể nhìn thấy điều gì khiến họ hốt hoảng, nhưng anh bắt được mùi máu trong không khí, và mùi mèo lạ.

Lách mình băng lệ qua các chiến binh của mình, Sao Lửa tiến đến lối vào trại. Lê lét ra khỏi đường hầm kim tước là một mèo bị thương thê thảm đến nỗi không thể nhận ra được. Máu nhiều ra từ một vết rạch sâu trên sườn của ông ta. Lông ông rối nùi, đầy đất cát và một mắt nhắm tịt.

Sau đó Sao Lửa nhận ra bộ lông lốm đốm dưới lớp đất và cố gắng sàng lọc ra mùi của bộ tộc Gió. Ông mèo mới đến là Vuốt Bùn, gần như không thể đứng nổi vì đau đớn và kiệt sức,

"Vuốt Bùn!" Sao Lửa kêu lên. "Có chuyện gì vậy"

Vuốt Bùn loạng choạng tiến về phía anh. "Ngài phải giúp đỡ chúng tôi, Sao Lửa!" ông ta thở hồng hộc. "Sao Cọp đang tấn công trại của chúng tôi!"

CHƯƠNG 19

Sao Lửa lao lên con dốc từ điểm Bốn Cây dẫn vào lãnh địa bộ tộc Gió. Phía sau là đoàn chiến binh của anh đi như suối trào; Văn Xám, Long Điều Hâu, Bão Cát, Đuôi Mây, và Da Bụi, cùng lính nhỏ của anh, chân Tần Bì. Sao Lửa không đem theo nhiều chiến binh hơn đến tiếp viện cho bộ tộc Gió, anh đã để cho Bão Trắng chịu trách nhiệm ở trại bộ tộc Sấm cùng với mọi chiến binh khác luôn canh phòng cẩn mật, để phòng trường hợp Sao Cọp âm mưu tấn công cả họ nữa.

Chân anh lướt phăm phăm trên lớp đất đầy cỏ nhún nhảy của vùng đồng hoang trong khi cẳng chân lái mình về phía trại bộ tộc Gió. Một luồng gió lạnh thổi lông của anh sát rạt xuống, mang theo mùi bộ tộc Bóng Tối từ đằng xa. Mặc dù biết mình vẫn còn cách đó khá xa, nhưng Sao Lửa vẫn mừng rỡ ra những tiếng thét xung trận khi bọn chiến binh của Sao Cọp để bộ tộc Gió vào thế không phòng bị gì.

"Chúng ta quá trễ rồi," Văn Xám thở hừng hực kể bên vai anh. "Vuốt Bùn phải mất bao lâu mới đến được chỗ chúng ta, trong tình trạng bị thương như thế?"

Sao Lửa không phung phí hơi sức để trả lời. Anh biết rằng Văn Xám nói đúng. Đây không phải là lần đầu tiên bộ tộc Sấm lao đến giúp đỡ bộ tộc Gió chống lại liên minh bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối. Nhưng lúc đó họ đã được cảnh báo trước và họ đã đuổi được bọn chiến binh tấn công đi khỏi. Nhưng bây giờ, lúc họ đến được trại bộ tộc Gió thì trận chiến có thể đã kết thúc rồi, nhưng Sao Lửa biết mình vẫn phải cố gắng. Luật chiến binh, tình hữu nghị của anh với bộ tộc Gió, và sự cấp thiết phải hợp sức lại để chống chọi với bộ tộc Gọp, tất cả buộc anh phải dẫn các chiến binh của mình đến cứu họ càng nhanh càng tốt.

Khi họ đến gần hơn, mùi bộ tộc Bóng Tối pha với mùi bộ tộc Sông, trộn lẫn thành một mùi mới mà Sao Lửa nhận ra là mùi đặc trưng của bộ tộc Cọp.

Họ đã đến đủ gần để có thể nghe thấy tiếng ngao của những mèo đang quần thảo nhau, thế nhưng, sự im lặng lại ghì chặt lấy tim anh như những móng vuốt lạnh lùng. Trận chiến ắt hẳn đã ngã ngũ. Sao Lửa chậm bước lại khi anh và đoàn chiến binh của mình leo lên con dốc cuối cùng về phía trại, bụng anh thắt thỏm lo sợ với ý nghĩ về cảnh tượng mà họ có thể sắp nhìn thấy.

Sao Lửa lẳng lặng trườn lên đỉnh dốc, nơi anh có thể nhìn xuống toàn bộ trại. Có mùi bộ tộc Gió nặng trĩu trong không khí, xen lẫn mùi máu và mùi sợ hãi. Một tiếng than khóc thê lương vang lên, phá vỡ bầu thinh lặng khi Sao Lửa lên đến đỉnh dốc và thấy được những gì Sao Cọp đã gây ra.

Cái lòng chảo nơi mèo bộ tộc Gió dựng trại của họ được viền quanh bởi những bụi kiem tước. Vài bông hoa vàng vẫn còn nở trên những cành gai của nó. Xa hơn, ở trung tâm trại,

Sao Lửa thấy nhiều mèo túm tụm lại với nhau, dường như không động đậy gì. Khi anh quan sát, một nữ miu nhí thể ngẩng đầu lên và hờ lên một tràng lạnh gáy nữa.

"Hoa Sớm!" Sao Lửa thẳng thốt.

Giật đuôi ra hiệu cho các chiến binh theo mình, anh đổ dốc bươn qua những bụi cây đi vào trại. Xông ào vào trảng trống, anh được tiếp đón bởi tộc trưởng bộ tộc Gió, Sao Cao. Bộ lông trắng đen của ông mèo rách toi bời, dính đầy đất, và chiếc đuôi dài của ông rũ xuống vì kiệt sức.

"Sao Lửa!" Giọng ông rề rề vì đau đớn. "Ta biết là anh sẽ đến mà."

"Không kịp rồi. Ta xin lỗi."

Tộc trưởng bộ tộc Gió lắc đầu bất lực. "Ngài đã cố hết sức rồi. Ông quay sang những mèo đang nằm gục dưới nền đất ở trảng trống - họ quá sốc hoặc bị thương quá nặng nên không thể nhúc nhích được. "Ngài có thể thấy Sao Cọp đã làm những gì rồi đấy."

"Nói cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi." Văn Xám giục.

Sao Cao giật giật tai. "Anh thấy đấy. Sao Cọp và các chiến binh của hắn bất ngờ ập đến trại chúng tôi... chúng tôi không hề được cảnh báo gì hết mà cho dù có được cảnh báo đi nữa thì bọn chúng cũng quá đông cho chúng tôi chống tôi chống trả được."

Sao Lửa bước tới, cảm thấy bao tử mình lộn nhào. Không một chiến binh bộ tộc Gió nào thoát được mà không bị thương. Bàn Chân Liệt, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió, đang nằm bất động với máu vẫn rỉ rả từ một vết chém sâu trên hông của ông; kế bên là Suối Chảy, cô mèo lông xám nhạt này có mấy túm lông rách còn dính lại phất phơ ở vai. Mắt họ nhìn vào nơi bất định, như thể họ không tin vào những gì vừa xảy ra.

Sao Lửa cũng hầu như không thể tin nổi. Đây hoàn toàn là một cuộc đột kích vô cớ. Không hề có lời cảnh báo nào từ cuộc Tụ Hạp vừa qua. Sao Cọp không chiếm thêm chút đất đai nào cho bộ tộc của hắn. Chứng tỏ mục đích của đợt tấn công này không gì hơn là để thị uy những mèo bộ tộc Gió.

"Sao Lửa!" Một giọng yếu ớt khiến Sao Lửa quay đầu lại và thấy anh bạn cũ của mình, Ria Độc Nhất. Anh chiến binh mèo mướp nâu đang nằm nghiêng qua một bên với những vết thương sâu nơi cổ và vai. Mắt Vô Cây, mèo lang y của bộ tộc Gió, đang ấn mạng nhện vào chúng, nhưng máu vẫn cứ từ từ rỉ ra.

"Ria Độc Nhất..." Sao Lửa lạc giọng đi, không biết phải nói gì.

Mắt Ria Độc Nhất sáng lên trong đau đớn. "Tôi không tệ như ngài thấy đâu." Anh gù gù. "Ngài nên xem cho những mèo khác đi."

"Ước gì chúng tôi đến kịp," Sao Lửa meo.

"Tôi cũng ước vậy. Nhìn đằng kia kìa."

Ria Độc Nhất quay đầu lại, và Mặt Vô Cây quát, "Nằm yên!"

Sao Lửa dõi theo ánh mắt của anh chiến binh bị thương. Hoa Sớm, bà mèo nhí thể vừa mới cất tiếng kêu đau đớn, đang gục mình bên một thân hình bất động của một mèo khác. Một thân hình nhỏ, với bộ lông vàng rách toang hoang.

"Không..." cổ họng của Sao Lửa thít chặt lại khiến anh phải thều thào những lời này. "Không phải chân Kim Tước chứ."

"Sao Cọp đã giết nó rồi." Giọng của Ria Độc Nhất thất lại vì căm giận. "Hắn đã quật thẳng bé xuống ngay giữa trảng trống, với các chiến binh của hắn vây quanh, cho nên, không ai trong chúng tôi có thể đến gần để ngăn hắn được. Hắn... hắn nói hắn sẽ giết chết thằng nhỏ để cho những mèo còn lại chúng tôi biết là chúng tôi sẽ nhận được gì nếu từ chối sáp nhập vào hắn."

Sao Lửa nhắm mắt lại, không thể chịu đựng được quanh cảnh đẫm máu trước mặt mình, nhưng chỉ thấy mờn một hình ảnh gã tộc trưởng to lớn của bộ tộc Cọp, với cẳng chân ghi chặt chú lính nhỏ vô vọng trong khi dọa dẫm các chiến binh bộ tộc Gió. Một cơn rùng mình chạy khắp người anh. Nhớ lại thời gian anh và Văn Xám đi tìm bộ tộc Gió và mang họ về nhà sau khi bộ tộc Bóng Tối đuổi họ đi biệt xứ. Sao Lửa đã tha chân Kim Tước, lúc đó còn là một mèo con bé xú, băng qua đường Sấm Rền.

Bây giờ tất cả những điều đó đều uống phí, chỉ vì Sao Cọp. Sao Lửa không khỏi tự hỏi liệu Sao Cọp có cố tình chọn chân Kim Tước hay không, bởi hắn biết rất rõ mối thâm tình của Sao Lửa đối với chú lính nhỏ này.

Mở choàng mắt ra, Sao Lửa rời Ria Độc Nhất và nhẹ bước đến bên Hoa Sớm, chạm mũi vào vai bà để báo sự hiện diện của mình.

Bà ngược lên, đôi mắt xinh đẹp của bà tối sầm đi vì sầu đau. "Sao Lửa," bà thì thào. "Tôi không bao giờ nghĩ rằng ngài cứu mạng con trai tôi chỉ để có được kết cục như vậy đây. Bộ tộc Sao đã làm gì chúng ta vậy?"

Sao Lửa thụp người xuống cạnh Hoa Sớm, nép sát mình vào người bà để an ủi, và chạm mũi vào lông của chân Kim Tước. "Cậu ta sẽ lớn lên trở thành một chiến binh giỏi," anh lầm bầm,

Tiếng của một mèo khác đánh thức anh dậy; ngược lên thấy Văn Xám. Bạn của anh cũng cúi đầu xuống, chạm mũi vào lông của chân Kim Tước, và meo vài lời an ủi với Hoa Sớm.

"Sao Lửa, ngài muốn chúng tôi làm gì?" anh ấy hỏi, ngược đầu lên trở lại. "Chúng ta không thể bỏ mặc họ như thế này được."

Liếm nhẹ một cú cuối cùng vào tai Hoa Sớm, Sao Lửa đứng dậy và cùng bạn đi khỏi. "Mang hai hay ba mèo đi tuần tra," anh ra lệnh. "Đưa một hay hai mèo bộ tộc Gió đi cùng nếu như có ai trong số họ còn đủ sức. Họ rành rẽ vùng biên giới của họ hơn chúng ta. Cần kiểm tra để bảo đảm không còn chiến binh bộ tộc Cọp nào lẩn quất quanh đây. Nếu tìm thấy tên nào, anh biết phải làm gì rồi đấy - đuổi chúng đi, hay giết nếu cần. Và mang về càng nhiều mồi tươi càng tốt. Bộ tộc Gió cần phải ăn, và họ không thể tự đi săn cho mình được."

"Rõ," Vằn Xám meo. Anh ấy gọi Bão Cát, Đuôi Mây và Da Bụi theo, rồi hỏi ý kiến Sao Cao để được phép tuần tra trên lãnh địa của ông. Sao Cao đồng ý với vẻ biết ơn, và ra lệnh cho Bàn Chân Nhện, mèo trốn thoát được với bộ lông rách và vài vết cào, cùng đi với họ và chỉ họ những nơi săn mồi tốt nhất.

"Chúng ta cần nói chuyện," tộc trưởng bộ tộc Gió meo với Sao Lửa khi ông thấy đội tuần tra đi khỏi. "Sao Cọp để lại cho ngài một thông điệp."

Sao Lửa vểnh tai lên. "Một thông điệp?"

"Hắn muốn cả hai chúng ta gặp hắn tại điểm Bốn Cây vào ngày mai lúc mặt trời cao," Sao Cao trả lời. "Hắn nói hắn đã mệt mỏi với việc chờ đợi rồi. Hắn muốn biết quyết định của chúng ta về việc chúng có gia nhập bộ tộc Cọp hay không... và hắn đã cho chúng ta thấy hắn sẽ làm gì nếu chúng ta từ chối."

Ông phát đuôi về phía những chiến binh bị thương và thi thể bất động của chú lính nhỏ đã lìa đời, và tất cả nỗi đau thương của ông chất chứa cả trong độ tác đơn giản đó.

Sao Lửa nhìn vào mắt ông, và hai tộc trưởng nhìn nhau thật lâu, tỏ vẻ thấy hiểu.

"Ta thà chết còn hơn gia nhập bộ tộc của Sao Cọp," cuối cùng Sao Lửa tuyên bố.

"Ta cũng vậy," Sao Cao nhất trí. "Và ta rất mừng khi nghe ngài nói vậy. Từ lâu rồi Sao Xanh đã đánh giá ngài rất đúng. Nhiều mèo nghĩ ngài quá trẻ và thiếu kinh nghiệm khi bà phong danh ngài làm thủ lĩnh trợ tá, nhưng giờ đây ngài đã chứng tỏ những phẩm chất của mình. Khu rừng cần những mèo như ngài."

Sao Lửa cúi đầu, nhún nhường trước lời khen không mong đợi. "Vậy chúng chúng ta sẽ gặp nhau tại điểm Bốn Cây, vào ngày mai," anh meo.

Sao Cao gật đầu một cách trang trọng. "Hãy nghe lời khuyên của ta, Sao Lửa, và hãy mang theo vài chiến binh đi cùng ngài. Khi chúng ta từ chối sáp nhập với Sao Cọp, ta không thể tưởng tượng hắn lại để cho chúng ta đi khi mà không đánh nhau đâu."

Sao Lửa cảm thấy lạnh thốn đến tận chóp đuôi. Anh thấy rằng ông mèo già nói đúng. Vậy nếu buộc phải chiến đấu, chúng ta sẽ chiến đấu cùng nhau chứ?"

"Cùng nhau," Sao Cao hứa. "Hai bộ tộc chúng ta sẽ liên minh tựa như một con sư tử chống lại con cọp lảng vảng trong khu rừng của ta."

Sao Lửa nhìn ngây vào ông, sửng sốt. Sao Cao không thể nào biết được lời tiên tri của Sao Xanh, hay hình ảnh của Sao Lửa ở dưới dòng suối. Nhưng ông đã nói lên những từ ngữ của lời tiên tri. "Bốn sẽ biến thành hai. Sư Tử và Cọp sẽ gặp nhau trên chiến trường. Lẽ nào bộ tộc Sao cũng đã nói chuyện với ông? Sao Lửa biết tộc trưởng bộ tộc Gió sẽ không nói ra đâu - những thông tin giữa một tộc trưởng và những tâm linh tổ tiên chiến binh của họ không phải để dành cho một cái tai khác nghe. Nhưng câu nói này nhắc nhở Sao Lửa rằng họ cùng là những tộc trưởng, với sức mạnh của hai bộ tộc hùng mạnh ở phía sau họ.

Nhìn thẳng vào mắt ông mèo đen trắng cao quý, Sao Lửa meo. "Ta thề trước bộ tộc Sao rằng bộ tộc của ta sẽ là bạn của bộ tộc ngài, để cùng sát cánh chiến đấu chống lại quỷ dữ."

"Ta cũng thề như vậy," Sao Cao nghiêm trang đáp lại.

Sao Lửa ngược đầu lên, nếm không khí, vẫn còn lẫn cặn mùi của bọn mèo tấn công. Anh biết rằng lời thề này sẽ chảy rục trong máu của họ như ngọn lửa cho đến khi Sao Cọp bị đuổi khỏi khu rừng - hoặc cho đến khi họ mất hết cả chín mạng của mình.

CHƯƠNG 20

ặt trời bắt đầu lặn ở phía dòng sông, biến mặt nước thành một bức màn lửa di động và tỏa hơi ấm vỗ về xuyên qua lông của Sao Lửa. Anh đứng trên đỉnh gò đá Thái Dương, nhìn sang lãnh địa bộ tộc Sông.

"Anh tự hỏi không biết ngày mai sẽ có biến động gì," anh khẽ meo.

Bên cạnh anh, Bão Cát lắc đầu, không đáp bằng lời mà nép sát cái hông mềm ấm của cô vào anh. Sau khi họ trở về từ trại bộ tộc Gió điều tàn, Sao Lửa rủ cô chiến binh cam nhật cùng đi tuần tra với mình. Anh cảm thấy cần được lánh xa những mèo khác trong bộ tộc một lúc để chuẩn bị tinh thần cho cuộc chạm trán với Sao Cọp. Nhưng anh không muốn hoàn toàn một mình, và sự hiện diện của Bão Cát đã xoa dịu anh.

Họ đã đi dọc theo mép gò đá Thái Dương và nương theo đường Sấm Rền lên phía biên giới với bộ tộc Bóng Tối để làm mới lại các mốc mùi tới tận điểm Bốn Cây; bây giờ họ lại trở về dọc theo lằn ranh với bộ tộc Sông.

Không có dấu hiệu gì của quân xâm lăng bộ tộc Cọp. Những đường biên giới vẫn an toàn, nhưng Sao Lửa biết nếu họ phải chiến đấu với bộ tộc Cọp, thì trận chiến sắp xảy ra sẽ vì mục đích còn cao xa hơn việc tranh chấp biên giới nữa. Đó là đỉnh cao của mâu thuẫn giữa anh và Sao Cọp, một sự mâu thuẫn dường như đã kéo dài ngay từ lần đầu tiên anh đặt chân vào rừng.

Sao Lửa lần chần trên những tảng đá, tận hưởng sự khoan khoái được ở một mình bên Bão Cát. "Sao Cọp nhất quyết trở thành kẻ thống lĩnh toàn bộ khu rừng," anh meo. "Chúng ta buộc phải nghĩ đến việc chiến đấu thôi."

"Và bộ tộc Sấm sẽ phải gánh chịu hậu quả nặng nề nhất," Bão Cát meo. "Bộ tộc Gió có thể mang đến cho chúng ta bao nhiêu chiến binh sau ngày hôm nay?"

Giọng cô rầu rĩ, nhưng Sao Lửa biết, dù có hay không có bộ tộc Gió, mọi mèo bộ tộc Sấm đều sẽ anh dũng chiến đấu sát cánh bên cạnh anh.

Ánh sáng dữ dội đang tắt dần. Sao Lửa quay lại nhìn lướt qua khu rừng thân yêu của mình. Một ngôi sao đơn lẻ nhấp nháy trên bầu trời tím rậm,

Có phải bà đó không, Sao Xanh? Sao Lửa thì thầm hỏi. Bà vẫn còn để mắt đến chúng tôi chứ?"

Một cách cuồng nhiệt, anh hy vọng bà cựu tộc trưởng vẫn đang bảo vệ bộ tộc mà bà hằng yêu quý. Nếu họ sống sót qua cuộc gặp gỡ với Sao Cọp ngày mai, và có thể tự do, thoát khỏi sự khát khao quyền lực tối cao của hắn, thì điều đó là vì bộ tộc Sao biết rằng khu rừng cần phải có bốn bộ tộc.

Mọi thứ im phẳng phắc và tĩnh lặng. Không một làn gió làm rợn bộ lông của hai mèo, không có tiếng những con mồi lột sột trong những tảng đá. Sao Lửa cảm giác như cả khu rừng đang nín thở, đợi bình minh tới.

"Anh yêu em, Bao Cát," anh thì thào, dụi mõm vào hông cô.

Bao Cát quay đầu lại nhìn vào mắt anh, đôi mắt xanh lá cây của cô sáng ngời ngời. "Em cũng yêu anh," cô đáp. "Và em biết anh sẽ đưa chúng ta vượt qua khỏi ngày mai, cho dù chuyện gì xảy ra chăng nữa."

Sao Lửa ước gì mình có thể chia sẻ niềm tin ấy của cô. Nhưng anh cứ để mình được vỗ về bởi niềm tin cô dành cho mình. "Chúng ta phải trở về và nghỉ ngơi thôi," anh meo.

Cái lạnh ban đêm tụ tập về vào lúc họ đến được khe núi. Sương đã lấp lánh trên từng ngọn cỏ và bề mặt của những tảng đá. Khi Sao Lửa hiện ra khỏi đường hầm kim tước, một cái bóng trắng từ từ hiện ra khỏi màn đêm.

"Tôi bắt đầu lo lắng cho ngài rồi đấy," Bao Trắng meo. "Tôi cứ e là ngài gặp rắc rối."

"Không, chúng tôi vẫn ổn," Sao Lửa trả lời. "Thậm chí không có cả một con chuột khuấy động ngoài ấy."

"Đáng tiếc. Chúng tôi đã xoay sở tốt chỉ với một ít mèo." Bao Trắng báo cáo nhanh cho Sao Lửa về những đội tuần tra mà ông đã điều đi và sự cảnh giới mà ông đã thiết lập trong trại. "Ngài nên đi ngủ đi," ông kết thúc. "Ngày mai sẽ là một ngày khó chịu đấy."

"Ta đi đây," Sao Lửa đồng ý. "Cảm ơn, Bao Trắng."

Ông chiến binh lông trắng lại hòa tan vào màn đêm. "Tôi đi kiểm tra các đội canh gác đây," ông meo khi rút khỏi.

"Anh không thể nào tìm được một trợ thủ tốt hơn thế đâu," Bao Cát nhận xét khi ông đã ra khỏi tầm nghe.

"Anh biết. Anh thật không biết mình sẽ làm gì nếu không có ông ấy."

Bao Cát nhìn Sao Lửa, vẻ buồn bã và khôn ngoan hiện lên trong mắt cô. "Ngày mai ánh ẽ biết," cô meo. "Hay bất cứ mèo nào khác cũng biết. Nếu Sao Cọp buộc chúng ta phải chiến đấu, thì mèo sẽ phải chết, Sao Lửaà."

"Anh biết." Nhưng cho đến bây giờ anh thật sự vẫn chưa nghĩ được điều đó có nghĩa là gì. Những mèo đang ngủ xung quanh anh, những mèo bạn mà anh thương yêu, các chiến binh mà anh tin tưởng, sẽ bị chết vì anh. Thắng hay thua, thì một vài mèo trong số những mèo mà Sao Lửa dẫn ra trận sẽ không bao giờ trở lại. Và họ sẽ chết bởi vì anh đã ra lệnh cho họ

phải chiến đấu. Một cơn đau bóp tim kéo đến trong anh, quá sâu sắc và đan đốn đến nỗi anh suýt nữa thì thét lên. "Anh biết," anh lặp lại. "Nhưng anh có thể làm gì bây giờ?"

"Thôi nào." Giọng Bảo Cát nhỏ nhẹ. "Anh là tộc trưởng, Sao Lửa à. Anh phải thực hiện nghĩa vụ của mình. Và anh đã làm điều đó rất sáng suốt."

Ngượng ngùng, Sao Lửa không biết phải nói gì, và sau một lúc, Bảo Cát ấn mồm cô vào mồm anh. "Em đi ngủ đây," cô khẽ meo.

"Không, đợi đã." Sao Lửa thấy mình không thể đối mặt được với cảnh cô đơn trong cái hang tối om ở dưới Bực Đá. "Anh không muốn ở một mình đêm nay. Hãy đến ngủ cùng hang với anh đi."

Cô mèo cam nhát nghiêng đầu. "Được, nếu anh muốn em làm vậy."

Sao Lửa liếm tai cô một cái và dẫn đường băng qua trắng trống của trại. Mặc dù bức màn địa y phía trên lối vào hang vẫn chưa mọc trở lại sau vụ cháy, nhưng cái hang vẫn chìm ngập trong bóng tối.

Dựa vào mùi hơn là nhìn thấy, Sao Lửa nhận ra một trong những lính nhỏ đã để lại một miếng mồi tươi cho anh, và chợt nhớ ra là mình đã đói đến thế nào. Con mồi là một con thỏ, anh và Bảo Cát nằm xuống cạnh nhau và cùng chia con mồi, cùng nuốt nhanh và ngon lành.

"Đó là thứ em cần," Bảo Cát rừ rừ, duỗi hai chân trước ra và cong lưng lên trong một cái duỗi mình thật dài và thoải mái. Sau đó cô ngáp. "Chắc em ngủ cá một mùa trăng quá."

Sao Lửa sắp xếp chiếc ổ rêu của mình để dọn một chỗ ngủ cho cô, và cô nằm cuộn tròn và nhắm mắt lại. "Chúc ngủ ngon, Sao Lửa," cô khẽ meo.

Sao Lửa chạm mũi vào hông cô. "Chúc em ngủ ngon."

Không lâu sau, tiếng thở nhẹ và đều đặn của cô cho anh biết là cô đã ngủ. Mặc dù rất mệt, nhưng anh vẫn chưa sẵn sàng nằm xuống cuộn tròn bên cô. Thay vào đó, anh ngồi nhìn trong khi trăng lên và chiếu những tia sáng nhàn nhạt qua lối vào hang, biến bộ lông của Bảo Cát thành màu bạc. Cô quá xinh đẹp, Sao Lửa nghĩ, và rất quý giá đối với anh. Nhưng cô cũng có thể sẽ chết vào ngày mai.

Trở thành một tộc trưởng có ý nghĩa thế này đây, anh nhận ra. Anh không biết là mình có chịu đựng được nỗi đau đó hay không, mặc dù anh biết rằng khi bình minh đến, anh sẽ gánh vác lấy gánh nặng mà bộ tộc Sao đã giao cho mình.

Cầu xin bộ tộc Sao, hãy giúp tôi gánh vác việc này, anh nghĩ khi nằm xuống mớ rêu cạnh Bảo Cát. Anh cảm thấy an ủi do có bộ lông ấm áp của cô mang lại, và cuối cùng, nó ru anh vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 21

Sao Lửa tình dậy thấy nền hang thấm đẫm ánh sáng mặt trời đang lên. Bên cạnh anh, Bao Cát vẫn còn ngủ, mớ râu lay động theo nhịp thở của cô. Cần thận không làm cô tỉnh giấc, Sao Lửa đứng dậy, đuổi mình, và bước ra ngoài trời của buổi sớm mai lạnh lẽo.

Trắng trống vắng tanh, nhưng dường như ngay lập tức Bao Trắng từ hang chiến binh hiện ra.

"Tôi đã cử đội tuần tra bình minh ra ngoài rồi," ông báo cáo. "Lông Điều Hâu, Lông Chuột, và Vằn Xám. Tôi bảo họ lướt qua vùng biên giới bộ tộc Bóng Tối thật nhanh rồi trở về báo cáo cho chúng ta."

"Tốt," Sao Lửa meo. "Ta có linh tinh là Sao Cọp sắp xết một cuộc gặp gỡ ở điểm Bốn Cây đồng thời lại thực hiện tấn công ở nơi nào đó. Chính vì vậy mà ông cần phải ở lại trông coi trại, với những chiến binh mà tôi đã cố để dành cho ông."

"Hãy dẫn theo những chiến binh mạnh nhất mà ngài cần đi," Bao Trắng meo. "Chúng tôi sẽ xoay sở được mà. Cô mèo Tim Sáng trẻ tuổi đang định hình thành một chiến binh thật sự hữu dụng kể từ khi cô luyện tập với Đuôi Mây. Và những mèo già vẫn còn có thể giương móng vuốt ra nếu như họ bị thúc ép."

"Họ sẽ bị thúc ép, trước khi tất cả những chuyện này chấm dứt," Sao Lửa dự đoán. "Cảm ơn, Bao Trắng. Ta biết mình có thể trông chờ vào ông được mà."

Ông chiến binh lông trắng gật đầu và lại biến mất vào hang. Sao Lửa nhìn ông đi, sau đó băng qua trắng trống về phía hang dương xỉ dẫn đến hang của Da Xỉ Than.

Khi đến hang của cô mèo lang y, anh có thể nghe thấy giọng cô vọng ra từ khe nứt trong đá.

"Trái bách xù, lá cúc vạn thọ, hạt anh túc..."

Nhìn hé vào bên trong, Sao Lửa thấy cô mèo xám nhỏ đang kiểm tra lại những đồng thảo dược và quả mọng được xếp dọc theo thành hang.

"Chào Da Xỉ Than," anh meo. "Mọi chuyện vẫn bình thường chứ?"

Cô mèo lang y quay sang với vẻ buồn bã trong đôi mắt xanh. "Cũng như mọi khi thôi."

"Cô có nghĩ là chắc chắn sẽ nổ ra một trận chiến không?" Sao Lửa hỏi. "Bộ tộc Sao có nói chuyện với cô chưa?"

Da Xỉ Than bước đến gần anh ở miệng hang. "Chưa, chưa nói một lời nào cả," cô trả lời. "Nhưng giác quan bình thường cũng nói cho tôi biết rằng sẽ có một trận chiến, Sao Lửa. Tôi không cần tới lời tiên tri từ bộ tộc Sao để nói cho biết điều đó đâu."

Cô nói đúng, Sao Lửa biết, tuy nhiên những lời nói của cô khiến anh thấy lạnh người. Với một cuộc gặp mặt quan trọng như vậy ở phía trước, tại sao lại không có dấu hiệu gì của bộ tộc Sao? Chẳng lẽ những tổ tiên chiến binh lại bỏ rơi họ trong lúc họ cần sự giúp đỡ nhất? Quá trễ rồi. Sao Lửa tự hỏi liệu mình có nên đến Dãy Núi để chia sẻ với bộ tộc Sao hay không.

"Cô có biết tại sao bộ tộc Sao im lặng?" anh hỏi to với Da Xỉ Than.

Cô mèo lang y lắc đầu. "Nhưng tôi có biết vài điều," cô meo, như thể đọc được những suy nghĩ của anh. "Bộ tộc Sao không bao giờ bỏ quên chúng ta. Họ đã ấn định từ rất lâu rằng phải có bốn bộ tộc trong rừng, cho nên họ sẽ không đứng nhìn Sao Cọp thay đổi điều bất biến đó."

Khi Sao Lửa cảm ơn cô và quay đi để tập hợp những chiến binh, anh ước gì mình có thể chia sẻ được niềm tin với cô.

Một luồng gió lạnh buốt thổi lốc thốc khi Sao Lửa dẫn các chiến binh tiến lên con dốc tới điểm Bốn Cây, làm rợn đám cỏ và mang đến mùi của rất nhiều mèo. Mỗi cơn gió đều hất một ít mưa từ những đám mây xám đang xô đẩy nhau trên bầu trời.

Ở đỉnh con dốc, Sao Lửa dừng lại, thụp mình xuống dưới tán một bụi cây để nhìn xuống thung lũng. Dường như ngay laoạ tức Đuôi Mây xuất hiện bên cạnh anh.

"Tại sao chúng ta lại lừng khờ ở đây?" nó gặng hỏi. "Tiếp tục đi chứ?"

"Không, cho đến chừng nào ta biết chuyện gì đang xảy ra," Sao Lửa nói với cậu. "Bởi vì tất cả chúng ta đều biết rằng rất có thể chúng ta đang đi vào một ổ phục kích." Nhìn vào các chiến binh của mình, anh cất cao giọng để tất cả họ đều nghe thấy anh. "Tất cả các mèo đều biết tại sao chúng ta lại ở đây," anh bắt đầu. "Sao Cọp muốn chúng ta gia nhập bộ tộc của hắn, và hắn sẽ không nhận được câu trả lời đâu. Ta rất muốn tin rằng chúng ta có thể thoát khỏi đây mà không phải chiến đấu, nhưng ta không thể chắc được."

Anh vừa dứt lời, Đuôi Mây phẩy đuôi vào vai Sao Lửa rồi lại chĩa đuôi về phía bên kia thung lũng. Quay sang, Sao Lửa thấy Sao Cao đang lừng lững tiến đến từ phía lãnh thổ bộ tộc Gió, theo sau là các chiến của ông.

"Tốt lắm, bộ tộc Gió đã ở đây," anh meo. "Chúng ta đến chào họ đi nào."

Sao Lửa dẫn đầu đi dọc theo mép thung lũng cho đến khi anh đối mặt với ông mèo đen trắng đuôi dài.

Vị tộc trưởng bộ tộc Gió nghiêng đầu chào anh. "Mừng gặp, Sao Lửa. Đây là một ngày đen tối cho cả khu rừng."

"Thật sự là vậy," Sao Lửa đồng ý. "Nhưng các bộ tộc chúng ta sẽ đại diện cho những điều mà luật chiến binh cho là đúng đắn, dẫu có chuyện gì xảy ra chăng nữa."

Sao Lửa thấy ngạc nhiên trước bao nhiêu chiến binh đi theo Sao Cao. Nhớ lại những mèo bị thương và suy sụp trong bộ tộc Gió ngày hôm trước, anh tưởng chỉ có một nhóm nhỏ đến điểm Bốn Cây thôi chứ. Nhưng thay vào đó, xem ra mọi chiến binh đều có mặt ở đây. Họ vẫn mang trên mình những thương tích của đợt tấn công vào trại của họ, nhưng mắt họ sáng quắc và đầy quyết tâm. Sao Lửa nhận ra bạn mình, Ria Độc Nhất, với một vết sưng dài, đỏ hồng bên hông, và Hoa Sớm, với ánh mắt lạnh lùng cháy bỏng khát khao muốn trả thù cho cái chết của con trai mình.

Sao Cọp hẳn sẽ có một cú sốc khó chịu đây, Sao Lửa nhận thấy điều đó, khi thấy đông đảo chiến binh bộ tộc Gió sẵn sàng chiến đấu chống lại hắn. Hít một hơi thật sâu, anh meo. "Đi."

Sao Cao nghiêng đầu. "Dẫn đầu đi, Sao Lửa."

Giật mình trước vinh dự từ vị tộc trưởng già, đầy kinh nghiệm trao cho, Sao Lửa vẩy đuôi ra hiệu cho liên minh hai bộ tộc, bộ tộc Sư Tử, anh nghĩ với niềm tự hào dâng tràn. Đây là định mệnh của anh.

Anh bước hiên ngang xuống con dốc, bươn ào qua những bụi cây, tất cả các giác quan của anh đều căng lên đề phòng khả năng bị tấn công. Nhưng anh không nghe thấy gì ngoài tiếng loạt soạt do đoàn chiến binh theo sau anh gây ra. Mùi của bộ tộc Cọp vẫn biệt tăm.

Khi Sao Lửa dẫn đoàn mèo vào khoảng đất trống dưới những cây sồi vĩ đại, đám bụi cây ở phía đối diện rẽ ra và Sao Cọp xuất hiện, đứng mặt với anh. Bàn Chân Đen, Vằn Đen, và Sao Báo Đốm kẹp chặt hai bên hắn ta như những cái bóng hùng hục chí báo thù. Đôi mắt của lão mèo mướp to bành lóa lên khi nhìn thấy Sao Lửa, và anh tộc trưởng trẻ tuổi của bộ tộc Sấm nhận thấy rằng trận chiến này cũng là trận chiến của riêng anh. Sao Cọp không muốn gì hơn là được cắn móng vuốt và răng của lão vào da của Sao Lửa và xé anh ra thành từng mảnh.

Thay vì làm cho Sao Lửa chùn bước, thì sự tỏ tường này lại khiến anh phấn chấn lên. Cứ để lão thử xem! anh nghĩ.

"Chào Sao Cọp," anh meo tỉnh rụi. "VẬY là ông đã đến. Không còn tìm kiếm những tù binh biến mất khỏi bộ tộc Sông đầy chứ?"

Sao Cọp phọt ra một tiếng gầm. "Người sẽ phải hối hận về cái việc người làm hôm đó, Sao Lửa."

"Cứ thử làm ta hối hận đi," Sao Lửa đáp lại.

Lão tộc trưởng bộ tộc Cọp không đáp lời, nhưng đợi thêm nhiều bậ xạu nữa bước ra khỏi lùm cây. Bọn chúng là một lũ mèo quái đản, Sao Lửa nhận thấy, mặc dù vài đứa trong đó vẫn

phơi bày những vết thương và vết cào từ đợt tấn công vào bộ tộc Gió hôm trước. Tim anh bắt đầu nện đùng đùng một cách nhức nhối khi nhận ra trận chiến mà anh nơm nớp lo sợ bấy lâu nay sẽ nổ ra vào bất cứ khoảnh khắc nào.

Sao Cọp tiến lên một bước, nghênh cao đầu thật nghênh ngang. "Các người đã nghĩ về lời đề nghị của ta chưa? Ta cho các người sự lựa chọn rồi đây: sáp nhập với ta ngay bây giờ và chấp nhận quyền thống trị của ta, bằng không thì bị hủy diệt."

Sao Lửa liếc ngang qua Sao Cao. Không cần phải dùng lời nữa. Họ đã quyết định câu trả lời của mình rồi.

Sao Lửa nói thay cho cả hai. "Chúng tôi bác bỏ lời đề nghị của ông. Khu rừng không bao giờ có thể bị cai trị bởi một bộ tộc, đặc biệt lại càng không thể bị dẫn dắt bởi một kẻ sát mèo bất chấp danh dự như ông."

"Nhưng nó là như thế đấy." Giọng của Sao Cọp rừ rừ - hẳn thậm chí còn không thêm biện minh cho mình trước lời buộc tội của Sao Lửa. "Có hay không có người, Sao Lửa à, thò nố cũng sẽ như vậy thôi. Đến khi mặt trời lặn hôm nay, thì thời đại bốn bộ tộc sẽ kết thúc."

"Câu trả lời vẫn là không," Sao Lửa meo. "Bộ tộc Sấm sẽ không bao giờ đầu hàng."

"Bộ tộc Gió cũng thế," Sao Cao đến thêm.

"Vậy thì lòng dũng cảm của các người chỉ hợp với sự ngu dốt của chính các người thôi," Sao Cọp ngao.

Lão dừng lại, ánh mắt lướt sém qua các chiến binh bộ tộc Gió và bộ tộc Sấm. Sao Lửa nghe thấy tiếng gầm gừ từ phía các chiến binh bộ tộc Cọp đằng sau tộc trưởng của chúng và buộc mình không được nao núng trước những cặp mắt long lên sòng sọc và những bộ lông xù dựng của chúng. Trong vài nhịp tim đập, không mèo nào cựa quậy, và Sao Lửa đã căng người chờ mệnh lệnh tấn công của Sao Cọp.

Bất chợt anh nghe thấy một tiếng kêu uất nghẹn từ phía sau mình, và một khối lông vọt ra. "Chân Hung!"

Chân Mâm Xôi đứng dờ ra cạnh vai Sao Lửa, nhìn trần trời vào hăng ngũ của kẻ thù. Theo ánh mắt nó, Sao Lửa nhìn thấy cô mèo trẻ đang đứng sát bên Lông Cây Sồi, một chiến binh bộ tộc Bóng Tối.

"Nó làm gì ở đó vậy?" Đó là Lông Điều Hâu, vừa chen lên trước để đứng bên vai kia của Sao Lửa. "Đúng là Sao Cọp cướp nó rồi!"

"Cướp á?" Có tiếng rừ rừ khái trá trong giọng của Sao Cọp. "Còn lâu. Chân Hung tự nguyện đến với bọn ta."

Sao Lửa không biết là có nên tin lão hay không. Chân Hung đang nhìn xuống đất như thể không muốn nhìn vào mắt thằng em trai và mèo bảo trợ cũ của mình. Anh phải thừa nhận rằng nó không có vẻ gì là một tù binh cả; mà chỉ mang vẻ không thoải mái vì là trung tâm của sự chú ý.

"Chân Hung!" Chân Mâm Xôi gọi. "Chị đang làm gì vậy? Chị là mèo bộ tộc Sấm... hãy trở về đi!"

Sao Lửa cau mày trước nỗi đau trong giọng nói của thằng mèo trẻ. Anh chợt nhớ lại nỗi xé lòng khi tiễn Văn Xám ra đi nhập vào bộ tộc Sông.

Chân Hung không nói gì.

"Không, chân Mâm Xôi à," Sao Cọp meo. "Con hãy đến với chúng ta đi. Chị con đã có sự lựa chọn đúng đắn rồi đấy. Bộ tộc Cọp sẽ cai trị cả khu rừng này, và con có thể chia sẻ quyền lực ấy với chúng ta mà."

Sao Lửa thấy cơ bắp của chân Mâm Xôi nổi cục lên. Cuối cùng, sau tất cả những hoài nghi lẫn ngờ vực Sao Lửa cảm thấy về tên mèo trẻ kia, thì bây giờ nó đang phải đối mặt với một lựa chọn đơn giản. Liệu nó sẽ theo cha nó hay sẽ trung thành với bộ tộc của mình?"

"Con nói gì nào?" Sao Cọp giục. "Bộ tộc Sấm đã cáo chung rồi. Không còn gì ở đó cho con đâu."

"Gia nhập cùng ông?" Chân Mâm Xôi ngao. Nó ngừng lời, nuốt nước miếng xuống trong khi đấu tranh cố kiểm soát cơn giận dữ của mình. Khi nó nói trở lại, những lời nói của nó sang sắc dứt khoát đến nỗi mọi mèo trong trắng trống đều có thể nghe rõ lời nó.

"Gia nhập cùng ông?" nó lặp lại. "Sau tất cả những điều mà ông đã làm? Tôi thà chết còn hơn!"

Tiếng ào ào tán đồng vang lên trong số những mèo bộ tộc Sấm.

Hổ mắt hổ phách của Sao Cọp bùng bùng lửa giận. "Mi có chắc không?" lão rít lên. "Ta sẽ không đề nghị hai lần đâu. Nhập vào ta ngay, không thì mi phải chết."

"Thế thì ít nhất tôi cũng sẽ đến bộ tộc Sao với tư cách là mèo trung thành của bộ tộc Sấm," chân Mâm Xôi đối đáp, đầu ngẩng cao.

Sao Lửa cảm thấy niềm tự hào rộn rã khắp người mình, từ mũi đến tận chóp đuôi. Không có thách thức quyền lực nào của Sao Cọp lớn hơn việc đưa con trai của chính lão lại từ từ chối lão để ủng hộ bộ tộc mà lão căm ghét đến tận xương tủy.

"Đồ ngu!" Sao Cọp quát. "Vậy thì hãy ở đó và chết cùng với bọn ngu khác đi."

Sao Lửa vận hết sức lực ra đời kẻ thù phát động tấn công, tin chắc là trận chiến đã ở trên đầu họ. Thay vào đó, trước sự ngạc nhiên của anh, Bàn Chân Đen lại nhổng đuôi lên ra hiệu.

Những bụi cây trên con dốc đối diện rung lên sột soạt, và mắt Sao Lửa trở lên sửng sốt khi nhiều mèo nữa xông vào trắng trống. Anh chưa từng thấy mèo nào trong số bọn này trước đây. Chúng gầy trơ xương, lông bù xù, nhưng anh cảm nhận được sức mạnh ở những bắp chân săn chắc của chúng. Mùi thịt quạ tanh lợm và mùi hăng của đường Sấm Rền bao kín chúng. Không tên nào là mèo rừng cả.

Các chiến binh bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió trợn mắt nhìn nhau, không tin nổi khi càng lúc càng nhiều kẻ lạ mặt bước vào trắng trống. Chúng xếp thành một hình bán nguyệt quanh bộ tộc Cọp, hàng này sau hàng kia - nhiều mèo hơn cả số mèo mà Sao Lửa có thể nhớ là đã thấy trong rừng cộng lại, kể cả ở các cuộc Tụ Hạp.

"Thế nào?" Sao Cọp hỏi ngọt xót. "Các người có chắc là muốn đứng đó và chiến đấu hay không?"

CHƯƠNG 22

Ồi kinh sợ chôn chặt chân của Sao Lửa xuống mặt đất khi anh dòm bọn mèo lạ tiến đến. Anh để ý thấy vài con trong số chúng có mang vòng cổ.

"Vòng cổ?" Chân Tần Bì buột mồm phía sau anh, nói to lên điều mà anh đang nghĩ. Giọng của tên lính nhỏ đánh lại bởi kinh tởm. "Nhìn chúng kìa - chúng là mèo kiểng! Tụi này thì nhằm nhò gì mà chúng ta không đánh được."

"Im," mèo bảo trợ của nó, Da Bụi, lẳng lặng cảnh cáo nó. "Chùng nào chưa đánh giá đầy đủ kẻ thù chùng đó chúng ta không biết tí gì về bọn mèo này cả."

Sao Lửa vẫn im lặng cho đến khi tất cả mèo lạ đã tiến vào trắng trổng và đứng xúm xít quanh bộ tộc Cọp. Một tên mèo đen trắng khổng lồ bước ra khỏi hàng ngũ của chúng và đến đứng cạnh Sao Cọp. Sao Lửa đoán đây là tộc trưởng của lũ mèo mới đến. Hắn to gần bằng Sao Cọp, mình mẩy rắn chắc và chi chít sẹo chiến trường. Mặc dù chúng mang vòng cổ, nhưng Sao Lửa biết rằng bọn chúng không phải là những mèo kiểng được nâng niu, nuông chiều.

Phía sau tên chiến binh đen trắng xuất hiện một gã mèo đen nhỏ choắt, gã này bước đi nhẹ nhàng qua bãi cỏ đến đứng cạnh phía bên kia của Sao Cọp. Sao Lửa không thể tưởng tượng được gã là ai - trông gã giống mèo lang y hơn là một chiến binh.

Sao Lửa cảm thấy từng sợi lông trên da mình như ngứa ran lên, bà bầu không khí thật nặng nề, như thể một cơn bão bùng tới vậy. "Sao Cọp," anh meo, cố giữ giọng mình thật đĩnh đạc. "Ông có muốn cho chúng tôi biết đám bạn mới của ông là ai không?"

"Đây là bộ tộc Máu," Sao Cọp thông báo. "Họ đến từ Khu nhà của Hai Chân. Ta thỉnh họ đến khu rừng này để thuyết phục lũ ngu các người sáp nhập vào với ta. Ta biết chắc chắn người sẽ không tự động đồng ý yêu cầu đó đâu mà."

Một tiếng rít sôi sục nổi lên trong bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió. Sao Lửa nghe thấy Vuốt Gai thì thầm. "Có nhớ bọn mèo phiến loạn mà chúng ta đã dò thấy mùi vào cái ngày mà tôi được phong chiến binh không? Tôi cá cái mùi đó là của bộ tộc Máu đấy."

Có thể cậu ta nói đúng lắm chứ, Sao Lửa nghĩ. Một toán mèo lang thang từ Khu nhà của Hai Chân đã đi tiền trạm, để kiểm tra khu rừng xem Sao Cọp sẽ cho chúng những gì. Vậy thì, chính xác Sao Cọp đã đề nghị cho chúng những gì? Cùng chia sẻ khu rừng để đổi lấy việc chúng sẽ giúp lão đánh nhau chẳng?

"Người thấy đấy, Sao Lửa?" Giọng của Sao Cọp hả hê đặc chí. "Ta thậm chí còn đầy quyền năng hơn cả bộ tộc Sao nữa, bởi vì ta đã thay đổi số bộ tộc trong rừng từ bốn còn thành hai. Bộ tộc Máu và bộ tộc Cọp sẽ cùng nhau cai trị."

Sao Lửa loáng choáng vàng nhìn chòng chọc vào kẻ thù của mình. Bây giờ không thể nói lý lẽ với Sao Cọp được rồi. Thối ham muốn quyền lực đã bóp mép hẳn đến mức trong tâm trí hiện nay chỉ còn mỗi một ý rằng hẳn cai trị tất cả mọi thứ, thậm chí còn làm lu mờ cả ánh sáng của bộ tộc Sao.

"Không đời nào, Sao Cọp," anh từ tốn trả lời. "Nếu ông muốn chiến đấu, thì chúng ta hãy chiến đấu. Bộ tộc Sao sẽ cho biết ai đầy quyền năng hơn."

"Người đúng là đồ óc chuột!" Sao Cọp xía xói. "Hôm nay ta đã chuẩn bị đến đây để nói chuyện với người. Nên nhớ chính người là kẻ đã đẩy chúng ta đến cảnh này. Và khi bon cùng tộc với người hấp hối chờ chết quanh người, chúng sẽ trách móc bằng những hơi thở cuối cùng của chúng." Hẳn ngoảnh mặt sang đám đông mèo đang xếp hàng phía sau mình. "Bộ tộc Máu, tấn công!"

Không mèo nào nhúc nhích.

Đôi mắt hổ phách của Sao Cọp trợn tạo và hẳn thét gào. "Tấn công, ta ra lệnh cho các người!"

Vẫn không một chiến binh nào chuyển động ngoại từ gã mèo đen nhỏ - bước lên một bước. Gã liếc về phía Sao Lửa. "Ta là Roi Quất, đầu lĩnh bộ tộc Máu," hẳn meo, giọng lạnh lùng, và lạnh lẽ. "Sao Cọp, các chiến binh ta không phải để cho người ra lệnh. Họ sẽ chiến đấu chừng nào ta bảo họ chiến đấu, bằng không thì không bao giờ."

Cái nhìn mà Sao Cọp thấy cho gã mèo kia đầy vẻ hồ nghi, và phùng phực tóe ra tất cả nỗi căm thù mà hẳn từn thể hiện với Sao Lửa, tựa hồ như hẳn không thể nào tin rằng cái mâu lông nhãi nhép này lại dám coi thường mình. Sao Lửa chớp ngay lấy cơ hội đó. Anh bước tới trước cho đến khi đứng ngay trước mặt hai tên tộc trưởng. Phía sau, anh nghe thấy tiếng Vằn Xám kêu lên, "Sao Lửa, cẩn thận!"

Nhưng đây không phải là lúc để cẩn thận. Tương lai của khu rừng đang lâm nguy, đang nằm chông chênh trên một sợi lông giữa ham muốn quyền lực khát máu của Sao Cọp, và sự xuất hiện đột ngột của bộ tộc Máu xa lạ.

Giờ thì Sao lửa có thể thấy rằng chiếc vòng đeo quanh cổ Roi Quất được đính đầy răng - răng chó, và cả răng... mèo. Ối, lạy bộ tộc Sao vĩ đại! Chẳng lẽ chúng giết cả đồng loại của mình và đeo răng như một chiến lợi phẩm hay sao?

Bọn mèo khác cũng đeo thứ đồ trang sức kinh tởm giống như vậy. Bụng Sao lửa thắt lại và tâm trí anh sây xẩm với hình ảnh máu chảy thành dòng xuống sườn thung lũng, nhớ nháp ngập ngựa quanh chân của bầy mèo. Nỗi kinh khiếp của anh không chỉ dành riêng cho mình và bộ tộc của mình, mà còn cho tất cả mèo trong rừng - cả mèo bạn lẫn mèo kẻ thù cũng đều như nhau.

Thật sự là máu sẽ thống trị khu rừng như Sao Xanh đã tiên đoán chăng? Hay bà ngụ ý rằng bộ tộc Máu sẽ nắm quyền? Sao Lửa bắn một tia nhìn cháy sém qua Sao Cọp, muốn bộc lộ tất cả nỗi căm thù mà anh cảm thấy về lão mèo đã đẩy họ đến nước này.

Nhưng Sao Lửa biết mình phải cố bám lấy sự tự chủ của mình nếu muốn gây bất cứ ấn tượng nào với bọn mèo bộ tộc Máu này. Nghiêng đầu về phía tộc trưởng của chúng, anh meo thật rành rõ để tất cả mọi mèo đều có thể nghe thấy, "Chào Roi Quất. Ta là Sao Lửa, tộc trưởng bộ tộc Sấm. Ta ước gì mình có thể nói rằng ngài được hoan nghênh trong khu rừng này. Nhưng ngài sẽ không tin ta đâu nếu như ta nói như vậy, và ta không hề ước muốn nói dối ngài gì hết. Không giống như mèo được cho là đồng minh của ngài ở đây, ta là một mèo trọng danh dự." Anh búng đuôi về phía Sao Cọp, cố đặt hết vẻ khinh bỉ mà anh cảm thấy vào cử chỉ đơn giản đó. "Nếu ngài tin vào bất cứ lời hứa nào mà hắc đã hứa với ngài, thì ngài đã lầm to rồi."

"Sao Cọp nói với ta rằng hắc có kẻ thù ở trong rừng." Có sự lạnh thấu của mùa lá rụng trong giọng nói của gã mèo đen. Khi Sao Lửa nhìn vào mắt hắc, có cảm giác như mình đang nhìn vào cái sâu thẳm của màn đêm, tuyệt nhiên không được thấp sáng, dù chỉ là bằng một tia sáng nhỏ nhất, từ bộ tộc Sao. "Tại sao ta nên tin người thay vì tin hắc?"

Sao lửa hít một hơi thật sâu. Đây là cơ hội mà anh hằng mong đợi, cơ hội mà anh đã bỏ lỡ ở cuộc Tụ Hạp vừa qua, khi sấm sét đã cắt ngang buổi họp mặt. Cuối cùng thì anh cũng có thể đứng trước cả bốn bộ tộc của khu rừng và đưa quá khứ tội lỗi của Sao Cọp ra ánh sáng. Nhưng bây giờ vấn đề không chỉ là làm lu mờ danh tiếng của Sao Cọp, mà còn là việc cứu cả khu rừng khỏi bị diệt vong.

"Hỡi mèo của các bộ tộc." Sao Lửa bắt đầu, "và đặc biệt là mèo của bộ tộc Máu, các vị không cần phải tin hoặc không tin ta. Tội ác của Sao Cọp sẽ tự nói về nó. Khi hắc còn là chiến binh của bộ tộc Sấm, hắc đã giết hại thủ lĩnh trợ tá của chúng tôi, Đuôi Đỏ, với hy vọng được nắm giữ vị trí của ông. Đầu tiên Tim Sư Tử đã được chọn làm thủ lĩnh trợ tá, nhưng khi ông chiến binh cao quý ấy chết trong một trận chiến với bộ tộc Bóng Tối, thì cuối cùng Sao Cọp cũng đạt được tham vọng của mình."

Anh dừng lại; một sự im lặng rợn người bao trùm cả trắng trống, chỉ bị phá vỡ bởi một tiếng gầm khinh bỉ từ phía Sao Cọp. "Cứ phun hết ra đi, đồ mèo kiêu ranh. Sẽ chẳng thay đổi được gì đâu."

Sao Lửa không đếm xỉa đến lão. "Trở thành thủ lĩnh trợ tá vẫn chưa đủ," anh tiếp. "Sao Cọp muốn trở thành tộc trưởng của bộ tộc chúng tôi. Lão giăng bẫy cho sao Xanh ở cạnh đường Sấm Rền, nhưng lính nhỏ của tôi lại sa vào cái bẫy đó, thay vì Sao Xanh. Đó là lí do tại sao Da Xỉ Than có một cái chân khập khiễng như vậy."

Tiếng xì xầm hoang mang quét qua trắng trống. Ngoài trừ bộ tộc Máu, tất cả họ đều biết Da Xỉ Than, cô vốn được yên mến bởi cả những mèo thuộc bộ tộc khác.

"Sau đó Sao Cọp đã âm mưu với Đuôi Gãy, cựu tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối, tù binh của bộ tộc Sấm," Sao Lửa nói với những mèo đang lắng nghe. "Hắn đã dẫn một đám mèo phiến loạn đến trại bộ tộc Sấm, và rắp tâm muốn giết Sao Xanh bằng chính móng vuốt của hắn. Ta đã ngăn chặn hắn, và khi bộ tộc Sấm đánh đuổi được bọn tấn công thì chúng tôi cũng trục xuất hắn luôn. Làm mèo phiến loạn, hắn lại giết chết một chiến binh nữa của chúng tôi, là Gió Lốc. Sau đó, trước khi chúng tôi biết được hắn đang làm gì, thì hắn đã biến mình thành tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối."

Sao Lửa dừng lại và nhìn quanh. Anh không biết chắc bộ tộc Máu và Roi Quất tiếp nhận tất cả những việc này như thế nào, nhưng anh có thể thấy là mình đã khiến những mèo khác trong trắng trống khiếp sợ. Anh tỏ ra thật vững vàng, muốn bảo đảm họ nghe được phần cuối cùng, phần khủng khiếp nhất của câu chuyện.

"Nhưng Sao Cọp vẫn muốn trả thù bộ tộc Sấm. Cách đây ba mùa trăng, một bầy chó bị sống vao rừng. Sao Cọp đã săn mồi cho chúng ăn, sau đó rải những con thỏ chết theo một con đường dẫn từ hang trú ẩn của chúng đến trại bộ tộc Sấm, hòng dẫn chúng đến chỗ chúng tôi. Hắn đã giết một trong những nữ miu của chúng tôi, Mặt Vện, rồi đặt bà ở gần trại để bầy chó nếm được mùi máu mèo. Nếu chúng tôi không tìm ra cách trốn thoát kịp thời, thì chắc chắn cả bộ tộc Sấm đã bị xé tan tác rồi."

"Đào thoát hay đấy," Sao Cọp ngao.

"Thế nhưng," Sao Lửa buộc mình nói tiếp, "chính tộc trưởng chúng tôi, Sao Xanh đã chết một cái chết anh dũng nhất trong bất cứ mèo nào, để cứu ta và cả bộ tộc của bà khỏi bầy chó."

Anh định ninh sẽ có những tiếng ngao giận dữ nổi lên, nhưng chỉ có sự im lặng đón chào anh khi anh kết thúc câu chuyện. Các cặp mắt của từng mèo dán chặt vào anh, sững sờ vì sốc.

Sao Lửa liếc nhìn Sao Báo Đốm, vẫn đang đứng cùng với Bàn Chân Đen và Vằn Đen phía sau Sao Cọp một chút. Mụ tộc trưởng bộ tộc Sông có vẻ hoảng vía. Trong vài nhịp tim đập, Sao Lửa hy vọng mụ sẽ ngay lập tức phá vỡ sự thỏa thuận của mụ với Sao Cọp và rút bộ tộc khỏi ách cai trị của hắn, nhưng mụ ta vẫn im lặng.

"Đấy là quá khứ của Sao Cọp." Sao Lửa gấp gáp meo, quay trở lại Roi Quất. "Tất cả những sự việc đó cho thấy một điều - hắn sẽ làm bất cứ việc gì vì quyền lực. Nếu hắn hứa sẽ chia sẻ khu rừng cho ngài, đừng rin hắn. Hắn không đòi nào chịu nhả một dấu chân cho ngài, hay cho bất kỳ mèo nào khác."

Mắt của Roi Quất híp lại, Sao Lửa có thể thấy rằng hắn đang suy nghĩ cẩn thận về những gì hắn vừa nghe, và hy vọng nhá lên trong bụng Sao Lửa một tia lửa nhỏ. "Sao Cọp đã nói với ta hắn đã dự định gì với bầy chó khi hắn đến gặp ta cách đây hai mùa trăng." Tên mèo đen quay đầu lại để ánh mắt dán chặt vào tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. "Hắn không nói cho ta biết kế hoạch của hắn đã thất bại."

"Giờ chẳng việc gì thành vấn đề nữa," Sao Cọp cộc cằn chen vào. "Bọn ta đã thỏa thuận với ông, Roi Quất. Giờ hãy chiến đấu cạnh bọn ta, thì ông sẽ có tất cả những gì ta đã đề nghị với ông."

"Bộ tộc của ta và ta chỉ chiến đấu khi ta chọn cách chiến đấu thôi," Roi Quất meo. Với Sao Lửa, gã thêm, "Ta sẽ suy nghĩ về những gì ông nói. Hôm nay sẽ không có trận chiến gì hết."

Lông của Sao Cọp xù lên giận dữ và đuôi hắn điên tiết quật đồm độp từ bên này sang bên kia. Mọi cơ bắp của hắn gồ lên và hắn dùn thụp người lại. "Đồ phản bội!" hắn ngao to, nhảy phóng vào Roi Quất, móng vuốt giương hết cả ra.

Chứng kiến trong nỗi bàng hoàng, Sao Lửa cảm chắc sẽ thấy gã mèo nhỏ hơn bị xé tan xác. Anh biết rõ từ những trải nghiệm cay đắng của mình về sức mạnh trong những cơ bắp của Sao Cọp. Nhưng Roi Quất giật mạnh người sang một bên, tránh lẹ đúng lúc Sao Cọp đáp xuống. Khi lão mèo mướp to dùng quay sang đối mặt với đối phương thì Roi Quất đã bắt ngờ giơ hai chân trước ra chém phập xuống. Mặt trời nhọt nhọt mùa lá trụi lóa lên một cách bất tự nhiên ở đầu từng móng vuốt của hắn. Sao Lửa cảm thấy máu mình lạnh cứng lại. Hóa ra những móng vuốt của Roi Quất đều được gia cố bằng những chiến răng chó sắc bén, dài ngoằng.

Một cú đòn trúng vai khiến Sao Cọp mất thăng bằng. Lão ngã oạch sang một bên, pho phần bụng ra, thế rồi, những móng vuốt hung tợn của Roi Quất chìm vào cổ họng lão. Máu phọt ra khi gã mèo nhỏ quất rì người xuống tới tận đuôi của Sao Cọp chỉ với một cú rách gọn hơ.

Một tiếng rú giận dữ tuyệt vọng vụt ra khỏi Sao Cọp, liền bị chặn ngay bởi tiếng nghe thở rùng rợn. Thân mình lão giãy đành đạch, tứ chi giật cục và đuôi vụt lia lịa xuống đất. Trong một nhịp tim đập, sự bất động kéo ập đến với lão ta, và Sao Lửa biến lão đang rơi vào tình trạng hôn mê của một tộc trưởng vừa mất đi một mạng, để rồi sẽ tỉnh dậy sau một lúc với sức lực đã được khôi phục và những mạng sống còn lại.

Nhưng mà, thậm chí đến bộ tộc Sao cũng không thể chữa lành vết thương kinh khủng kia. Roi Quất đã đứng lên và lạnh lùng dòm cơ thể của Sao Cọp lại giật giật một lần nữa. Dòng máu đỏ sẫm vẫn tuôn ào ạt, tràn ra mặt đất thành một dòng chảy không ngừng. Sao Cọp lại phọt ra một tiếng rú nữa - Sao Lửa muốn bịt tai lại để không phải nghe thấy nó, nhưng anh cứ ngậy ra, đứng như trời trồng tại chỗ.

Thêm một lần nữa, cơ thể của lão mèo mướp to lớn lại bất động trong một nhịp tim đập, nhưng một lần nữa, vết thương toác hoác đến nỗi trạng thái hôn mê để chữa lành cũng đành chào thua. Lại một cơn co thắt nữa tóm lấy cơ thể của Sao Cọp. Trong cơn đau đớn, những móng vuốt của lão cào tróc cả những túm cỏ khỏi mặt đất, tron gkhi những tiếng rống của lão đang dần chuyển từ giận dữ sang sợ hãi.

Hắn đang chết chín lần, Sao Lửa nhận ra. Ôi, bộ tộc Sao, không...

Đó là một cái chết mà anh không ham muốn thấy ở bất cứ mèo nào, kể cả Sao Cọp - và anh tưởng chừng như nó sẽ không bao giờ kết thúc.

Khi chứng kiến hồi kết thúc thê thảm cho vị tộc trưởng mà họ tin là bất khả chiến bại, những tiếng ngao khiếp hãi vang lên từ phía các chiến binh bộ tộc Cọp. Xong rồi, Sao Lửa nhận thấy tất cả bọn mèo đều chạy tán loạn; vài mèo xông vừa qua người anh trong cơn hoảng sợ phát điên rồi, chạy trốn khỏi trắng trống. Từ đâu đó phía sau mình, anh nghe thấy tiếng Sao Cao hô to với các chiến binh của ông, "Yên! Giữ nguyên hàng ngũ!"

Sao Lửa biết mình không cần phải ra mệnh lệnh tương tự cho các chiến binh của mình. Họ sẽ đứng cùng với anh đến khoảnh khắc cuối cùng.

Sao Cọp bây giờ đang thở hồng hộc, trận chiến giành sự sống đang làm ông ta kiệt sức. Sao Lửa bắt gặp đôi mắt hổ phách của ông ta, long lên vì đau đớn, sợ hãi và hận thù. Sau đó cơ thể của ông giật lên lần cuối rồi nằm ngay đơ.

Sao Cọp đã chết.

Đông cứng người lại, không tin nổi. Sao Lửa nhìn trơ trơ xuống thi thể bất động của ông ta. Kẻ thù truyền kiếp của anh, mèo nguy hiểm nhất trong rừng, mèo mà anh trông chờ một trận sống mái... đã chết rồi... chỉ chết như thế thôi.

Sao Lửa bị bỏ lại đối mặt với Roi Quất. Gã mèo đe nhỏ thó trông thản nhiên như không. Bây giờ Sao Lửa đã biết rằng không nên đánh giá thấp y dựa vào kích thước của y. Anh biết mình chưa từng bao giờ đụng độ với mèo nào nguy hiểm hơn gã này, mèo mà chỉ với một cú rạch độc nhất đã có thể kết liễu cả chín mạng của một tộc trưởng!

Phía sau Roi Quất, lũ mèo bộ tộc Máu sấn tới như thể chúng chuẩn bị tấn công, và Sao lửa đã liếc một cái sang các chiến binh của mình để chắc chắn họ đang ở trong tư thế sẵn sàng. Họ đứng trong hàng với những chiến binh bộ tộc Gió, và Sao Lửa căng người ra để cùng phóng lên cùng với họ, nhưng khi anh nhìn lại kẻ thù của mình, thì Roi Quất đã giờ một cái chân ướt đầm máu lên.

Quân mèo phía sau y dừng lại.

"Bọn bay đã thấy chuyện gì xảy đến với mèo dám coi thường bộ tộc Máu rồi đấy," gã mèo đen điềm nhiên cảnh báo họ. "Tên bạn này của bọn bay," - y phẩy đuôi về phía cơ thể bất động của Sao Cọp một cách khinh bỉ - "nghĩ rằng hắn có thể điều khiển được bọn ta. Hắn lầm rồi."

"Chúng tôi không muốn điều khiển các vị," Sao Lửa cất cao giọng. "Tất cả những gì chúng tôi muốn là được sống một cuộc sống yên bình. Chúng tôi rất tiếc là Sao Cọp đã đưa các vị đến đây bằng những lời nói dối. Vậy, xin hãy sẵn bắt thoả mái trước khi các vị trở về nhà."

"Trở về nhà?" Roi Quất tròn tròn con mắt lên với vẻ khinh bỉ và không tin. "Bọn ta không đi đâu hết, thẳng ngốc rừng kia. Trong thị trấn nơi bọn ta sống có vô số, vô số mèo, mà mỗi sống thì khan hiếm. Ở đây, trong khu rừng này, bọn ta sẽ không cần phải lê thuộc vào rác rưởi của Hai Chân để kiếm hức ăn nữa."

Ánh mắt y lờ mờ lướt từ Sao Lửa đi khắp bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió đang sẵn sàng chiến đấu. "Bây giờ bọn ta tiếp quản vùng lãnh thổ này," hắn tiếp tục. "Ta sẽ thống trị cả khu rừng lẫn thị trấn. Nhưng ta hiểu rằng bọn bay cần có thời gian để chấp nhận chuyện này. Bọn nay có ba ngày để rời khỏi đây - hoặc là gặp bộ tộc của ta trên chiến trường. Ta sẽ đợi quyết định của bọn bay lúc bình minh ngày thứ tư."

CHƯƠNG 23

Sao Lửa dòm thò lỗ, á khẩu vì sốc, khi Roi Quất quay đi và biến mất vào hàng chiến binh của y. Rất lặng lẽ, quân mèo bộ tộc Máu nổi goit đi theo hắc và biến mất vào những bụi cây, hầu như không gây một tiếng động. Sao Lửa lần theo cuộc rút lui của chúng thông qua sự lay động của những cành cây phía trên sườn thung lũng, và sau đó chúng mất hút.

Sao Lửa nhìn xuống thi thể của Sao Cọp. Tứ chi của lão mèo mướp to lớn xiên vẹo vọ, rã rời ra trong tiếng gừ thách thức cuối cùng trước cái chết. Cặp mắt hổ phách từng tràn đầy tham vọng độc ác giờ đây trở nên vô hồn và đui mù,

Đối mặt với cái chết của kẻ thù, Sao Lửa biết mình phải cảm thấy chiến thắng mới đúng. Từ rất lâu rồi anh đã biết rằng hy vọng duy nhất cho hòa bình trong rừng là cái chết của Sao Cọp. Nhưng Sao Lửa luôn chắc chắn rằng mình sẽ là mèo đánh đổ kẻ thù, liều mạng sống của mình trong trận đấu với lão chiến binh to lớn kia. Ấy thế mà, giờ đây Sao Cọp đang nằm sóng soài dưới chân anh, làm dính máu vào chúng, Sao Lửa lại thấy mình đang đấu tranh với một cảm giác lạ lùng nhất mình từng gặp - nỗi đau xót. Sao Cọp nhận đợc tất cả sức mạnh, kỹ năng, và tài trí từ bộ tộc Sao để trở thành một huyền thoại vĩ đại thật sự trong số mọi mèo. Thế nhưng ông ta đã sử dụng sai món quà của mình vào giết chóc, dối trá và âm mưu trả thù, cho đến khi chính tham vọng của ông ta đã dẫn ông ta đến cái kết cục bi thảm như thế này đây. Vậy mà, không chuyện gì đợc giải quyết cả. Số phận của mỗi bộ tộc vẫn còn treo chuông, và máu vẫn sẽ tiếp tục đổ.

Chúng tôi cần sức mạnh của ông, Sao Cọp à, Sao Lửa thì thầm. Cũng như chúng tôi cần bắt kỳ mèo nào có thể chiến đấu, để đuổi bọn bộ tộc Máu ra khỏi khu rừng.

Anh bỗng nhận thấy một mèo khác đang đứng cạnh mình, liền quay đầu sang, thấy Văn Xám. Những mèo khác của bộ tộc Sấm vẫn đứng dàn hàng trong tư thế chiến đấu ở đằng kia trắng trổng, cùng với Sao Cao và những chiến binh bộ tộc Gió bên cạnh họ.

"Sao Lửa?" Đôi mắt vàng của Văn Xám mở thao láo vì sợ hãi. "Ngài có sao không?"

Sao Lửa lắc đầu. "Ta sẽ không sao đâu. Đừng lo, Văn Xám. Đi nào - ta cần phải nói chuyện với Sao Cao."

Khi họ quay đi, Văn Xám liếc nhìn xuống cái xác của lão tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối và một cơn rừng mình chạy khắp người anh ấy. "Tôi không bao giờ muốn thấy cảnh này một lần nào nữa," Văn Xám meo với giọng khản đặc.

"Nếu chúng ta không trừ khử Roi Quất thì anh sẽ lại phải thấy thôi," Sao Lửa trả lời.

Anh thần thờ bước về phía tộc trưởng bộ tộc Gió, tận dụng thời gian băng qua trắng trống để suy nghĩ. Khi anh đứng trước mặt Sao Cao, anh thấy cơn sốc của chính mình phản chiếu trong đôi mắt của ông mèo già.

"Ta thật không thể tin những gì mình vừa nhìn thấy," tộc trưởng bộ tộc Gió meo. "Chín mạng tiêu tan... như thế thôi."

Sao Lửa gật đầu. "Sẽ không mèo nào trách ngài nếu ngài dẫn bộ tộc của ngài rời khỏi khu rừng tìm một nơi khác để sống đâu." Anh không nghi ngờ lòng dũng cảm của Sao Cao, nhưng cảm thấy không thể chắc chắn ông sẽ ở lại để chiến đấu với một đối thủ gớm ghiếc đến như vậy.

Sao Cao gồng cứng người, lông cổ xù lên. "Bộ tộc Gió đã bị đuổi khỏi khu rừng này một lần rồi." ông rít chùi. "Không nào giờ điều đó lặp lại nữa. Lãnh thổ của chúng tôi là của chúng tôi, và chúng tôi sẽ chiến đấu để giữ gìn nó. Bộ tộc Sấm có ở lại cùng chúng tôi không?"

Trước cả khi Sao Lửa trả lời, anh đã nghe thấy những tiếng gầm xầm từ phía những mèo của mình - sự thách thức hòa lẫn với sự quyết tâm. "Chúng tôi sẽ chiến đấu," anh hứa. "Và chúng tôi rất tự hào được chung vai sát cánh với bộ tộc Gió."

Hai tộc trưởng nhìn vào mắt nhau trong vài nhịp tim đập. Sao Lửa có thể thấy Sao Cao cũng cùng chia sẻ nỗi sợ hãi mà cả hai họ đều chưa nói ra, rằng quyết tâm chống lại bọn mèo xâm lăng kia cũng có thể là sự kết thúc của cả hai bộ tộc.

"Bây giờ chúng tôi ra về để chuẩn bị đây," cuối cùng Sao Cao meo. "Và chúng tôi sẽ gặp lại ngài ở đây sau ba ngày nữa, lúc bình minh."

"Lúc bình minh," Sao Lửa nói vang. "Và bộ tộc Sao sẽ đi cùng chúng ta."

Anh nhìn những mèo bộ tộc Gió rút lui lên con dốc về phía lãnh thổ của họ rồi quay lại với các chiến binh của mình. Trông họ có vẻ bị khuất phục, mắt mở to hoảng hốt, tuy nhiên Sao Lửa biết chắc chắn không mèo nào trong số họ sẽ chùn bước trong trận chiến sắp tới. Họ đã theo anh đến điểm Bốn Cây để chiến đấu, và mặc dù kẻ thù của họ lần này ghê gớm hơn bất cứ mèo nào họ có thể tưởng tượng ra, nhưng họ vẫn cương quyết chống lại chúng để giữ lấy khu rừng mà họ yêu quý.

"Ta tự hào về tất cả các bạn," Sao Lửa lặng lẽ meo. "Nếu có mèo nào đó có thể đuổi được bộ tộc Máu đi, thì đó chính là các bạn."

Bảo Cát bước đến và dúi mõm vào vai anh. "Với ngài dẫn dắt, chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì," cô hứa.

Trong thoáng chốc, Sao Lửa cảm thấy quá xúc động để mà nói. Không hề nâng đỡ tinh thần cho anh, những kỳ vọng của các chiến binh giờ đây lại còn đè nặng lên anh. "Chúng ta về trại

thôi," cuối cùng anh mới ráng thốt nên lời. "Chúng ta có nhiều việc phải làm. Văn Xám, Đuôi Mây, đi do thám trước. Ta nhất quyết không để cho Roi Quất mai phục chúng ta."

Hai chiến binh phóng bay về hướng trại bộ tộc Sấm. Một lát sau, Sao Lửa dẫn những mèo còn lại theo sau họ, để Da Bụi canh chừng phía sau. Khi họ quầy quả bươn qua rừng, Sao Lửa phập phồng cảm thấy đôi mắt lạnh lùng, hiểm ác của Roi Quất dõi theo từng bước chân họ. Trước đây, vào cái lần có bầu cho chạy rông trong rừng, Sao Lửa đã cảm thấy như mình là con mèo vậy, nhưng bây giờ, kẻ thù của anh có bộ mặt còn kinh tởm hơn tất cả bởi vì hắn là đồng loại với anh.

Nhưng nếu gã tộc trưởng bộ tộc Máu có theo dõi họ thì hắn cũng không lộ mặt, và những chiến binh bộ tộc Sấm về đến khe núi mà không gặp trở ngại gì.

Sao Lửa để ý thấy chân Mâm Xôi bắt đầu tụt lại phía sau, đuôi nó kéo lê bệt dưới đất. "Có chuyện gì vậy?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Chân Mâm Xôi ngược mắt lên nhìn mèo bảo trợ của mình, và Sao Lửa bị sốc bởi nỗi kinh hoàng bất ổn ẩn tận sâu trong đáy mắt nó.

"Tôi nghĩ mình ghét cha mình," nó lẳng lặng meo. "Tôi không muốn gia nhập bộ tộc ông ấy. Nhưng tôi không muốn ông ấy chết như vậy."

"Ta biết." Sao Lửa ấn mõm vào hông thẳng mèo nhỏ. "Nhưng bây giờ điều đó đã qua rồi, và trò đã được giải thoát khỏi ông ấy."

Chân Mâm Xôi quay đầu đi chỗ khác. "Tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ thoát khỏi ông ấy đâu," nó lầm bầm. "Thậm chí cả khi ông ấy đã chết rồi, nhưng sẽ không mèo nào quên được tôi là con trai ông ấy. Và còn chân Hung thì sao?" Giọng tên mèo trẻ nghẹn lại. "Làm sao chị ấy lại chọn đi theo ông ấy chứ?"

"Ta không biết." Sao Lửa hiểu sự phản bội của chân Hung hẳn đã gây ra cho em trai cô nỗi đau đớn ghê gớm. "Nhưng nếu chúng ta vượt qua được việc này, ta hứa là chúng ta sẽ tìm cách nói chuyện với cô ấy."

"Điều đó có nghĩa là ngài sẽ để cho chị ấy trở về bộ tộc Sấm?"

"Ta không dám chắc chuyện gì cả," Sao Lửa thừa nhận "Thậm chí chúng ta còn không biết cô ấy có muốn trở về hay không. Nhưng ta sẽ lắng nghe cô ấy thật công bằng, và sẽ làm tất cả những gì có thể cho cô ấy."

"Cảm ơn ngài, Sao Lửa." Giọng của chân Mâm Xôi mệt mỏi và buông xuôi. "Tôi nghĩ như thế là đã hơn những gì chị ấy xứng đáng rồi." Nó nghiêng đầu với mèo bảo trợ của mình và bước về phía hàng kim tuyến.

Sao Lửa từ trên Bục Đá ngậy điếng người ra nhìn những mèo bộ tộc Sấm tuôn trào khỏi hang của họ và tụ tập bên dưới anh. Từ biểu hiện khiếp sợ trên nét mặt họ, anh có thể thấy rằng tin tức về mối đe dọa của bộ tộc Máu và cái chết kinh hoàng của Sao Cọp đã lan truyền khắp trại. Anh biết bốn phận của mình là phải nhen nhóm niềm hy vọng và lòng can đảm cho họ, nhưng anh không biết là mình có thể làm được hay không, khi chính anh có quá ít những thứ đó.

Mặt trời đang lặn, và tảng đá quăng một chiếc bóng dài qua nền đất của trắng trống. Những tia nắng đỏ ối của mặt trời sắp tắt càng khiến cho Sao Lửa dễ hình dung ra cảnh toàn trại ngập chìm trong máu. Anh tự hỏi không biết đó có phải là một tín hiệu từ bộ tộc Sao hay không, rằng tất cả bạn bè, những chiến binh của anh sẽ bị tiêu diệt. Suy cho cùng, các tổ tiên chiến binh đã không tỏ dấu hiệu nào cho thấy sự tức giận của họ khi Roi Quất moi sạch chín mạng ra khỏi cơ thể Sao Cọp, và để cho máu từ tất cả các mạng sống của ông ta chảy lai láng trên mảnh đất thiêng liêng của điểm Bốn Cây.

Không, Sao Lửa tự nhủ. Nghĩ như vậy chỉ thêm tuyệt vọng và nhụt chí mà thôi. Anh cần phải tiếp tục tin rằng bộ tộc Máu sẽ bị đánh bại.

Tăng hấn cho thông cái cổ họng, anh bắt đầu. "Hỡi mèo bộ tộc Sấm, đồng bào đã nghe về mối hiểm họa đang đối mặt với chúng ta. Bộ tộc Máu đến từ Khu nhà của Hai Chân và đòi quyền chiếm giữ khu rừng này. Chúng muốn chúng ta cuốn đi khỏi để chúng tiếp quản khu rừng mà không đánh trận nào. Nhưng ba ngày nữa kể từ hôm nay, chúng ta sẽ kể vai sát cánh với bộ tộc Gió chiến đấu với bộ tộc Máu để bảo vệ từng khoảnh rừng của chúng ta."

Trong trắng trống phía dưới, Đuôi Mây nhồm hấn dậy và ngao lên tán đồng. Vài mèo cùng hòa giọng với cậu, nhưng Sao Lửa có thể thấy vài cái liếc nghi ngờ trao đổi qua lại, như thể họ không chắc mình có cơ hội sống sót khi chống lại bộ tộc Máu và gã tộc trưởng đáng sợ của nó.

"Thế còn bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối thì sao?" Bão Trắng hỏi. "Họ sẽ chiến đấu chứ? Và nếu như họ chiến đấu, thì họ đứng về phe nào?"

"Đó là một câu hỏi hay đấy," Sao Lửa trả lời. "Nhưng ta không biết câu trả lời. Các chiến binh bộ tộc Cọp đã bỏ chạy khi Sao Cọp chết."

"Vậy thì chúng ta cần phải biết họ đã đi đâu," Bão Trắng meo.

"Tôi có thể lên vào bộ tộc Sông xem thế nào," Bàn Chân Sương đề nghị, đứng dậy từ nơi cô đang ngồi ở chân Bục Đá. "Tôi biết rõ tất cả những nơi tốt nhất để trốn."

"Không," Sao Lửa ra lệnh. "Cô sẽ gặp nguy hiểm ở đó hơn bất kỳ mèo nào khác. Chúng ta không biết bộ tộc Cọp có còn ngược đãi những mèo lai hai dòng máu nữa hay không, và tôi không muốn mất cô. Bộ tộc Sấm cần cô."

Trong khoảnh khắc, Bàn Chân Sương có vẻ như muốn tranh cãi, nhưng rồi cô nghiêng đầu và ngồi xuống trở lại khi Bão Trắng meo. "Chúng ta có thể để đội tuần tra biên giới tìm hiểu hầu hết mọi thứ chúng ta cần."

Sao Lửa gật đầu. "Đó là việc của ông, Bão Trắng à. Ta muốn tăng cường tuần tra dọc theo biên giới bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông. Nhiệm vụ chính của họ là tìm xem những bộ tộc khác đang làm gì, nhưng họ cũng có thể để mắt dò chừng bộ tộc Máu nữa. Nếu Roi Quất quyết định tấn công trước thời hạn ba ngày, thì ta không muốn chúng ta bị bắt trong lúc đang ngủ trưa."

Bão Trắng giật đuôi tỏ vẻ đồng ý. "Coi như xong."

Sao Lửa có thể thấy rằng hiệu suất làm việc và sự bình tĩnh của trợ thủ của mình đã khích lệ những mèo còn lại trong bộ tộc và anh nhanh chóng nói tiếp trước khi nỗi sợ hãi của họ quay trở lại. "Sau đó, mỗi mèo trong bộ tộc đều phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu."

"Kể cả mèo con hay sao?" Đó là bé Nai, hăm hở nhồm đung dậy. "Tụi con có thể chiến đấu được không? Tụi con có thể là lính nhỏ há?"

Bất chấp bộ tộc đang ở trong thế dầu sôi lửa bỏng, Sao Lửa vẫn cố kiềm chế tiếng rừ rừ thích thú. "Không, con còn quá nhỏ để làm lính nhỏ," anh dịu dàng nói với bé Nai. "Và ta không thể đưa con ra trận được. Nhưng nếu bộ tộc Máu thắng, thì chúng sẽ mò vào đây, và con cần phải tự bảo vệ mình. Bão Cát, cô sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện những mèo con được không?"

"Tuân lệnh, Sao Lửa," đôi mắt xanh lá của Bão Cát sáng lên đồng ý với bé Nai và bọn mèo cùng lứa với nó, bé Bồ Hóng và bé Mưa, đang nhí nhố đứng bên cạnh chị của chúng. "Đến lúc tôi huấn luyện chúng xong chúng sẽ cho bộ tộc Máu một sự ngạc nhiên khó chịu."

"Còn Tim Sáng thì sao?" Đuôi Mây nói to. "Những đòn chiến đấu của cô ấy đang trở nên rất linh hoạt."

"Tôi muốn được chiến đấu ngoài trận tiền," Tim Sáng meo một cách quyết tâm. "Có được không, thưa Sao Lửa?"

"Sao Lửa do dự. Tim Sáng giờ đây đã khỏe hơn, và cô đã luyện tập với Đuôi Mây rất chăm chỉ. "Ta sẽ nghĩ đến việc này," cô hứa. "Cô đã sẵn sàng cho cuộc sát hạch chưa?"

Tim Sáng gật đầu. "Bất cứ lúc nào, thưa Sao Lửa."

"Chúng tôi cũng sẽ chiến đấu cùng với ngài," Bàn Chân Sương chen vào từ nơi cô đang ngồi gần chân Bục Đá. Chân Phi Điểu và chân Bão ngồi cạnh cô, thẳng người và trông đầy quyết tâm. "Chúng tôi đều đã khỏe cả rồi, cảm ơn ngài."

"Tốt. Còn về những mèo còn lại" - ánh mắt Sao Lửa nhìn lướt qua trắng trổng - "Các chiến binh, lính nhỏ, và mèo già, tất cả có ba ngày để chuẩn bị. Vằn Xám, anh sẽ giám sát chương trình huấn luyện chứ?"

Mắt của anh bạn sáng lên và tai giật giật. "Không có vấn đề gì. Sao Lửa."

"Hãy gọi thêm hai mèo khác nữa giúp anh... và luân phiên luyện tập để Báo Trắng có đủ mèo cho những đợt tuần tra và đi săn." Liếc nhìn quanh, anh thấy cô mèo lang y đang ngồi gần hàng dương xỉ dẫn đến hang của cô. "Da Xỉ Than, cô đã sẵn sàng cho việc chăm sóc những mèo bị thương chưa?"

Tự bản thân, Sao Lửa biết mình không cần hỏi như vậy; anh chưa từng thấy Da Xỉ Than chưa sẵn sàng lần nào cả, nhưng anh biết có khi cô nói lớn lên thì sẽ có thể trấn an những mèo khác.

Cáinhìn Da Xỉ Than trao cho anh chứng tỏ cô đã hiểu ý anh. "Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn," cô trả lời. "Nhưng một khi trận chiến nổ ra thì sẽ có rất nhiều chuyện để làm. Nếu ngài có thể cho tôi một lính nhỏ giúp đỡ thì tốt biết chừng nào."

"Đương nhiên." Khi Sao Lửa tự hỏi không biết nên chọn lính nhỏ nào, thì ánh mắt của anh dừng lại ở chân Dương Xỉ, và anh nhớ lại sự dịu dàng và nhạy cảm của cô với những mèo bị thương. "Cô có thể có chân Dương Xỉ trợ giúp," anh nói to, và thấy Da Bụi nhách cho anh một ánh mắt nhẹ nhõm. "Chân Dương Xỉ, như vậy có được với cô không?"

Cô mèo xám nghiêng đầu bằng lòng. Trong thoáng chốc, Sao Lửa tự hỏi không biết mình còn quên điều gì nữa không, nhưng anh không thể nghĩ đến việc gì khác mà họ có thể làm để chuẩn bị cho những điều sắp xảy ra ở phía trước.

Nhìn xuống bộ tộc của mình, những bóng dang của họ đã bắt đầu tan vào ánh sáng chập choạng buổi chiều tối, anh hít một hơi thật sâu. "Bây giờ hãy đi ăn thật no đã, và đêm nay hãy ngủ thật ngon vào," anh ra lệnh. "Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu - và sau ba ngày nữa chúng ta sẽ sẵn sàng cho Roi Quất và bộ tộc của hắn biết khu rừng của chúng ta sẽ không bao giờ đến lượt hắn cai trị."

CHƯƠNG 24

hi Sao Lửa bước ra khỏi hang của mình vào sáng hôm sau, cả trại đã sục sôi những hoạt động. Long Chuột đang dẫn đầu một đội tuần tra ra khỏi trại. Bảo Cát đang tập hợp ba đứa con của Da Cây Liễu lại, bọn chúng nhảy cẫng quanh cô, khoái chí hết sức khi cô lừa chúng đi về hướng hàng kim tước để ra hôm cát huấn luyện. Bàn Chân Sương và hai lính bộ tộc Sông cùng đi với họ. Long Điều Hâu đi sượt qua họ ở cổng trại, con mồi lúng lẳng trong miệng anh.

Sao Lửa nhìn thấy Bảo Trắng cùng với chân Mâm Xôi và chân Tần Bì cạnh bức tường gai bao quanh trại, liền băng đến chỗ họ. Ông chiến binh lông trắng bước ra đón anh.

"Tôi đang bảo hai cậu mèo này kiểm tra lại hàng rào phòng thủ và vá lại những chỗ hở," ông meo. "Nếu bộ tộc Máu đến được đây..." Ông dừng lại, đôi mắt xanh da trời lộ vẻ lo lắng.

"Ý kiến hay đấy." Sao Lửa cố kiềm chế một cơn rùng mình trước ý nghĩ bộ tộc Máu tràn vào trại. Anh quay phắt ại bởi một sự chuyển động ở phía đường hầm kim tước, và đảo một ánh nhìn ngạc nhiên qua Bảo Trắng khi chân Quạ xuất hiện, theo sau là Lúa Mạch. Anh mèo cô độc đen trắng này trước giờ chưa từng đến bộ tộc Sấm lần nào.

Để trợ thủ của mình hoàn tất việc hướng dẫn các lính nhỏ, Sao Lửa bước về phía họ. Chân Quạ xăm xăm bước tới đầy tự tin, nhưng Lúa Mạch rụt rè lùi lại phía sau, thận trọng liếc nhìn xung quanh, như thể anh không chắc mình sẽ được chào đón.

"Chúng tôi cần nói chuyện với anh," chân Quạ vọt miệng. "Đêm qua chúng tôi đã gặp Ria Độc Nhất ở biên giới lãnh thổ của anh ấy và anh ấy đã kể cho chúng tôi nghe về Roi Quất và bộ tộc Máu." Mảng lông đen như lông quạ trên vai anh chàng dựng đứng lên. "Chúng tôi muốn giúp đỡ, nhưng quan trọng hơn, Lúa Mạch có vài thông tin cho ngài đấy."

Sao Lửa nghiêng đầu chào. "Rất vui khi gặp lại cả hai anh. Và chúng tôi rất cảm kích trước bất kỳ sự giúp đỡ nào mà chúng tôi có được. Có lẽ các anh nên đến hang của ta thì hơn."

Lúa Mạch lỏng người ra trước lời chào thân thiện của Sao Lửa, và cả hai chàng mèo cô độc theo Sao Lửa đến cái hốc dưới Bực Đá. Ánh sáng ban mai chiếu xiên qua cửa và tràn vào trong hang tĩnh lặng. Ở đây Sao Lửa suýt nữa thì quên đi mối đe dọa từ Roi Quất và bọn lâu la khát máu của y. Nhưng vẻ mặt nghiêm trọng của những vị khách nhắc nhở anh rõ ràng về cái bóng tối đang bao trùm tương lai của khu rừng.

"Chuyện gì vậy?" anh hỏi, ngay khi hai mèo cô độc đã an vị.

Chân Quạ dòm ngó xung quanh với vẻ mặt gần như là hoảng hốt - Sao Lửa đoán là anh chàng đang nhớ đến Sao Xanh, và có lẽ đang tự hỏi cậu lính nhỏ từng luyện tập chung với mình hồi xưa đã thay thế vị trí của cự tộc trưởng như thế nào đây không biết. Tuy nhiên,

Lúa Mạch có vẻ không thoải mái, nằm xuống, đút hết cẳng chân vào dưới thân khi bắt đầu nói.

"Tôi được sinh ra tại Khu nhà của Hai Chân," anh lặng lẽ bắt đầu. "Tôi biết quá rõ về Roi Quất và những chiến binh của hắn. Tôi... tôi nghĩ ngài có thể đoán rằng tôi từng là thành viên của bộ tộc Máu."

Mỗi quan tâm của Sao Lửa bị kích thích. "Tiếp đi."

"Điều tôi còn nhớ nhất là mình hay chơi với những mèo đồng lứa trên một bãi rác," Lúa Mạch giải thích. "Mẹ của chúng tôi đã dạy chúng tôi cách săn tìm thức ăn trong đồng rác của Hai Chân. Sau đó bà chỉ cho chúng tôi cách tự vệ."

"Mẹ của anh làm mèo bảo trợ cho anh," Sao Lửa hỏi, ngạc nhiên. "Cho tất cả các anh à?"

Lúa Mạch gật đầu. "Bộ tộc Máu không có một hệ thống mèo bảo trợ và lính nhỏ quy củ. Đó không phải là một bộ tộc theo cách mà những mèo rừng các anh hiểu. Đa số những mèo chịu nghe lời Roi Quất bởi vì hắn là mèo mạnh nhất và nguy hiểm nhất, và Cục Xương là một loại như thủ lĩnh trợ tá, đến mức mà hắn có thể dọn phân cho Roi Quất."

"Cục Xương?" Sao Lửa hỏi. "Đó có phải là tên mèo đen trắng to lớn không? Hắn cũng có mặt ở điểm Bốn Cây."

"Đúng, nghe có vẻ là hắn." Giọng của anh mèo cô độc lộ vẻ kinh tởm. "Hắn gần như cũng tệ lậu không kém gì Roi Quất. Bất cứ mèo nào không làm đúng như họ được bảo thì sẽ bị đuổi đi, nếu như họ may mắn, còn phổ biến hơn là sẽ bị giết."

Sao Lửa nhìn anh ta trơ trơ. "Nhưng còn việc chăm sóc mèo con và mèo già thì sao?"

Lúa Mạch nhún vai. "Bận đời của nữ miu có thể kiếm mồi cho cô trong thời gian cô nuôi con," anh meo. "Ngay cả Roi Quất cũng nhận ra rằng nếu không có mèo con, thì sớm hay muộn cũng sẽ không còn bộ tộc nữa. Nhưng với mèo già, mèo bị bệnh hay mèo bị thương... ờm, họ bị bỏ mặc phải tự lo cho mình. Đó là vấn đề giết hay bị giết, săn hay chết đói. Không có chỗ cho những mèo yếu đuối."

Sao Lửa cảm thấy từng sợi lông trên người mình rợn rợn cả lên trước suy nghĩ về một bộ tộc mà chẳng quan tâm đến những mèo thật sự cần được giúp đỡ, nơi mà những mèo có thể phục vụ tốt lại bị để cho chết nếu như họ không tự chăm sóc cho mình được.

"Vậy tại sao mèo lại đi theo Roi Quất?" anh buột miệng.

"Vài con trong số chúng khoái giết chích." Giọng của Lúa Mạch lạnh lùng và mắt anh âu sầu trợn trừng vào thứ gì đó mà Sao Lửa không thể thấy được. "Còn những mèo khác thì quá sợ hãi đến nỗi không dám làm gì khác. Tại Khu nhà của Hai Chân, ta không thể sống theo ý mình nếu như ta không phải là một mèo kiểng, có hang ổ của Hai Chân để đi về. Hoặc là anh

theo Roi Quất hoặc là chống lại hắn, và những mèo chống lại hắn thường không trụ nổi bao lâu."

Chân Quạ dịch lại đến gần anh bạn của mình và ấn mõm vào hông anh ấy, tỏ vẻ an ủi. "Chính vì vậy mà Lúa Mạch rời bỏ hắn," chân Quạ meo. "Kể cho Sao Lửa biết về việc đó đi, Lúa Mạch."

"Chẳng có gì đáng kể đâu." Lúa Mạch hơi hoảng hốt, co rúm lại trước vùng ký ức đen tối nào đó. "Tôi không thể chịu được những gì Roi Quất làm, do đó vào một đêm nọ, tôi đã lên đi. Tôi sợ bị Roi Quất hay là các chiến binh của hắn bắt lắm chứ, nhưng tôi đã đến được ngoại vi địa phận của Hai Chân và băng qua đường Sấm Rền. Tôi có ngửi thấy mùi của những mèo trong rừng, nhưng lúc đó tôi nghĩ họ cũng giống như Roi Quất và bọn đệ tử của hắn mà thôi, do đó tôi đã lánh xa họ. Cuối cùng tôi đến được nông trại, nơi tôi dường như có thể sống mà không bị đàn áp. Hai Chân ở đó để cho tôi yên bình. Họ chẳng cần dùng gì đến lũ chuột cả."

Anh chàng trở nên im lặng trong lúc Sao Lửa suy nghĩ nhanh. Những lời nói của Lúa Mạch khẳng định những điều mà anh đã biết, rằng Roi Quất là một đối thủ nguy hiểm và hung dữ. "Roi Quất chắc chắn phải có điểm yếu," anh meo với Lúa Mạch. "Chắc chắn phải có cách nào đó để đánh bại hắn chứ."

Lúa Mạch nhìn xoáy vào mắt Sao Lửa và chớp người về phía trước. "Sức mạnh lớn nhất của hắn chính là điểm yếu nhất của hắn," anh trả lời. "Roi Quất và các chiến binh của hắn không tin vào bộ tộc Sao."

Sao Lửa tự hỏi không biết anh ấy hàm ý gì. Đuôi Mây cũng không tin vào bộ tộc Sao, nhưng cậu ta vẫn là mèo trung thành với bộ tộc Sấm. Lúa Mạch đang cố nói cho anh biết điều gì vậy?

"Bộ tộc Máu không có mèo lang y," Lúa Mạch tiếp. "Tôi đã nói với ngài rồi, bọn chúng không quan tâm đến mèo ốm bệnh, và nếu như chúng không tin vào bộ tộc Sao, thì sẽ không có tín hiệu nào từ bộ tộc Sao gửi cho chúng để mà giải nghĩa."

"Vậy thì... chúng không tuân thủ luật chiến binh, đúng không?" Đó là một câu hỏi ngớ ngẩn, Sao Lửa nhận ra ngay khi nói ra những lời đó. Tất cả những gì Lúa Mạch kể cho anh nghe, mọi thứ mà tận mắt anh trông thấy về kiểu cách cư xử của Roi Quất và bọn mèo lâu la của hắn đã khẳng định điều đó. "Và anh bảo với ta rằng đó là một điểm yếu à? Tất cả những điều đó chung quy lại chỉ có nghĩa là chúng thích làm gì thì làm, mà không có luật thiêng liêng nào ngăn chúng lại."

"Đúng vậy," Lúa Mạch thừa nhận. "Nhưng hãy nghĩ đi, Sao Lửa. Không có luật chiến binh ngài cũng có thể khát máu như Roi Quất thôi. Cho dù ngài đánh thắng hắn chẳng nữa. Nhưng nếu không có niềm tin vào bộ tộc Sao... thì ngài sẽ là cái gì?"

Anh chàng nhìn chăm chăm vào mắt Sao Lửa. Đầu của Sao Lửa bơi bơi. Sau những gì Lúa Mạch kể cho anh nghe, anh càng thêm khiếp sợ bộ tộc Máu, nhưng lần quất đầu đó trong tâm trí anh, có một tia hy vọng le lói nhen lên, như thể bộ tộc Sao đang cố nói cho anh biết điều gì đó mà anh không thể- hay chưa thể - hiểu nổi.

"Cảm ơn, Lúa Mạch," anh meo. "Ta sẽ nghĩ về những gì anh đã nói với ta. Và ta sẽ không quên rằng các anh đã cố gắng giúp đỡ chúng tôi."

"Chúng tôi sẽ không chỉ làm thế thôi đâu." Chân Quạ đứng dậy. "Ria Độc Nhất nói cho chúng tôi biết rằng ngài sẽ gặp Roi Quất trên trận địa sau ba ngày nữa, bây giờ đã là ngày thứ hai. Khi ngài ra trận, hai chúng tôi sẽ đi cùng ngài."

Sao Lửa nhìn anh chàng, miệng há hốc ra. "Nhưng các anh là mèo cô độc," anh bắt đầu. "Đó không phải là tranh chấp của các anh..."

"Thế này này, Sao Lửa," Lúa Mạch meo. "Nếu như Roi Quất và bè lũ của hắn chiếm đoạt cả khu rừng, thì ngài nghĩ chúng tôi có thể tồn tại được bao lâu chứ? Chẳng cần đến một phần tư mùa trắng để chúng mò ra nhà kho và tất cả lũ chuột mập mạp của chúng tôi đâu. Lúc đó chúng tôi chỉ còn có lựa chọn là cuộn gói hoặc là bị giết."

"Chúng tôi thà chiến đấu cho bạn mình còn hơn." chân Quạ lặng lẽ thêm vào.

"Cảm ơn," Sao Lửa cảm thấy mình thật khiêm nhường trước tấm lòng sâu nặng mà hai anh mèo cô độc này dành cho mình. "Tất cả các bộ tộc sẽ vinh danh các anh."

Lúa Mạch khịt mũi. "Tôi không biết những điều đó đâu. Tất cả những gì tôi cần là một cuộc sống yên ổn - nhưng tôi sẽ không được như vậy nếu bộ tộc Máu chưa bị trừ diệt."

"Chỉ có chúng ta làm điều đó thôi." Tai Sao Lửa giật giật với vẻ đồng tình. "Sẽ không có hy vọng cho bất kỳ ai trong chúng ta khi Roi Quất còn ở trong rừng."

Sao Lửa tạm biệt chân Quạ và Lúa Mạch rồi hướng về phía hõm cát để kiểm tra chương trình luyện tập; đang đi thì anh thấy Đuôi Dài và Long Tuyết lao xồng xộc xuống khe núi. Sao Lửa dừng lại đợi họ.

"Có tin gì không?" anh hỏi.

Đuôi Dài gật đầu. "Chúng tôi đã đi dọc biên giới bộ tộc Bóng Tối cho đến tận điểm Bốn Cây," anh báo cáo. "Có mùi tanh lợm của bộ tộc Máu từ lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối bay qua. Ngay cả bên này đường Sấm Rền mà ta vẫn bị cái mùi hôi thối nồng nặc khó chịu đó bám chặt vào lỗ mũi."

"Chắc chắn bọn chúng đang đóng quân ở đó," Long Tuyết thêm.

"Có lý đấy," Sao Lửa meo với vẻ suy tư. "Nhưng thế thì bộ tộc Bóng Tối đi đâu?"

"Tôi cũng đã tìm ra." Mắt Đuôi Dài mở to lên phấn khích. "Chúng tôi đã dò thấy mùi của họ ở điểm Bốn Cây - mùi của nhiều mèo cùng đi về một hướng. Tôi tin là họ đã đi vào lãnh thổ bộ tộc Sông rồi."

"Vậy là chúng đi đến đồng minh của chúng ở bộ tộc Sông," Sao Lửa dăm chiêu. Anh tự hỏi không biết chúng được chào đón đến cỡ nào. Sao Báo Đốm có cố giành lại quyền lực của mình vì giờ đây Sao Cọp đã chết rồi không?"

Sao Lửa nhún vai. Mình đã có quá đủ vấn đề của mình để mà nghĩ đến rồi, không việc gì phải bận tâm đến những rắc rối của Sao Báo Đốm. "Cảm ơn, Đuôi Dài," anh meo. "Chúng ta cần biết điều đó. Giờ hãy ăn gì đó đi."

Với một cái gật đầu tán đồng, Đuôi Dài đi về phía hàng kim tước, cùng với Long Tuyết theo sau. Sao Lửa đứng nhìn họ đi, và khi chớp đuôi của Long Tuyết biến mất vào đường hầm, anh mới tiếp tục đi ra bãi xem những mèo của mình luyện tập.

Vằn Xám đang đứng trên một phiến đá nhô ra khỏi vách đá, theo dõi các lính nhỏ. Anh ấỵ vểnh tai lên chào Sao Lửa khi Sao Lửa bước đến bên anh.

"Mọi chuyện thế nào rồi?"

"Không thể tốt hơn được nữa," Vằn Xám trả lời. "Nếu Roi Quất mà thấy chúng ta thế này thì hẳn sẽ cụp đuôi trốn thẳng về Khu nhà của Hai Chân cho mà xem."

Anh chiến binh lông xám lộ vẻ quyết tâm một cách cứng đầu mà Sao Lửa nhớ ân ấỵ đã thể hiện trong thời gian anh ấỵ có mối quan hệ bị cấm đoán với Suối Bạc. Bất giác, anh ước gì mình có thể kể cho Vằn Xám nghe về việc đã gặp Suối Bạc trong giấc mơ của mình ở tảng đá Mặt Trăng, nhưng điều đó cũng chẳng giúp gì được cho nỗi buồn của bạn. Cô mèo xinh đẹp dù sao cũng đã chết rồi, và Sao Lửa hy vọng rằng còn lâu lắm Vằn Xám mới phải đến gặp cô ấỵ trong hàng ngũ của bộ tộc Sao.

"Dù thế nào chẳng nữa," Vằn Xám tiếp. "chúng ta cũng sẽ là lực lượng chiến đấu tốt nhất mà khu rừng từng có." Mắt anh ấỵ mở lớn tron gkhi làm trọng tài cho trận đánh giả giữa chân Mâm Xôi và Vuốt Gai. "Chờ chút, tôi cần phải chỉ cho chân Mâm Xôi một mẹo vặt trong đòn dùng móng vuốt."

Vằn Xám nhảy xuống khỏi tảng đá và băng quang qua hõm cát, để lại Sao Lửa đứng nhìn xung quanh. Gần anh nhất, Đuôi Chấm và Tai Nhỏ đang lừa thế thăm dò nhau, đợi cơ hội để lao vào. Báo Cát đang hướng dẫn ba đứa con của Da Cây Liễu ở phía bên kia hõm cát. Sao Lửa bước xuống nhìn cho rõ hơn và anh nghe thấy tiếng cô meo. "Nào nào, cô là chiến binh bộ tộc Máu và cô vừa mới xông vào trại của các con. Vậy các con sẽ.... ááá?"

Từ sau cùng của cô biến thành một tiếng hét khi bé Nai thành linh lao vào và cắn thật mạnh vào đuôi cô. Báo Cát quay ngoắt lại, giơ một chân trước với các móng vuốt không giương

lên, nhưng trước khi cô kịp đập cho bé Nai văng ra, thì bé Bồ Hóng và bé Mưa đã nhảy chồm lên người cô từ phía sau. Cô mèo cam nhạ lập tức biến mất dưới một đám mèo con lúc nhúc quần quai.

Lúc Sao Lửa đến chỗ cô thì cô đang giãy giụa để cố thoát ra khỏi chúng, đôi mắt xanh lá cây của cô sáng lên cùng với tiếng cười. "Giỏi lắm!" cô meo. "Nếu như cô mà là mèo bộ tộc Máu thật thì giờ này cô đã bỏ chạy cong đuôi rồi." Quay sang Sao Lửa, cô nói thêm. "À chào. Ngài có thấy ba mèo này chưa? Trong vài mùa trăng nữa chúng sẽ trở thành những chiến binh tuyệt vời đấy!"

"Chắc chắn rồi," Sao Lửa meo. "Các con tập rất tốt," anh khen chúng. "Vội lại không mèo nào có thể dạy các con tốt hơn Bão Cát đâu."

"Con muốn Bão Cát làm mèo bảo trợ cho con khi con là lính nhỏ," bé Nai meo. "Được không, thưa Sao Lửa?"

"Không, em muốn cô ấy cơ!" bé Bồ Hóng phản đối.

Bé Mưa chen vào. "Không, em chứ!"

Lắc đầu, Bão Cát bật ra một tiếng meeo tươi rói. "Sao lửa sẽ quyết định ai sẽ làm mèo bảo trợ cho các con," cô nói với lũ trẻ. "Bây giờ hãy cho ngài xem các con luyện tập những thế phòng thủ đi."

Sao Lửa theo dõi lũ mèo con vật lộn với nhau, giả vờ đưa này tấn công đưa kia, rồi sau đó phòng thủ. Mặc dù chúng rất phấn khích, nhưng vẫn nhớ hết những gì Bão Cát đã dạy chúng - lách người né thật điệu nghệ hoặc lao vào biếu cho kẻ thù giả một cú cắn.

"Chúng lanh lẹ lắm," Bão Cát lặng lẽ nhận xét. "Đặc biệt là bé Nai." Liếc nhanh sang bên nhìn Sao Lửa một hồi, cô nói thêm, "Nếu anh bảo em làm mèo bảo trợ cho nó, em sẽ không từ chối đâu."

"Nói riêng giữa em với anh thôi nhé, nó sẽ là của em khi đến lúc," Sao Lửa hứa, chớp mắt triu mến với cô.

Mặc dù anh và Bão Cát, lũ trẻ, và cả bộ tộc đang nằm trên bờ vực của thảm họa, nhưng Sao Lửa vẫn không thể nén nổi một tiếng rừ tự hào và hy vọng. Dụi mõm vào hông cô, anh khẽ meo. "Chúng ta sẽ thắng trận này. Ta phải tin vào điều đó."

Bão Cát không đáp lại bằng lời, nhưng ánh nhìn cô dành cho anh đã nói lên tất cả.

Để cô tiếp tục bài huấn luyện của mình, Sao Lửa băng qua hõm cát đến phía đằng kia, nơi Đuôi Mây và Tim Sáng đang tập cùng chân Tần Bì và Da Bụi. Tim Sáng vừa mới quật ngã Da Bụi ra; anh đứng dậy, phun cát phì phì, và meo. "Tôi chưa thấy thế đó bao giờ cả! Chỉ cho tôi xem lần nữa coi."

Tim Sáng thụt người xuống, nhưng rồi cô thả lỏng người ra ngay khi thấy Sao Lửa.

Đuôi Mây bước đến chỗ anh, đuôi nó vểnh cao. "Ngài thấy chưa?" cậu hỏi một cách hãnh diện. "Bây giờ Tim Sáng chiến đấu thiện nghệ lắm rồi."

"Tiếp tục đi," Sao Lửa giục cô. "Trông thú vị đấy."

Tim Sáng nhìn anh với vẻ hồi hộp trong con mắt còn tốt của mình, sau đó tập trung trở lại. Da Bụi đang cố áp sát ở phía bên mắt không thấy đường của cô, nhưng cô cứ thụt tới thụt lui, luôn luôn thu gọn anh vào trong tầm mắt mình. Đến khi anh đâm bổ vào, cô liền đánh trượt xuống phía dưới cẳng chân đang duỗi thẳng ra của anh và đánh mạnh vào hai cẳng chân sau của anh, khiến anh lại ngã lộn quay xuống đất một lần nữa.

"Cháu hiểu vì sau chú được gọi là Da Bụi rồi," Đuôi Mây đùa khi anh chiến binh lông nâu đứng dậy và giữ lông.

"Tốt lắm, Tim Sáng," Sao Lửa gọi to.

Anh giật giật tai để ngoắc Đuôi Mây ra xa một tí. "Ta đã hy vọng cháu có ở đây," anh khẽ meo. "Ta định đi thăm Công Nương đây, ta nghĩ cháu sẽ đi cùng chứ nhỉ."

Tai của Đuôi Mây giật cục. "Ngài đi để cảnh báo cho mẹ cháu phải không?"

"Đúng vậy. Bộ tộc Máu láng vắng quanh đây, bà nên biết về mối nguy hiểm đó. Ta biết là bà không thường vào rừng, nhưng dẫu vậy..."

"Cháu sẽ đi với ngài," Đuôi Mây meo, rồi bước tới nói gì đó với Tim Sáng.

Một lát sau, hai mèo hướng về phía Rừng Thông, Sao Lửa chào từ biệt Vằn Xám khi họ rời hõm cát. Ánh mặt trời tái nhợt của mùa lá rụng rải xuống đám tàn tro còn sót lại của vụ cháy rừng. Đôi ba cái cây vừa mới mọc lên nay đã khô quắt, héo rụi, không hề có tiếng động cũng chẳng hề có mùi của con mồi. Mùa lá rụng tự nó đã đủ khắc nghiệt rồi, Sao Lửa nhận ra, đâu cần thêm những phiền toái từ bọn bộ tộc Máu nữa.

Khi họ đến hang ổ của Hai Chân nơi Công Nương sống, Sao Lửa mừng rỡ khi thấy chị mèo mướp xinh đẹp đang ngồi trên đỉnh hàng rào của khu vườn. Chị thốt lên một tràng rù rưng rinh cả cổ họng để chào đón anh khi anh băng vèo qua khoảng đất trống lổ ở bìa rừng và nhảy lên hàng rào đứng cạnh chị. Đuôi Mây theo sát anh vài nhịp tim đập.

"Tim Lửa!" Công Nương kêu lên, dụi mõm vào hông anh. "Và cả Đuôi Mây nữa! Thật vui làm sao khi được gặp lại cả hai. Em khỏe không, con khỏe chứ?"

"Khỏe, tất cả đều khỏe," Sao Lửa trả lời.

"Bây giờ cậu đã là tộc trưởng rồi," Đuôi Mây chen vào. "Mẹ phải gọi cậu là Sao Lửa."

"Tộc trưởng? Thật tuyệt vời!" Công Nương vọt ra một tràng rù sâu và vui sướng.

Sao Lửa biết chị rất hãnh diện về mình mặc dù chị không thật sự hiểu điều đó có nghĩa là gì - không hiểu về nỗi đau buồn mất Sao Xanh hay trách nhiệm nặng nề song hành với cương vị tộc trưởng. "Chị rất mãn nguyện về em và con," Công Nương tiếp tục. "Nhưng cả hai sao mà gầy rộc đi thế này," chị nói thêm với vẻ hoài nghi, lùi lại để nhìn kỹ anh và thằng con của chị. "Hai mèo có được ăn uống đàng hoàng không vậy?"

Thật khó trả lời câu hỏi đó. Sao Lửa và tất cả những mèo khác trong bộ tộc đã quen với cảm giác đói bụng trong mùa lá rụng khó khăn này, nhưng Công Nương không tài nào biết được con mồi khan hiếm đến thế nào - không biết được khi mà mỗi ngày Hai Chân đều cho chị ăn thứ thức ăn dành cho mèo kiếng y chang nhau.

"Tụi con lo liệu được mà," Đuôi Mây nói một cách thiếu kiên nhẫn, trước khi Sao Lửa kịp trả lời. "Nhưng tụi con đến để báo cho mẹ hãy tránh xa khu rừng ra. Có bọn mèo xấu quanh quẩn ở đây đấy."

Sao Lửa thấy cho thằng cháu bộp chộp của mình một cái nhìn bức bối - đáng lẽ nó phải tìm cách nhẹ nhàng hơn để cảnh báo Công Nương chứ. "Mèo từ Khu nhà của HAI Chân đã vào rừng," anh giải thích, nép sát mình vào Công Nương để vỗ về chị. "Bọn chúng là những sinh vật hung dữ, nhưng bọn chúng không đụng đến chị đâu."

"Chị có thấy bọn chúng lượn lờ trong rừng cây," Công Nương thừa nhận, giọng chị thfi thào. "Và chị cũng nghe thấy nhiều câu chuyện về bọn chúng. Hình như chúng giết cả chó và mèo nữa."

Những câu chuyện đó là hoàn toàn có thật, Sao Lửa nghĩ, nhớ lại những chiếc răng dính ở vòng cổ của Roi Quất. Và không lâu nữa đâu, sẽ có thêm nhiều cái chết mang dấu ấn của Roi Quất.

"Tất cả những mèo kể chuyện đều giỏi phóng đại," anh nói với Công Nương, hy vọng giọng mình có vẻ thuyết phục. "chị không cần phải lo lắng đâu, nhưng tốt nhất là chị hãy ở trong vườn nhà chị thôi."

Công Nương nhìn sâu vào mắt anh, Sao Lửa nhận ra rằng lần này chị không bị đánh lừa bởi giọng nói cố làm ra vẻ vô tư lự của anh. "Chị sẽ làm theo lời em," chị hứa. "Và chị sẽ cảnh báo những mèo nhà khác luôn."

"Tốt". Đuôi Mây me. "Mẹ đừng lo lắng gì cả. Tụi con sẽ sớm trừ khử bộ tộc Máu mà."

"Bộ tộc Máu!" Công Nương thẳng thốt, và một cơn run mình giật khắp toàn thân chị. "Sao Lửa, bọn em đang gặp nguy hiểm, đúng không?"

Sao Lửa gật đầu, đột nhiên không muốn đối xử với chị như một mèo kiếng mềm yếu, không tiêu hóa nỗi sợ thật. "Đúng đấy," anh trả lời. "Bộ tộc Máu cho bọn em ba ngày để rời khỏi

rừng. Bọn em không có ý định ra đi, điều đó có nghĩa là bọn em sẽ phải chiến đấu với chúng."

Công Nương vẫn tiếp tục nhìn anh thật lâu, đắm chìm trong suy nghĩ. Chóp đuôi của chị đánh vòng lên và chạm vào vết sẹo bên hông anh, một vết thương cũ từ trận chiến cách đây lâu đến nỗi anh không nhớ được là trận nào. Sao Lửa thỉnh thoảng nhận ra mình xuất hiện trước mặt chị trong diện mạo như thế nào: phờ phạc và xơ xác, bất chấp những cơ bắp rắn chắc, và bộ da đầy vết tích chiến trường - những thứ nhắc nhở thường trực đến cái khắc nghiệt của cuộc sống trong rừng của anh.

"Chị biết là em sẽ cố hết sức mình," chị lẳng lặng meo. "Bộ tộc không thể có một tộc trưởng tốt hơn em đâu."

"Em hy vọng là chị đúng," Sao Lửa meo. "Đây là mối đe dọa ghê gớm nhất mà bộ tộc em từng đối mặt."

"Và em sẽ vượt qua được mà - chị biết em sẽ làm được." Công Nương liếm thật mạnh vào tai anh và nép sát người vào anh. Sao Lửa ngửi thấy mùi sợ hãi của chị, nhưng chị vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, và nét mặt dịu dàng của chị nghiêm trang một cách lạ thường. "Hãy trở lại đây an toàn nhé, Sao Lửa," chị khẽ meo. "Làm ơn nhé."

CHƯƠNG 25

au khi họ tạm biệt Công Nương, Đuôi Mây đi săn, để Sao Lửa trở về trại một mình. Trời sắp tối khi anh về đến khe núi, và anh ngửi thấy mùi của Bão Trắng trước khi nhìn ra bóng dáng mờ của ông chiến binh ở phía trước. Sao Lửa chạy theo bắt kịp ông ngay trước khi ông rẽ vào hàng kim tước. Một con chuột nước trong hàm của ông và ông đặt nó xuống khi trông thấy Sao Lửa.

"Tôi đang muốn nói chuyện với ngài đây," ông bắt đầu, thậm chí không đợi lời chào từ phía Sao Lửa. "Tốt nhất là nên nói ở ngoài này, nơi không mèo nào nghe lỏm chúng ta được."

Tim của Sao Lửa lộn nhào. "Chuyện gì vậy? Có gì không ổn à?"

"Ý ngài là ngoài chuyện Roi Quất phải không?" ông chiến binh già meo với vẻ đùa cợt. Ông nằm xuống một tảng đá bằng và phẩy đuôi ra hiệu cho Sao Lửa đến nằm cạnh ông. "Chẳng có gì bất ổn cả. Việc tuần tra và huấn luyện đều được tiến hành tốt... nhưng tôi cứ ray rứt tự hỏi mình mãi, rằng chúng ta đã thật sự nghĩ kỹ về những gì mình đang làm chưa?"

Sao Lửa nhìn ông. "Ý ông là sao?"

Vị thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm hít một hơi thật sâu, vẻ bất an. "Roi Quất và bộ tộc của hắn đông hơn chúng ta rất nhiều, ngay cả với bộ tộc Gió chiến đấu bên cạnh chúng ta đi nữa. Tôi biết các chiến binh của chúng ta sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng để cứu khu rừng, nhưng có lẽ cái giá phải trả là quá cao."

"Ông định nói là chúng ta nên đầu hàng sao?" Giọng của Sao Lửa trở nên gay gắt, anh không bao giờ ngờ lại nghe thấy lời khuyên như vậy từ trợ thủ của mình cả. Nếu như lòng can đảm của Bão Trắng chưa được kiểm chứng, thì hẳn những lời này sẽ bị quy là hèn nhát. "Rời khu rừng này ư?"

"Tôi không biết." Giọng Bão Trắng có vẻ mệt mỏi, và Sao Lửa đột nhiên nhớ đến tuổi già của ông. "Mọi thứ đã thay đổi, không mèo nào có thể phủ nhận điều đó, và có lẽ đã đến lúc phải đi thôi. Chắc chắn phải có vùng đất sống ở bên kia Dây Núi. Chúng ta có thể tìm một nơi khác..."

"Không bao giờ!" Sao Lửa cắt ngang. "Khu rừng là của chúng ta."

"Ngài còn trẻ." Bão Trắng nhìn anh với vẻ trang trọng. "Nên ngài nhìn nhận sự việc theo cách ấy. Nhưng mèo sẽ chết, Sao Lửa."

"Ta biết," Suốt cả ngày Sao Lửa bận rộn tất bật, luôn khích lệ các chiến binh - và cả chính mình - bằng những ý nghĩ rằng sẽ chiến thắng Roi Quất. Bây giờ Bão Trắng lại buộc anh phải đối mặt với sự thật rằng cho dù họ có thắng chẳng nữa, thì chiến thắng đó phải trả một

cái giá rất khủng khiếp. Bộ tộc Sấm có thể đánh đuổi bọn mèo xâm lăng ra khỏi rừng, với vài chiến binh còn sống sót, nhưng sẽ suy yếu không khác gì họ bị đánh bại.

"Chúng ta phải đánh thôi," anh meo. "Chúng ta không thể quay đầu bỏ chạy như lũ chuột được. Ông nói đúng, Bão Trắng, ta biết là ông đúng, nhưng chúng ta còn lựa chọn nào khác chứ? Việc chúng ta rời bỏ khu rừng này chắc chắn không phải là ý nguyện của bộ tộc Sao."

Bão Trắng gật đầu. "Tôi nghĩ là ngài sẽ nói vậy. Ờm, tôi đã nói với ngài những gì tôi nghĩ. Đó là bốn phận của một thủ lĩnh trợ tá mà."

"ta rất biết ơn về điều đó, Bão Trắng à."

Ông chiến binh lông trắng đứng dậy, quay về phía con chuột của mình, sau đó lại liếc qua Sao Lửa. "Tôi chưa bao giờ có loại tham vọng như tham vọng đã chi phối Sao Cọp - hoặc chi phối ngài," ông meo. "Tôi chưa bao giờ muốn là tộc trưởng cả. Nhưng bây giờ tôi đặc biệt vui mừng vì mình không phải là tộc trưởng. Không mèo có đầu óc bình thường nào lại ghen tị với ngài về những quyết định mà ngài phải đưa ra cả."

Sao Lửa chớp mắt, không biết nói gì.

"Tất cả những gì tôi hy vọng," Bão Trắng tiếp, "là tôi sẽ chiến đấu hết mình khi thời điểm đến."

Một quãng tôi do dự thoáng qua gương mặt ông, và Sao Lửa nhận ra nhiều mèo ở tuổi Bão Trắng hẳn là đã gia nhập những mèo già rồi. Hoàn toàn tự nhiên khi ông bỗng e sợ sức chiến đấu của mình sẽ không còn như trước nữa.

"Ta biết là ông sẽ làm được," anh đồng ý. "Không có chiến binh nào trong khu rừng này cao quý hơn ông đâu,"

Bão Trắng nhìn chăm chăm vào mắt anh một lúc lâu, không nói gì. Sau đó ông nhặt con chuột lên và bước vào trại.

Còn lại Sao Lửa trên tảng đá. Những lời của Bão Trắng khiến anh bị xáo trộn sâu sắc, và bất giác, anh cảm thấy ngại ngần không muốn trở về trại và nằm trơ trọi trong cái hang tối tăm dưới Bục Đá của mình. Anh biết mình sẽ không tài nào ngủ được.

Sau một hồi lắng nghe những âm thanh êm đềm của màn đêm đang ulla về, Sao Lửa đứng dậy và đi trở lên hẻm núi. Những vệt đỏ le lói đánh dấu chỗ mặt trời vừa lặn xuống, nhưng bầu trời phía trên đầu đã đen ngòm và một vài chiến binh bộ tộc Sao đến sớm đang nhìn xuống anh.

Sao Lửa lặng lẽ chui qua những bụi cây thấp, và phải mất một lúc anh mới nhận ra chân mình đang đưa mình đến gò đá Thái Dương. Đến lúc anh ra khỏi bìa rừng thì trời đã tối đen. Những bóng đá tròn in hình lên nền trời trông tựa như lưng của các con thú đang cúi mình,

với một màn sương mờ ảo rải trên bề mặt. Phía đằng xa những tảng đá, anh có thể nghe thấy tiếng dòng sông vỗ óc ách vào đá, và gần hơn nhiều là tiếng lộp sột thật khẽ, báo cho anh biết sự hiện diện của con mồi.

Miêng Sao Lửa bắt đầu túa nước ra khi anh xác định đó là mùi của một con chuột. Hầu như chỉ để cho chân mình vừa vừa chạm đất, anh bò rón rén đến và chụp lấy nó. Anh không nhận ra là mình đói đến thế nào cho đến khi miệng anh phập vào con vật, và anh giải quyết nó nhanh gọn chỉ bằng vài cú táp ngon lành.

Cảm thấy khỏe khoắn hơn, Sao Lửa nhảy lên đỉnh gò đá và lựa một nơi mà anh có thể ngồi nhìn xuống sông. Dòng nước đen lấp lánh ánh sao đêm. Một cơn gió xoi tung mặt nước, thổi tốc cả bộ tộc của anh và lay động khu rừng đã trút hết lá xung quanh anh. Sao Lửa ngược nhìn lên dải Thiên Hà. Các chiến binh của bộ tộc Sao đang nhìn xuống - nhưng xem ra họ thật lạnh lùng và xa xăm trong trời đêm đầm sương như thế này. Có thật là họ quan tâm đến những gì xảy ra trong rừng? Hay là Sao Xanh đã đúng khi bà nổi cơn thịnh nộ và tuyên chiến với họ? Trong thoáng chốc Sao Lửa như nắm bắt được tâm trạng ly khai khủng hoảng của cự tộc trưởng của mình. Anh không thể chia sẻ đầy đủ điều đó với bà được, bởi vì, không giống như Sao Xanh, anh chưa bao giờ mất niềm tin vào các chiến binh trong bộ tộc mình, nhưng anh đang dần bắt đầu thấu hiểu vì sao bà trở nên nghi ngờ bộ tộc Sao.

Rất nhiều mồi đã chết trong cuộc chinh phục quyền lực khốc liệt của Sao Cọp, và bộ tộc Sao đã không cứu họ. Sao Lửa tự hỏi liệu mình có ngờ nghệch không khi nghĩ rằng các tổ tiên chiến binh của mình hiện sẽ giúp mình.

Nhưng không có bộ tộc Sao thì làm thế nào bộ tộc anh có thể sống sót được? Ngược đầu lên, anh ngao thật lớn với quãng sáng của dải Thiên Hà. "Xin hãy chỉ cho tôi biết tôi phải làm gì! Hãy cho tôi biết là các ngài đang ở cùng chúng tôi!"

Tuyệt nhiên không có câu trả lời nào đến từ đám lửa trắng phía trên đầu anh cả.

Đau đón nhận thức rằng mình thật nhỏ bé và yếu đuối làm sao so với bộ tộc sao trải rộng khắp bầu trời, Sao Lửa tìm tới một cái hốc khuất gió trong tảng đá. Anh không muốn ngủ, nhưng vì quá kiệt sức nên một lúc sau, mắt anh tự động díp lại.

Anh mơ thấy mình đang ngồi ở điểm Bốn Cây, mọi giác quan của anh được ru ngủ bởi bầu không khí ấm áp và những mùi hương ngọt ngào của mà lá xanh. Những chiến binh của bộ tộc Sao đang vây quanh anh trên cả bốn sườn đồi, giống như họ đã bao bọc anh trong lần anh đến tảng đá Mặt Trăng để nhận chín mạng của một tộc trưởng. Anh thấy Lá Đốm và Nanh Vàng ở đó, với tất cả chiến binh đã hy sinh vì bộ tộc Sấm, cùng với những chiến binh khác, mới gia nhập vào hàng ngũ tỏa sáng: Long Đá Quý và chú lính nhỏ chân Kim Tước,

Trong giấc mơ, Sao Lửa đứng dậy và đi tới chạm mặt với họ. Lần đầu tiên anh không hề cảm thấy kinh sợ các tổ tiên chiến binh của mình. Dường như họ đã bỏ rơi anh, và bỏ rơi khu

rừng, trong số phận khủng khiếp. "Các ngài cai trị khu rừng!" Sao Lửa kêu lên, để mặc cho tất cả nỗi tức giận của mình về sự phản bội của họ tuôn ra lai láng. "Các ngài phải cơn bão kéo đến vào đêm cuộc Tụ Hạp diễn ra, để tôi không thể cho các bộ tộc khác biết những gì mà Sao Cọp đã làm. Các ngài cho phép hấn rước Roi Quất vào rừng! Tại sao các ngài lại làm vậy với chúng tôi? Các ngài muốn chúng tôi bị hủy diệt chăng?"

Một bóng dáng quen thuộc bước tới - bộ lông xám xanh của Sao Xanh sáng lung linh trong ánh sao, và đôi mắt bà tựa như hai ngọn lửa xanh da trời. "Sao Lửa, anh không hiểu rồi," bà meo. "Bộ tộc Sao không hề cai trị khu rừng."

Sao Lửa há hốc miệng ra nhìn bà, không nói nên lời. Vậy ra, chẳng lẽ tất cả mọi việc mà anh học biết được kể từ khi anh vào rừng hồi còn là mèo kiếng, cách đây rất lâu rồi, đều sai cả?

"Bộ tộc Sao quan tâm đến mọi mèo trong rừng," Sao Xanh tiếp tục. "Từ những mèo mù, những đứa trẻ bất lực đến những mèo già nằm sưởi nắng. Chúng tôi nhìn họ. Chúng tôi gọi những điềm báo và những giấc mơ đến những mèo lang y. Nhưng cơn bão đso không phải do chúng tôi làm ra. Roi Quất và Sao Cọp lợi máu để đến quyền lực bởi vì đso là bản chất của họ. Chúng tôi chỉ nhìn thôi," bà cự tộc trưởng lặp lại, "nhưng chúng tôi không can thiệp. Nếu chúng tôi làm vậy, liệu mọi mèo có thật sự được tự ho hay không? Sao Lửa, anh và mọi mèo khác đều có quyền lựa chọn đi theo hay không theo luật chiến binh. Mọi mèo không phải là món đồ chơi của bộ tộc Sao."

"Nhưng..." Sao Lửa cố cắt ngang.

Sao Xanh phớt lờ anh. "Và bây giờ chúng tôi đang nhìn anh. Anh là mèo mà chúng tôi lựa chọn, Sao Lửa. Anh là ngọn lửa sẽ cứu bộ tộc. Không một chiến binh nào của bộ tộc Sao mang anh đến đây. Anh tự đến theo ý chí của anh bởi vì anh có tâm linh của một chiến binh và có trái tim của một mèo bộ tộc thực thụ. Niềm tin của anh vào bộ tộc Sao sẽ cho anh sức mạnh mà anh cần."

Khi bà nói, một cảm giác bình yên dội khắp người Sao Lửa. Anh cảm thấy như sức mạnh của Sao Xanh và sức mạnh của tất cả chiến binh bộ tộc Sao đang chảy vào mình. Cho dù bất cứ điều gì xảy ra khi bộ tộc của anh gặp bộ tộc Máu trong trận chiến đi nữa, thì Sao Lửa cũng biết rằng bộ tộc Sao không hề bỏ rơi họ.

Sao Xanh đặt mõm bà lên đầu Sao Lửa giống như bà đã làm vào ngày anh được phong danh chiến binh. Với cú chạm của bà, quầng lửa của các chiến binh đang tụ tập phai dần, và Sao Lửa chìm vào bóng đen ấm áp của giấc ngủ sâu. Khi anh mở mắt ra thì đã thấy ria sáng của bình minh nhuộm qua bầu trời.

Sao Lửa đứng dậy và đuổi mình, ký ức về giấc mơ rót đầy sinh lực vào những cẳng chân của anh. Bốn phận của anh trên cương vị một tộc trưởng là phải cứu lấy bộ tộc mình. Và với sức mạnh của bộ tộc Sao trợ giúp, anh sẽ tìm ra cách để làm được điều đó.

CHƯƠNG 26

Sao Lửa tự hỏi không biết những mèo trong bộ tộc có để ý đến sự vắng mặt của mình hay không, và không biết họ có lo lắng cho anh hay không. Anh biết mình nên trở về trại, nhưng trong thoáng chốc, anh vẫn giữ nguyên vị trí đó trên đỉnh tảng đá, ngó những tia bình mình đang lan tỏa khắp khu rừng.

Vùng đất phía bên kia dòng sông vẫn còn yên ắng và cô tịch. Sao Lửa cố tưởng tượng ra xem Sao Báo Đốm đang đối phó với biến cố này như thế nào. Anh chắc chắn rằng đám chiến binh bộ tộc Bóng Tối chuẩn quan trốn vào lãnh thổ của bà không phải là những vị khách được hoan nghênh, trong tình trạng không có mối dự trữ của những mùa trắng lá trụi khắc nghiệt như vậy.

Sau đó anh ngồi thẳng dậy, lông dựng hết cả ra và tai vểnh cao. Có một ý chợt bật nảy ra trong anh, và anh không biết tại sao trước mình đây mình lại không nghĩ đến nó. Không chừng bộ tộc Sấm sẽ không bị áp đảo quân số như anh đã e sợ đâu. Qua khỏi dòng sông kia là những chiến binh của hai bộ tộc, và khi Sao Cọp chết rồi thì không ai trong số họ có lý do để ủng hộ bộ tộc Máu.

"Óc chuột thật!" anh buột kêu lớn lên. Có cơ hội cho bốn bộ tộc trong rừng liên kết lại hầu như đuổi cổ bọn mèo man rợ đang đe dọa đến từng bước chân trong cuộc sống của họ lắm chứ. Bốn sẽ không trở thành hai - mà bốn sẽ thành một, nhưng không phải theo cách mà Sao Cọp đã định.

Khi những tia mặt trời lấp lánh đầu tiên nhú lên ở đường chân trời, Sao Lửa nhảy xuống khỏi tảng đá và băng băng chạy xuôi dòng về phía những hòn đá kê chân.

"Sao Lửa! Sao Lửa!" tiếng ngao rối rít níu anh dừng phắt lại giữa đường, ngay lúc những hòn đá qua sông hiện ra trong tầm mắt. Anh quay lại thấy đội tuần tra bộ tộc Sấm xuất hiện từ mảng rừng cây phía sau mình. Văn Xám dẫn đầu, theo sau là Báo Cát, Đuôi Mây và chân Mâm Xôi.

"Anh đã ở đâu vậy?" Báo Cát vừa meo vừa bươn bả lao về phía anh. "Bọn em lo sốt vó đi được."

"Xin lỗi." Sao Lửa liếm tai cô một cái vẻ hối hận. "Anh cần suy nghĩ vài chuyện, thế thôi."

"Bão Trắng đã bảo là ngài ấy ổn mà," Văn Xám meo. "Cả Da Xỉ Than cũng đâu có lo lắng gì. Tôi có cảm giác là cô ấy còn biết nhiều hơn những gì cô ấy nói ra đấy."

"À, bây giờ ta ở đây rồi còn gì." Sao Lửa meo một cách hùng hồn. "Gặp các bạn ở đây ra rất mừng. Ta đang tính đi sang lãnh thổ bộ tộc Sông đây, coi bộ tốt hơn nếu ta dẫn một số chiến binh đi cùng."

"Bộ tộc Sông?" Đuôi Mây lộ vẻ ngạc nhiên. "Ngài muốn làm gì với họ?"

"Ta định sẽ đề nghị họ ngày mai cùng chiến đấu với chúng ta chống lại Roi Quất."

Cậu chiến binh trẻ ngó trừng trừng vào Sao Lửa. "Ngài mất trí rồi à? Sao Báo Đốm sẽ lột da ngài đấy!"

"Ta nghĩ bà ta sẽ không động tịnh gì đâu. Vì Sao Cọp chết rồi nên bà ta cũng chẳng ham muốn bộ tộc Máu ở trong rừng hơn gì chúng ta."

Đuôi Mây nhún vai, và Văn Xám cũng có vẻ không chắc chắn lắm, nhưng đôi mắt xanh lá cây của Báo Cát lại lóe lên mừng rỡ.

"Em biết là anh sẽ nghĩ ra cách đánh bại bộ tộc Máu mà," cô rù rừ. "Chúng ta đi thôi."

Sao Lửa lại quay đầu dẫn đường đến những hòn đá kê chân, nhưng bèn dừng lại khi chân Mâm Xôi bước đến gần anh.

"Sao Lửa, chúng ta có thể nói chuyện với chân Hung khi chị có ở đó không?" thằng lính nhỏ của anh hỏi với vẻ hy vọng. Giọng nó run run. "Chắc sẽ không còn cơ hội nào khác đâu."

Sao Lửa dẫn đo. "Ừ, nếu trò gặpc ô ấy," anh meo. "Hãy nhìn nhận sự việc theo vị trí của cô ấy. Sau đó chúng ta sẽ quyết định phải làm gì."

"Cảm ơn, Sao Lửa!" Mắt của chân Mâm Xôi sáng lên như tạm cất được một gánh nặng.

Sao Lửa tuột sốc xuống bờ sông đến những hòn đá kê chân, cùng với các chiến binh của mình theo sát đằng sau. Trong khi băng qua sông, anh liên tục cảnh giác với từng chuyển động từ phía bờ đối diện của con sông, nhưng anh không thấy gì. Thậm chí đến cả một đội tuần tra bộ tộc Sông cũng không thấy luôn, mặc dù bây giờ mặt trời đã lên khỏi đường chân trời.

Sang đến bờ bên kia, Sao Lửa đi về phía thượng nguồn đến trại bộ tộc Sông. Trước khi đến trại, anh tới con suối dẫn đến khoảng đất trống nơi có Đồi Xương. Một cơn rừng mình chạy khắp người anh khi anh nhớ lại lần vừa rồi mình ở đây. Mùi xác thối rữa lúc này đã bớt đi, nhưng mùi củ vô số mèo bay xộc đến chỗ anh theo cơn gió nhẹ. Sao Lửa nhận ra mùi hổ lớn của bộ tộc Cọp, trước kia thì quá gở kinh tởm, nhưng bây giờ gần như đã trở nên quen thuộc hơn so với cái mùi tanh lợm của bộ tộc Máu.

"Ta nghĩ chắc là bọn họ đang ở trong trảng trống cạnh Đồi Xương," anh meo ngoái qua vai. "Ít nhất là vài mèo trong số họ. Chúng ta sẽ đếm xem xem.. Văn Xám, hãy cảnh giới."

Văn Xám lùi lại bọc hậu khi Sao Lửa đi dọc theo con suối, lặng lẽ bò qua những bụi cỏ tranh cho đến khi anh chạm mép rìa trảng trống. Hé mắt nhìn ra, anh thấy Đồi Xương đã bắt đầu sập đổ dần, nhìn nó trông chỉ còn không khác một đồng rác là mấy. Con suối không còn bị

ngheh bởi xác mồi thối rửa nữa, và có một đồng mồi tươi nhỏ như thể bầy mèo vừa thiết lập một trại mới ở đây.

Vài chiến binh nằm tum hum trong trắng trống, với những bộ lông rối bời và những cặp mắt mờ đục, cứ trợn trào trạo. Sao Lửa ngạc nhiên thấy có cả mèo bộ tộc Sông lẫn mèo bộ tộc Bóng Tối. Anh cứ tưởng rằng chỉ có các chiến binh bộ tộc Bóng Tối dựng trại ở đây thôi, còn bộ tộc Sông thì tọa lạc trong trại cũ của họ ở cù lao phía thượng nguồn.

Sao Báo Đốm đang nằm ở dưới chân Đồi Xương. Bà ta đang nhìn chăm chăm ra trước mặt, và Sao Lửa nghĩ bà ta đã thấy mình, nhưng bà ta chẳng tỏ dấu hiệu gì là đã thấy cả. Thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối, Bàn Chân Đen, nằm gần đó. Trong khi nổi ngạc nhiên ban đầu của anh giảm đi, anh bỗng cảm thấy nhẹ nhõm rằng mình có thể thương lượng trực tiếp với Sao Báo Đốm - bà này rõ ràng đang cố thủ tóm quyền chỉ huy cả hai bộ tộc.

Anh liếc mắt trở lại Bão Cát. "Họ làm sao vậy?" anh khẽ meo. Anh hầu như tin rằng những chiến binh kia đang bị bệnh, nhưng không hề có mùi xú uế của bệnh tật vương trong không khí.

Bão Cát lắc đầu vô phương, và Sao Lửa quay đầu trở lại trắng trống. Anh định đến đây để tìm kiếm lực lượng chiến đấu, nhưng những mèo này trông như sắp chết đến nơi. Tuy nhiên, quay trở về thì chẳng ra làm sao cả. Ra hiệu bằng đuôi cho những mèo của mình đi theo, anh bước vào trắng trống.

Không mèo nào chặn anh lại, mặc dù là một hai chiến binh ngóc đầu lên và thấy cho anh một cái nhìn thờ ơ. Liếc nhìn Sao Lửa một cái, chân Mâm Xôi tách ra đi tìm chân Hung.

Sao Báo Đốm lồm cồm đứng dậy. "Sao Lửa." Giọng bà ta khèn khẹt, như thể bà ta đã không dùng để nó trong nhiều ngày rồi. "Ngài muốn gì?"

"Muốn nói chuyện với bà," Sao Lửa đáp lời. "Sao Báo Đốm, có chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? Các vị gặp rắc rối gì à? Tại sao các vị lại không ở trong trại cũ của mình?"

Sao Báo Đốm nhìn xoáy vào mắt anh một hồi lâu. "Bây giờ ta là tộc trưởng duy nhất của bộ tộc Cọp," cuối cùng bà ta meo, một tia lửa kiêu hãnh trở lại trogn đôi mắt đục ngầu của bà ta.

"Trại cũng của bộ tộc Sông quá nhỏ để chứa cả hai bộ tộc. Chúng tôi cần để lại các nữ miu, mèo con và mèo già ở đó, với một vài chiến binh canh gác cho họ." Bà ta phọt ra cười khàn khạch vẻ mỉa mai. "Nhưng có gì mà quan trọng cơ chứ? Đẳng nào bộ tộc Máu cũng sẽ tàn sát hết chúng ta mà."

"Bà tuyệt đối không được nghĩ như vậy," anh nài nỉ bà tộc trưởng bộ tộc Sông. "Nếu tất cả chúng ta cùng đứng lên với nhau, chúng ta có thể đuổi được bộ tộc Máu."

Một luồng sáng hoang dại nhóa lên trong mắt Sao Báo Đốm. "Ngài là đồ óc chuột!" bà ta quát nạt. "Đuổi được bộ tộc Máu ư? Làm sao ngài dám nghĩ là mình có thể làm được vậy? Sao Cọp là chiến binh vĩ đại nhất trong rừng mà ta từng thấy, vậy mà, chính mắt ngài cũng đã thấy Roi Quất làm gì ông ta rồi đấy,"

"Ta biết," Sao Lửa trả lời rành rọt, cố giấu đi một cơn rung mình khiếp sợ bỗng ập đến với mình. "Nhưng Sao Cọp đơn độc đối mặt với Roi Quất. Chúng ta có thể liên minh với nhau thành một lực lượng chiến đấu với hắn, để rồi sau đó chúng ta sẽ trở về là bốn bộ tộc, theo đúng luật chiến binh vậy."

Vẻ khinh khỉnh bộ ra trên nét mặt của Sao Báo Đốm, và bà ta không trả lời gì hết.

"Vậy bà định sẽ làm gì?" Sao Lửa hỏi. "Rời bỏ khu rừng ư?"

Sao Báo Đốm dùng dằng, lắc đầu hết bên này lại sang bên kia, như thể cái nỗ lực cố nói chuyện với Sao Lửa khiến bà ta bức bối. "Ta đã phái một đội trinh sát đi tiền trạm để tìm nơi chúng sinh sống ở phía bên kia Dãy Núi," bà ta thú nhận. "Nhưng chúng tôi còn có mèo con nữa, và hai trong số mèo già của chúng tôi đang bị bệnh. Không phải mèo nào cũng đi được, mà mèo nào ở lại chắc chắn sẽ chết."

"Họ không cần phải chết," Sao Lửa hứa với bà ta một cách liều mạng. "Bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió sẽ chiến đấu bên nhau rồi. Hãy đứng về phía chúng tôi."

Anh chuẩn bị tinh thần đón nhận nhiều lời nhạo báng hơn nữa, nhưng bây giờ Sao Báo Đốm nhìn anh có vẻ chú ý hơn. Gần đó, Bàn Chân Đen quờ quạng đứng dậy và bước đến đứng cạnh bà ta. Khi hắn đến chạm mặt với những mèo bộ tộc Sấm, Sao Lửa nghe thấy một tiếng gầm phát ra từ Vả Xám, và thấy anh bạn mình bắt đầu cong gập cẳng chân lại. Liền phẩy đuôi một cái cảnh báo anh chiến binh lông xám - bản thân anh cũng căm thù Bàn Chân Đen không kém gì Vả Xám, nhưng bây giờ họ buộc phải là đồng minh của nhau để đối phó với một kẻ thù thậm chí còn ghê gớm hơn nhiều.

"Bà óc chuột à?" gã thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối ngao. "Bà không thật sự nghĩ đến việc nhập bọn với lũ đại đột này đấy chứ. Bọn chúng còn lâu mới đủ lạnh để rũ bỏ bộ tộc Máu. Bọn chúng sẽ khiến chúng ta bị xé tan xác hết."

Sao Báo Đốm bắn qua hắn một cái nhìn lạnh lùng, và Sao Lửa đột nhiên hy vọng bà ta cũng không thích Bàn Chân Đen như anh. Lông Đá Quý, anh mèo đã chết dưới tay tên mèo trắng đen này, vốn là trợ thủ tin cậy của bà ta.

"Ta là tộc trưởng ở đây, Bàn Chân Đen," bà ta chỉ ra. "Tự khắc ta sẽ đưa ra quyết định. Và ta vẫn chưa sẵn sàng thua cuộc đâu - chưa nếu như có một cơ hội tổng cổ được lũ bộ tộc Máu đi. Được rồi," bà ta meo, lại quay sang nhìn Sao Lửa. "Kế hoạch của ngài là gì?"

Sao Lửa ao ước mình có ngay một mưu mẹo tài trí nào đó để trình bày với bà ta - một cách để quét sạch bộ tộc Máu mà không phải nguy hiểm đến tính mạng của mọi mèo trong rừng. Nhưng không có mưu trí nào cả; con đường đi đến chiến thắng, nếu có, sẽ rất nghiệt ngã và đau đớn.

"Vào lúc bình minh ngày mai," anh trả lời, "bộ tộc Sấm và bộ tộc Gió sẽ gặp bộ tộc máu ở điểm Bốn Cây. Nếu bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông tham gia cùng chúng tôi, thì chúng ta sẽ mạnh lên gấp đôi."

"Và ngài sẽ chỉ huy tất cả chứ?" Sao Bám Đốm hỏi. Rồi bà ta ngập ngừng thêm, "Bây giờ ta không đủ sức để đưa mèo của mình vào trận chiến nữa."

Sao Lửa chớp mắt kinh ngạc. Anh tưởng Sao Báo Đốm sẽ đòi quyền thống lĩnh các bộ tộc chứ. Nhưng chính anh cũng không chắc chắn là mình có đủ mạnh để đảm trách cương vị chỉ huy thay bà ta hay không, nhưng anh thấy mình không còn lựa chọn nào khác.

"Nếu bà muốn thì, được, ta sẽ chỉ huy," anh trả lời.

"Chỉ huy bọn ta á?" Một giọng nóng nảy, châm chích vang lên từ phía sau Sao Lửa. "Một mèo kiểng? Bà mất hết óc rồi hả, Sao Báo Đốm?"

Sao Lửa quay lại, biết trước là mình sẽ nhìn thấy gì. Vằn Đen đang lách mình chen qua nhóm mèo đồng tộc cũ của hắn.

Sao Lửa nhìn gã. Hồi còn ở bộ tộc Sấm, Vằn Đen luôn luôn mang bộ lông bóng mượt điệu đà; bây giờ mớ lông sọc đen của gã xỉn màu, bết bết như thể gã đã ngưng chăm sóc cho nó từ lâu. Trông gã thật tiều tụy, chớp đuôi cứ giật cục lên thắc thỏm, bất an. Chỉ có vẻ thù hận lạnh lùng trong mắt là quen thuộc, cùng với vẻ xấc láo mà gã nhìn Sao Lửa từ trên xuống và từ dưới lên khi gã dừng lại trước mặt các tộc trưởng.

"Vằn Đen." Sao Lửa tỏ ý đã trông thấy gã bằng một cái gật đầu. Dẫu không bao giờ anh có thể tội nghiệp thật lòng cho gã chiến binh lông đậm màu kia, nhưng anh cảm thấy nhói nhói khi thấy Vằn Đen trong như bị ma ám đến vậy, với ánh mắt vô hồn, xem ra gã đã bị trừng phạt vì phản bội bộ tộc sinh mình rồi.

Sao Báo Đốm bước tới trước. "Vằn Đen, đây không phải là quyết định của ông," bà ta meo.

"Bọn tao sẽ giết chết hoặc đuổi bọn bay đi khỏi," Vằn Đen gầm gừ Sao Lửa. "Chính mi đã khiến cho Roi Quất chống lại Sao Cọp. Ông ấy chết là do lỗi của mi."

"Lỗi của ta?" Sao Lửa há hốc miệng kinh ngạc. Cặp mắt của ông mèo mướp đậm cháy rực nỗi hận thù, và Sao Lửa biết rằng Vằn Đen đang tiếc than lão tộc trưởng đã chết theo cách riêng của hắn. Và cũng vì Sao Cọp không còn nữa nên Vằn Đen trở nên hoàn toàn đơn độc.

"Không đâu, Văn Đen. Đó là lỗi của Sao Cọp. Nếu ông ta không mang bộ tộc Máu vào rừng, thì đã không có những chuyện này xảy ra rồi."

"Mà chuyện đó xảy ra như thế nào?" Văn Xám chen vào. "Đó là điều tôi muốn biết. Sao Cọp đã nghĩ gì? Lẽ nào lão không thấy là lão đã thả những gì vào rừng sao?"

"Ông ta nghĩ đó là điều tốt nhất cho khu rừng," Sao Báo Đốm cố biện hộ cho Sao Cọp, mặc dù những lời nói của bà ta rỗng tuếch. "Ông ta tin rằng mèo rừng sẽ an toàn hơn nếu tất cả cùng hợp nhất lại dưới sự thống lãnh của ông ta, và ông ta nghĩ bộ tộc Máu sẽ có thể thuyết phục ngài rằng ông ta đúng."

Một tiếng khịt mũi khinh bỉ vuột ra từ chỗ Văn Xám, nhưng Sao Báo Đốm không đếm xỉa đến anh ấy. Thay vào đó, bà ta quật đuôi một cái và một mèo khác bước đến - một tên mèo xám gầy guộc với một tai bị rách tướp. Sao Lửa nhận ra gã ấy là Đá Tảng, một trong những mèo phiến loạn mà Sao Cọp đã nhận vào bộ tộc Bóng Tối.

"Đá Tảng, hãy kể cho Sao Lửa vụ việc xảy ra thế nào đi," Sao Báo Đốm ra lệnh.

Tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối có vẻ bệnh hoạn và cạn kiệt khi hắn bắt gặp ánh mắt của Sao Lửa. "Tôi đã từng thuộc về bộ tộc Máu," gã thú nhận. "Tôi đã rời bỏ nó cách đây nhiều mùa trăng rồi, nhưng Sao Cọp biết được quá khứ của tôi. Ông ta ép buộc tôi đưa ông ta vào Khu nhà của Hai Chân bởi vì ông ta cần nhiều mèo hơn để đảm bảo bộ tộc Bóng Tối có thể kiểm soát toàn bộ khu rừng." Gã nhìn tít xuống chân mình, tai dạt tới dạt lui ngượng ngập. "Tôi... tôi đã cố thuyết phục Sao Cọp rằng Roi Quất rất nguy hiểm, nhưng không ai trong chúng tôi biết hắn có thể làm gì. Sao Cọp đề nghị chia khu rừng cho Roi Quất nếu như hắn đưa quân đến giúp ông ta chiến đấu. Ông ta nghĩ một khi đã bắt tất cả các bộ tộc khác nhập vào bộ tộc Cọp rồi thì ông ta sẽ trừ khử bộ tộc Máu đi."

"Nhưng ông ta đã tính sai." Sao Lửa lầm bầm, lại dâng trào nỗi đau xót lạ lùng mà anh cảm thấy khi nhìn kẻ thù không đội trời chung của mình nằm chết thẳng cẳng.

"Chúng tôi không thể tin nổi là ông ta chết." Mắt của Đá Tảng đờ ra, như thể gã cũng đang chia sẻ ký ức đó với Sao Lửa. "Chúng tôi đã tin chắc rằng không thứ gì có thể đánh bại được Sao Cọp. Khi bộ tộc Máu tấn công trại chúng tôi sau khi Sao Cọp chết, chúng tôi quá bàng hoàng đến nỗi không thể chiến đấu được, mặc dù không phải tất cả chúng tôi đều rời trại. Vài mèo cho rằng đầu quân cho Roi Quất sẽ trở nên an toàn hơn. Như Răng Cưa chẳng hạn." Giọng của Đá Tảng trở nên cay đắng. "Chiến đấu với bộ tộc Máu để cắm móng vuốt của tôi vào da tên phản bội đó cũng thật đáng công."

"Vậy các vị sẽ đánh chứ?" Sao Lửa liếc nhìn xung quanh và nhận ra tất cả những mèo trong trắng trống đều đã sán lại gần và đang lặng lẽ lắng nghe. Chỉ có Bàn Chân Đen và Văn Đen là đứng tách biệt, ở ngoài rìa đám đông. "Hãy đứng cùng chúng tôi và bộ tộc Gió vào ngày mai?"

Bầy mèo im thin thít, đợi Sao Báo Đốm lên tiếng.

"Ta không biết," bà ta meo. "Có thể trận chiến đã thua rồi. Ta cần thời gian để suy nghĩ."

"Không còn thời gian nữa," Báo Cát chỉ ra.

Sao Lửa tập hợp các chiến binh của mình lại bằng một cái quét đuôi và triệu hồi họ đứng về một bên trắng trống. "Hãy suy nghĩ ngay bây giờ đi, Sao Báo Đốm," anh meo. "Chúng tôi sẽ đợi."

Bà tộc trưởng bộ tộc Sông nháng cho anh một cái nhìn đầy thách thức, như thể bà ta cương quyết rằng mình có thể suy nghĩ bao lâu tùy ý, nhưng bà ta không nói gì cả, chỉ kéo hay hay ba chiến binh bộ tộc Sông lại gần mình hơn và thì thào gì đó với họ bằng giọng thấp, khẩn cấp. Cơn giận dữ bùng cháy lên trong mắt anh khi Bàn Chân Đen xông tới chen vào giữa họ. Những mèo còn lại thì đứng đực ra, im lặng một cách khốn khổ, và Sao Lửa không thể không băn khoăn là họ sẽ tạo thành lực lượng chiến đấu kiểu gì đây.

"Bọn chúng sao mà óc chuột thế không biết?" Đuôi Mây ngao. "Bàn bạc gì nữa? Sao Báo Đốm đã nhai nhai bảo rằng họ không thể ra đi an toàn được mà - họ còn có thể làm gì khác ngoài việc chiến đấu?"

"Im, Đuôi Mây," Sao Lửa ra lệnh.

"Sao Lửa." Giọng của chân Mâm Xôi cắt ngang lời anh. Sao Lửa quay lại thì thấy lính nhỏ của mình đứng cách đó một quãng, với chân Hung bên cạnh nó. "Chân Hung muốn nói chuyện với ngài."

Cô mèo trẻ nhìn lại Sao Lửa không chùn bước, khiến Sao Lửa nhớ đến bà mẹ quyết đoán của cô bé, Hoa Vàng.

"Gì nào, chân Hung?" anh giục.

"Chân Mâm Xôi nói tôi nên nói cho ngài biết lí do tại sao tôi từ bỏ bộ tộc Sấm," chân Hung vào thẳng vấn đề. "Nhưng ngài đã biết rồi mà, phải không? Tôi muốn được đánh giá đúng là mình, chứ không phải theo những gì mà cha tôi đã làm, tôi cần cảm thấy mình thuộc về bộ tộc."

"Không mèo nào nghĩ cháu không thuộc về bộ tộc cả," Sao Lửa phản đối.

Chân Hung đối mặt với anh một tia sáng lóe lên trong mắt nó. "Sao Lửa, tôi không tin điều đó." nó meo. "Và cả ngài cũng không tin mà."

Sao Lửa cảm thấy da mình nóng rát lên vì tội lỗi. "Ta đã sai lầm," anh thú nhận. "Ta nhìn cả hai chị em cháu, và tất cả những gì ta nhìn thấy là cha của các cháu. Những mèo khác cũng vậy. Nhưng ta không muốn cháu bỏ đi."

"Những mèo khác thì muốn," chân Hung lặng lẽ meo.

"Chị vẫn có thể trở về bộ tộc mà, phải không?" Chân Mâm Xôi nài nỉ.

"Im đi," chân Hung cắt ngang. "Tôi không xin ngài xem tôi có thể trở về hay không. Tất cả những gì tôi muốn là được trở thành một mèo trung thành với bộ tộc mới của mình." Mắt cô sáng lên. "Tôi muốn trở thành chiến binh giỏi nhất có thể," cô tiếp tục. "Và tôi không thể làm điều đó ở bộ tộc Sấm."

Sao Lửa gần như không chịu đựng nổi khi phải chứng kiến mình mất đi một mèo trung thành và can đảm như vậy. "Ta rất tiếc việc cháu rời bỏ bộ tộc Sấm." anh meo, "và ta cầu mong cho cháu những điều phước lành. Chân Hung à, ta thật sự tin rằng nếu cả bốn bộ tộc chiến đấu vào ngày mai thì chúng ta có thể chiến thắng và giành lại khu rừng. Bộ tộc Bóng Tối sẽ tồn tại, và trở thành một bộ tộc mà cháu có thể tự hào - và là một bộ tộc tự hào về cháu."

Chân Hung khẽ gật đầu với anh. "Cảm ơn."

Chân Mâm Xôi có vẻ hoảng hồn, nhưng Sao Lửa biết không còn gì để nói nữa. Có tiếng gọi tên mình khiến anh phân tâm, quay sang, anh thấy Sao Báo Đốm đang bước qua trắng trắng về phía mình.

"Ta đã quyết định rồi," bà ta nói với anh.

Sao Lửa cảm thấy tim mình bắt đầu đập mạnh. Mọi thứ đều đặt vào sự lựa chọn của Sao Báo Đốm. Không được sự trợ lực của bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối - cho dù với những chiến binh đang trong tình trạng thảm họa của họ - thì đừng mong có hy vọng đuổi bộ tộc Máu ra khỏi khu rừng. Vài nhịp tim đập trước khi Sao Báo Đốm đến chỗ anh dường như kéo dài đến cả mấy mùa trăng.

"Ngày mai bộ tộc Sông sẽ chiến đấu chống lại bộ tộc Máu." bà ta thông báo.

"Cả bộ tộc Bóng Tối cũng vậy." Bàn Chân Đen thêm, bước đến đằng sau bà ta. Mắt hẩn liếc sang Sao Báo Đốm khi hẩn lặng lẽ khẳng định quyền lực của mình.

Mặc dù Sao Lửa nhẹ người đi vì các tộc trưởng đã chọn chiến đấu, nhưng anh để ý thấy nhiều vẻ mặt nghi ngờ lẫn trong số những mèo khác. Vằn Đen là mèo duy nhất nói huých toẹt ra.

"Tất cả điên loạn hết rồi sao," hẩn tru tréo. "Sáp nhập vào một mèo kiểng? Còn lâu ra mới đi theo hẩn, cho dù ai nói gì chẳng nữa."

"Anh phải tuân lệnh," Sao Báo Đốm nạt nộ.

"Thử bắt ta xem," Vằn Đen đốp lại. "Bà không phải là tộc trưởng của ta."

Trong vài nhịp tim đập, Sao Báo Đốm nhìn hấn với ánh mắt lạnh tanh. Sau đó bà ta nhún vai. "Ta ơn bộ tộc Sao vì ta không phải là tộc trưởng của ngươi. Ngươi vô dụng chẳng hơn gì một con cáo chết. Được lắm, Văn Đen, cứ việc làm gì ngươi thích gì."

Gã chiến binh lông sẫm màu chù chừ, nhìn từ Sao Báo Đốm sang Bàn Chân Đen rồi lại nhìn Sao Báo Đốm, và sau đó nhìn khắp trắng trống. Các chiến binh vẫn đang xầm xì với nhau, chẳng ai mảy may đoái hoài đến Văn Đen.

Hấn lại liếc nhìn về Sao Báo Đốm như thể định nói gì đó, nhưng bà tộc trưởng bộ tộc Sông đã quay đi rồi. Văn Đen quay ngoắt qua Sao Lửa, cùng với một tiếng gừ dữ tợn. "Lũ óc chuột... ngày mai tất cả các ngươi sẽ bị xé xác thành từng mảnh."

Hấn rời đi trong bầu không khí im phăng phắc. Mọi mèo rẽ ra để cho hấn qua và nhìn cho đến khi hấn biến mất vào đám cỏ tranh. Sao Lửa tự hỏi bây giờ gã chiến binh đơn côi kia có thể đi đâu được nữa.

Sao Báo Đốm bước lên trước. "Ta thề trước bộ tộc Sao là chúng tôi sẽ gặp ngài tại điểm Bốn Cây vào bình minh ngày mai. Chúng tôi sẽ chiến đấu cùng ngài và bộ tộc Gió để chống lại bộ tộc Máu." Thật đanh sắc, bà ta thêm, "Da Tối, cô hãy dẫn một đội săn mồi được không? Chúng ta sẽ cần sức khỏe cho ngày mai."

Một chị mèo bộ tộc Sông lông xám đậm phất đuôi và bắt đầu di chuyển qua bầy mèo, chọn những chiến binh đi săn.

Sao Báo Đốm nhìn Đồi Xương với nỗi buồn sâu thẳm trong mắt, và một cơn rung mình chạy rất khắp bộ lông lốm đốm của bà ta. "Chúng ta phải kéo cái này xuống," bà ta meo. "Nó thuộc về một thời kỳ đen tối rồi."

Bà ta chọc móng vuốt vào đồng xương các con mồi. Từ từ và ngại ngần, những chiến binh của bà sấn đến tham gia cùng với bà, như thể họ vẫn sợ Sao Cọp có thể sẽ xò ra vào bất cứ khoảnh khắc nào và buộc tội họ là đồ phản bội. Từng chiếc từng chiếc một, từng khúc xương long ra và rơi vãi khắp trắng trống. Bàn Chân Đen và vài chiến binh bộ tộc Bóng Tối đứng nhìn cách đó không xa. Nét mặt của gã thủ lĩnh trợ tá tối sầm lại, và không thể đoán là hấn ta đang nghĩ gì.

Sao Lửa kéo đội mèo của mình đi khỏi. Anh đã thành công trong việc thực hiện mục tiêu mà mình đặt ra, và anh thật không khỏi thán phục lòng can đảm của Sao Báo Đốm, nhưng thay vì hài lòng, anh cảm thấy một linh tính quái gở gì đó khi anh liếc nhìn lại cả hai bộ tộc trong trắng trống lần cuối cùng.

Ngộ nhỡ mình đưa tất cả họ vào chỗ chết thì sao?

CHƯƠNG 27

ào khoảng trước khi bình minh lên, trăng đã lặn nhưng mặt trời vẫn chưa dần những ngón tay ánh sáng ẻo lả của nó xuống đường chân trời. Màn đêm tĩnh mịch và lạnh buốt, đen như dòng nước đóng băng.

Sao Lửa bước ra khỏi hang của mình. Trăng trắng vắng hoe, nhưng anh có thể nghe thấy tiếng những chiến binh đang lục tục thức giấc. Sương giăng là đà dưới mặt đất, trong khi ở trên đầu anh, dải Thiên Hà trôi như một dòng sông chảy lững lờ qua bầu trời.

Dừng lại để hít thở bầu không khí ban đêm đầy ắp mùi của nhiều mèo quen thuộc, Sao Lửa cảm thấy từng sợi lông trên da mình rớn xóc cả lên. Đây có thể là buổi sáng cuối cùng mà anh trải qua trong trại này. Mà nó cũng có thể là buổi sáng cuối cùng của bất kỳ bộ tộc nào. Anh cảm tưởng như tất cả mọi thứ đều đang xoáy cuốn khỏi tầm kiểm soát của mình, thế nhưng, khi anh tìm kiếm sức mạnh bằng niềm tin rằng bộ tộc Sao điều khiển số phận mình, thì anh chỉ thấy sự bấp bênh.

Sao Lửa thở dài và lắc thân rồi bước đến đường hầm dương xỉ dẫn đến hang của Da Xỉ Than. Cô mèo lang y đang kéo mớ thảo dược và quả mọng của mình ra trăng trắng, nơi chân Dương Xỉ đang gói chúng lại thành từng bó để sẵn sàng mang đi.

"Mọi thứ sẵn sàng rồi chứ?" Sao Lửa hỏi.

"Tôi nghĩ vậy." Nổi đau đón đông đầy trong đôi mắt xanh da trời của Da Xỉ Than, tựa hồ như cô đã thấy trước ảnh những mèo bị thương mau chóng cần đến sự giúp đỡ của mình. "Tôi cần thêm nhiều mèo nữa để đem tất cả những thứ này đến điểm Bốn Cây. Chân Dương Xỉ và tôi không thể nào tự xoay sở nổi."

"Cô có thể nhờ tất cả các linh nhỏ," Sao Lửa meo. "Chân Dương Xỉ, cô đi kêu họ tới đây."

Cô mèo trẻ nghiêng đầu và quỳ quả biến đi.

"Khi chúng ta đến đó rồi, các linh nhỏ khác sẽ được cần đến để chiến đấu," Sao Lửa tiếp tục. "Nhưng chân Dương Xỉ có thể ở lại với cô. Hãy tìm nơi nào đó tránh xa trận chiến ra. Ta nghĩ là có một cái hốc trú ẩn ở phía bên kia dòng suối..."

Da Xỉ Than xù lông lên. "Sao Lửa, ngài đâu có ý nói vậy thì phải? Tôi còn ích lợi gì nếu như tôi không có mặt nơi trận chiến xảy ra?"

"Nhưng mọi mèo cần cô." Sao Lửa khẳng định. "Nếu cô bị thương thì chuyện gì sẽ xảy ra với những mèo còn lại chúng tôi, hả?"

"Chân Dương Xỉ và tôi có thể tự lo liệu cho mình. Chúng tôi đâu phải là bọn mèo con bất lực, ngài biết đấy." Sự đối đáp chan chát của cô khiến cho Sao Lửa nhớ đến mèo bảo trợ của cô, Nanh Vàng.

Thở dài, anh bước đến bên mèo lang y và chạm mũi với cô. "Cứ làm theo cách của cô đi," anh meo. "Ta biết ta chẳng thể nói gì để làm cô đổi ý được đâu. Nhưng làm ơn... cẩn thận nhé."

Da Xỉ Than vượt ta một tiếng rừ. "Đừng lo, Sao Lửa. Chúng tôi sẽ ổn mà."

"Bộ tộc Sao có nói gì với cô về trận chiến không?" Sao Lửa ép mình phải hỏi vậy.

"Không, tôi chẳng thấy điềm báo nào cả." Cô mèo lang y ngược đôi mắt lên dải Thiên Hà, đang mờ dần trước buổi bình minh sắp lên. "Im lặng không phải là cách của bộ tộc Sao khi có chuyện quan trọng sắp xảy ra."

"Ta... ta có một giấc mơ từ họ, Da Xỉ Than," Sao Lửa ngắc ngứ nói với cô, "nhưng ta không chắc là mình hiểu được nó, bây giờ thì lại không có thời gian để kể cho cô nghe cặn kẽ về nó. Ta chỉ hy vọng là nó hàm ý tốt lành cho tất cả chúng ta."

Có vẻ gì đó tò mò xuất hiện trong đôi mắt xanh của Da Xỉ Than khi anh kể về giấc mơ của anh ở gò đá Thái Dương, nhưng cô không hỏi anh gì cả.

Sao Lửa quay trở ra hàng dương xỉ và băng qua trắng trống để đến hang của những mèo già. Giữa đường, anh đi ngang qua Long Diêu Hâu đang đứng gác và phẩy đuôi chào anh chàng.

Khi anh đến chỗ thân cây đổ, bị cháy một mảng bởi ngọn lửa quét qua trại vào mùa lá xanh nằm ngoài, Sao Lửa thấy tất cả mèo già vẫn còn ngủ, ngoại trừ Đuôi Chấm, đang ngồi cuộn tròn, đuôi xếp lên chân của bà.

Bà mèo đứng dậy khi Sao Lửa bước về phía bà. "Đến giờ rồi hả?"

"Phải," Sao Lửa trả lời. "Chúng tôi sẽ đi sớm... nhưng bà sẽ không đi cùng chúng tôi đâu, Đuôi Chấm à."

"Cái gì?" lông vai của Đuôi Chấm như tê cứng lại vì bức mình. "Sao lại không? Chúng tôi tuy là mèo già thật đấy, nhưng chúng tôi không vô dụng đâu. Ngài nghĩ chúng tôi sẽ ngồi ở nhà và..."

"Đuôi Chấm, nghe nhé. Việc này rất quan trọng. Thật lòng thì bà biết chắc chắn là Tai Nhỏ và Độc Nhân không thể đến được điểm Bốn Cây ròi, mặc dù họ không ngại chiến đấu khi họ đến đó. Còn Đuôi Đốm Xám đang rất yếu. Tôi không thể mang họ ra trận chơi với Roi Quất được."

"Thế còn tôi thì sao?"

"Tôi biết bà là một chiến sĩ, Đuôi Chấm à." Sao Lửa đã suy nghĩ rất kỹ về những gì mình sẽ nói, nhưng bà mèo cứ nhìn mình chằm chằm thế kia, anh chợt có cảm giác như mình lại trở về là một lính nhỏ mới tò te vậy. "Chính vì vậy mà tôi cần bà ở lại đây. Còn ba mèo già khác nữa cùng những đứa con của Da Cây Liễu cũng ở đây. Bọn trẻ đã học được vài thế tự vệ nhưng chúng chưa thể sẵn sàng lâm trận được. Tôi giao cho bà chịu trách nhiệm trong trại khi tất cả mèo chúng tôi ra ngoài."

"Nhưng tôi... Ồ." Đuôi Chấm ngừng bật khi bà hiểu ra Sao Lửa đang yêu cầu bà làm gì. Từ từ lông trên vai bà xệ xuống trở lại. "À ra vậy. Được rồi, Sao Lửa. Ngài có thể tin vào tôi."

"Cảm ơn." Sao Lửa chớp mắt cảm kích bà mèo. "Nếu trận chiến có chiều hướng xấu, chúng tôi sẽ cố lùi về để chi viện cho bà, nhưng có thể chúng tôi không về kịp. Nếu bộ tộc Máu đến đây, thì bà sẽ lo liệu tất cả những gì còn sót lại của bộ tộc Sấm." Mắt anh nhìn vào mắt của Đuôi Chấm. "Bà cần phải mang bọn trẻ và những mèo già đi khỏi trại. Cõng băng qua sông, sau đó đi thẳng đến nông trại của Lúa Mạ."

"Được." Đuôi Chấm gật đầu gút khoát với anh. "Tôi sẽ làm hết sức mình." Quay sang, bà nhìn tới chỗ Tim Sáng đang ngủ trong bóng che của gốc cây. "Còn cô ấy thì sao?"

"Bây giờ Tim Sáng đã mạnh như bất kỳ chiến binh nào rồi," Sao Lửa meo, tim anh phần chấn lên. "Cô ấy sẽ đi với chúng tôi." Anh bước đến và huých cô mèo trẻ một cái bằng chân trước. "Dậy đi, Tim Sáng. Đến giờ đi nào."

Tim Sáng chớp mắt nhìn anh bằng con mắt lạnh lặn của mình, sau đó đứng dậy và đuổi mình. "Vâng, thưa Sao Lửa. Tôi đã sẵn sàng."

Cô đang tiến thẳng ra trắng trổng thì Sao Lửa gọi cô lại. "Tim Sáng, nếu chúng ta vượt qua được chuyện này, thì từ rày trở đi cô sẽ ngủ trong hang chiến binh."

Tai của Tim Sáng giật cục và dương như cô đứng cao hơn. "Cảm ơn, Sao Lửa!" cô meo, và lao vù đi, mọi cơn ngái ngủ của cô đã biến mất sạch.

Gật đầu chào tạm biệt Đuôi Chấm, Sao Lửa theo sau Tim Sáng vào trắng trổng. Lúc này những mèo khác đã bắt đầu ra khỏi hang của họ. Các lính nhỏ, bao gồm chân Phi Điều và chân Bão trong số chúng, đang tụ tập quanh Da Xỉ Than, mỗi đứa mang một bó thuốc. Da Bụi cũng cùng đi với chúng, đang hối hả thì thào điều gì đó vào tai của chân Dương Xỉ.

Gần hơn với hang chiến binh, Tim Sáng bắt cặp với Đuôi Mây, trong khi Lông Chuột và Đuôi Dài đang quần nhau vòng tròn để dợt lại lần cuối cùng những tư thế chiến đấu, Khi Sao Lửa nhìn, Vằn Xám và Bão Cát chui ra khỏi đám cành cây che chắn hang, cùng với Vuốt Gai và Bàn Chân Sương ra ngay sau họ. Bão Trắng bước tới và giục mọi mèo đến lùm cây tầm ma để ăn chút mồi tươi.

Sao Lửa cảm thấy dạt dào niềm tự hào. Đây là những mèo của anh, dũng cảm và trung thành, từng mèo một trong số họ.

Phía trên đầu anh, những vòm cây đã bắt đầu hiện ra in màu đen sẫm lên nền trời. Sao Lửa cảm thấy một thoáng khiếp sợ trước mặt trời đang lên, gợi nhắc đến trận chiến sắp tới. Anh buộc mình phải sải chân một cách tự tin qua trắng trống cho đến khi anh tới bên chỗ Bão Trắng ở cạnh đồng mồi.

"Đến lúc rồi," ông chiến binh lông trắng meo.

Sao Lửa lấy một con chuột đồng ra khỏi đồng mồi. Bụng anh cứ bắn loạn lên vì căng thẳng, nhưng anh vẫn buộc mình phải nuốt vài miếng.

"Sao Lửa," Bão Trắng nói tiếp sau một hồi. "tôi chỉ muốn nói rằng đến cả Sao Xanh chắc hẳn cũng không thể nào dẫn dắt chúng ta tốt hơn trong những ngày kinh khủng này. Tôi rất tự hào được phục vụ với tư cách là thủ lĩnh trợ tá của ngài."

Sao Lửa nhìn ông. "Bão Trắng, ông nói cứ như thể là..." Anh không thể nói ra những gì mình e sợ. Sự tôn trọng của ông chiến binh già có ý nghĩa với anh còn hơn những gì ông nói ra, và anh không thể nào tưởng tượng được mình sẽ xoay sở ra sao nếu như Bão Trắng không thể trở về sau trận chiến.

Bão Trắng tập trung vào ăn nốt con chim két của mình, tránh không nhìn vào mắt anh và không nói gì nữa.

Toàn trại vẫn tối mịt mừng khi Đuôi Chấm xuất hiện cùng với những mèo già khác ra tiễn các chiến binh. Đám con của Da Cây Liễu chen nhau ra khỏi nhà trẻ để chào tạm biệt mẹ chúng và Bão Cát. Trông chúng hơn ha hơn hở - chúng không thật sự hiểu bộ tộc sắp sửa phải đối mặt với những gì.

"Thưa Sao Lửa," Đuôi Mâu meo. "Sẵn sàng đi chưa?" Chóp đuôi của nó phe phẩy một cách bức bối khi nó thú thật. "Cháu sẽ dễ chịu hơn khi chúng ta di chuyển đấy."

Sao Lửa nuốt miếng chuột cuối cùng của mình. "Cậu đây cũng vậy, Đuôi Mây à," anh trả lời. "Đi nào."

Đứng dậy, anh tập hợp bộ tộc lại bằng một cái quạt đuôi. Khi mắt anh bắt gặp ánh mắt của Bão Cát, anh cảm thấy mạnh mẽ hẳn lên khi thấy đôi mắt xanh lá cây của cô lấp lánh niềm tin và tình yêu dành cho anh.

"Hỡi những mèo bộ tộc Sấm," Sao Lửa gọi, "Bây giờ chúng ta sẽ chiến đấu chống lại bộ tộc Máu. Nhưng chúng ta không hề đơn độc. Nên nhớ là có bốn bộ tộc trong rừng, và luôn luôn là như vậy, và hôm nay ba bộ tộc kia sẽ chiến đấu sát cánh cùng chúng ta. Chúng ta sẽ tổng khur bọn mèo quỷ dữ đi!"

Các chiến binh của anh bật dậy, ngao lên đồng ý. Sao Lửa quay đầu và dẫn họ đi qua đường hầm kim tước và lên khe núi hướng về phía điểm Bốn Cây.

Khi anh dừng lại ở đỉnh khe núi để liếc nhìn trại lần cuối cùng, anh không biết là mình có bao giờ được nhìn thấy lại mái nhà yêu quý của mình nữa hay không.

CHƯƠNG 28

hững tia sáng bình minh héo hắt đầu tiên xuất hiện khi Sao Lửa đến điểm Bốn Cây. Dừng lại trên bờ suối, anh liếc nhìn trở lại đoàn chiến binh đi theo mình. Tim anh cuộc dâng niềm tự hào khi ánh mắt anh lướt qua từng mèo một. Bão Cát, cô mèo anh yêu thương; Văn Xám, mèo bạn đáng tin cậy nhất mà mèo nào từng có; Long Điều Hâu, nhạy cảm và trung thành; Bão Trắng, trợ thủ thông thái của anh; Vuốt Gai, chiến binh mới nhất của bộ tộc Sấm, trông căng thẳng và hăm hở trước viễn cảnh về trận chiến phía trước; Đuôi Dài, mèo cuối cùng rồi cũng nhận ra lòng trung thành của mình đặt ở đâu; Long Tuyết và Long Chuột; hai nữ miu oanh liệt; Da Bụi, dè dặt nhưng chân thành, và lính nhỏ của anh ấy, chân Tần Bì; rồi lính nhỏ của chính Sao Lửa, chân Mâm Xôi, rực lửa trong đôi mắt màu hổ phách và bộ lông dựng xù lên; và Đuôi Mây, ương bướng nhưng rất tận tụy với bộ tộc của mình, cùng với Tim Sáng, mèo đã được cậu ta mang từ cõi chết trở về. Con đau như bị móng vuốt xé vào tim, Sao Lửa nhận ra họ có ý nghĩa biết chừng nào đối với anh, và mỗi nguy hiểm ghê gớm mà giờ họ sắp phải đối mặt mới ác nghiệt làm sao.

Anh cất cao giọng để tất cả họ có thể nghe được mình. "Các bạn đã biết rõ những gì đang đợi chúng ta ở phía trước," anh meo. "Ta chỉ muốn nói một điều. Kể từ khi bộ tộc Sao đặt bốn bộ tộc vào khu rừng này, không tộc trưởng nào lại có một đoàn chiến binh như các bạn. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, ta đều muốn các bạn nhớ lấy điều đó."

"Chưa từng có tộc trưởng nào như ngài cả, Sao Lửa à," Văn Xám meo.

Sao Lửa lắc đầu, cổ họng anh nghẹn tắc đến nỗi không thốt nên lời. Xem ra Văn Xám có ý so sánh anh với vị tộc trưởng vĩ đại thật sự như Sao Xanh, nhưng anh biết mình còn kém xa mới đạt tới mức như bà. Anh chỉ có thể quyết tâm làm hết sức để không phụ lòng tin của các bạn mình.

Băng qua dòng suối, anh nghe thấy tiếng chuyển động ào xào từ hướng con sông, liền liếc xuống con dốc thì thấy đoàn mèo bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối đang lặng lẽ lướt tới nơi tụ tập. Sao Lửa nhắc đuôi ỏ ý chào khi đoàn chiến binh đó vây quanh mình, tăng viện thêm cho đội ngũ chiến đấu của anh.

Anh nhẹ cả người khi thấy họ giữ lời hứa, mặc dù vẻ gườm gườm của Bàn Chân Đen cho anh biết rằng dấu lần này bộ tộc Bóng Tối có chiến đấu bên cạnh họ, nhưng bọn chúng sẽ không bao giờ có thể là bạn của bộ tộc Sấm.

Sao Lửa phát hiện ra Đá Tảng trong số những chiến binh của bộ tộc Bóng Tối. Cả chân Hung cũng ở đó, tuy hồi hộp nhưng đầy quyết tâm. Bàn Chân Sương ngập ngừng một chút rồi bước đến chào những mèo bạn của mình trong tổp mèo bộ tộc Sông, chạm mũi với Da Tối. Mũi Ướt và Long Bùn, hai ông mèo lang y, cùng nhau đến một lượt, mỗi ông đều có một lính nhỏ đi theo để phụ mang những dược thảo thiết yếu, cả hai ông luồn lách qua đám đông

mèo cho đến khi họ tìm thấy Da Xỉ Than. Liên minh ba bộ tộc lại tiếp tục hành quân đến điểm Bốn Cây, với Sao Lửa và Sao Báo Đốm dẫn đầu.

Khi họ đến được đỉnh thung lũng, vạn vật đều yên ắng. Từng cơn gió thổi ngang qua họ, bay về hướng lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối, và Sao Lửa cảm thấy da mình ròn rợn, nổi hết cả gai ốc lên. Mùi của họ sẽ bị đưa tới nơi bộ tộc Máu đang rình rập họ, trong khi bản thân họ chẳng mấy may biết kẻ thù của mình đang ở đâu.

"Vần Xám, Lông Chuột," anh thì thầm. "Đi thám thính quanh thung lũng. Đừng để lộ mình. Nếu thấy bất kỳ mào nào thì các bạn hãy trở về đây báo cho ta biết."

Hai mèo bứt đi về hướng ngược lại, gần giống như những cái bóng vô hình trong ánh sáng xám. Sao Lửa đợi, cố tỏ ra bình tĩnh và tự tin, nhờ vào sự có mặt của Bão Trắng và Bão Cát ở sát bên mình. Anh gần như không có thời gian để suy nghĩ về những gì có thể xảy ra kế tiếp thì Vần Xám trở về với một mèo khác theo sau. Đó là Sao Cao.

"Chào, Sao Lửa," ông meo. "Bộ tộc Gió đã tới đây. Tất cả những chiến binh của chúng tôi... cùng những mèo bạn của ngài, Lúa Mạch và chân Quạ."

Hai mèo cô độc tiến lên phía trước khi tộc trưởng bộ tộc Gió nhắc đến tên họ. "Chúng tôi đến trợ giúp như đã hứa," chân Quạ meo, xoắn đuôi mình vào đuôi của Sao Lửa để chào hỏi. "Chúng tôi sẽ chiến đấu sát cánh bên ngài, nếu ngài nhận chúng tôi."

"Nhận các anh?" Sao Lửa nói dội vang, một tiếng rù biết ơn trào dâng trong lòng anh. "Các anh biết các anh được hoan nghênh mà."

"Chúng tôi rất hãnh diện được chiến đấu cùng ngài," Lúa Mạch meo.

"Bão Cát bước đến chào anh mèo cùng tộc ngày xưa của mình, rồi hai anh mèo cô độc đứng vào vị trí ở bên cạnh cô."

"Ngài có biết bộ tộc Máu ở đâu không?" Sao Lửa hỏi Sao Cao.

Đôi mắt của Sao Cao lạnh tanh khi ông nhìn suốt qua thung lũng đến lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối. "Ta đoán là ở đâu đó đằng kia, đang theo dõi chúng ta."

Giọng ông rất rắn rỏi, và Sao Lửa bắt đầu thấy ghen tị với sự bình tĩnh, lòng can đảm vững vàng của ông, cho đến khi anh dò trúng mùi sợ hãi của thủ lĩnh bộ tộc Gió và nghe ông thì thầm trong hơi thở. "Lạy bộ tộc Sao, xin hãy giúp chúng tôi! Hãy chỉ cho chúng tôi kẻ thù để chúng tôi chiến đấu với chúng!"

Về mặt nào đó, việc nhận ra Sao Cao cũng sợ hãi không kém gì mình lại khiến Sao Lửa thêm kính trọng ông tộc trưởng già và dày dặn kinh nghiệm kia. Sao Cao không bao giờ để lộ nỗi sợ hãi trước bộ tộc của mình. Ông gạt cảm giác riêng tư của mình sang bên để là tròn bổn phận của một tộc trưởng... Sao Lửa chỉ hy vọng mình cũng làm được như vậy.

Anh ngó xuyên vào bóng tối, cố tìm dấu hiệu cho thấy Long Chuột đang trên đường trở về. Hầu như ngay tức khắc, anh thấy bóng dáng cô lao về phía mình, và cũng ngay nhịp tim đập đó, có một khối chuyển động ở trong thung lũng phía dưới. Những bóng đen từ đám bụi cây ở dốc phía đối diện hùng hùng hổ hổ. Bụng của Sao Lửa thót quặn lại, kinh hãi khi cái bóng bé choắt của Roi Quất bước ra.

"Ta biết chúng bay ở đó!" tên thủ lĩnh bộ tộc Máu lên tiếng. "Hãy đến đây và cho ta biết câu trả lời của chúng bay."

Sao Lửa sững người lại trong một nhịp tim đập, và liếc lại những mèo phía sau mình. Dẫu biết chắc chắn họ sợ hãi đến thế nào, nhưng anh không thấy gì ngoài sự quyết tâm cao độ hiển hiện trên nét mặt họ. Bộ tộc Sư Tử đã sẵn sàng lâm trận.

"Nào, Sao Lửa." Sao Báo Đốm lặng lẽ meo. Long bà ta xù tóc ra, tai ép bẹp xuống đầu, biểu lộ nỗi sợ hãi xen lẫn sự thách đấu. "Hãy chỉ huy chúng tôi."

Sao Lửa nhìn Sao Cao, ông gật đầu. "Trước đây ngài đã phát ngôn cho chúng ta rồi," ông meo. "Giờ đây ngài là meo duy nhất lãnh đạo chúng tôi. Tất cả chúng tôi đều tin cậy ngài."

Sao Lửa dẫn bộ tộc liên minh xuống trăng trắng. Roi Quất đang đợi anh gần chân Tầng Đá Lớn. Mớ lông đen tuyền của y được chải chuốt gọn gàng và y ngồi điềm tĩnh với các chân rúc xuống dưới thân mình. Mắt y trông như hai cục băng đá và mặt trời chiếu chói lóa lên những chiếc răng dính trên chiếc vòng kể mèo kiểng của y.

"Chào," y ta meo. Lưỡi của y quét một đường quanh quai hàm như thể đang thưởng thức một con mồi mê ly. "Bọn bay đã ra quyết định ra đi rồi thì phải? Hay bọn bay dám cho là bọn bay có thể đấu với bộ tộc Máu?"

"Chúng tôi không cần phải đấu," Sao Lửa đối đáp rành mạch. Chính anh cũng ngạc nhiên sao mà mình cảm thấy bình tĩnh một cách lạnh lùng đến thế. "Chúng tôi để cho các vị rút về Khu nhà của Hai Chân trong hòa bình."

Roi Quất phọt ra một tiếng meooo cười khẩy. "Trở về? Chúng bay nghĩ bọn ta là quân hèn nhát thật à? Đừng hòng! Bây giờ đây là nhà của bọn ta."

Cảm thấy tia hy vọng cuối cùng vừa rò rỉ khỏi cẳng chân mình, Sao Lửa ngó sượt qua Roi Quất tới đội quân chiến binh bộ tộc Máu của hắn. Đây là lũ mèo săn chắc đến quắt quéo cả người lại, hung hăng, đa số bọn chúng đeo vòng cổ có dính những chiếc răng như Roi Quất - một kiểu như cúp chiến thắng đánh dấu những chiến tích trận mạc trước đó của chúng. Vài con còn gập cong bộ móng vuốt được tăng cường sức mạnh bằng những chiến răng chó, và Sao Lửa nhớ lại cái cách mà những móng vuốt của Roi Quất xé toạc bụng của Sao Cọp. Mắt chúng loe lóe lên trong khi đợi lệnh tấn công.

"Khu rừng là của chúng tôi," Sao Lửa nói với gã mèo đen. "Chúng tôi cai quản nơi này theo ý nguyện của bộ tộc Sao!"

"Bộ tộc Sao!" Roi Quất khịt mũi. "Chuyện tào lao của trẻ con. Bọn mèo rừng kia, giờ thì bộ tộc Sao cũng không giúp bọn bay đâu." Y đứng bật dậy, lông đột nhiên dựng lên tua tủa khiến y trông to lớn gấp đôi kích thước bình thường. "Tấn công!" y gầm lên.

Hàng chiến binh bộ tộc Máu sẵn số xông tới.

"Bộ tộc Sư Tử, tấn công!" Sao Lửa ngao.

Anh phóng bay về phía Roi Quất, nhưng tên đầu lĩnh bộ tộc Máu đã nhanh nhẹn lách sang bên. Một tên mèo mướp to dùng nhảy vào thế chỗ của y, húc mạnh vào sườn Sao Lửa, khiến anh tê hổng chân. Trảng trống không còn yên lặng nữa. Khi Sao Lửa bung cặp chân sau của mình vào tên chiến binh bộ tộc Máu, anh nghe thấy tiếng mèo xuyên thủng qua những bụi cây thấp khắp xung quanh thung lũng. Sao Báo Đốm xổ ra khỏi bụi cây cùng với Sao Cao; Bàn Chân Đen bay vèo tới ở đẳng đầu tốp chiến binh bộ tộc Bóng Tối đông nghịt; và Bão Trắng chạy dẫn đầu đoàn chiến binh bộ tộc Sấm; và thế là, tất cả bốn bộ tộc trong rừng đã tràn vào trảng trống và lẫn xả vào quân thù.

Sao Lửa xoay xở hất được tên mèo bộ tộc Máu ra và loạng choạng đứng lên. Roi Quất đã biến biệt tăm. Sao Lửa bị bao quanh bởi một rừng mèo nhấp nhô như những con sóng. Anh sửng sốt trước cuộc hỗn chiến nổ ra bất ngờ và nhanh chóng biết nhường nào. Anh chợt thấy Văn Xám đang chiến đấu dũng mãnh với một tên mèo đen to bành. và Da Cây Liễu đang lăn tròn dưới mặt đất, răng của bà ngoạm chặt vào vai một tên bộ tộc Máu nhị thể. Đuôi Dài cũng ở gần đó, đang quằn quại vô vọng dưới sức nặng của hai đấu sĩ bộ tộc Máu. Sao Lửa vội lao bổ vào trận chiến giữa họ, lôi dứt một tên trong hai mèo ra, cảm nhận sức mạnh từ tấm thân cơ bắp gồ ghề của hắn trong khi tên chiến binh kẻ thù quay sang đấu tay đôi với anh. Anh cảm thấy các móng vuốt sả xuống vai mình, anh liền rạch móng vuốt xoẹt ngang qua mặt hắn. Máu phọt ra khỏi một vết rách trên trán hắn, nhỏ vào mắt hắn; không thấy đường, tên mèo đành buông Sao Lửa ra, và anh bèn tung ra một cú đấm sau cùng trước khi nhảy lùi lại và quay ngoắt qua tìm Đuôi Dài.

Anh mèo mướp nhạt màu đã tổng khứ được kẻ thù kia của mình đi, nhưng anh đang chảy máu ròng ròng từ vai và hông. Sao Lửa thấy Da Xỉ Than nhanh như cắt khập khiễng ra khỏi bụi cây; cô hích cho Đuôi Dài đứng dậy và đỡ anh ta, lão đảo rời khỏi vòng chiến sôi sục.

Sao Lửa nhà trở lại trận đấu. Ria Độc Nhất bay sượt qua anh, đuổi theo một tiếng chiến binh bộ tộc Máu, và anh loáng choáng thấy Bàn Chân Sương chiến đấu vai kề vai với chân Phi Điểu và chân Bão. Tim Sáng đan mình vào một gã mèo mướp to gấp đôi mình, kỹ thuật chiến đấu mới của cô hình như đang khiến tên mèo kia phải bối rối. Đuôi Mây tả xung hữu đột bên cạnh cô. Tim Sáng luồn xuống dưới cẳng thân đang vươn ra của kẻ thù, phang móng

vuốt vào mũi hắn. Tên mèo mướp quay đầu tháo lui. Đuôi Mây ngao lên một tiếng đặc thảng, và hai mèo như một cùng liệng vòng quanh rồi lại quăng mình trở vô đồng mèo đang quay cuồng.

Cách đó không xa, Lúa Mạch và chân Quạ sát cánh bên nhau đối đầu với một cặp mèo xám giống hệt y nhau - rắn cong cóc và đeo vòng cổ đính đầy răng. "Tao nhân ra mày rồi!" một tên phun phì phì vào Lúa Mạch. "Mày không có can đảm ở lại với Roi Quất."

"Nhưng ít ra ta có can đảm bỏ đi." Lúa Mạch rít chìn chịt lại hắn, rồi đứng chồm lên hai chân sau để lia hắn hai chân trước vào hai tai của tên chiến binh xám. "Đến lượt tụi bay bỏ chạy rồi. Tụi bay không thuộc về nơi này."

Chân Quạ sát nách bên Lúa Mạch cùng xông tới, và hai tên bộ tộc Máu từ từ bị dồn ép phải lùi vào bụi cây. Lập tức một tên bộ tộc Máu lông trắng bươn ào ra ngoài khoảng không, với Hoa Sớm đang chém xối xả vào hai bên hông của hắn khi hắn bỏ chạy hỏi bà. "Chân Kim Tước! Chân Kim Tước!" bà ngao, hô vang lên tên đứa con trai đã chết của bà với tất cả nỗi đau thương trong tiếng ngao. Rồi bà nhảy chồm lên, quật tên chiến binh xuống, và cào ra từng túm lông mượt rắng.

Sao Lửa tìm kiếm Roi Quất. Sẽ không có chiến thắng nếu như gã đầu lĩnh bộ tộc Máu chưa chết, và trong một thoáng đứng thở lấy hơi, Sao Lửa bỗng chớ nghĩ: thật quái đản làm sao khi trận chiến chung cuộc cho khu rừng lại không phải là giữa anh với Sao Cọp, mà là giữa anh với kẻ đã giết Sao Cọp.

Nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy gã đầu lĩnh bộ tộc Máu đâu cả. Vừa đánh mở đường cho đến Tầng Đá Lớn - nhe răng và giương vuốt - Sao Lửa chạm trán với một ả mèo xám gầy nheo gầy nhách. Đôi mắt xanh lá cây của ả hắn lên nổi căm thù khi ả lao vụt vào anh, cắn ngập răng và móng vuốt vào vai anh. Sao Lửa cảm thấy chiếc vòng cổ đính răng của ả ta cào vào mặt mình khi ả cắn xuống. Anh vặn người, giật túm lông cổ của mình ra khỏi hàm răng của ả bộ tộc Máu, rồi hụp mình vào cái sơ hở của ả, rạch móng vuốt xuống. Ả mèo lùi bắn lại và trốn chui trốn nhủi vào bụi cây.

Sao Lửa đứng thở hồng hộc, máu từ vai anh trào ra. Mình có thể cầm cự thế này được bao lâu, anh tự hỏi, trước khi kiệt sức đến nỗi không thể tiếp tục được nữa? Dường như trong thung lũng đầy nhung nhúc bọn chiến binh bộ tộc Máu, tất cả bọn chúng đều hăng máu và thiện chiến. Lẽ nào trận đấu sẽ không bao giờ kết thúc?

Một mục nhĩ thể bộ tộc Máu hiện ra lù lù trước mặt anh, mặt mục nhĩ xoắn lại khi phọt ra một tiếng thét căm hờn. Cùng nhịp tim đập đó, một khối đen phóng ra khỏi bụi cây, húc vào hông mục mèo nhĩ thể và đẩy mục ra xa khỏi Sao Lửa. Sững sờ, Sao Lửa nhận ra Văn Đen. Chẳng lẽ ông chiến binh sẫm màu này cuối cùng đã ngộ ra lòng trung thành của mình thuộc về bộ tộc Sẫm rồi ư?

Thoáng sau anh nhận ra rằng mình đã làm như thế nào. Văn Đen quay ngoặt lại đối mặt với anh, rít lên. "Mi là của ta, đồ mèo kiểng. Đã đến lúc mi phải chết rồi,"

Sao Lửa gồng mình đón cú tấn công ông. "Ra là bây giờ ông chiến đấu bên phe của kẻ giết Sao Cọp à?" anh nhếch méo Văn Đen. "Chẳng lẽ không có chút lòng trung thành nào trong ông sao?"

"Không còn nữa," Văn Đen gầm gào. "Tất cả mèo trong khu rừng này có thể biến thành thịt quạ theo ý muốn của ta. Tất cả những gì ta muốn là nhìn thấy mi chết."

Sao Lửa trượt lách qua bên khi Văn Đen lao vào mình, nhưng một chân của tên chiến binh đen đã đánh trúng đầu anh, khiến anh mất thăng bằng. Văn Đen bèn vồ lấy anh và ghì chặt anh xuống. Sao Lửa giãy giụa, cố giải phóng hai chân sau của mình. Anh cào lấy cào để vào bụng Văn Đen, nhưng không tài nào hất hấn ra được. Tên chiến binh nhe răng ra, nhắm vào cổ Sao Lửa. Sao Lửa căng người ra cho nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng.

Đột nhiên thân thể Văn Đen lặn xuống khỏi người anh. Sao Lửa đứng dậy thì thấy Văn Xám đang vật lộn với ông mèo từng cùng tộc với mình giữa một đám cây nhầy nhầy mọc vượt với lông. Da của Văn Xám rách bươm và vai anh loang loáng máu bởi một vết thương trước đó, nhưng trước khi Sao Lửa kịp xông vào trợ giúp anh ấy thì Văn Xám đã có thể quật Văn Đen xuống đất và chồm lên người hấn, thở hổn hển.

"Đồ phản bội!" Văn Xám rít.

Văn Đen chống cự dữ dội, cào móng vuốt thành từng rãnh sâu dưới mặt đất, nhưng hấn không thể nào quăng anh chiến binh lông xám đi được. "Đồ phản bội!" hấn quát. Hấn vận đầu, cổ ngóc lên cắn vào cổ Văn Xám.

Văn Xám giơ một chân trước ra chém. Móng vuốt của anh chọc thủng cổ họng Văn Đen và máu phọt ra. Tên chiến binh sầm màu cong người lên một cái. Quai hàm hấn há ngoác ra khi hấn cố thở. "Không còn gì nữa..." hấn thều thào. "Tất cả tối đen... tiêu tan hết..."

Sao Lửa thấy mắt hấn trợn lên, chứa đựng vẻ trống rỗng kinh khủng trong đó. Sức phản kháng của hấn yếu đi và cơ thể hấn cứng đờ lại.

Phun phì phì đầy khinh bỉ, Văn Xám loạng choạng bước ra khỏi cơ thể hấn. "Bớt đi một tên phản bội trong rừng," anh gầm gừ.

Sao Lửa chạm mũi mình vào vai Văn Xám. Đột nhiên Văn Xám đờ người ra, trở mắt dòm qua tộc trưởng của mình. "Sao Lửa..." anh kêu lên.

Sao Lửa quay phắt lại thấy Bão Cát và Da Bụi đang đồng lòng chiến đấu bên nhau ở ngoài rìa đám mèo. Dường như họ không cần anh phải tiếp sức, và thoát đầu anh không hiểu điều gì khiến Văn Xám điếng người đến vậy. Sau đó thì đám mèo rẽ ra, để lộ Cục Xương, tên thủ

lính trợ tá to xác của bộ tộc, đang dùng mình đè lên một mèo khác, đang cựa quậy yếu ớt bên dưới hắn. Quá nhiều máu bao bọc lấy lông của nạn nhân khiến Sao Lửa không thể nhận ra bộ lông ấy màu gì, và phải mất hai nhịp tim đập Sao Lửa mới nhận ra đó là Bão Trắng.

"Không!" anh ngao, và xông vào Cục Xương cùng với Văn Xám ngay sát nút.

Cục Xương nhảy lùi lại né, để rồi rơi tòm vào chân Mâm Xôi và chân Tần Bì, vừa múoi bằng vò qua trắng trống đúng ngay lúc đó. Sao Lửa thấy thằng lính nhỏ của mình nhảy lên lưng tên thủ lĩnh trợ tá to con, trong khi chân Tần Bì cắn nghiêng một cẳng sau của hắn.

Tin chắc là Cục Xương sẽ được khống chế một lúc, Sao Lửa thụp xuống cạnh Bão Trắng, gần như quên hẳn trận chiến đang diễn ra ác liệt xung quanh mình. Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt của ông chiến binh lông trắng, tỏ ý đã nhận ra Sao Lửa, và chớp đuôi của ông giật giật. "Vĩnh biệt, Sao Lửa," ông thều thào.

"Bão Trắng, không!" Sao Lửa cảm thấy một tiếng ngao đau đón trán ứ trong lòng. Đáng lẽ ra anh không bao giờ nên đưa trợ thủ của mình vào trận chiến này, khi mà ông chiến binh lông trắng dường như đã linh cảm đây là trận cuối cùng của mình. "Văn Xám, tìm Da Xỉ Than mau."

"Quá trễ rồi, Bão Trắng thở hắt hiu. "Tôi đi săn với bộ tộc Sao đây."

"Ông không thể... bộ tộc cần ông! Ta cần ông!"

"Ngài sẽ tìm được những mèo khác..." Ánh mướt của ông chiến binh lông trắng, mờ đục đi trông thấy, hắt qua Văn Xám rồi lại hắt trở lại anh. "Hãy tin vào con tim của ngài, Sao Lửa. Ngài vốn luôn biết Văn Xám là mèo mà bộ tộc Sao đã định đoạt làm thủ lĩnh trợ tá cho ngài mà."

Hắt ra một tiếng thở dài, mắt ông nhắm lại.

"Bão Trắng..." Sao Lửa muốn meo ré lên nỗi đau quặn lòng như một tên mèo con. Trong một nhịp tim đập, anh ấn mũi mình vào bộ lông sũng máu của vị thủ lĩnh trợ tá, nghi thức khóc thương duy nhất mà trận chiến cho phép.

Sau đó anh quay sang Văn Xám, vẫn đang váng vất nhìn vào thi thể của vị chiến binh già. "Anh đã nghe ông ấy nói gì rồi đấy." Sao Lửa meo. "Ông ấy đã chọn anh." Đứng dậy, anh cất cao giọng cho lời nói của mình vượt lên trên tiếng náo động của trận chiến. "Ta nói những lời này trước thi thể của Bão Trắng, để tâm linh của ông có thể nghe thấy và ủng hộ sự lựa chọn của ta. Văn Xám sẽ là tân thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm."

Một tiếng ngao tán đồng từ phía sau khiến anh giật mình, quay lại, Sao Lửa thấy Bão Cát và Da Bụi dừng lại để gật đầu thật nhanh với Văn Xám trước khi lao trở lại trận chiến.

Văn Xám vẫn chưa nhúc nhích, đôi mắt vàng của anh ấy dán chặt vào Sao Lửa. "Ngài... ngài chắc chứ?"

"Không bao giờ chắc hơn," Sao Lửa ngao. "Nào, Văn Xám!"

Trong khốc mắt, anh thấy gã thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Máu đang cố thoát khỏi chân Mâm Xôi và chân Tần Bì. Trước khi Sao Lửa kịp lao vào hấn, thì một tiếng thét xung phong rộ lên át cả tiếng gào thét của trận chiến và thêm vài lính nhỏ nữa băng rào rào qua trắng trống. Cục Xương gần như biến mất vào đám mèo trẻ xông xáo. Chân Mâm Xôi và chân Tần Bì ở sẵn đó, có thêm chân Phi Điều và chân Bão, cùng chân Hung, chiến đấu cạnh bên em trai mình, tiếp tay Trong vài nhịp tim đập, Cục Xương đã ngưng chống cự - thân xác của hắn co thắt từng cơn, kết thúc bằng cái quật đuôi, và rồi Sao Lửa thấy cái đuôi cũng ngưng bật. Chân Tần Bì ngao lên một tiếng chiến thắng nghe rồn rang.

Cùng lúc đó Răng Cưa xuất hiện chẳng biết từ đâu. Sao Lửa cảm thấy lông mình dựng đến tận chân lông. Từng là mèo phiến loạn, sau đó là cư dân bộ tộc Bóng Tối, và bây giờ là một nỗi sỉ nhục cho luật chiến binh khi đầu quân vào bộ tộc Máu. Tên chiến binh bự bành kỳ đàm nhào vào đám lính nhỏ và bập rãng vào lính nhỏ gần nhất - chân Mâm Xôi - để dứt nó ra khỏi xác của Cục Xương. Lập tức chân Hung lăn xả vào tên mèo ma cà bông. "Thả em tao ra!" cô quát. Tức thì các lính nhỏ còn lại đều xông vào cùng với cô, Răng Cưa đột ngột nhả chân Mâm Xôi ra, quay đầu bỏ chạy nhón nhác qua trắng trống, kéo cả bọn lính nhỏ truy đuổi theo sau.

Thở hùng hục, Sao Lửa liếc nhìn xung quanh, và bụng anh lộn nhào cả lên trong khi anh cố đánh giá tình hình đang diễn ra thế nào. Mặc dù Văn Đen và Cục Xương đã toi mạng, còn Răng Cưa bị đuổi thẳng, nhưng xem ra trắng trống đầy nhóc bọn chiến binh bộ tộc Máu, thế mà còn nhiều tên vẫn đang chảy bổ xuống con dốc. Bộ tộc Sấm đã mất Bão Trắng, và giữa những mèo đang quần nhau, Sao Lửa thoáng thấy Tai Rách thuộc bộ tộc Gió đang nằm bất động. Lông Điều Hâu và Lông Chuột cùng nhau tác chiến, nhưng Lông Điều Hâu đã cà nhắc và Lông Chuột mang vài vết cào sâu hoắm dọc một bên sườn. Ở rìa trắng trống, Lông Tuyết vừa chạy lách vào bụi cây, với sự chăm sóc của chân Dương Xỉ, và cách đó không xa, Mũi Ướt, mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối, đang ẩn mạng nhện vào vết thương trên vai cho Bàn Chân Đen, đến tận khi thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối giữ mình đứng dậy và lại xông pha vào trận tiền. Sao Báo Đốm thoáng lướt qua, ngao lên những tiếng khàn khàn để khích lệ các chiến binh của mình rồi biến mất vào bầy mèo bộ tộc Máu.

Chúng ta đang thua, Sao Lửa nghĩ, cảm thấy hoảng hốt. Mình phải tìm ra Roi Quất! Chỉ có cái chết của tộc trưởng bộ tộc Máu, anh biết, thì trận độ sức mới chấm dứt. Lũ mèo từ Khu nhà của Hai Chân không hề có chút ý niệm nào về truyền thống hay lòng trung thành đối với luật chiến binh cả. Roi Quất cầm trịch tất cả bọn chúng, và nếu không có hắn thì bọn chúng chẳng là gì hết.

Sao Lửa cảm thấy lông mình dựng chĩa lên một loạt khi cuối cùng ánh mắt của anh tìm được Roi Quất. Tên mèo đen choắt queo ấy đang nằm thụp dưới chân Tầng Đá Lớn, móng vuốt của hắn sủi tới tấp xuống một chiến binh bị hắn đè bên dưới. Bụng Sao Lửa thốn lên khi anh nhận ra đó là Ria Độc Nhất.

Ngao lên một tiếng đầy thách thức, anh bay vụt qua trắng trổng. Roi Quất ngoắt lại, bỏ cho Ria Độc Nhất bò đi, máu chảy đầm đìa.

Gã đầu lĩnh bộ tộc Máu nhe răng gầm một tiếng. "Sao Lửa!"

Rồi không có dấu hiệu cảnh báo, hắn nhào tới. Sao Lửa lăn tròn trường cú va chạm đáp xuống người gã mèo nhỏ choắt, cắm chắc một chân vào cổ hắn. Nhưng trước khi anh kịp cúi xuống cắn thì Roi Quất đã trườn lẹ ra với tốc độ của một con rắn. Những chiếc răng chó trên móng vuốt của hắn lóe lên khi hắn rạch phăng qua vai của Sao Lửa.

Cơn đau thấu xương chọc xía vào thân thể của Sao Lửa. Anh cố buộc mình không được buông xuôi mà phóng tới trước một lần nữa, húc Roi Quất bay ngược trở lại, đập vào Tầng Đá Lớn. Gã mèo đen choáng váng trong một khoảnh khắc, và Sao Lửa cố cắn bồi được một cú vào chân trước của hắn. Cơn đau như lửa đốt lại chọc ngoáy vào anh từ một cú đập móng vuốt của gã đầu lĩnh bộ tộc Máu, và trong lúc chói với, Sao Lửa đã buông lỏng Roi Quất ra.

Gã đầu lĩnh bộ tộc Máu bật ra sau, một chân hắn giơ lên để tung cú đòn tử thần. Sao Lửa hấp tấp chuồn đi, nhưng anh không đủ nhanh. Một cơn đau cực độ nổ tung trong đầu anh khi những móng vuốt được gia cố giáng xuống. Đom đóm nổ mù mịt trong mắt anh, che phủ hết thấy chỉ còn chừa lại bóng tối đen kịt. Một dòng thủy triều đen ngòm, lờ phờ nhấn chìm anh - anh cố vận sức lần cuối để đứng dậy, nhưng chân cẳng của anh không đỡ nổi anh, và anh rơi tòm vào hư không.

CHƯƠNG 29

Sao Lửa mở choàng mắt ra. Anh đang nằm trên thảm cỏ ở điểm Bốn Cây với ánh trăng tươi rọi quanh mình và tiếng lá xào xạc phía trên đầu. Trong vài nhịp tim đập, anh cảm thấy thư thái, say sưa thả mình vào bầu không khí ấm áp của lá xanh.

Sau đó anh nhớ lại quang cảnh ảm đạm tại điểm Bốn Cây trong lần cuối cùng anh nhìn thấy nó - những cành cây đen xì và trơ khấc giữa mùa lá rụng, rồi trắng trổng soi rọi sừng sục những mào đang chiến đấu, gào rú.

Bất giác anh ngồi bật dậy. Anh không ở một mình. Các chiến binh của bộ tộc Sao đã xếp hàng quanh trăng trắng, chiếu sáng nó bằng ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ bộ lông của họ và ánh sáng long lanh trong mắt họ. Ở hàng mào đầu tiên, Sao Lửa có thể thấy những mào đã trao cho anh chín mạng sống: Sao Xanh, Nanh Vàng, Lá Đốm, Tim Sư Tử... và một mào mới tới, Bão Trắng, ông đã khôi phục lại sức mạnh thời trai trẻ của mình, với những ánh sao sáng rực trên bộ lông dày của ông.

"Chào, Sao Lửa," ông chiến binh lông trắng meo.

Sao Lửa lạng quạng đứng dậy. "Tại sao... tại sao các ngài lại mang tôi đến đây?" anh chất vấn. "Tôi phải trở về đó, để chiến đấu cứu bộ tộc của tôi."

"Chính Sao Xanh là mào trả lời. "Nghe đây, Sao Lửa."

Sao Lửa thấy có một khoảnh trống bên cạnh bà. Lúc đầu anh nghĩ nó trống rỗng, nhưng đột nhiên anh nhận ra nó được viền kín bằng hình dáng bất tỉnh của một mào có bộ lông màu lửa. Đôi mắt xanh lá cây của anh bị lóa nhòa đến nỗi chúng gần như không thể phản chiếu lại ánh sáng ngập tràn thung lũng, nhưng ngay lập tức Sao Lửa nhận ra mào đó chính là mình.

"Anh đã mất đi mạng đầu tiên của mình," Sao Xanh nhẹ nhàng meo.

Một cơn rừng mình chạy khắp Sao Lửa. Thì ra cảm giác chết là đây sao. Anh dòm trên trời vào bản sao nhợt nhạt của chính mình ở giữa trăng trắng, với vẻ tò mò pha lẫn sợ hãi, và khi ánh mắt anh khóa chặt vào hình thù của con mào ma kia, anh đột nhiên thấy mình, nằm co ro, chảy máu, bộ lông xơ xụi, và ánh tuyết vọng cháy trong mắt.

Sao Lửa ngoảnh đầu sang bên để cắt đứt sự tiếp xúc này. Nhưng không có thời gian cho việc đó. Vậy ra ý nghĩa trọn vẹn của viện có chín mạng tức là anh vẫn có thể tiếp tục sống?

"Đưa tôi trở về," anh nài nỉ. "Nếu chúng ta thua trận này, bộ tộc Máu sẽ cai trị khu rừng!"

Sao Xanh bước tới. "Hãy kiên nhẫn, Sao Lửa. Cơ thể cần phải có một lúc để phục hồi. Anh sẽ trở về nhanh thôi."

"Nhưng có thể sẽ không kịp! Sao Xanh, tại sao bà lại để việc này xảy ra? Bộ tộc Sao sẽ không giúp chúng tôi, ngay cả bây giờ à?"

Bà cựu tộc trưởng bộ tộc Sấm không trả lời. Thay vào đó bà ngồi xuống, đôi mắt xanh da trời của bà sáng lên vẻ thông thái. "Không mèo nào có thể phục vụ bộ tộc Sấm hơn anh." bà meo. "Mặc dù anh không được sinh ra ở trong rừng, nhưng anh có trái tim của một mèo bộ tộc thật sự... hơn hẳn tất cả Sao Cọp và Văn Đen cộng lại, mặc dù họ luôn nhểch nhếch anh là mèo kiểng, nhưng cả hai mèo đó cuối cùng lại phản bội chính bộ tộc đã sinh ra mình vì tham vọng riêng của mình."

Cẳng chân của Sao Lửa di di xuống mặt đất một cách mất kiên nhẫn. Lời khen sao rỗng này phỏng có ích gì? Anh không thể nào dứt đầu óc mình khỏi những diễn biến trong trắng trống kia, nơi những mèo trung thành đang chiến đấu và chết. "Sao Xanh..."

Bà mèo nâng đuôi lên ra hiệu cho anh im lặng. "Có lẽ sự đối đầu giữa anh với Sao Cọp đã hun đúc cho anh sức mạnh anh cần," bà tiếp tục. "Từ đó đến nay, anh luôn làm những gì anh nghĩ là đúng, ngay cả những mèo cùng bộ tộc của anh bất đồng ý kiến với anh. Anh đã chịu đựng nỗi cô đơn và sự bất an, và điều đó đã làm nên tính cách của anh bây giờ... một tộc trưởng tài trí và can đảm để lãnh đạo bộ tộc mình trong thời kỳ tối tăm nhất."

"Nhưng tôi không lãnh đạo họ!" anh rít lên. "Và tôi không thể cứu họ được - tôi không đủ mạnh mẽ. Chúng ta sắp thua trận chiến này rồi. Sao Xanh, đây không thể nào là ý nguyện của bộ tộc Sao! Chúng ta luôn tin rằng tổ tiên chiến binh của mình muốn có bốn bộ tộc trong rừng. Chẳng lẽ chúng ta đã sai rồi sao?"

Có sự chuyển động rùng rùng ở hàng đầu của các chiến binh lấp lánh sao. Sao Xanh đứng dậy khi tám mèo khác bước đến bên này, họ là những mèo đã cho Sao Lửa mạng sống tại nghi lễ bên cạnh tảng Đá Mặt Trăng. Tất cả chín mèo vây quanh anh mèo trẻ đứng ngang tàng ở trung tâm của trắng trống.

Một giọng nói cất lên - làn này không phải là Sao Xanh, mà là một âm vang rung động trong đầu Sao Lửa, như thể tất cả chín mèo cùng nói với anh một lúc. "Sao Lửa, anh sai rồi. Không bao giờ có bốn bộ tộc trong rừng cả."

Khi Sao Lửa nhìn, cứng đờ người vì sốc, giọng nói đó tiếp tục: "Luôn có năm bộ tộc."

Sao Lửa cảm thấy chín cặp mắt, sáng rực nét tinh anh, đang đậu lại nơi mình. "Hãy chiến đấu dũng cảm lên, Sao Lửa. Bây giờ anh có thể trở lại trận chiến được rồi, và tâm linh của bộ tộc Sao sẽ đi cùng anh."

Những hình dáng của các chiến binh bộ tộc Sao dường như tan vào vầng hào quang ánh sáng. Sao Lửa cảm thấy sức mạnh của họ đổ như thác lũ vào mình và dòng nước thấm vào vùng đất khô cằn, và anh biết lòng can đảm đã trở lại cùng với niềm tin của mình.

Anh mở mắt ra. Những âm thanh chiến trường đổ xô vào tai anh và anh đứng phắt dậy. Thẳng ngay trước mặt anh, anh thấy Đuôi Mây đang giằng co với Roi Quất. Cậu chiến binh lông trắng trẻ tuổi đang nằm dưới mặt đất, máu tuôn tự do từ những vết thương của cậu khi Roi Quất ngoạm miếng da cổ của cậu lắc mạnh và cào móng vuốt vào hông cậu. Nhưng Đuôi Mây đã quặp răng vào được cẳng chân của Roi Quất, và mặc dù bị thương nặng, cậu cũng nhất quyết không nhả ra.

"Roi Quất!" Sao Lửa ngao. "Quay lại đối mặt với ta này!"

Gã mèo đen bé loắt choắt quay phắt lại, thả Đuôi mây ra trong cơn sốc. "Làm sao... ta giết mi rồi mà."

"Đúng vậy," Sao Lửa đáp lại. "Nhưng ta là tộc trưởng với chín mạng sống, chiến đấu sát cánh cùng bộ tộc Sao. Người có thể nói gì nào?"

Lần đầu tiên anh nghĩ mình thấy được vẻ hoang mang trong đôi mắt lạnh toát của Roi Quất, và cuối cùng thì Sao Lửa đã hiểu điều mà Lúc Mạch đã nói với anh. Rằng sự thiếu lòng tin vào bộ tộc Sao của Roi Quất là điểm yếu lớn nhất của hắn. Không có niềm tin, không có luật lệ và tập tục của các bộ tộc trong rừng, Roi Quất không có được chín mạng của một tộc trưởng thật sự. Khi hắn chết, hắn sẽ chết vĩnh viễn.

Nỗi hoang mang của tên tộc trưởng bộ tộc Máu diễn ra không quá một nhịp tim đập. Hắn nhắm đòn sau cùng vào Đuôi Mây, buông cậu chiến binh kiệt sức ra và quăng cậu vào Tầng Đá Lớn.

Sao Lửa lao mình vào kẻ thù. Trong từng sải chân, anh cảm nhận rõ những chiến binh bộ Sao đang chạy ngay sát bên mình, hòa từng nhịp bước của mình: sức mạnh vô song của Tim Sư Tử; thân hình cuộn cuộn cơ bắp và uyển chuyển của Gió Lốc; bộ lông sẫm màu của Đuôi Đỏ, và chiến đuôi đỏ xòe ra từ phía sau anh; Nanh Vàng với những móng vuốt vươn ra; Lá Đốm, nhanh nhẹn và quyết đoán: Sao Xanh với tất cả sức mạnh và kỹ năng chiến đấu đã được phục hồi.

Sao lửa lướt trên mặt đất với những bàn chân như được chấp thêm cánh. Móng vuốt của anh rạch một đường dọc theo hông của Roi Quất và anh né được cú đòn vào đầu giống như cú đòn đã lấy đi mạng sống đầu tiên của anh.

Nhưng Roi Quất rất nhanh. Hắn xông thẳng vào giữa hai cẳng chân đang dang ra của Sao Lửa và nhắm vào bụng an, cố rạch toang anh ra bằng rú rạch tương tự như cú đòn đã kết liễu đời Sao Cọp.

Sao Lửa lùi về sau vừa vừa kịp lúc. Bây giờ anh đã rơi vào thế phòng thủ, cố tránh những móng vuốt hung tàn, và vẫn đủ gần Roi Quất để giáng một đòn của mình xuống. Anh xoay sở chop được ngay bàn đuôi của gã đầu lĩnh bộ tộc Máu, và cả hai mèo lăn lông lốc trên cỏ,

đính chùm thành một núi móng vuốt với răng gào thét dữ tợn. Khi họ tách nhau ra, Sao Lửa thấy máu mình xịt tung tóe xuống cỏ, và biết rằng mình phải kết thúc hiệp đấu này thật nhanh trước khi lại bị kiệt sức lần nữa.

Khi cái mách khoe cũ bật nảy ra trong trí mình, anh không thể tin là nó có thể lừa phỉnh được một chiến binh tầm cỡ như Roi Quất. Nhưng anh không nghĩ ra được chiêu nào khác cả. Anh tấn chặt hai chân trước vào lớp đất cỏ bê bết màu, khuy người trước đối thủ của mình như thể anh đã chịu thua, từng cơ bắp của anh căng ra trong tư thế sẵn sàng.

Roi Quất phọt lên một tiếng ngao chiến thắng và vồ lấy anh. Cũng trong nhịp tim đập đó, Sao lửa phóng người lên, đâm sầm vào bụng Roi Quất và tổng hấn văng ra sau, té bổ ngửa xuống đất. Móng vuốt của anh sả khắp người Roi Quất và răng của anh phập vào cổ họng tên mèo đen cho đến khi anh nếm thấy vị máu ấm nóng, tanh lờm. Sao Lửa lơ mơ nhận thấy móng vuốt của Roi Quất cũng đang cào điên cuồng vào vai mình, nhưng anh vẫn tiếp tục cào miết vào bụng đối phương bằng hai chân sau của mình trong khi những cú đòn của Roi Quất nhằm vào anh càng lúc càng yếu đi.

Sao Lửa lắc đầu, vẩy những giọt máu dày cui ra khỏi mắt. Anh nhổ cổ họng của Roi Quất ra và lùi lại để giơ cao chân lên tung cú đòn kết thúc. Nhưng không cần thiết nữa. Mắt của Roi Quất đang trợn ngược lên nhìn anh, những cái hốc đen đặc thù hận, cơ thể hấn giật bần bật. Hấn cố gằm lên thách thức, nhưng chỉ có âm thanh duy nhất là tiếng máu lục đục trong cái cổ họng rách nát của hấn. Tứ chi của hấn giật mạnh rồi dờ ra và mắt hấn trợn trạo nhìn một cách vô hồn lên bầu trời.

Hai bên hông thoi thóp, hơi thở của hấn kéo đến theo từng cơn đau quằn quại, Sao Lửa chòng chọc nhìn xuống kẻ thù đã chết của mình. Ai biết được tâm linh của gã mèo này sẽ đi về đâu? Chắc chắn là không nhập vào bộ tộc Sao rồi.

Một thằng mèo trắng đen gầy nhẳng của bộ tộc Máu đang chiến đấu với Sao Cao cách đó chừng vài cái đuôi. Khi xác không hồn của Roi Quất đập vào mắt gã, tên chiến binh bộ tộc Máu đông cứng người lại, trợn mắt thao láo, và dường như không để ý Sao Cao rạch móng vuốt vào một bên đầu mình. "Roi Quất!" hấn rú lên. "Không... không!"

Hấn lùi lại, quay đầu và tháo chạy, lính quýnh đùng nhăm một tên chiến binh bộ tộc Máu khác đang chạy thực mạng vào bụi cây. Tên chiến binh thứ hai này quất điên tiết và lao bổ vào Sao Lửa, nhưng trước khi kịp tấn công, hấn cũng nhìn thấy thi thể tộc trưởng đã chết của mình.

Một tiếng tru kinh hoàng vọt ra khỏi hấn.

"Roi Quất! Roi Quất chết rồi!"

Khi tiếng thét của hân vang động, vượt lên trên bầy mèo đang la ó, giằng xé nhau, Sao Lửa thấy các chiến binh bộ tộc Máu đều khựng lại, ngưng chiến đấu. Đến khi nhận ra mình đã mất tộc trưởng thì chúng liền quay đầu bỏ chạy. Trong ánh mắt ngạc nhiên đến đờ ra của Sao Lửa, bọn mèo từ Khu nhà của Hai Chân hình như teo rút lại. Chúng không còn là những chiến binh đáng sợ nữa, mà là những con mèo tầm thường không có chỗ trú chân trong khu rừng này: chậm chạp hơn bộ tộc Gió, uể oải hơn bộ tộc Sông, gầy gò hơn bộ tộc Bóng Tối. Tất cả những vẻ hiếu chiến của chúng đã biến mất; và với một tiếng ngao chiến thắng, bầy mèo rừng xồ lên đuổi theo và tống chúng ra khỏi thung lũng.

Tê dại vì kiệt sức, Sao Lửa hầu như không còn sức để hiểu rằng những mèo của mình - bộ tộc Sư Tử - đã chiến thắng. Khu rừng đã lại thuộc về bộ tộc Sao.

CHƯƠNG 30

rắng trống bỗng chốc im phăng phắc. Máu lấp loáng trên cỏ khi ánh sáng mặt trời lạnh lẽo thấm qua những cành cây. Đuôi Mây chập choạng đứng dậy và lui cui bước đến đứng cạnh Sao Lửa, nhìn xuống cái các đen nằm còng queo của Roi Quất.

"Ngài làm được rồi, Sao Lửa," nó thở hổn hển. "Ngài đã cứu cả khu rừng."

Sao Lửa liếm cậu chiến binh trẻ tuổi một cái. "Tất cả chúng ta đã làm được," anh meo. Chợt nghĩ lại những phiền toái mà thằng cháu mình đã gây ra khi nó vừa đến với rừng. Vào những ngày đó, Sao Lửa không bao giờ tưởng tượng nổi mình lại có thể tự hào về thằng mèo bà con ngổ ngáo của mình đến nhường này. "Đi tìm Da Xỉ Than đi, rồi lấy gì đó đắp vào những vết thương của cháu."

Đuôi mây gật đầu và tập tễnh lết qua trắng trống.

Nhìn quanh, Sao lửa thấy nhữngx chiến binh của mỗi bộ tộc đang tụ tập về quanh mèo alng y của họ ở phía rìa trắng trống. Một lại trở thành bộ - bộ tộc Sư Tử không còn nữa.

Thoạt tiên anh không thấy Bao Cát đâu cả, bỗng cảm thấy hoảng hồn đến tận tâm can. Anh không biết mình có thể chịu đựng nổi việc mất cô ấy hay không. Sau đó anh thấy cô lão đảo băng ngang trắng trống, có vẻ kiệt sức. Lòng dọc theo một bên hông của cô cứng lại vì máu khô, nhưng Sao Lửa có thể thấy những vết thương của cô không nghiêm trọng lắm.

"Tạ ơn bộ tộc Sao!" anh thở phào.

Anh phóng qua trắng trống chỉ bằng hai chú nhảy, và Bao Cát quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt xanh lá cây của cô rạng rỡ vui mừng. "Chúng ta thắng rồi," cô meo. "Chúng ta đã đuổi được bộ tộc Máu đi rồi."

Sao lửa đột nhiên thấy mình như mê sảng, như thể cả bốn cây sồi quay vòng vòng xung quanh anh.

"Bình tĩnh," Bao Cát thúc hối, dùng vai đỡ lấy anh "Anh mất nhiều máu quá. Đến Gặp Da Xỉ Than nào."

Sao lửa lê nốt quãng đường còn lại, uống lấy mùi của Bao Cá và cảm thấy khuây khỏa bởi sự mềm mại của bộ lông cô. Khi họ vừa đến chỗ Da Xỉ Than, anh liền gục xuống đất, tự hỏi không biết có phải mình sắp mất đi một mạng nữa hay không. Sau đó anh nhận ra mình vẫn có thể thấy những âm thanh xáo động trong trắng trống quanh mình, và cơn đau từ những vết cào lại thốn lên, thay vì giảm bớt đi, khi chân Dương Xỉ bắt đầu ấn mạng nhẹ vào những vết thương nặng nhất của anh.

"Anh ấy có sao không?" Đó là giọng Văn Xám. "Này này, thôi nào, Sao Lửa... cậu không thể bỏ cuộc vào lúc này được!"

"Đâu có. Tại mình mệt quá, thế thôi." Sao Lửa chớp mắt với anh chiến binh lông xám. "Đừng lo - cậu chưa phải làm tộc trưởng ngay đây."

"Sao Lửa." Bảo Cát nhẹ nhàng huých vào vai anh. "Có nhiều mèo đang đến nữa kìa."

Sao Lửa ngồi dậy thấy một nhóm mèo bộ tộc Sông đang bước về phía mình, dẫn đầu là Sao Báo Đốm. Bà tộc trưởng của bộ tộc Sông nghiêng đầu với Sao Lửa. Những vết cào che khuất bộ lông của bà ta, nhưng đôi mắt và vằn ngời ngời và đuôi vểnh cao.

"Hay lắm, Sao Lửa," bà meo. "Họ nói với ta là ngài đã giết chết Roi Quất."

"Mọi mèo đều chiến đấu anh dũng." Sao Lửa trả lời. "Chúng ta sẽ không thể nào chiến thắng nếu tất cả bộ tộc không hợp lực lại với nhau."

"Đúng thế," Sao Báo Đốm thừa nhận. "Nhưng bây giờ chúng ta lại phải tách chia thôi. Ta sẽ dẫn bộ tộc của mình về nhà. Chúng tôi phải chăm sóc cho những mèo bị thương và làm lễ tiễn biệt những mèo đã chết của mình."

"Còn bộ tộc Bóng Tối thì sao?" Sao Lửa hỏi.

"Bộ tộc Bóng Tối phải về nhà của họ," Sao Báo Đốm trả lời dứt khoát. "Ta đã có một trợ thủ mới rồi, và ta có đủ chiến binh để bảo vệ lãnh thổ của mình nếu bộ tộc Bóng Tối không tôn trọng vùng biên giới của chúng tôi."

"Ai là thủ lĩnh trợ tá mới?" Sao Lửa tò mò hỏi.

"Bàn Chân Sương," bà tộc trưởng bộ tộc Sông meo, một tia sáng lóe lên trong mắt bà.

Trong khi Sao Lửa còn trố mắt kinh ngạc thì Bàn Chân Sương đã xuất hiện từ phía những mèo bộ tộc Sấm theo sau là chân Phi Điều và chân Bão. "Tôi sẽ đi cùng Sao Báo Đốm." cô giải thích, gấn chặt ánh mắt xanh da trời lạnh như băng hệt như mắt mẹ của cô vào Sao Lửa. "Tôi sẽ luôn ghi ơn những gì ngài đã làm cho tôi, nhưng tôi là một mèo bộ tộc Sông tận trong tim."

Sao Lửa gật đầu. Chưa bao giờ anh từng nghĩ cô lại thay đổi hoàn toàn để đặt lòng trung thành vào bộ tộc đã sinh ra mình. "Nhưng... còn thủ lĩnh trợ tá thì...?" anh meo. "Sau những gì đã xảy ra cho Lông Đá Quý?"

Có nỗi buồn sâu lắng ngập trong mắt Bàn Chân Sương, nhưng lòng quyết tâm của cô không hề lay chuyển. "Sao Báo Đốm đã hỏi ý tôi ngay trước khi trận chiến bắt đầu," cô giải thích. "Tôi nói là tôi sẽ suy nghĩ về điều đó, và bây giờ tôi biết mình phải làm vậy là vì Lông Đá Quý, và vì cả bộ tộc."

Sao Lửa nghiêng đầu, tôn trọng quyết định khó khăn mà cô đã đưa ra. "Thế thì bộ tộc Sao sẽ đi cùng cô," anh meo. "Và cô vẫn luôn là bạn của bộ tộc Sấm."

Hai mèo nhỏ bên cạnh Bàn Chân Sương ngần gnừ liếc từ Sao Cọp qua Sao Báo Đốm. "Chúng tôi cũng đi luôn," chân Báo meo. "Bộ tộc Sông đã mất đi rất nhiều chiến binh. Họ cần chúng tôi."

Chân Phi Điều bước đến chỗ Văn Xám và chạm mũi với anh. "Bố đi cùng chúng con phải không bố?"

"Hãy cố ngăn bố lại đi." Giọng của Văn Xám nghẹn ngào và mắt anh dâng tràn nỗi đau phải chia tay những đứa con của mình. "Hãy là nưhnxg chiến binh giỏi nhất nhé, và hãy làm cho bố tự hào về các con nhe."

"Các cháu có điều để tự hào rồi đấy," Sao Lửa thêm. "Bố các cháu bây giờ là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm rồi." Hai lính nhỏ nép sát mình vào người cha của chúng và xoắn đuôi chúng vào đuôi cha nó. Sao Báo Đốm để cho họ bên nhau một lúc rồi ra hiệu cho đôi mèo trẻ, chúng liền phóng theo sau bà ta. Đoàn mèo bộ tộc Sông biến mất vào những bụi cây và tiến lên con dốc về vùng lãnh thổ của họ.

Ánh mắt của Sao Lửa rơi đập xuống nhóm mèo bộ tộc Bóng Tối cách đó không xa, và anh để ý thấy chân Mâm Xôi ở cùng với họ, đang nói chuyện với chị gái nó. Sao Lửa đứng dậy và chậm rãi lê bước về phía chúng. Bàn Chân Đen liền đứng dậy, đi tới gặp anh trong khi anh bước đến.

"Sao Lửa," thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Bóng Tối nheo mắt lại. "Vậy là sau cùng chúng ta cũng đã thắng trận."

"Đúng vậy." Sao Lửa đồng ý, và thêm, "Bây giờ anh định làm gì, Bàn Chân Đen?"

"Đưa bộ tộc của tôi về nhà, và chuẩn bị cho chuyến đi đến Dãy núi. Bây giờ tôi là tộc trưởng của họ. Chúng tôi còn nhiều việc phải làm để khôi phục lại bộ tộc, nhưng cuộc sống trong rừng vẫn tiếp diễn như bình thường."

"Vậy thì ta sẽ gặp anh tại cuộc Tụ Họp lần tới. À Bàn Chân Đen này, anh phải cố gắng học từ những lỗi lầm của những tộc trưởng tiền nhiệm của anh đấy. Ta đã thấy anh làm gì với Long Đá Quý ở Đồi Xương rồi."

Một bóng đen vụt qua mắt của Bàn Chân Đen, và ông ta không trả lời gì.

Sao Lửa giật đuôi ra hiệu cho chân Mâm Xôi, nó đang ấn mõm vào hông của chân Hung và len lỏi đi qua bầy mèo bộ tộc Bóng Tối để tới bên mèo bảo trợ của mình. Bàn Chân Đen triệu tập mèo của mình lại và dẫn họ ra khỏi trảng trống. Mũi Ướt, ông mèo lang y, đi sau cùng, ngoái nhìn lại Sao Lửa một cái rồi đi luôn. Sao Lửa hy vọng ông sẽ gặp nhiều may mắn

hơn với tân tộc trường này, sau bao nỗi thống khổ ông đã phải chịu đựng với Sao Đêm và Sao Cọp.

Sao Lửa quay lại bộ tộc của mình và chạm mặt ngay với Lúa Mạch và chân Quạ.

"Tôi chả tin Bàn Chân Đen tí nào." chân Quạ lăm bằm, nhìn theo gã chiến binh cuối cùng của bộ tộc Bóng Tối tiến vào bụi cây. "Hắn là kẻ chuyên gây rắc rối mà tôi từng gặp."

"Tôi biết," Sao Lửa trả lời. "Đừng lo. Bộ tộc Sấm sẽ sẵn sàng nếu hắn định giở trò gì."

"Ít nhất thì với cái chết của Roi Quất, những mèo từ Khu nhà của Hai Chân sẽ có cơ hội sống trong yên bình." Lúa Mạch nhận xét đầy cảm xúc. "Bây giờ ắt hẳn họ sẽ có một cuộc sống tốt hơn."

"Anh sẽ không trở Khu nhà của Hai Chân chứ?" Sao Lửa hỏi.

"Trong kiếp này thì không!" đuôi của Lúa Mạch dựng đứng lên. "Chúng tôi sẽ đi thẳng về nhà."

"Nhưng thật sung sướng khi lại được chiến đấu cùng bộ tộc Sấm," chân Quạ nói thêm.

"Bộ tộc Sấm sẽ luôn nhớ ơn các anh," Sao Lửa nhiệt thành nói với họ. "Các anh được tự do đi lại trên lãnh thổ của chúng tôi, bất cứ lúc nào."

"Và ngài phải đến thăm chúng tôi ở nông trại mỗi khi ngài thực hiện chuyến đi đến Dãy Núi đầy nhé," Lúa Mạch meo khi họ quay đi. "Tôi mong là chúng ta sẽ có dịp cùng ăn với nhau một hai con chuột."

Sau khi đã giao tiếp với bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối, Sao Lửa muốn hỏi thăm tình hình bộ tộc Gió trước khi anh tập hợp mèo của mình lại và trở về trại. Có một tổp lèo tèo vài chiến binh bộ tộc Gió túm lại quanh Mặt Vỗ Cây, mèo lang y của họ, gần đó cũng không thấy chỗ nào có nhiều mèo bộ tộc Gió như thế nữa. Chính Sao Cao cũng chẳng thấy đâu. Một nỗi sợ phập phồng chạy vụt qua bộ lông màu lửa của Sao Lửa.

Sau đó anh thấy tộc trưởng bộ tộc Gió xuất hiện từ lùm cây ở phía bên kia trắng trống. Vuốt Bùn, Hoa Sớm và hai lính nhỏ nữa đi cùng với ông. Cả năm mèo đang thở không ra hơi, như thể họ vừa chạy suốt từ bình minh tới giờ. Sao Lửa bậm bối đến chỗ họ, để ý trông chừng mèo kẻ thù có thể nhảy xổ ra trắng trống đuổi theo họ.

"Chuyện gì vậy?" anh gắng hỏi. "Bộ tộc Máu đuổi theo các vị à?"

Sao Cao rừ một tiếng vẻ mãn nguyện. "Không, Sao Lửa. "Chính chúng tôi đã đuổi theo chúng. Chúng tôi đã đuổi chúng đến tận đường Sấm Rền. Chúng sẽ không trở lại đây nhanh vậy đâu."

"Tốt," Sao Lửa meo với sự cảm kích sâu sắc.

Anh thấy ánh lửa quen thuộc trong mắt của Hoa Sớm, và nhận ra cuối cùng bà cũng đã trả thù cho chân Kim Tước.

Hít một hơi thật sâu, Sao Lửa nghiêng đầu với Sao Cao và nói. "Chúng ta không cần bộ tộc Sư Tử nữa. Sẽ lại có bốn bộ tộc trong khu rừng này."

Anh có thể thấy ông tộc trưởng già hiểu những gì anh vừa nói. Họ không còn là đồng minh với nahu nữa, mà là đối thủ, chỉ có thể gặp nhau trong tình hữu nghị ở những cuộc Tụ Hạp mà thôi.

"Chúng tôi nợ ngài sự tự do của mình," vị tộc trưởng bộ tộc Gió meo. Ông nghiêng đầu và đi về phía những chiến binh còn lại của ông ở đằng kia trắng trổng.

Lần đầu tiên được ở một mình, Sao Lửa loạng choạng bò lên đỉnh Tảng Đá Lớn. Mùi máu tanh tưởi bốc lên quanh anh, nhưng ở trên này anh có thể nhìn bao quát cả khu rừng và dám tin rằng chẳng bao lâu nữa trận chiến này sẽ chỉ còn là một ký ức xa xăm.

Anh tưởng tượng tâm linh của bộ tộc Sao ở xung quanh mình, đưa ra những lời khuyên để anh lãnh đạo bộ tộc. Họ sẽ luôn ở bên cạnh anh trong từng bước chân, cho đến khi nào anh trút bỏ mệnh cuối cùng của mình để gia nhập cùng với họ.

"Tạ ơn bộ tộc Sao," anh lầm thầm. "Cảm ơn đã ở bên chúng tôi, bộ tộc thứ năm của khu rừng. Làm sao mà tôi lại nghĩ mình phải đối mặt với trận chiến này một mình cơ chứ?"

Đột nhiên anh ngửi thấy mùi hương quen thuộc và cảm nhận cái mềm mại từ bộ lông của Lá Đốm cạ vào lông anh. Hơi thở của cô ấm áp trong tai anh. "Anh không bao giờ cô đơn đâu, Sao Lửa. Bộ tộc của anh sẽ sống mãi và tôi sẽ luôn dõi theo anh."

Trong thoáng chốc Sao Lửa lại một lần nữa cảm nhận nỗi đau mất mát, như thể cô mèo lang y yêu quý của anh chỉ vừa mới mất đây thôi, ngay trong trận chiến này, chứ không phải cách đây nhiều mùa trăng. Sau đó tai anh vểnh lên trước tiếng móng vuốt vào lên tảng đá, và khi mùi của Lá Đốm phai đi, Sao Lửa thấy Vằn Xám và Bão Cát đang leo về phía anh, cùng với chân Mâm Xôi bò lên phía sau.

Bão Cát nép sát mình vào Sao Lửa. "Sao Xanh nói đúng. Lửa đã cứu được bộ tộc."

"Và bây giờ lại có bốn bộ tộc trở lại," Vằn Xám thêm. "Như muôn đời vẫn thế."

Không phải, năm bộ tộc chứ, Sao Lửa nghĩ. Anh nhìn xuống trắng trổng và ngó ra rừng cây trải dài ngút ngàn - mọi giác quan của anh tràn đầy những âm thanh và mùi của khu rừng, ngôi nhà thân yêu của anh. Hàng ngàn lời thì thào bí mật nói với anh rằng mùa lá xanh đang bắt đầu đến trong lòng đất lạnh lẽo kia, những đám dương xỉ xanh non đâm chồi nảy lộc, và đánh thức bọn mồi đang ngủ quên từ mùa lá trụi.

Mặt trời nhô hẳn lên trên ngọn cây, dội ánh sáng ầm ập vào khắp trắng trống, và dường như đối với Sao Lửa, không buổi bình minh nào rực rỡ hơn bình minh ngày hôm nay.

HẾT PHẦN I

Kết thúc lời tiên tri: "Chỉ có lửa mới cứu được bộ tộc chúng ta..."

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>